

CARA NEGRA

When down and abandoned
the dark side beckons to us,
we cannot resist our affinity.

LARRY SERFOZO

CARA NEGRA

Regény

Serföző Larry

Ha becsaptak és mindenki elhagyott,
A gonosz hívogatóan integet feléd
És nem tudsz ellenállni vonzásának

Első Fejezet

A Fox Hill Equestrian Club lovaspólósai váratlan győzelmet arattak a Milwaukee-ből érkezett vendégcsapat felett. Délutáni diadalmukat ünneplve a játékosok, a lelkes szurkolók és támogatók sokaságával egyetemben fényes ünnepséget tartottak a Darieni Country Club patinás éttermében.

Az ünnepség vége felé Eugén Hurlingham, a klubbot támogató mecénások egyik legbőkezűbbike és leglelkesebb pártfogója ennek az úri sportnak, maga is egy tapasztalt műlovas, így szólt feleségéhez.

— Frida, életem párja, mennünk illene. Ha te is úgy gondolod, intek a pincérfiúnak, hogy szalajtsa a parkoló legényt és állítsák elő a Jaguárt.

A szmokingba és fodros fehér ingbe öltözött csokornyakkendős fiatalember rövidesen a bejárat fordulóhoz hajtotta a kocsit, Eugene 2005 XJ sorozatú ezüstsínű automobilcsodáját és kiugrott belőle. A figyelmes fiú gyorsan körbefutotta a járművet, kinyitotta az ajtót Frida nagyságos asszonynak és borraivalóért tartotta a kezét.

Eugene negyeddolláros érmét dobott a fiúnak és leereszkedő hangon konstatalta fűrgeségét. — Ügyeskedj, fiam. A jövő azoké, akik igyeksenek.

A harminc éves francia burgundi, a Chateau L'Evangile Pomerol ambrózia hatása kellemesen elbódította ennek a szuper gazdag Darieni házaspárnak a fejét. A bizsergető kapatosság, a klub legízletesebb marhafelsáljából készített mennyeien felséges lakoma, teli gyomruk felsőbbiséges érzése, mind erősítette meggyőződésüket, hogy Darien a legalkalmasabb város, ahol a legfényűzőbben tudnak élösködni, és

legbiztonságosabban tudják élvezni pazar életmódjukat, az egész civilizált világban, legalább is abban a részében, amit tudomásul venni hajlandók.

Frida nyakában az erre az alkalomra a bank páncélszekrényéből kivett gyémántköves nyakék csillogott. Az ezüstös holdfény sugarait az ékszer hosszú, törszerű sugarakban verte vissza és Frida büszkén emlékezett, hogy a platina keretbe illesztett sziporkázó briliánsok mennyire felkeltették klubtagbéli barátai fennhéjázó feleségeinek őszinte irigységét. Az ékszer árából két másik jaguárt is vehettek volna, vagy még egy kúriát, mint amilyen már eddig is a tulajdonukban volt a fákkal körbevett, hosszú és kanyargós Hollow Tree Ridge úton.

A nyaklánc több millió dollárt is megért.

Hazaérve Eugén az impozáns ívben kanyarodó behajtón hagyta a Jaguárt és felment a széles gránit lépcsőn, ami házának elegáns bejárati ajtajához vezetett. Bent a házban beütötte a biztonsági kódot és kikapcsolta a riasztót. Dolga végeztével megindult vissza a kocsihoz, hogy kissé ittas és elbágyadt feleségét segítse kiszállni.

Ahogy a korrallal egyre nehezedő súlyát erőlködve emelte, nagyon nehéz volt a kényelmes bőrülésből kikelni, az asszony a ház felé tekintett. A bejárati boltozat fényesre világított oszlopainak kontrasztjában állva egy toronymagas férfialakot látott. Arcát fekete álarc takarta és testének masszív tömege teljesen elzárta az utat.

A feketeképű halálszerű rém pisztolyt fogott rá és elfojtott, de kemény hangon utasította.

— A gyémántokat.

Frida szíve vadul kezdett kalapálni a torkában és ereit elárasztotta az adrenalin. A rohanó áradat lángja égette a testét és ugyanakkor jeges rémület bénította meg akaratát. Sikoltani akart, de az arcnélküli támadó szájon ütötte a pisztolyával. Villámgyors irgalmatlansága nem hagyott időt védekezésre. Jobb kezével a halántékának tartotta a fegyvert, bal kezét a tehetetlen asszony védtelenül maradt torkára helyezte és kitapintotta rajta az ékszert. Ujjai hidegvérrel oldották ki a kombinációs kapcsolót, hirtelen rántással elszakította a biztonsági láncot és a gazdag nő kényes nyakáról durván letépte a felbecsülhetetlen értékű darabot.

Eugén rohant kifelé a házból és puszta kézzel nekiment a fegyveres banditának. Karjaival ütötte ahol érte és próbált egy jobbhorgot behúzni neki, hogy talán kiüti vagy megfutamítja.

Az álarcos fegyvere hangtalanul villant, hangfogója teljesen elnémította a dörrenést, egyedül a behajtó zúzott köveinek megtört súrlódása és Eugene tehetetlen testének tompa puffanása zavarta meg a villanegyed erdejének csendes békéjét.

Frida rávetette magát haldokló férjére és tenyerébe fogva emelte fel hátrahanyatlott fejét. Kétségbeesetten szorította élettársának halálos görcsökben rázkódó testét és kezével próbálta elállítani széjjelszakított mellkasából a szökőkútszerűen fröcskölő vért. Bénító rettegés kerítette hatalmába és sziszegve szívta le tüdejére a levegőt. Másodpercek teltek el mire hangszálai megoldódtak és rettenetesen iszonyút sikoltott. Férjének ragadós vérével bekent kezét torkára szorította, de ott nem volt semmi, csak az üresség a helyen, ahol még nemrégiben olyannyira büszkén és boldogan viselte milliódolláros ékszerét.

Frida gyötrelmes sikoltása éles késként hasított bele a sötétség közömbös feketeségébe. Nem hihette, ami oly hirtelen történt. Valaki fogja el férjének gyilkosát, legyen tanúja annak, ami itt végbement, amit az arcnélküli ember oly kegyetlenül és olyannyira könnyörtelen precizitással véghezvitt.

De nem látott semmit. A fák tömött sűrűje elnyelte a gyilkos útonállót. Eltűnt a fekete éjszakában, mintha soha nem lett volna itt és soha nem követte volna fertelmes tettét. A kertváros csöndjében senki nem hallotta a férjét veszített nő vérfagyasztó sikításba forrott iszonyú bánatát és fájdalmasan jajongó segítségkérését.

Ugyanaz a rettenetesen magasra tartott elzárkózottság, amelyet az egymástól messzire épített házak, a pázsitos kertek, a manikűrözött bokrok és ollóval vágott sövények és az ötholdas minimális teleknagyság biztosított ennek a gazdag környéknek, rögtönzött védelmet is nyújtott a támadónak. A fénytelen feketeség bezárult mögötte és nyomai a semmibe vesztek.

* * *

Gerti Douglas, üzleti elárusító segéd könyökével a pultra támaszkodott és hátul, ahol senki nem láthatta formás fenéke kigömbölyödött. Unatkozott, egyik lábáról a másikra vitte súlyát és kissé himbálta magát. Valakit észrevett az üzlet előtt. Kinyújtotta felső testét, oldalvást kilesett, hogy ki lehet az illető és hasa alja a pult szélére nyomódott. Szemét keskenyre húzta, hogy jobban lásson, és ahogy nézett kifelé a bejárati ajtó üvegén odaszólt fiúismerősének, Gregnek, aki törökülésben ült a földön és nem vette észre a leány mozgolódását. A rock and roll diszkek címkéinek tanulmányozása, amiket az UPS kézbesítőszolgálat által ma reggel kihozott csomagokból az imént kezdett kirakni, teljesen lefoglalta a figyelmét.

— Teszek egy százast egy dollár ellen, — mondta a leány elgondolkozva. — Ez az alak be akar jönni.

Mivel választ nem kapott a fiútól sértődötten elhúzta kíváncsan szépséges száját és lekicsinylő hangon folytatta. — De nem fog vásárolni semmit. Fogadom, hogy ez az alak csak egy kellemetlen báméskodó, aki csak turkál, de nem vesz semmit. Megvagyunk az ilyenek nélkül is.

Greg felemelte a fejét és megnézte az üzlet előtt tétovázót, aki mintha nem tudta volna eldönteni, hogy bejöjjön, vagy tovább menjen. Az izmos testalkatú férfi negyvenes éveinek közepén lévőnek látszott. Magas termetén jól szabott halszálkás sportzakót viselt, hozzáillő élesre vasalt nadrágot és narancssárgacsíkos fekete nyakkendőt. Greg rendetlen hajával és ápolatlan szakállával, kirojtozódott farmerjével, aminek rongyos szára folyton a padlót törölte, és mosást régen nem látott beizzadt fekete pólóingével ellentétben, az ajtó előtt gondolkodó frissen borotvált férfi sikeres üzletember benyomását keltette, akinek divatos frizurájából soha egyetlen hajszál sem lóg ki rendetlenül.

— Biztos, hogy bejön. Fogadom, hogy flörtölni akar veled, — mondta Greg és figyelmét ismét a lába előtt halomba gyűlt CD lemezekre összpontosította.

Mondj már valami olyat is, amit én nem tudok, Gerti gondolta és magas sarkú cipőjéből kihúzva mezítelen lábfejeinek ujjjaival masszírozni kezdte Greg feje tetejét miközben csúfondáros hangon válaszolt. — Nem

inkább esetleg, és ez a valószínűbb, hogy veled akarja csinálni a szalámi eldugás trükköt?

Greg arcán egy izom sem rándult, úgy tett, mint aki nem hallotta a burkolt provokációt.

A férfi kinyitotta az ajtót és belépett. Ahogy bejött elvesztette a szeme elől a lányt, akit idáig kívülről nézegetett. Nem lehet több mint tizennyolc, az én esetem, gondolta elégedetten és magabiztosan mosolygott hozzá. Magas és karcsú és aranyos arcocskával áldotta meg a szerencse. Kérhet-e egy férfi az én koromban ennél többet?

Nagyon tetszett neki a leány sötétszőke finom puhasága. Hajának egyenesre vágott sűrű szálai a válláig értek és kivillanni hagyták kerek kebleinek kívánatosan selymes bőrét, mely izgató látványként domborodott elő könnyű nyári ruhájának kivágott gallérjából és felkorbácsolta buja vágyait. Imádta a leány barátságos mosolyát, az ártatlan kedvességet, amit a legjobban szeretett ezeknek a mennyei szeráfok földi megtestesítőiben, a fiatal és csinos nőkben.

Beljebb lépett és körbehordta a tekintetét. Fogalma sem volt a korabeli tinédzser zenedivatról és ujjaival minden cél nélkül kezdte forgatni a dobozokban felsorakoztatott diszkek sokaságát. Ezernyi ismeretlen címkeborító és színes hirdetés meredt rá és próbált érdeklődő arcot vágni tudatlanságához.

A leány előbukkant a színültig megrakott forgatható üvegpalcok és a lemezekkel terhelt állványok mögül, és ahogy lépett előre poliészter ruhájának susogása jelezte jöttét.

— Lehetek valamiben a segítségére? — kérdezte a férfitől.

A középkorú úriember nem illett ide ebbe az üzletbe. Pepitakockás rikító homlokzata mögött a kicsiny bolt pop és korabeli modern zenét árult kompakt diszkeken, magnó kazettákon és ma már ódivatúnak számító hosszan játszó hanglemezeken. A tulajdonos adta és visszavásárolta a zenét, természetesen az eredeti ár tizedéért, a helybeli tinédzserektől, ha az elkényeztetett kölköknek hirtelen zsebpénzre volt szüksége és visszahozták, amit nemrégiben magas áron vettek. Új kiadásokat is rendelt, de nem nagy mennyiségekben, hogy nyereszkes várható népszerűségükkel. A tulajdonosban semmi ambíció sem lakozott, hogy

bővítse boltját és ellent tudott állni a nagybani eladók rábeszéléseinek. A hely és a város tökéletesen megfelelt alaptermészetének. Szerette, hogy a város gazdag családjainak agyonkényeztetett ebadtái nála költöttek el bőséges apanázsukat. Kérhetett bármekkorát, minden árat megfizettek. A helybeli tizenévesek sokszor megrohanták üzletét, hogy megvegyék a felkapott kiadványokat, ami barátaiknak már megvolt. Jól ment a business, tudta fizetni a bérleti díjat és maradt arra is, hogy Gerti óráit is fizesse, ha valahol máshol kellett lennie vagy egy szexi lánykára volt szüksége, hogy vezesse a boltot és fellendítse a forgalmat. Gerti talpig becsületes volt, ügyesen dolgozott és soha nem vett el pénzt a kasszából.

Greg nem dolgozott nála, csak odajárt, hogy órákig nézegesse a borítókat, amikor Gerti magában volt. A lány nem bánta Greg jelenlétét, biztonságosabban érezte magát vele, mint teljesen egyedül. Greg csendesen viselkedett, soha nem tolakodott és soha nem próbálta Gertire ráerőltetni magát vagy véleményét.

Az idegen abbahagyta a lemezek forgatását és felnézett és szentelenül Gertin felejtette a szemét. Nem megfélemlítően, de valami kíváncsi orcátlansággal, mintha már régről ismerné.

— Gerti, — mondta magabiztos hangon.

Gerti neve sehol nem volt kiírva. Az ismeretlen honnan tudhatta volna, hogy hívják? Gerti megrettent, egy idegen a nevéen szólítja. Elfogta az idegesség és kellemetlenül kezdte érezni magát. Lehet, hogy ez a tolakodó alak valami nagybani kereskedő? A tulajdonosnak valami ismerőse? Ki ez az ostoba pojáca? Kérdezte magától és felháborodott undor tompította el amúgy folytonosan vidám tekintetét.

Az idegen fülig érő vigyorra húzta a száját és tolakodó hangon folytatta.

— Rengeteget hallottam már magáról.

— Kitől? — Gerti üres tekintettel nézett vissza rá. — Kellene, hogy ismerjem magát valahonnan?

— Nem, csak szerettem volna személyesen is látni. A fényképein nagyon csinosnak néz ki.

Gerti idegesen nézett Greg irányába. A fiatalember még mindig a padlón ült, de figyelmesen követte a Gerti számára kellemetlen szituáció

kibontakozását. Segítőkészsége helyrebillentette Gerti önbizalmát. Elfojtotta növekvő ellenszenvét és ismételten megkérdezte az idegent.

— Valami különleges címet keres? Talán Greg tudna magának segíteni, hogy megtalálja, amit szeret.

A leány kimért, üzletre szorítkozó modora lehütötte az ismeretlen provokálatlan lelkesedését. Bepillantott a pult háta mögé és meglátta Greg felegyenesedő alakját. Ideje volt, hogy megmagyarázza jelenlétét, vagy képletesen mondva, egy szétkent záptojással az arcán kellett volna, hogy elhagyja az üzletet.

Találomra kivett egy kompakt diszket.

— Ez, — mondta bizonytalan, vacilláló hangon és egy pillanatra veszíteni látszott fölényes magabiztosságából. — Ez az, amit kerestem.

Gerti beütötte a kasszába az összeget és levette a csomagról a biztonsági bilétát. — Tizennyolc negyven, — mondta száraz hangon, — adóval együtt.

Az idegen húszassal fizetett, és amíg Gerti a visszajáró aprót számolta beszélni kezdett.

— Édesapádnak igaza volt. Nagyon vonzó külsejű leány vagy. — Mondta és ocsmány módon vigyorgott hozzá, majd felkapta a megvásárolt diszket és kisietett az üzletből.

Gerti hosszasan nézett a bosszantó viselkedésű vevő után és megvető hangon, de megkönnyebbülten szólt oda Gregnek.

— Ez az alak, ki lehetett ez a bárdolatlan bunkó?

Második Fejezet

Vasile Lupuj, ahogy vezette a megrakott konténeres teherkocsit az I95 államközi műút New Jersey-i szakaszán, már alig tudta a szemét nyitva tartani. Ólmos fáradtság nehezedett rá és percenként nyomott el egy hatalmas ásítást. Beszélni nem beszélt, minden energiájára szüksége volt, hogy oda tudjon figyelni és ne tévessze el az útsáv mellette szaladó fehér vonalát.

Mellette ülve és olvasva az útjelző táblákat, melyek a sötét országúton szemét vakítva jelezték, hogy közelednek a George Washington híd felé, leánya, Anica belenyúlt szoknyája zsebébe és kivette a tizenkét dollárt, melyet a hídvámra előre odakészített.

A leány odanyújtotta apjának a pénzt és figyelmeztette. — Tata, nem akarnál megállni, hogy reggelizz? Reggel négy óra van. Ideje, hogy legalább egy erős kávét igyál. Nem aludtál délután mielőtt elindultunk. Teljesen ki lehetsz merülve. Álljunk meg és pihenj egy keveset.

Bár semmi körülmények között már nem lehetett fiatalnak tartani, Vasile mégsem érezte magát öregnek, inkább legyőzhetetlennek. Egész napon át dolgozott, és amikor estefelé telefonhívást kaptak, készségesen vállalta el a feladatot, hogy lejöjjön a hegyekből és teherautójával felvegye a leplombázott hajózási konténert Bayonne kikötőjében és kézbesítse főnökének még hajnal hasadta előtt.

Vasile erős, keménytermészetű ember volt. Feleségét már hosszú évekkel ezelőtt eltemette. Egyetlen reménysége és büszkesége maradt, a leánya, egy harminc év körüli sötéthajú szépség, akinek éjfekete szemei komoly természetet és az idősebb emberekbe vetett naiv bizalmát engedtek elárulni. Anica imádta édesapját és ragaszkodott hozzá, hogy elkíséri erre a hosszú éjszakai útra.

Ahogy eldübörögtek az autópálya utolsó pihenőhelye mellett kezével nemet intett leányának. — Nem, nem állhatunk meg. Nagyon elment az idő és későre jár. Túl sokat kellett várnunk, hogy a vámon átengedjék a konténert. Hajtanunk kell egyfolytában, amíg haza nem érünk.

Anica nem válaszolt. A vámsorompó után hallgatva mentek át a hídon és fordultak északra az I287 műúton majd még mindig egyetlen szót sem váltva rátértek az I684 műútra, ami Putnam megye felé vitte őket, egyenesen bele a csillagos éjszakába.

Egy órával később, ahol a dél és északi irányú I684 bekapcsolódik a kelet-nyugati irányba menő I84 útba letértek az utolsó kijáraton és a helybeli utakon hajtottak tovább. Keresztülmentek a csendesen alvó Brewster és Carmel nevű falukon és megindultak felfele a hegyekbe. Az út egyre keskenyebb lett és rövidesen keresztülvezetett egy nyomasztóan sötét tóba torkolló folyó hídján majd a tó partja mentében kanyarogott előre és egyre beljebb az erdőbe. A civilizáció minden nyoma lassan eltűnt, egyetlenegy lámpa sem éget sehol, egyetlenegy ház fénye sem jelezte, hogy erre emberek is élnek.

Lelassultak és centiméterenként araszolva előre átgördültek egy korhadó fahídon. Miután elhagyták a rozoga szerkezetet, útjukat egy vízmosásszerű burkolatlan úton folytatták tovább, ami tele volt kiálló kövekkel, gödrökkel és mélyre kitaposott árkokkal és beértek egy sűrű, szinte áthatolhatatlan őserdőbe. A meredek hegyoldalon álló égig érő fenyőkből és a jégkorszakból itt maradt össze-visszadobált sziklák tömegéből alkotott kolonizálás ideje előtti ősi táj a kéretlen átjárást vagy bármi kíváncsiskodó jelenlétét teljesen lehetetlenné tette. Egy mérfölddel beljebb egy vaskapuhoz értek, aminek vastag drótból sodort rácsán ez állt.

Magánterület. Tilos a belépés.

Vasile kiszállt a teherautóból, kilakatolta a láncot és kinyitotta a kaput. A volán mellé visszaülve megkönnyebbülten mondta Anicának.

— Teljesítettük a megbízást. Nem volt könnyű, de végre itthon vagyunk.

Anica fiatalos könnyedséggel ugrott ki a teherautó fülkéjéből és bezárta a kaput Vasile járműve mögött. Útját gyalog folytatta egy őzcsapásnyi keskeny ösvényen, egy vastag farönkökből épített épületig,

ami ügyesen elrejtve állt magában az erdő sűrűjében. Vasile továbbhajtotta a teherautót és veres stoplámpái hamarosan elhalványodtak a fák között.

Félmérföldnyire a kapu után Vasile megállította a teherautót, letekerte az ablakot és kiszólt. — Juon, hol vagy? Gyere ide.

Hamarosan egy sovány férfi bukkant elő a sötétből.

— Hogy ment a dolog? — kérdezte. — Milyen kondícióban vannak?

— Nem tudom. Mindjárt meglátjuk.

Juon irányította Vasilét. Háttal odatolattak egy beton rakodóplatformhoz majd Juon felkapcsolta a külső reflektorokat és kérdően nézett főnökére.

— Kezdjük?

— Várjunk még, — Vasile válaszolt. — Egyszer szokjon hozzá a szemünk a fényhez. Ha kijönnek, a fény elvakítja őket és mi látunk. Így sokkal biztonságosabb.

— Okos ötlet, — Juon morogta és kinyitotta a hatalmas hodály ajtót, ami az épület belsejébe vezetett.

Öt perccel később óvatosan felvágták a konténer ajtaján a plombát és kicsavarozták az ovális alakú nyílás vakkarimáját. Penetráns bűz, emberi ürülék és vizelet orrfacsaró bűdössége csapódott az arcukba és undorodva takarták el az orrukat.

Vasile benézett a nyíláson és bekiáltott. — *Afara, unul cite unul.*

Hallgatta a belül megelevenedett mozgolódást majd megverte a konténer fémoldalát és ismételten kiáltott. — Kifele, egyenként, mozgás.

Hamarosan egy fiatalember bukkant elő. A konténer mélyéből kapaszkodott ki, kistermetű, kiéhezett kinézetű egyén, átlépett a fél méter magasságú vasfalon, hunyorított az erős fényben és szédelegni látszott.

— Útlevelet! — Vasile kiáltott, és ahogy a fiú kivette a piros kis könyvecskét kirántotta a kezéből. — Állj rá ott arra a mérlegre, — parancsolta neki, — Be kell, hogy jegyezzük a súlyodat és a magasságodat.

Vasile továbbadta az útlevelet Juonnak. A drótizmú férfi rápillantott a mérlegre és intett az érkezettnek, talán tizennyolc éves, ha lehetett az illető, hogy álljon a hodály bejárat jobboldalára.

— Öltözz át, — utasította, — végy magadra egyet az overálokból. A ruhádat, amiben jöttél ki kell, hogy mossuk. Két hetes tengeri út után tiszta mocskok lehet az egész. De ne félj semmitől. Rövidesen kapsz valamit enni és friss narancslevet hozzá. Végeredményben ez már Amerika. Nyugodj meg, megérkeztél.

Mind kijöttek, egyenként, ahogy utasítva lettek és álldogáltak egymás mellett belül a hodályban. Juon három csoportra választotta őket. Kiválasztotta a legkisebbeket, tizenöt fiút és lányt vegyesen, mind 150 centiméternél alacsonyabbakat és ötven kilónál könnyebbeket és rájuk parancsolt.

— Kövessetek! Megyünk harapni valami reggelit.

A hatalmas sziklák között elrejtett földbe ásott kerek nyíláshoz vezette őket. Leeresztett egy kötélletrát a hasadékba és intett a fiataloknak. — Reggelit odalent kaptok. Ott lent fogtok dolgozni, amíg ki nem fizettétek utazási és vízum költségeiteket. Ha elegendő pénzt kerestetek össze, szerzünk nektek bevándorló vízumot. Két év elteltével kérvényezhetitek az állandó letelepedést. Jól hangzik, nem?

— Igen, — felelte kórusban az egész fáradt kinézetű csoport, belegyezésüket kérdés nélkül és egyöntetűen adva és egyenként kezdtek leereszkedni a sziklába vágott mély lukba. Lentről láthatatlan kezek tartották nekik feszesen a létra kötelét és hamarosan mind a tizenötöt elnyelte a föld.

Bent a hodályszerű pajtában Vasile félreállított négyet, kizárólag nőket és kissé magasabbakat, mint az első csoport, de még mindig húsz év alatti kinézetűeket. A csoportot elvezette a konyhához és durva hangon közölte velük.

— Várjatok itt, amíg vissza nem jövök.

Visszament a hodály kapujához. Ott összefogta a megmaradt hatot, mind fiúkat és vezetése alatt elgyalogoltatta őket mintegy fél kilométernyire be az erdőbe, egy terjedelmes faépülethez, ami elrejtve állt a hatalmas bürokfák örökzöld gallyai alatt.

— Ti itt fogtok dolgozni. Ketten segítetek a zúzónál és a higany betáplálónál, hogy egyenletesre keverjétek a dúsított ércet. Ketten a feldolgozónál fogjátok adagolni hozzá a ciánt és a cinkport. A harmadik

kettő pedig az olvasztókhoz megy. Ott öntjük a nyers bulliont, amit később huszonnégy karátos aranyra finomítunk. Ti mind tudjátok, hogy hogyan kell ezt csinálni. Öseitek századok óta végzik ezt a munkát Erdélyben. Benne kell, hogy legyen a véretekben.

A hat fiatal román büszkén vigyorgott és beálltak a dolgozni a régebről már ott lévő társaik közé.

Juon visszament és a konténer teherautónál találkozott Vasile-val.

— Van még bent valaki? — Vasile kérdezte.

— Nem hiszem, — válaszolta Juon, — legalább is senki élő.

— Nézzük meg.

Kinyitották a konténer ajtaját, bementek és öt halottat számoltak össze odabent.

— Túl sok, — Vasile rázta a fejét. — Azok a tökfejűek Hamburgban spórolnak az élelmen és az innivaló folyadékon és mi fizetjük meg az árát. Különösen az a barom Grigorescu, — folytatta és kiköpött, — mondtam neki már százszor, hogy válasszon ki kis növésűeket. A bányában alacsony termetű emberekre van szükségünk. A horizontális tárnák nagyon szűkek és követniük kell az eret, ami soha nem magasabb egy méternél.

— De nagyon gazdag aranyban.

— Igen, a legdúsabb aranyérc egész Észak Amerikában.

— Ami nagyon jó neki.

— Láttad mostanában?

— Nem, de azt hiszem, hogy már visszajött.

— Most hol van?

— Mondjam vagy mutassam, Anicával.

Hirtelen düh festette Vasile arcát feketére. Többet nem szólt, megfordult és gyors léptekkel tovastett a zúzottköves ösvényen, ami a főkaputól nem messze álló házikóhoz vezetett. A főnök nem engedte meg neki, hogy teherautóját a két méter magas drótkerítéshez közel parkolja, ami teljesen körbevette az egész százholdas területet.

Bement a rusztikus külsejű épületbe. Keresztülsietett a kényelmesen berendezett nappalin, elhaladt a nagy barna bőrdívány mellett, egy hatalmas terméskőből rakott kandalló előtt és a hátsó hálószoza fele fordult

ahonnan leányának csiklandós kacagása és mesterének mély baritonja ütötte meg a fülét.

Kopogás nélkül kirántotta az ajtót. A mesternek és Anicának nem volt ideje, hogy széjjelugorjanak. Az ágyban feküdtek, a takaró alatt, egymás mellett és túlságosan intim közelségben. Anicán csak egy átlátszó csipkés negligzé volt, de a mester teljesen fel volt öltözve, és mint mindig, arcát egy fekete özbőr álarc takarta.

Ördögi szemei felháborodva meredtek Vasilére. Vasile megrettent és udvarias főhajtással köszöntötte.

— Légy üdvözölve, Cara Negra. Nem tudtam, hogy már visszatértél.

— Új mintalemezeket hoztam, — felelte Cara Negra és az éjjeli lámpa asztalára tett aktatáskára ütött. — Master negatívokat a pénzverdéhez. Hatalmas megrendelést kaptuk, Dél Afrikai Krugrand aranyérmék azonnali legyártására.

— Igen, uram, ahogy parancsoltad. Elkészítettük a huszonnégy karátos arany bugákat, — válaszolta Vasile alázatos hangon és meghajolt.

— Készen állnak, hogy a hajszálpontos vastagságra hengereljük őket és kiüssük őket a megszabott méretű sima korongokra.

Cara Negra bólintott és Vasile felemelte a fejét és még mindig végtelenül tiszteletteljes, de határozottabb hangon folytatta. — Meddig maradsz ez alkalommal, domnule?

— Három napig.

Anica felült az ágyban és a takarót az álláig húzva belevágott a két férfi párbeszédjébe. — Cara Negra, azt ígérted, hogy sokkal tovább maradsz itt ezúttal. Miért nem élsz itt közöttünk állandó jelleggel?

Az álarcos férfi gyengéden megsimogatta a hajadon vállát. A szerelmesek minden ígérő megnyugtatója volt szorításában, és kezét a selymes, mezítelen bőrön tartva válaszolt.

— Még nem. Most még el kell mennem, ahogy elterveztem, de hamarosan eljön a mi időnk is.

— Mindig ezt mondd, — Anica felelte csalódott hangon és arcára a sértődöttség árnyéka költözött. Kiszállt az ágyból és maga után húzva a teste köré tekert lepedőt kilibegett a fürdőszobába.

Vasile erővel ragadta el fájdalomtó elszürkült szemét megbántott leányának látványától és Cara Negra felé fordult. — Uram, — mondta mesterének, — valami nagyon fontosat szeretnék kérdezni tőled.

Cara Negra ledobbantotta csizmás lábát a padlóra és fenyegetően kiegyenesedett. Szokatlanul magas volt, széles vállú, megközelíthetetlen és félelmetes erő sugárzott belőle.

— Mit akarsz? Ki vele, — mondta és összehúzott szemével rámeredt partnerére, — beszélj.

— Domnule, mikor vetted el feleségül a leányomat?

Cara Negra szemében az álarc mögött valami iszonyatosan gyilkos düh lángja lobbant. Kezét az oldaláról lelógó szablya markolatára helyezte és leplezetlen fenyegetés érződött ki a hangjából.

— Ha még egyszer meg mered ezt kérdezni, a fejed hamarabb fog megérkezni a hullaházba, mint a tested.

Legyőzve, de nem megfélemlítve, Vasile meghátrált. Egyelőre nem akarta a kérdést tovább erőltetni és lenyelte Cara Negra iránt érzett ellenszenvét. A business jól ment és szükségük volt egymásra. Bízni kellett leányának ítélőképességében. Anicának tudni kell, hogy mit várhat ettől az álarcos embertől.

Harmadik Fejezet

Gerti bezárta a lemezüzletet és nézte, ahogy Greg vacakol a kulcsaival. Tavaly nyáron, ahogy jöttek vissza egy Port Chester, New York állambeli éjszakai klubból, egy kocsi lehúzta az oldalukat az I95 műúton. Előzni akart a baloldalon, és ahogy sávja megszűnt a Mianus folyó feletti híd vaskos korlátja és a semmit sem gyanúsító Greg között, a gazember vezető, aki lelassítás nélkül otthagya a baleset színhelyét, majdnem megölte Greget és a három tinédzser leányt a kocsijában. Szerencsére fizikai sérülés nélkül megúszták, de töréskár-biztosítása nem lévén és saját pénze sem a javításokra, Greg maga kalapálta ki az ajtót és új hátrapillantó tükröt tett fel, de a kocsi kulcsa többet soha nem illett bele pontosan a zárba.

Gerti nem hívhatta meg Greget, hogy együtt töltsék az estét, bár jól tudta, hogy a fiú mennyire szeretné. De hol? Gerti apja nem szerette Greget. A leány nem akart a fiúval a Dunkin fánküzletben lézengeni az állomásnál és nézni az ingázókat hordozó vonatok járását. Elég volt, hogy egésznap unatkozott az üzletben. Minél hamarabb igyekezett haza és dolgozni akart a komputerjén.

A leány tétovázott, a fiú elfoglaltnak látszott, a leány intett neki, de a fiú nem vette észre. Odalépett élénkpiros Dodge Neon kocsijához, de Greg még mindig elmerülten bajlódott, hogy össze-visszahorpadt kocsiajtóját kinyissa.

Gerti megcsóválta a fejét, beindította a motort és megindult. Befordult a Post Road főutcára és, ahogy ereszkedett lefele a vasúti aluljáróba visszatekintett és meglátta Greg arcán a csalódást. Túl késő volt programváltoztatásra. Megindult, elment, és elégedett volt, hogy így esett.

* * *

Mielőtt motorját be tudta indítani Greg látta, ahogy Gerti elhajtott.

— Így is jó, — morogta, — ha ennyire akar sietni. Az este amúgy is a nap leghaszontalanabb része. Még hosszú lehet utána az éjszaka. Legjobb lesz, ha hazamegyek és alszom egyet.

Mostohaapja hónapos szobát bérelt Gregnek egy öreg farmházban a Nutmeg Lane úton. A tulajdonos, Clifford, egy középkorú és elhízott agglégény a mostohapapa régi barátja volt és Cliffordon keresztül így rajtatarthatta szemét feleségének elsőszülöttén. Greg szívből utálta Cliffordot, terjedelmes potrohát és kidudorodó beleit, de ha jobban meggondolta, hogy a mama férje nem volt hajlandó többet, mint egy albérleti szoba árát fizetni, Gregnek el kellett tűrnie elszállásolásának körülményeit, az állandó zsémbeskedést és a kéretlen filozófiai bölcselkedéseket, amit házigazdája bőségesen szórt rá áldás helyett.

Jelenleg Clifford, a történelemtudományok professzora a Yale egyetemen, nem volt odahaza. Nyári szünidejéből három hetet felhasználva elutazott, hogy az Adirondack hegyvidék vadregényes tájait barangolja. Egyedül és elegendő időt szakítva magának, csodás megvilágosodást keresett a mennyei firmamentumból a fejére alászállani.

Tehát, még néhány napi időtartamra Gregnek nem kellett hallgatnia Clifford leckéztetéseit, hogy nem volt állása, hogy az anyjától kapott stipendiumon él és állandó jelleggel túllépi hitelkártya limitjének felső határát.

Greg teljesen felöltözve aludt és este tíz óra felé ébredt fel. Új erőre kapva a frissítő alvástól kiugrott az ágyból. Feje pillanatnyilag elvesztette vérellátását, belső füle nem tudta, hogy merre van a fent és merre a lent, és egy másodpercnek törtrésze alatt visszaesett az ágyba.

— Nem lenne szabad, hogy a dolgokat ennyire siettessem, — morogta magában és hosszú ideig mozdulatlanul bámulta a mennyezetet. Később, lassan és óvatosan mozdulva felült, meredt szemekkel még mindig száz méter távolságnyira bámulva és üres fejében minden intelligens gondolat nélkül, cigarettája után nyúlt.

Clifford nem engedte a dohányzást a házon belül, ki kellett mennie az udvarra, hogy rágyújtson. Kint a sötétben megállt a kocsí behajtó aszfaltján, beszívta a balzsamos augusztusvégi este levegőjét, napnyugtával a hőmérséklet már tizenöt Celsiusra is leesett, és az izzasztó déltáji melegek után jól esett a hűvös, és végtelen élvezettel rágyújtott.

Cigaretája már szinte csikkig égett, amikor volt középiskolai kebelbarátai, Sandy, Peter és Hank váratlanul megérkeztek.

A hívatlan látogatók Péter Corolla kocsijában hajtottak ide. Péter vezetett és mellette Sandy ült elől. Hatalmas szuszogások és puffogások közepette, mivel mind a hárman erősen testesek voltak, egyenként kikászálódtak a kocsiból. Sandy Greg mellé lépett és alaposan hasba vágta, jóval övének csatja alatt.

— Hogy ityeg, a fityeg, te csóró csávó? — kérdezte és begörbített ujjait mozgatva hozzátette, — adj egy cigaretta.

Péter a háttérben maradt; lustán elnyújtotta magát kocsijának motorházán és bámulta a mosómedvét, ami párjával együtt lassan ereszkedett lefele a telek szélén álló óriási tölgy göcsörtös ágairól. A fatoronymagasan emelkedett felfele Clifford düledező garázsa és raktárpülete felett. Illatosan zöldellő hatalmas koronájába mély hasadékot vágott a villamossági vállalat, hogy az ágak ne érjenek hozzá az árammal teli csupasz drótokhoz. Hank a kocsiban maradt, mélyen elmerülve gondolataiba, komplikált, de érdekeihez mégis mindig könnyen alkalmazkodó mikro világegyetemének boldog egzisztenciájába.

Greg ránézett legjobb barátjának barátnőjére és elégedett konstatalta, hogy nem az ő szeretője a lány. Sandy fogai között elől széles rés feketélt, a kelletténél mindig többet beszélt, és még emeltsarkú platform cipőiben, amiket állandóan hordott, csak olyan magas volt, mint amilyen széles. Sandy szája sarkában gyakran összegyűlt a besűrűsödött nyál, és viselkedése irritálóbb volt, mint egy érett árpa valakinek a szemén.

— Vegyél, — tartotta oda a doboz Marlboro cigaretta. Ahogy látta, hogy a lány egy helyett két cigaretta húz ki, egyet magának és egyet Péternek, mérges hangon hozzátette. — De ti mit hoztatok nekem?

— Hank-nál van.

— Mennyi?

— Egy félliteres zacskóval. De fizetnünk kell érte. Van nálad pénz?

— Pénz? Az meg mi?

— Legyen eszed, Greg. Egyetlen zöldhátú bankó sem került az utadba egész nap?

— Nem.

— Ok, akkor légy megelégedve a másodkézből kipöfékelt füsttel.

— Semmi baj. Nekem az is elég.

— Igen, — Péter szólt bele a vitába elnyújtott gúnyos hangon. — Szívd be amit Sandy kiszellent a lyukán.

— Ne vitatkozzatok, srácok, van mindenki számára elegendő. — Hank szólt ki a kocsiból. — Menjünk be a házba. Greg adja a kéglit és viszonzásképpen megengedjük, hogy a kölök szippantson néha a kenderfüves csikkból.

— Szó sem lehet róla, — Greg válaszolta és rosszallóan csóválta a fejét. — Cliffordnak fertelmesen jó orra van. Egy héttel később kiszagolja a hátra maradt marihuána szagot. Inkább menjünk ki a Cherry Lawn parkba.

— Később, — Sandy javasolta, — Egyszer ugorjunk be a Smokey Joe bárba. Harapunk valami és majd meglátjuk, hogy mit tartogat az éjszaka.

— Péter emelt hangon tiltakozott. — Nem veszek semmiféle vacsorát Gregnek. Efelől nyugodtak lehettek.

— Semmi szükség a bőkezűségedre, — Greg keskenyre húzta a szemét, — Nyitott kontóm van Joe-nál. Joe tudja, hogy mindent kifizetek, amit nála költök.

— Igen, és életed hátralévő részében szeded le neki az asztalokat és mosogatsz.

Miután a pénzügyeket így sikeresen elrendezték, a négy fiatal betolongott Péter kocsijába és elhajtottak a Smokey Joe étterem és bár kocsmába, Darien és Stamford határán.

* * *

Smokey-nál a péntek esti szokásos törzsvendégeket találták. Leültek egy négyszemélyes asztalhoz, és amikor Vika, az orosz születésű csapos tündér asztalukhoz lépett Amstel márkájú sört rendeltek. Sandy és Péter, néhány lépéssel arrébb és egy-egy habos korsó sörrel a kezükben, tollas-szög dobálási versengésbe kezdtek. Greg és Hank ülve maradtak és elgondolkozva szemlélték a kocsmai élet lézengően lusta folyását.

Semmi érdemleges vagy izgalmat okozó esemény nem látszott kialakulóban.

Egy órával később megérkezett Kurt Epstein. Leült a bárpulthoz és rendelt magának egy Margaritát. Greg ismerte Epsteint a Stamford Mall-ban lévő Sam Goody hanglemez üzletből. Epstein, az üzletvezető akkor, kirúgatta onnan néhány hónappal ezelőtt, mert nem maradt egy szombaton odahaza, mikor készenléti státuszba tették. De ami történt az a múlté, mint a híd alatt lefolyt víz, és erősen meglepően, Epstein próbálta fenntartani Greggel a barátságot. Talán, ahogy kieszelte az agyában, Greg túl sokat tudott róla, vagy inkább valószínűbben Greg-et kiváló nexusnak tartotta, hogy ismerkedhessen Darien fiataljaival.

Igazán sajtós volt, hogy Kurt Epstein mennyire kedvelte Greg társaságát.

Epstein szeme találkozott Gregével és felállt. Lapos pezsgőspoharában lötykölve Margaritáját, amit szemmagasságban tartott odajött Greg asztalához, megfordította a széket és leült. Lovagló ülésben a lábaival, a szék fahátán nyugtatott keresztbefont karjain tartva az állát, penetráns lehelete majdnem knockoutolta a kelletlen pofát vágó fiatalembert.

— Hogy állnak a dolgaid, szivar? — kezdte Kurt a társalgást.

— Sehogy.

— Már úgy értem, hogy pénz dolgában.

— Még annál is rosszabban.

— Tiszta szégyen. Ki fizeti a költségeidet?

— Senki. Valahogy kijövök.

— Ez nem hallatszik valami biztatónan.

— Miért? Van valami jobb ötleted?

— Talán?

Sandy és Péter abba hagyták tollas-szög dobáló játékukat és visszajöttek az asztalhoz.

— Szia, Kurt, mi a dörgés?

Greg megkönnyebbült, gondolta, hogy Kurt talán leszáll róla és majd a többiek veszik át szórakoztatását.

— Hol van Gerti? — kérdezte Kurt.

— Nem tudjuk, — Sandy felelte, — Greg kell, hogy tudja.

Kurt Greghez fordult. — Te tudod?

— Könnyítened kellene az emlékezetemen. — Felelte Greg kényszeredetten.

— Ne cikizz, haver. Add ide a telefonszámát, majd én felhívom.

— Igen, tényleg bizony, és nekem mi lesz a hasznom?

— Elmegyünk hozzám és jól bulizunk.

— Jót, hogyan?

— Van nálam egy csomaggal.

— Minta?

— Nem, a valódi, de a javából.

— Hány pirula?

— Elegendő mind az ötünknek.

— Honnan szerezted?

— Ugyan már, Greg. Azt csak a bennfentesek tudhatják.

— Látod, tudnék egy kis pénzt csinálni és nem akarsz bevenni.

— Először azt ki kell érdekelned.

— Hogyan?

— Kérdemled a bizalmamat Gerti telefonszámával és jutalmul lehet, hogy majd a tudomásodra adok valami jól jövedelmező információt.

— Egyszer beszélnem kell vele.

— Hívd fel most azonnal. Mond meg neki, hogy jöjjön át az én házamhoz és mindannyian remekül fogjuk érezni magunkat.

— Hívjad, már, Greg! — az összes asztalnál ülő egyszerre kezdte Greget ösztökélni. — Ne légy már olyan hangulatrontó.

— Ok, — Greg vállat vont és egyenesen Kurt arcába nézve figyelmeztető hangon folytatta. — De erősen merem remélni, hogy valami

valódi cucc van nálad és nem az tinédzser vacakság, amit Hank füstöl állandó jelleggel.

Greg kiment az ivóból és a lobbiban álló nyilvános telefonhoz ment. Volt nála mobile telefon, mélyen bezipzárva Dutch Army sortjának valamelyik zsebébe, de azt csak a legsürgősebb kényszerhelyzetben használhatta. De különben sem, esze ágában sem volt Gerti-t felhívni. Csak megnézte, hogy az automatában nem maradt-e egy-két meglazult pénzérme.

Öt perccel később visszatért a csoporthoz.

— Remek híreim vannak, — mondta, — Gerti apja már szinte elaludt és Gerti át tud jönni, mihelyst az örege elég hangosan horkol.

— Az mikor lesz?

— Félóra, óra, de jobb lesz, ha sietünk. Nem szeretném, ha Gerti ott állna az ajtótok előtt és senki sem lenne odahaza.

— Ügyesen csináltad, Greg, — Kurt bólogatott lelkesen, mint egy szellemi fogyatékos. — Tőlem indulhatunk.

* * *

Kurt anyjának házában lakott a Clubhouse Circle lakóparkban, egy kőhajításnyira a Post Road főutcától. Mint Amnesty International aktivista, a mama rengeteg utazott, és már három hónapja Kínában volt ténymegállapító körúton. Meggyőződéssel hitte, hogy egyetlen gyermeke nem kerül bele semmi slamasztikába és a mama távollétében rendben fogja tartani a hatalmas colonial stílusú épületet.

Kurt megtette a kötelességét, kétszer egy héten kirakta a szemetet a kukában a járda mellé, fizette a fűvágó szolgálatot, és ha kellett megnyíratta az erősen burjánzó sövényt. Kifizette a számlákat és fizette Jadwigát az idős polák asszonyságot, aki minden második héten egy teljes egész napra eljött és kitakarított. Jadwiga, egy jólelkű egyén úgy általában, szinte teljesen elhanyagolható hibákkal mindössze, a pillanattól fogva, hogy belépett a házba azt a bizonyos gyere-ide-majd-ellátom-a-bajodat szemekkel nézegette Kurtot és a fogai között morogva és valami érthetetlen

idegen káromkodásokkal megspékelve beszédjét, egyfolytában szitkozódott.

Hogy elkerülje Jadwiga dühét Kurt megtanulta, hogyan kezelje a mosógépet és, hogy hogyan rakja meg és indítsa be a mosogatógépet. Kurt nem főzött; gyorsbüfébe evett vagy fagyasztott készételeket hordott be magának és megmelegítette a mikrohullámúban. Kurt szófogadó és megbízható gyermeknek bizonyult. Kivéve azokat a sörös doboz, viszkisüveg, és marihuána cigis házibulikát, melyeket oly rettenetesen kedvelt összehozni.

Beengedte a vendégeit, leültette őket, sört adott mindenkinek és kezdték várni Gerti-t.

Félórával később és két üveg Samuel Adams aranymárkájú világos sör után, Kurt nem bírta tovább. — Hol a fenyőbe marad el már Gerti? — kérdezte.

— Nyugi, sporttársam. Majd jön, — felelte Greg, — inkább lássuk a cuccot, amivel annyira hőzöngsz.

Kurt egy terjedelmes falon függő festményhez lépett, jelentős értékű patinás mestermunka lehetett, és levette. Mögötte egy beépített páncélszekrény bukkant elő. Többször ide-oda megforgatta a kombinációs zár kerekét és kinyitotta a kis széf nehéz acélajtáját. Titokzatos és végtelenül büszke mosollyal az arcán kivett egy kis üvegcsét, ami tele volt apró, fehér kövecskékkel.

— Mi van a kezében, te selyempiperkóc? — Hank kérdezte, — Nézzem csak meg közelebbről.

— Várj, addig nem mutatom meg, amíg Gerti nincs itt.

— Kofalotyogás, ha Gerti itt lesz, meg sem engedni, hogy bármit is füstöljünk. Kezdjük el, mielőtt ideér.

Hank Péter segítségével kicsavart az üvegcsét Kurt kezéből.

— Methamphetamine kristályok, — Hank kiáltotta izgatottan, ahogy a szeméhez emelte a zsákmányt.

— Most kaptam San Franciscóból, — Kurt felelte büszkén.

— Remek business, — Greg hirtelen érdeklődést mutatott. — Nagyon szeretnék a helybeli ügynöke és terjesztője lenni. Kitől kaptad ezt a szállítmányt?

— Hogyan akarjátok magatokhoz venni? Van pipám, de van injekciós tűm is.

— Csakis pipázni, — Greg ragaszkodott indulatosan. — Utálom, ha megszűrnak. Szedd csak elő a vízpipádat és az öngyújtódat.

Kurtot nem kellett kétszer bízgatni. Az emberi jogok nemes szándékú szószólójának szépreményű fia azonnal hasra dobta magár és a mélyen a dívány alá benyúlva előkaparta drog kellékeit. Arca kiveresedett, de kezei biztosan és nagy gyakorlatról tanúskodón jártak és másodpercek alatt felállította a zöldszínű üvegből készült szerkentyűt. A fiatal bulizók mély érdeklődéssel szemlélték a fehér füstöt, mely, mint egy dzsinn az arábiai sivatag éjszakájában gomolygott előre és gyönyörteljes órákat ígérve gyorsan megtöltötte a palack csöves nyakát. Repedve széjjel buzgó lelkesedésükben, mindannyian bőségesen szívtak belőle. Lélegző járataik megteltek a hallucinálást okozó égéstermékkel és örömeükben tántorogni kezdetek, mint egy rugóra járó keljfeljancsi.

Kurt hangosan röhögött. — Hol az én szépségem? Igaz szerelmet szagolok a levegőben.

Sandy egy tüdőre valót szívott és büszkén kijelentette. — Ez én kell, hogy legyek. Egyedül nekem vannak ebben a házban csöcseim.

Hank vigyorogva bámulta Sandyt. — Elég nagyok ahhoz, hogy mindannyian szopjunk belőle.

— Fogd be a pofádat, — Péter védelmezte a barátnőjét. — Sandy nem köztulajdon.

Hank felállt és átölelte Kurtot. — Miért akarod Gertit, amikor itt vagyok én?

— Tűnj el a balfenéken te üresfejű homokos. Majd tudatom veled, ha szőrös feneket akarok.

* * *

Még néhány mély leszívás a tüdőre és egymás hegyibe-hátába borulva, karjaik és lábaik kibogozhatatlan tömegben összegabalyodva, a fiatal

üresfejűek csoportja kimondhatatlan örömmel kezdte élvezni, ahogy az extatikus gyönyör egyre vadabbul száguldozik vénáikban.

— Ilyen business kellene nekem, — követelte Greg. — Lehetnék én az ügynököd? Pénzre van szükségem.

— Ásd el magad. Egyszer teremtsd elő Gertit.

— Te Gertid akarod, én a nagyfőnököt.

— Már megint úgy jajgatsz, mint egy tripperes fürdőslány, akit nem fizettek ki. Semmi pénzed nincs, hogy beszállj egy ilyen üzletbe.

— Könnyen lehet, hogy ebben nincs igazad.

Sandy and Peter a hűtőszekrényhez mentek és kivettek három csomag felvágottat. Péter egyből lenyelt egy szelet Genoa szalámit és nagyokat harapott a kóser savanyú uborkából, amit ujjaival halászott ki egy hatalmas dunsztosüvegből. Hank hanyattfeküdt a szőnyegen és lábaival biciklizni kezdett a levegőben. Később megfordult és fekvőtámaszokat akart csinálni, de a harmadik után ráesett az arcára és elaludt.

— Ember, — Greg noszogatta Kurtot. — Jövedelemre van szükségem. Vegyél be ebbe az üzletbe. Szeretném, ha én lennék a keleti partvidéken ezeknek a kristályoknak a nagykereskedője.

— Szó sem lehet róla. Alakíts ki saját magad a nexusaidat. Én a saját érdekeimet kell, hogy védelmezsem. Fogd be a pofádat és ne kérdezz tőlem baromságokat.

— Menj a pokolba azzal a kapzsi természetteddel, — Greg sziszegte dühösen és felállt, hogy kapjon egy kis friss levegőt. — Nem adsz információt, nincs Gerti. Most rögtön telefonálok neki, hogy ne fárassza magát és ne jöjjön át.

— Nem az én telefonomon. — Kurt kiáltott és próbált egy jobbegyenest bevágni Gregnek. De eltévesztette, elvesztette egyensúlyát, elesett és a fejét bevágta a mama bőrdíványának kemény sarkába. Fájdalmában nagyot nyögött és összekuporodva ottmaradt a dívány és a koktélasztal között.

— Te csupaszseggű pávián, ne kapd fel mindjárt úgy a vizet, — Greg morogta és megindult a kijárat ajtó felé. — Semmi szükségem rád. Van két jó lábam és még tudok gyalogolni.

Egy órai kutyagolás után hazaérkezett a Nutmeg Lane utcai házhoz. Beült a behajtón várakozó tizenöt éves Toyota kocsjába, a távolságszámláló 230 ezer mérföldet mutatott és sűrű káromkodásokkal illetve mostoha predesztinációját elhajtott Stamfordra, az East Avenue főúton lévő egész éjszaka nyitva tartó MacDonald gyorsbüféhez.

Vett egy hamburger szendvicset hasáburgonyával és leült a külső teraszon lévő sarokasztalhoz. Rágott, nyelt, és a késő éjszakai étkezési gyönyör lassan kiegyengette becsípődött idegeit. Jólesett, elégedettnek érezte magát és, ha néha mégis ráharapott egy kesernyésre égett porcdarabra, beleköpte az éjszakai szélbe és abszolúte nem törődött sem az asztali sem a viselkedési normák alapvető etikettjeivel.

Negyedik Fejezet

George Norcott meglátogatta régi barátját, Robert Douglast. Kényelmesen ültek a kovácsoltvas kerti asztal körül Robert terjedelmes filagóriájában, melyet speciális időálló faanyagból építtetett még a boldogabb időkben, és látszólag barátságos beszélgetést folytattak. Az üveg vörösborból, amit öreg barátjának hozott, George fél talpas pohárral éppen töltött mind a kettőjüknek.

Ahogy letette az üveget, felemelte poharát és Robert poharához koccintotta.

— Hogy megy mostanában a csőszerelési business, öreg haver? — kérdezte.

— Jól, — Robert felelte és a szeme sarkából megnézte magának kedvenc régi középcsatárát az University of Connecticut futballcsapatából, ahol lassan már húsz évvel ezelőtt volt edző és hozzá tette, — de nem mondhatnám, hogy kitűnően.

George arca lekicsinylő vigyort tükrözött. — Gondolom, hogy rengeteg vécékagylót be kell, hogy szerelj, hogy kifizesd a feleségedet.

A sok kudarcba fulladt erőfeszítés, hogy életét ismét a helyes vágányra terelje, kérgessé tette Robert érzékenységét. Nem vette észre a nyilvánvaló gúnyt régebbi tanítványából lett életre szóló barátjának a hangjában.

— Igen, elszedett tőlem másfél millió dollárt és lelépett Kaliforniába.

— Hallottál róla mostanában? — kérdezte George megjátszott megértő modorban.

— Beszél Gertivel és Gerti mindent elmond nekem.

— Például miket?

— Carol, — Robert keserveset sóhajtott, — az én drága volt élettársam, egy fiatal izomfejlesztő fickóval lakik együtt. Roy, vagy valami hasonló a neve. Nincs szándékomban megtudni a családi nevét.

Hamis átérzést mutatva, George kígyószem keskenyre húzta a szemét, és úgy kérdezte. — Miért nem házasodnak össze?

— Nem bolondultak meg, — Robert elfordította a tekintetét, és ahogy kiegészítette a megkezdett gondolatot nem érzett semmi mást, csak csüggedt felháborodást. — Nem szeretnék, ha abbahagynám az asszonytartás folyósítását.

— Ne rágódjunk tovább ezen a témán, — barátját kiségetni látszóan George olyan hangon beszélt, mintha neki lenne elszámolnivalója Carrollal, a hitszegő hitvestárssal. — Teljesen felesleges, hogy volt feleséged dolgait boncolgassuk.

Őt hosszú percig csendben hallgattak, amikor George, mintha szándékosan tenné, egy másik fájó témát vetett fel. A képletes inkvizíció fogaskerekeit szavaival forgatva egy fokkal keményebbre húzta barátja virtuális megfeszítettségét és cinikus hangon kérdezte. — Mi van a fiaddal? Kevinnel, hogyan mennek az ő dolgai?

Robert arca keservesen megrándult és rettenetes belső fájdalmat és kegyetlen emlékek felidézését tükrözte, ahogy válaszolt. — Még mindig a Bridgeporti börtönben van.

George nem ismert kegyelmet vagy részvétet egykori trénerére iránt és zavartan nyugalommal folytatta. — Még nagyon sok éve van hátra, mielőtt kiengedik, nem?

— Tizenhat év, — Robert szinte sírt. — Az ítélet szerint nem kaphat feltételes szabadlábra helyezést.

Megjátszva, mintha tényleg szeretné barátjának fájdalmát enyhíteni George hamisan vigasztaló bölcselkedést ajánlott. — Soha nem lehet tudni, hogy az élet mit tartogat számunkra. De egy biztos, te nem érdemelted meg, amit a sorstól kaptál.

— Nem. — Robert bólintott.

— Legalább Gerti megmaradt neked.

— Igen, — Robert arcára szégyenlős mosoly halványodott. — Gerti annyira jó leány. Kimondhatatlanul szeretem. Ő az egyetlen dolog, amiért még érdemes élnem.

— És Gerti szereti Darient. Itt, pontosan ebben a házban.

— Ebben teljesen igazad van. És az ő kedvéért én itt is maradok, ameddig élek.

George nem adta fel barátja kínzását. Muszáj volt, hogy folytassa tapintatlan kérdezősködését.

— Gerti kiváló tanuló volt a középiskolában. Miért nem ment egyetemre?

— Az asszonytartás és a jelzőlogkölcson részletei után, amit Carol részének kifizetésére vettem fel nem maradt elegendő pénzem Gerti iskoláztatására.

— Igazad van, — George felelte és hozzátette. — És még nem is említetted Kevin perével kapcsolatos ügyvédi költségeket. Mennyit költöttél összesen a fiad védelmére?

— Egy milliót.

— Ez rengeteg pénz. De Gerti annyira elragadóan aranyos leány, hogy az ő értékéhez hasonlítva egy millió dollár csak mellényzsebpénz.

Elhallgattak és kiürítették poharaikat. George újratöltött, üldögéltek és kényelmetlen csend ereszkedett rájuk. Lanyha szellő, enyhítve a nappalról itt rekedt meleget és jelezve a közelgő éjszaka hidegét fújta át a filagória dróthálóján és behozta az utca túloldalán teljes virágzásban tündöklő akácfa édes illatát. Nem volt mit többet mondani. Robert megitta a poharába másodjára töltött bort és keze fejével letörölte a szeme sarkában összegyűlt könnyeket.

— Nagyon szeretnék valami jobb életet Gertinek, mint abban a vacak lemezületben való munkát. De nincs pénzem, hogy iskoláztassam, vagy jobb társaságokba vigyem és bemutassam ígéretes jövőjű fiatalembereknek. Többet nem látnak szívesen a Darien Country Clubban sem. Kevin annyi rosszindulatú nyilvánosságot kapott, hogy a társadalom teljesen kivetett minket magából.

Nem azért jöttem ide, hogy egy összetört lelkű és sértődött ember siránkozásait hallgassam, George gondolta és másra akarta terelni a szót.

— Darien Country Club, — kezdte tragikus hangon, mintha hirtelen együttérzés fogta volna el valaki idegennek a gyásza iránt. — Olvastad, hogy mi történt ott két nappal ezelőtt?

— Olvastam, — normális hangjának töredékét visszanyerve Robert azonnal ráharapott az új, látszólagosan semleges témára. — A gyilkosság és az ékszerrablás. Az újságok tele voltak a hírral.

— Az ékszer állítólag kétmillió dollárra volt biztosítva, — jegyezte meg George.

— Annyira legalább, — Robert bólintott. Gondolatai visszatértek a saját bajaihoz és elgondolkozva tette hozzá. — Bőségesen elegendő lenne, hogy kifizessem belőle az összes adóságomat.

— Bizonyára úgy lehet, — George felelte belegeyezően és szemöldökét összeráncolva Robertre nézett. — Vajon ki tehette? Te mit gondolsz?

— Mrs. Hurlingham azt mondta a riportereknek, hogy a támadó egy fekete bőrálcot viselt.

— És?

— Egyesek az én mexikóim közül, akik nekem dolgoznak, — Robert körülnézett, mintha aggódna, hogy valaki esetleg kihallgatja szavait, majd folytatta, — azt állítják, hogy Cara Negra volt az álarcos.

— Cara kicsoda?

— Cara Negra a titokzatos ember, aki soha nem veti le az álarcát. Egy fehér zárt furgonba jön és munkásokat vesz fel a Main Street főutca egyik utcasarkánál, Stamfordon.

— Hol? — George eddig hitetlenkedő nézése váratlan érdeklődést mutatott.

— A Lockwood Avenue kereszteződésnél. Azok az ágrólszakadt emigránsok ott ácsorognak minden reggel, hogy kapnak-e valami napszámos munkát. Néha én is elhozok belőlük egyet-kettőt. Ha árkot kell kiásnunk vagy valami régi dolgot kell, hogy lebontsunk, jó hasznukat veszem.

— Értem, — George felelte és szemeit továbbra is Robertre fixírozva tovább erőltette a témát. — De nem látom, hogy miféle kapcsolat lehet a kettő között?

— Az álarc. A mexikóiak megmagyarázhatatlan módon rettenetesen félnek ettől az alaktól és senki nem hajlandó többet elmenni vele. Akárkit elvisz, az többet soha nem jön vissza.

— Látták mostanában is?

— Nem, nem az utóbbi időben. Senki nem akar többé neki dolgozni.

George hátradőlt fonott karosszékében, mintha hatalmas kő gördült volna le szívéből és megnyugodva sóhajtott. — Tehát akkor Cara Negra senki más csak egy legenda.

— Az, legenda, de azért sajtóságnak véletlenül tartom, hogy egy ismeretlen bandita Darienben és egy mexikói babona Stamfordon, és mind a kettő fekete bőrálarcot visel.

George legyintett, mintha barátja aggodalma lényegtelen semmiség lenne. — Ez a rendőrség dolga, hogy kibogozzák, — mondta és borospoharának fenekét az ég felé tartva leöntötte annak egész tartalmát a torkán. — Beszéljünk valami vidámabbról, valami kedvesebbről, valami szépségesről.

— Mint, például kiről?

— Gertiről.

— Meglepően érdeklődsz utána az utóbbi időben. Nem? — Robert felkapta a fejét és kérdőre vonó szemekkel kezdte mustrálgatni vendégének arckifejezését. — Mi közös érdeklődésed lehetne neked egy ennyire fiatal személlyel?

George Norcott mély lélegzetet vett és a sötétbe hajló félhomályban szemrebbenés nélkül állta az asztal másik oldalán ülő apa tekintetét.

— Voltam nála az üzletben és láttam személyesen, — mondta nyugodtan. — Sokkal csinosabb, mint gondoltam.

Robert megmarkolta a szék karfáját és előrehajolt.

— Mi közöd lenne neked hozzá, — felelte emelt hangon, — hogy mennyire csinos?

— El akarom venni feleségül.

Hátborzongatóan sötét csend ereszkedett az erdő sűrűjéből a filagóriába beszélgető két férfire. Mezei egerek fészke után kutatva hatalmas fülesbagoly repült át a széles pázsit felett és leült egy közeli alacsony ágra a fejük felett. Egy róka dugta ki a fejét az aljnövényzet sűrű

bozótjából és érdeklődéssel szemlélte a két emberi lény között kialakuló dráma kibontakozását. A két lény között, akiktől a legjobban retteget, és akiket a legjobban gyűlölt.

Megdöbbsenten és felháborodottan, Robert a levegőért kapkodott. Többször kinyitotta és becsukta száját, de képtelen volt egyetlen hangfoszlányt is kinyögni. Percek teltek el mielőtt beszélni tudott.

— Teljességgel lehetetlen. Te negyvennyolc éves vagy és Gerti tizennyolc. Nem is ismered a leányomat és ő sem ismer téged. Bármiféle kapcsolat létrejötte kérdésesen kívül áll.

— Kedves barátom, ne beszélj oly sietve, — George nyájas, de mégis határozott hangja kétséget eloszlatóan jelezte, hogy könnyen nem fog tervétől elállani. — A korkülönbség nem számít. Kitűnő fizikai kondícióban vagyok. Egészségem kitűnő és mindenki azt állítja, hogy koromnál jóval fiatalabbnak nézek ki. Lányok, mint Gerti, kedvelik az idősebb férfiakat.

— Miféle lányokról beszélsz te itt, — Robert ordította felháborodottan.

— Ne kapd fel rögtön a vizet. Gerti veled lakik. A magunkfajta idősebb urakon kívül fogalma nincs a férfiakról.

— Képtelenség, — Robert nagyot csapott az asztalra, de hirtelen tiltakozását egy percen belül mintha megbánta volna és ökle kisimult.

— És ezen kívül is, — George nem zavartatta magát és hangját még élesebbre fogva beszélt tovább. — Miféle jövőt tudsz neki te ajánlani? Pénzed nincs, csak adóságod. Ha férjhez megy egy fiatal csóróhoz, a bank elárverezi a házadat és mind a hárman mehetnek az utcára.

Robert próbált közbevágni, de annyira ideges volt, hogy tüdejéből kiszorult a levegő és hangja elakadt. — Nem az én hibám. — dadogta. — Egész életemben keményen dolgoztam. És hátralévő éveimben is mindent megteszek és Gerti boldog lesz azzal, amit én tudok neki nyújtani.

— Ennél jóval többet is tehetsz érte, — mondta George és arcáról sugárzott a növekvő elbizakodottság. Mintha leszállyt volna pénzének magas lováról és megjátszva a jóakaratot kizárólag a saját érdekeit szolgáló megoldást javasolt. — Segíts nekem rávenni, hogy igent mondjon nekem.

— Ki fog nevetni, — Robert a gazdag férfi szavába vágott. — Soha nem fogja beleegyezését adni.

— Egyszer hallgass meg, öreg haver. Működj együtt velem, és ha Gerti elfogadja az ajánlatomat és a feleségem lesz, kifizetem az összes adóságodat, beleértve egy asszonytartási végkielégítést a feleségednek. Mint hites feleségem, Gerti elképzelhetetlen luxusban fog velem lakni. Mindene meglesz, amit valaha is szeme-szája megkívánt. Mérheterlenül gazdag vagyok, sokkal gazdagabb, mint gondolnád. Új életet kezdhetsz. Nőül vehetsz egy fiatal nőt. Megifjodhatsz, húsz évre szóló új szerződést írhatasz alá a boldogsággal.

Robert nem tudott ellenállni George érvelésének. Elvégre kedvelte, évtizedek óta voltak barátok, nem az ő hibája volt, hogy nem egy fiatal nő szemével becsülhette meg értékét. Lassan kezdte megérteni George álláspontját. Ha jobban meggondolta és odafigyelt barátja ajánlatára, nagyon is okosnak hangzott.

Beadta a derekát.

— Rendben van. Fogok vele beszélni. Megkérheted a kezét, de nem fogom ráerőltetni a dolgot. Ha igent akar mondani, nem bánom. Nem fogom lebeszélni rólad.

— Áldásodat fogod adni ránk, ha összeházasodunk.

— Igen.

— Akkor megegyeztünk. Rázzunk kezet rá, menjünk be a házba és engedd meg, hogy beszéljek vele. — George mondta, felállt és kezét nyújtott Robertnek.

Robert is felállt. Barátja kezét elfogadta és mialatt fogta így válaszolt. — Megengedem, hogy láthasd ma este és beszélj vele. De ígérd meg, hogy ma este még nem rémisztet meg házassági ajánlatoddal. Egy párszor vidd ki vacsorázni, beszélgetsetek, és ha a leány megkedvel, akkor előállhatsz a leánykéréssel. A magam részéről mindent megteszek, hogy pozitívan értékelje. Ha ebben megegyezünk, bemehetünk a házba és én lehívom.

* * *

Bent a házban Norcott leült a nappaliban. Robert felment az emeletre és bekopogott leányának ajtaján.

— Gerti, — kezdte, — van itt valaki, akivel szeretném, ha megismerkednél. Le tudnál jönni a társalgóba?

Gerti első novellájának végleges formáját lektorálgatta a laptopján és annyira el volt merülve munkájában, hogy alig hallotta édesapjának a szavait.

— Mit mondasz, apu? — kérdezte és próbált kiakasztani a lábát, ami ahogy törökülésben ült a fotelben teljesen reménytelenül összegabalyodott a feneke alatt. — Ki van itt?

— Egy régi jó barátom, még az egyetemi évekből. Nem ismered.

Gerti rátámaszkodott az ülés karfájára, valahogy kiegyenesítette a lábait és felállt. Szemét nem vette le a komputer képernyőjéről és mialatt elzsibbadt húsát elgondolkozva masszírozta kinyúlt, hogy kinyissa az ajtót.

Robert szeretettel nézte leányát. Jól láthatta, a leány nem volt semmiféle alkalomra sem felöltözve. Farmeranyagból vágott rövid sortot viselt, hozzá egy zöld pamutinget, haja fésületlennek látszott és arcán sem volt semmi smink. Otthonmaradó, egyszerű teremtésnek nézett ki.

— Apu, ez az emlékeidből életre keltett régiség, egy férfi? Így nem mehetek le, — folytatta tréfás hangon, — hogy potenciális udvarlókat fogadjak.

Remélve, hogy Gerti úgy jönne le, ahogy volt és annyira megijesztené Georget, hogy az hanyatt-homlok szaladna ki a házból Robert könnyed hangon válaszolt. — Férfinak férfi, de valóban, ahogy mondd, egy igazi archeológiai régiség. Sose fájjon a fejed miatta. Végy fel egy ruhát, fésüld meg egy kicsit a hajad. Nem számít, hogy hogyan nézel ki. Ezt a férfit még seprűnyéllel is nehéz lesz elzavarni.

Gerti jó gyermek volt. Mindig a legnagyobb tisztelettel viseltetett édesapja iránt. Minél nagyobbak voltak a megpróbáltatásai, az ő véleménye szerint soha nem indokoltak, annál jobban csodálta és imádta.

— Oki-doki, pucci-apuci, — Gerti arc kigyúlt, mint egy fényes neonreklám. Kissé rendbe kell tennem magam, de tíz percen belül lejövök.

Miután édesapja elment lekapcsolta a komputert és nyitottra rántotta beépített szekrényének ajtaját. A szekrény tömöltre volt rakva ízlésesen összeszedett, bár nem túlságosan költséges ruhákkal, és húsz teljes percen keresztül válogatott közöttük. Végül kivett egy finom narancssárga műszál és pamut keverék anyagból készült ruhácskát.

A ruha nyári vakáció stílusú mély kivágása és keskenyre szabott dereka tökéletesen illett karcsú alakjára, kihangsúlyozta sudár termetét és kiemelte puha hajának selymes szőkeségét. Odaállt a fürdőszobai tükör elé és mialatt arckrémot és kevés pirosítót kent az arcára, elgondolkozott apja késő esti kérésének okain.

Sokan nem jönnek többé a házukhoz, tűnődött. Kevin skandál mérgezte és széles körökben kitergetett bűnpere óta a társadalom kivetett páriái lettünk.

Saját tükörképében Kevin képét látta és eszébe jutott, hogy mennyire imádta fiútestvérét kislánykorában. Kevin tíz esztendővel volt idősebb nála és bálványozott példaképének látta mielőtt jöttek a detektívek a két szüzlány megbecstelenítésének vádjával és foggal és körömmel védte testvére ártatlanságát és legtöbb barátját elveszítette emiatt a gimnáziumban. Egy-két jó barátnő megértette okait, hogy tiltakozzon a mocskolódási hadjárat ellen, amit Kevinnek el kellett szenvednie. De a többiek egyetlenegy sem. Többet nem hívták meg tisztességes összejövetelekre és nem ismerkedethetett meg partiképes darieni fiatalemberekkel. Greget kedvelte, de szerette volna, ha nem lett volna annyira lecsúszott és szerencsétlen és komolyabban vehette volna. Tehát, ez a lehetőség mely lent a társalgóban váratlanul prezentálta magát megérte, hogy reászánjon húsz percet.

Félórával apja távozása után Gerti jött lefele a lépcsőn, mint egy angyal, aki a magas szférákból ereszkedik alá, hogy megajándékozza jelenlétével a földi halandókat. Bájos személyiségének fénye elárasztotta a helyiséget és egy mámorító illatfelhő vette körül, ahogy lépkedett lefelé. Az utolsó lépcsőre lépve meglátta az illetőt, egy középkorú férfit, apja ismerősét, aki várakozva nézett feléje.

Gerti közelebb lépett, kinyújtotta a kezét és udvariasan, de tartózkodóan mosolygott. A férfi egy lépést tett feléje és a sarokasztalon

álló lámpa sárga fénye megvilágította az arcát. Gerti felismerte a látogatót és arcára fagyott a mosoly.

A látogató ugyanaz a férfi volt, aki délután bejött a lemezüzletbe.

— Gerti, — a leány hallotta apja hangját. — Ez itt George, az én régi barátom, még az egyetemi tréner éveimből.

Gerti zavart, örvendek a szerencsének féle üdvözlést morgott a foga között és a férfi a két kezéből formált kupába fogta a leány finom ujjainak a hegyét. Tisztelettudóan meghajtotta a fejét, mesterkéltséggel modorossága nagyon nem illett a korabeli etikett bevett szokásaihoz.

— A nevem, George Norcott, — kezdte a látogató. — Végtelenül örvendek, hogy találkozhattam magával.

— Már találkoztunk, — Gerti felelte ellenséges hangon. — Kivéve akkor elfelejtette bemutatni magát.

— Kérem, bocsásson meg udvariatlanságomért. A maga szépsége teljesen elvette az eszemet.

Gerti apjára pillantott. — Apu, ki ez a cirkuszi bohóc?

— Gerti, — felelte apja kérlelő hangon. — Ne légy ilyen rosszmájú. Barátomnak nincs semmi rossz szándéka. Csak szerette volna magát neked hivatalosan is bemutatni.

— Az megtörtént. Mehetek?

— Ugyan már, Gerti. Ülj el egy percre és igyál velünk egy pohár bort.

— Apu, miket beszélsz. Még csak 18 éves vagyok. A törvény szerint nem adhatsz nekem alkoholt.

— Akkor legyen tea, — Robert elveresedett és sietve korigálta javaslatát, — tea mind a hármunknak?

Ahogy George bólintott Gerti apjára nézett. — Nekem gyógyfüves tea, tudod nagyon jól, hogy mániákusan egészségpárti vagyok.

Robert kiment a konyhába, hogy feltegye a teavizet. Az apa távollétében George egy pillanatra sem vette le szemét Gertiről.

— Végtelenül sajnálom, ha megrémítettem, — kezdte. — valóban, beismerem, nagyon ügyetlenül viselkedtem az üzletben ma délután.

— Sose eméssze magát emiatt, — felelte Gerti és mintha könnyíteni akarna George zavarán, kedvesebb hangon folytatta. — Gyakran vagyok ilyen hatással bizonyos férfiakra.

— Gerti, — az idősebb férfinak, aki apja társalgójában ült és Gerti szempontjából teljesen idegen volt, volt olyan vastag bőr az arcán, hogy azonnal a lényegre tért és minden mellébeszélés nélkül bejelentette látogatásának tulajdonképpeni szándékát és orcátlan egyenességgel kérdezte. — Gerti, én szeretnék magától egy randevút kérni.

Az ezen idáig kitűnően koreografált bemutatkozás váratlanul a férfi és a női nem közötti ütközetté fejlődött. A férfi erőszakos előretörése lehántotta róla a kulturált viselkedés hagymahéját és a konvenciók megszorításait. Gerti nem érzet magát kötelezettnek, hogy udvariasan, legyen és brutális őszinteséggel válaszolt.

— Nem kedvelem a nagypapa zsánereket.

A leány teljesen indokolt egyenessége nem ingatta meg a férfi eltökélt merészségét.

— Nem vagyok annyira öreg. — felelte.

— Fogok találkozni Mrs. Norcottal és a gyerekekkel is? — kérdezte Gerti kihívó hangon.

— Gerti, nem vagyok nős és soha nem is voltam. Gyerekeim sincsenek.

— Ez még nem jelenti azt, hogy randevúzni akarok magával. Maga kimondottan ellenszenves nekem.

— Nincs szükség arra, hogy rokonszenvesnek találjon. Csak adjon nekem egy lehetőséget. Egy ártatlan együttlétet. Nevezze meg kedvenc éttermét és kiviszem oda magát vacsorázni.

— Nem tudom, hogy bízhatok-e magában annyira, hogy még kétpercnnyire is a közelembé engedjem.

— Ne féljen tőlem. Én a maga édesapjának régi barátja vagyok. Édesapja igazolhatja gentlemani mivoltomat.

— Rendben van, gentleman. A Silvermine Taverna. Szombat este. Egyetlen randevú, semmi több és még az is csak az édesapám kedviért.

— Nagyon köszönöm. Ígérem, hogy nem fogja megbánni döntését. Engedje meg, hogy én foglaljam le az asztalt. Eljöhetek magáért úgy este hét óra körül?

Robert visszatért a konyhából és egy cizellált tálcat tartott a kezében. A tálcán ezüst teáskanna, csészek és sütemények álltak glédában, és ahogy terhét letette a koktélasztalra nem tudta megállni, hogy ki ne szaladjon a száján reményekkel teli óhaja. — Látom, hogy ti ketten nagyon jól megértitek egymást.

Gerti lesújtó pillantást vetette apjára. — Erre a tippre még ne tedd fel a vízvezeték és csatorna szerelői engedélyedet.

Ötödik Fejezet

Az éjszakai korhelyhamburger, amennyire ízetlen és zsíros volt, könnyített Greg állandósult csalódottságának terhén és kissé megnyugtatta. Ma éjszaka már nem várt új fejleményt és mivel barátai eltávoztak a drog álmvilágába, elhatározta, hogy véget vett annak a bizonyos metaforikus zenének és hazamegy.

Odahaza a narancssárga neonbetűk éjjel három órát jeleztek elektromos ébresztőóráján és üzenetrögzítő gépén csendben villogott az üvegszem. Lejátszotta az üzenetet. Gertitől jött. Háromnegyed órával ezelőtt hívott és teljesen ki volt kelve magából.

— Greg, — Gerti könyörgött. — Légy a Dunkin Doughnuts üzletben reggel féltízkor. Beszélnem kell veled, mielőtt kinyitom a lemezboltot. Szépen kérlek. Nagyon fontos dolog. Legalábbis nekem fontos. Bocsáss meg, hogy össze-vissza beszélek. Valami nagyon felbosszantott, nyilvánvalóan, előre is köszönöm neked, drága barátom. Ma éjszaka már ne hívj vissza. Nem akarom, hogy az öregem felébredjen és kihallgassa, amit beszélünk.

— Kitűnő, — Greg sóhajtott. — Éppen erre volt szükségem, hogy ingyenes lelki klinikát nyújtsak lányoknak, akik összevesztek az apjukkal.

Greg morgolódott, mint egy mérges borz, de a szíve mélyén jól tudta, hogy mindennél nagyobb boldogságot fog neki okozni, hogy Gertinek tanácsot adhasson, mert imádta hallani a leány hangját. Testének illata megrészegítette érzékeit és karjának véletlen megérintése lázas gerjedelmet gyújtott vérében.

Ledobálta a ruháit; az ébresztőórát beállította reggel kilencre, takaróját fel sem hajtva lezuhant ágyára, és ahogy a párnára tette a fejét azonnal mély álomba merült.

* * *

Greg öt perccel féltíz előtt érkezett a Dunkin Doughnuts üzlethez, de Gerti már ott volt, percekkel előtte megérkezhetett. A leány egy asztalnál ült, két csupor tejeskávé volt előtte pedánsan elrendezve és négy friss bégel, Greg kedvenc péksüteménye.

— Greg, — üdvözölte kissé szégyenlősen és eléje tolta az egyik kávé és az egyik bégelt.

A fiú élvezettel harapott bele a puha kenyértésztába, és ahogy a leány látta, hogy mennyire élvezi a megvendéglést elkezdett beszélni.

— Az a pofa, tegnap délután az üzletben.

— Ki? — Greg meredt rá a leányra és óvatosan hörpintett a kávéból. A forró folyadék égette a száját, de kíváncsisága beléfojtotta a panasz önkéntelen indulatszavait.

— A vén krampusz, aki nem tudta rólam levenni a szemeit.

— Aha, az, — a váratlan és bosszantó hír megzavarta a fiút. Nagyot nyelt és a szinte lobogó kávé összeégette a nyelőcsövét. Bármilyen férfi Gerti közelében potenciális ellenséget jelentett. Szerette volna, ha Gerti nem köntörfalaz tovább és kiböki, hogy mi sürgős okból hívta ide.

— Igen, — bólintott, — hogyan emlékeznek.

— Az alak apám barátja és vacsorázni akar vinni, — Gerti szünetet tartott. Greg szemei értetlenül meredtek rá, mintha felfogóképessége átmenetileg szünetelne. — Tudod, egy randevú félére.

Vérnyomása hirtelen lezuhant, égető szorongási roham jött rá. A gyűlölködő féltékenység, mint egy harapófogó gyilkos ereje ragadta meg mellkasát. De arcára nyugodtságot erőltetett és közömbös hangon kérdezte.

— Ez jó hír vagy rossz hír?

— Legyen eszed, Greg! Hogyan szeretnéd te, ha a nagymamád barátnőjét kellene elkísérned a palotásbálra.

— Nincs nagymamám. De különben is, lehetne neki egy fiatal barátnője is.

— Greg, hagyd abba a kicsinyes gáncsoskodást. Inkább segíts.

— Rendben van, segítek. De azért szeretném tudni, hogy kedvedre van-e ez a férfi vagy nem.

— Én hatalmas védelmező lovagom, — Gerti mosolygott, kezével kinyúlt és gyengéden megsimogatta Greg arcát. — Az csak természetes, hogy szívemből utálok.

— Akkor miért mész ki vele?

— Apám kért meg rá.

— Akkor sem vagy köteles. Te döntöd el, hogyan éled életed. — Greg szinte sírt. — Nem apád. Nem értem, hogy ez hogyan lehet.

— Nem kell megértened az okokat és a körülményeket. Csak állj mellém és segíts.

— Hogyan segíthetnék én rajtad?

— Tudd meg, hogy ki is ez az alak tulajdonképpen.

— És ha kiderül róla, hogy törvénytisztelő polgár, nincs büntetett előélete, és ha nem egy pedofil bácsi, akkor minden rendben van és lehet randevúzni vele?

— Nem, de bármi kompromittáló adat róla, amibe bele tudok kapaszkodni és meg tudom mondani apunak, hogy nem akarok kijárni a barátjával.

— Milyen fajta apu az olyan édesapa, aki el akarja leányát adni öreg barátjának?

— Ne bánts az apámat, Greg. Nagyon nehezen küzdött, hogy megőrizze méltóságát, hogy megtartsa a házunkat, és engem itt, ahova én tartozom és ahol olyan barátaim vannak, mint te. Szeretem az apámat és hajlandó vagyok dolgokat megtenni neki.

Greg szerette volna megkérdezni. Ebbe beleértődik, hogy régi komájának a szeretője leszel. De nem mert ilyen fertelmes dologgal vádaskodni. Tudta, Gerti többre becsüli magát, hogy egy ilyen visszataszító viszonyba keveredjen. Greg kezdte megérteni Gerti nehéz helyzetét. Szívből utálta, de választása nem volt. Nem volt hatalmában Gertinek megtiltani, hogy ne randevúzzon. Csak barátok voltak, jó barátok, és az

több volt, mint semmi. Mintha egyáltalán semmi kapcsolatuk sem volna. Engedve leküzdhetetlen vágyának, hogy beleavatkozzon, Gerti problémáját a sajátjává fogadta.

— Meglátom, hogy mit tudok csinálni, — mondta belegyezően. — Meg fogom tudni, hogy ki is ez az ember.

— Köszönöm, Greg, — felelte Gerti és apró csókot lehelt a fiú szájára. A leány gyengéd nedvessége ottmaradt a fiú ajkán. Arca és nyaka vérveresre gyúlt, majd sötétlilára. Alsó ajkát kissé felfelé húzta és leitatta a leány csókját a felsőről. Nyelvének hegye beseperte a szerelem nedvét szája mélyére és szinte a szakállába beszélve motyogta. — Mindent megteszek, ami az erőmből telik. Ebben biztos lehetsz.

Gerti felállt és megindult. Greget elfogta a csalódás gyötrő fájdalma. Szíve dobogása szinte széjjelverte bordáinak börtönét, könnyek fátyolozták be a szemét és erővel kellett hangszálait munkára kényszerítenie, hogy megkérdezze Gertit, egy közömbös, érdektelen, de nagyon tetetett hangon.

— Mi a neve?

— George Norcott.

* * *

Miután Gerti elment, hogy kinyissa a lemezüzletet, Greg Kurt Epstein háza felé vette útját. A hátsó tolóajtó, amin keresztül nem olyan sok idővel ezelőtt távozott, talán nyolc órával korábban, bezáratlan maradt és könnyen bejutott a házba. A nappali világosságot kirekesztették a nehéz függönyök és bent a házban megmaradt az éjszaka.

Várt, hogy szemei hozzászokjanak a sötéthez. Az áporodott cigarettaszag és az elhasznált marihuána füst keveredett a hányás és vizelet orrfacsaró szagával. A bűn visszataszító bűze kiszárította orrát és az öklendezés kínzó érzése töltötte meg gyomrát.

Óvatosan tapogatva ki útját a rendetlenség halmazai között Greg megtalálta a koktélasztalt. Az asztal teljes felületén gondatlanul széjjelszórva feküdtek a vízipipa kellékei, a vadkender kiürített plasztik zacskói, jelei a bohém és könnyű életmód éjszakai élvezetének, és

keveredtek félig kiivott ötliteres palackjaival az olcsó boroknak és Mrs. Epstein legkedvesebb skót whiskyjének a flaska kiürített aljára száradt maradványaival. A látvány leginkább egy magaslatért vívott öldöklő csata hullamezejére emlékeztetett, melyet elveszítettek a gonosz ellenség, a palack és a drog legyőzhetetlen királysága ellen.

Elérte a széles panoráma ablakot a nappaliban és félrehúzta a függönyt. A nap éles fénye vadul ömlött be a szobába és szánalmas látványra derített világosságot.

A padlón kinyúlt helyzetben aludva, Péter hátát a díványnak vetette, hangosan horkolt és ételmaradék foltjai kenődtek széjjel minden irányban az arcán és ruháján. Felette, a dívány párnáin kiterülve Sandy aludt angyalain, békés nyugalommal az arcán. Farmernadrágját nem lehetett tudni, hogy hol hagyta, és vastag combjai minden szégyenérzet nélkül szélesre tárultak. Hatalmas szalonnái, tripla hájrége lazán füttyögtek alá tejfehér bőre alatt, és minden kétséget kizáróan nem zavarták boldog álmvilágban való áldott utazását. Hála a magasságos gondviselésnek, túlméretezett fehér bugyogója valahogy rajta maradt, de a fehér anyagon a lába között terjengő sárga nedves folt igaz tanúságot tett, hogy nem volt ereje idejében felkelni és elérni a fürdőszobai vécékagylót, ahol kicsurgathatta volna teli hólyagját.

Hank feje a koktélasztal üvege alá szorult. Fehér porszerű anyag látszott orrlukaiban és szemeit nyitva tartva aludt. Semmi életjel nem volt tekintetében, csak bámulta a mennyezetet minden felfogható ok nélkül.

Kurt majdnem elérte a vécét. De majdnem soha nem elégséges, ő is ott feküdt megszáradt vizeletének tócsájába beleszáradva. Keresztül a küszöbön, félig bent és félig kint és az ajtó éle a bordái közé beékelődve, úgy látszott, hogy Kurt elérte a boldogító nirvána végtelen békéjét, melyet oly nagyon óhajtanak a halucinatív univerzum lótuszragó lakói.

Felemelő látvány, gondolta Greg és bement a konyhába. Előkeresett egy kétliteres üvegekorsót, megtöltötte jég és hidegvíz keverékkel és visszatért a barátai közé. Először Pétert rúgta meg, és ahogy a fiatalember megmozdult ráöntötte a fagyos priznicet a nyakára. Péter megrázkódott, káromkodott egyet, majd engedte, hogy Greg segítsen neki felülni.

— Héj, hadfi, — mondta Greg elismerően, — Ez aztán egy komoly buli lehetett.

— Kutya legyenek, ha emlékszem valamire.

— Akarsz kávét?

— Aha.

— Állj fel és gyere velem. Szórakoztass jelenléteddel, amíg megfőzöm.

Péter feltápászkodott és mind a ketten kimentek a konyhába. A poharakat keresgélve hangosan csörömpölt és egy terjedelmes alumínium serpenyőt ledobott a köre. A robajyszerű csattanás felébresztette Kurtot. Ő is felkecmergett, bejött a konyhába, és ahogy észrevette Greget az edényekkel vacakolni dühösen morogni kezdett. — Ember, mi a fészkes fekete fenyőt csinálsz a konyhámban?

— Csillapodj, Kurt. Mit tettél Hank-kel? Meg van halva?

Kurt visszament a nappaliba és közelebbi vizsgálat alá vetette Gregnek a barátját. Levette róla a koktélasztalt, kifeszítette a szemhéjait, és ahogy ujjain megérezte Hank leheletének melegét közölte a diagnózist.

— Semmi baja. Rövidesen úgy fog ásítózni, mint egy víziló. Csak a kelleténél többet szívott be a legjobb angyalporomból. — Majd kevés gondolkozás után hozzátette. — A szemétláda letarhálós ingyenélő.

Probléma elintézve, Kurt Greg felé fordult és megkérdezte ami Hank sorsánál lényegesen jobban érdekelte. — Hol van Gerti? Itt volt tegnap éjszaka?

— Igen, — Greg próbálta sületlen tréfával elütni a kérdést. — Itt volt, de ahogy meglátta, hogy milyen ocsmányok vagytok, azonnal elrohant.

— Hova?

— Te gyepes fejű, egész éjjel az apjánál volt odahaza.

— Miért?

— Ne légy már olyan gyengefelfogású.

— Nem vagyok, de tényleg akarom tudni.

— Segíts, hogy belepumpáljunk némi koffeint ezekbe a mocskos disznókba és mindent elmondok neked. Ne várd el, hogy mindenkinek külön részletezzem a szituációt.

— Miért? Annyira érdekes? — Kurt kérdezte és fülei észrevehetően kihegyeződtek.

— Igen, de fogd be a szádat és ébreszd fel Sandyt.

Sandy már ébren volt. Lába között érezte a hideg nedvességet, két ujjával megérintette, megszagolta a kezét és minden további teketória nélkül lehúzta a bugyogóját. Meztelenfenekű pucérságával nem törődve leszállt a díványról és keresgélni kezdte farmernadrágját. Ahogy hajolt ide-oda holdvilágszerű hátsójával több irányból lefényképezte a fiúkat. Széles csípője és rengő fenékpártjai nagyobb volt, mint a falra akasztott szélesvásznú plazma televízió méteres képernyője. Közben nagyokat nyögött és szusszant hozzá, mivel a szokatlan testgyakorlat teljesen kinyomta aránylag kisebbre méretezett pejslijéből a levegőt.

— A Szűz Mária szerelmére, Sandy, — Greg kérlelte, — vegyél fel már valamit. Tisztára zavarba hozol mindannyinkat.

Sandy megtalálta a nadrágját, felvette és mind az öten körbeülték a konyhaasztalt. Greg kávét töltött mindenkinek és beszélni kezdett.

— Gyerekek, valami nagyon fontos mondanivalóm van. Figyeljetek jól. Gertinek szüksége van a segítségünkre.

— Éltemet és véretem adom érte, — Kurt rögtön kijelentette. — Már úgy értem, hogy mindenemet. Szerelmes vagyok ellenállhatatlan bájába. Gerti az én imádott nőm.

— Kurt, hallgass te idióta, — Hank leintette. — Halljuk, hogy Greg mit akar mondani.

— A probléma az... — Greg próbálta mondani.

— Mi? — Kurt közbevágott megint. — Nyögd már ki.

— Gerti halálos veszélyben van. — Sandy próbálta magyarázni.

— Miféle veszélyben? — Kurt képtelennek látszott elhallgatni.

Sandy megfogta Kurt kezét, — Meg kell, hogy mentjük, da, vagy gyengefelfogású vagy?

Barátai kérges lelkű és nemtörődöm hozzáállása felháborította Greget. — Ha ti kokainfejűek nem tudjátok befogni a pofátokat egyetlen percre sem, — mondta és felállt, — nem fogok senkinek sem semmit elmondani.

Addigra a három szeletelt bégel kiugrott az automata pirítóból. Sandy odatette a meleg péksüteményeket az asztalra és a másnapos házibulizók, koszos kezeiket még koszosabb nadrágjaik oldalába törölve, megragadtak egy-egy szeletet. Ez kissé lecsillapította az ideges hangulatot és engedték, hogy Greg, ha rövidre fogva is, de folytassa prezentációját.

— Gerti egy idősebb manusszal fog randevúzni.

A korábbi zűrzavar ismételten kitört. Mind az öten egyszerre beszéltek és mind az öten egyszerre hallgattak el.

— Ki az illető, — Kurt nyögte ki az első értelmes mondatot.

— George Norcott.

— Soha nem hallottam róla, — felelte Kurt, — hogy néz ki?

— Mint Ernest Borgnine. Te tudod, hogy Ernest Borgnine hogyan néz ki. Nem?

— Nem, nem tudom.

— A pokolba nem, hát úgy, mint George Norcott.

— Akaszd fel magad, Gregory, — Kurt szinte köpködött mérgében. — Ne akarj viccelődni, amikor semmi tehetséged hozzá.

— Én tudom, — üvöltött fel Hank, — az a rondapofájú Western színész, a széles hasadékkal a lapátfogai között.

— Látod, — Greg visszafordult Kurt fele. — Hank csak egy eszetlen kokain kazán és mégis emlékezik Earnest-re.

— Ejtsd a témát, — Kurt rázta a fejét, — Inkább arról beszélj, hogy mi a probléma Gertivel.

— Gerti, — Greg kezdte tiszteletteljes pátozzsal, — megkért minket, hogy segítsünk rajta. Akarja, hogy kutassuk ki, hogy ki ez a George Norcott.

— Miért?

— Ne kérdezz baromságokat. Az információtechnika korát éljük és bármi információ, amit összegyűjtünk és gondosan elraktározunk, hasznunkra fog válni, ha eljön a megfelelő idő.

— Jé, Greg, — Sandy is bekapcsolódott a párbeszédbe, — Majdnem fél intelligensnek hangozol.

— Sandy, — felelte Greg és kihúzta magát. — Mutass némi tiszteletet. Te egy olyan valakihez beszélsz, akit szinte felvettek az ország legelőkelőbb egyetemeire.

— Az SAT vizsgaeredményeid annyira alacsonyok voltak, hogy ki sem töltöttél még csak egy felvételi kérvényt sem.

— Éppen erről beszélek. — Greg magyarázta, orra még mindig rátartian a levegőben, — Ha beadtam volna az applikációkat az ajtóm előtt álltak volna kalapot levéve és ösztöndíjakat ajánlgatva, stb., stb. De, ha elnézem orcátlan respektálás hiányodat és undorító erőfeszítéseidet, hogy rossz vágányra tereld a lényegbeli kérdést, és továbbá, ha megfontoljuk, hogy Gerti barátnőnknek mennyire borzalmasan szüksége van a segítségünkre, sürgősen ki kell találnunk valami hatásos akciótervet.

— Egy бүdös szót sem értek, amit ez itt papol, — Hank rázta a fejét és marihuána zacskója után nyúlt. Amikor észrevette, hogy az üresen hever a koktélasztal tetején ordítani kezdett. — Ki füstölte el az egészset? Fizessétek meg az árát, ti gazemberek. Egy teljes hétig keményen kulizom egy ilyen mennyiségnek az áráért.

— Idefigyeljetek, — Greg felemelte a kezét. — Majd én megmondom nektek, hogy mit kell tennünk. Ez a Norcott alak engem már látott. Én nem tudom követni. De nem ismeri Sandyt és Petert. Sandy, és a te testes legényed itten. Nektek, kettőtöknek, fontos küldetése lesz ma éjszaka. Ti két vízfejűek, nektek kell lesbe állni Gerti házánál ma este.

— És mit csináljunk?

Greg megállt. Nem volt semmi terve, amit elő tudott volna adni. Majd ha alakulnak a dolgok, fogja tudni, hogy mit kell tennie. Hogy két idióta tökfeknek megmagyarázza, öt perc leforgása alatt, ez már több volt az elégnél. De azért valami utasításokat és óvintézeteket kellett, hogy adjon.

— Bűjhatok el, — válaszolta, — kívül a látóköréből. Nagyon fontos, hogy Gerti ne tudja, hogy meglessük.

— Miért?

— Nem tudsz már valamire végre magadtól is rájönni? — kérdezte Greg, de ahogy barátai arcán látta a döbbenetes értetlenséget bővítette magyarázását. — Improvizáljatok valamit és jelentsétek nekem az eredményt.

— Mi van akkor, ha semmi eredményre sem jutunk?

— Akkor ki vagytok rúgva. Menjetez haza, vagy gyertek ide.

Tisztítsátok fel ezt a rendetlenséget, amit csináltatok és utána aludjatok egyet.

Hank és Kurt egyszerre kérdezték. — Mi lesz velünk? Nekünk semmi szerep nem jut?

— Dehogynem.

— Mi lesz az? Beszélj már.

— Hank Sandy és Péter háttérbiztosítója lesz. Kurt pedig gyorstalpaló tanfolyamot tart nekem, drótnélküli laptopjának használatában.

Ezzel, bármennyire is frusztrált volt a dolgok állásával, Greg gondolta megtett mindent, ami erejéből tellett és otthagya összevissza karattyoló barátait a konyhában és elment.

Péter, mikor végre egyedül maradt Sandyvel őszinte értetlenséggel az arcán kérdezte. — Hogy rúghat ki minket, ha nem vagyunk nála alkalmazásban?

Hatodik Fejezet

Szombaton délután naplemente felé George Norcott beparkolta 2005 évi kiadású acélkék színű CLK55 Mercedes Cabriolet automobilját Robert Douglas behajtójára. Kiszállt, becsöngetett az ajtón és várt. A nyári este kellemes hűsének megfelelően öltözködve, a lehető legdrágább szerelés volt rajta, amit a helybeli sznobok kedvenc és méregdrága helyén, a Darien Sport shopban lehetett kapni. Divatos frizurájával és pirosra sült bőrével közel sem látszott évei számának.

Megigazította fehér vacsorazakóját és elgondolkozott. *A leány csinos és én dúsgazdag vagyok, micsoda tökéletes kombináció. Itt az ideje, hogy némi angolszász vért tápláljak bele családfám genomjába. Az ár lehet, hogy magas, de Gerti sokat megér és apja egy vagon pénzzel tartozik nekem. Tette hát.*

Robert kinyitotta az ajtót, beengedte a barátját és leültette a társalgóban. Manifesztálva felsőbbségének axiomatikus tényét George kurta fejbőlintással fogadta el az udvariasságot, leült, és udvariatlanul közszemlére téve cipőjének bőrtalpát, keresztbe vetette a lábait. Otthonosan érezte magát és enervált testtartása abszolút magabiztosságot sugárzott.

— Gerti készen van? — kezdte követelő hangon.

— Még egy-két perc, — Robert felelte és likőrkabinetéhez lépve kérdően nézett Georgera. — Konyak?

— Nem, természetesen, hogy nem, — George válaszolta mesterkélt aggodalmaskodó hangon. — Nem fogok ittas fővel vezetni, amikor kocsimban a legdrágább kincsedet viszem. Még csak egy kortyot sem mernék leereszteni a torkomon.

Robert töltött magának egy féldecit és szeme sarkából megnézte magának barátját. *Mit nem szerethetne Gerti ezen az emberen, fontolgatta.*

Sokkal fiatalabbnak néz ki, mint valódi kora. Hatalmas kőpalotája van New Canaanban az előkelő Marvin Ridge környéken. Vagyonának összértéke lassan elérheti a százmilliót. És, ami a leglényegesebb, fűlig szerelmesnek látszik a lányomba. Még soha nem volt nő. Végeredményben egy jóképű és partiképes férfi. Óvatosan George felé hunyorított. Ennél többet mit kívánhat egy eladó leány, kérdezte magától és azonnal jobban kezdte magát érezni. Majd megkockáztatott egy mosolyt és gondolatban hozzátette. Menj rá, drágaságom. Annyi minden rossz történt velünk az utolsó pár évben. Ne hagyd, hogy ez a lehetőség kicsússzon a kezünkől.

George elégedetten ült a helyén és nem szólt semmit. A csend már ijesztően kezdett hosszas lenni, amikor Gerti végre kijött a szobájából és megkezdte hercegnői aláereszkedését a lépcső tetejéről. Észbontóan szép volt. Fekete szatén anyagból készült túsarkú cipőt viselt és színben hozzáillő könnyű selyemruhát, mely alig ért le a térdéig. A puha és fényes anyag, lazán hullott alá formás csípőjéről, a ruha széle lágyan ringott combja alja körül, és fent, a leány takaratlanul hagyta válla és karjai bőrének fényes selymességét. Hamisgyöngy lánc díszítette vékony nyakát, és ahogy kezet nyújtott George-nak, rózsás ajkai kedvesen üdvözlő mosolyra nyíltak.

George megcsókolta a feléje tartott kezet és mélyen a leány szemébe nézett. Csodálattal adózó hosszas nézése alátámasztotta áhítattal kiejtett szavait.

— Gerti, — mondta, — maga egyszerűen csodálatosan néz ki. Még soha nem volt ilyen megtiszteltetésben részem, hogy egy ilyen vonzó és fiatal teremtésnek, mint maga megcsókolhassam a kezét. Várjon, engedje meg, hogy kijavítsam szavaim. Még soha nem láttam ilyen elragadó fiatal szépséget, mint maga. Még a legszebb filmsillagok között sem.

Robert szívmengető büszkeséggel és atyai gyengédséggel szemlélte az ismerkedő párt. Könnyek fátyolozták be szemét; a pillanat kárpótolta összes, Kevin letartóztatás óta elszenvedett fájdalmas gyötrelmeiért. George lenyűgöző modora és úri viselkedése biztosította, hogy mostantól kezdve minden jóra fog fordulni és, hogy semmi rossz többet nem érheti Gertit és gonosz szerencsével vert édesapját, aki annyira imádta gyermekét.

* * *

Kívül a házon, elrejtőzve a tujafák sűrű sövénye mögött, Sandy és Péter várakoztak Péter Corolla kocsijában. Megosztottak egy félbevágott olasz zsúrkenyér közé rakott hatalmas sonka és szeletelt sajt szendvicset és sietve nyeldesték le végső darabjait. Mutatóujját mélyen benyomva a szájába Péter kiszedett és nyelve fölé kotort egy jókora kenyérdarabot, ami beszorult bölcsességfoga háta mögé.

A jó étvágyú fiatalember mérgesen dohogott. — Mi van akkor, ha egész éjjel bent maradnak a házban? Még mennyi ideig kell itt várnunk?

Ettek tovább, haraptak, rágtak és nyeltek, és az egész estére hozott finom falat hamarosan elfogyott. Péter elméjében szörnyű gondolat vert tanyát. Egy értékes estét veszteget itt kint a lágy természet ölén, amikor odahaza is lehetne, és vidáman eszegetve kényelmes foteljából nézhetné valamelyik futballmérkőzést. Már éppen készen állt, hogy elmekegye panaszát, hogy mennyire buta és értelmetlen is volt ez a megbízatás, amikor látta, hogy Sandy két hatalmas Snickers csokoládészeletet húz elő szatyorszerű retikülje mélyéből.

Ez lecsillapította. Aprókat harapva rágódott a karamelles darabon és engedte, hogy szája belsejében a finom csokoládés íz édes és mennyeien megnyugtató sziruppá keveredjen nyálával.

Egy percen belül egy, a bal vékonyába bökött szűrő fájdalom szakította félre boldog álmodozását. Belevágva könyökét Péter bordái közé és fogai között suttogva, Sandy biccentette felé a fejét.

— Ébredj, fajankó. Mennek kifelé a házból.

Követve a Mercedest, ahogy Norcott kocsija kihúzott Douglas behajtójáról Sandy beindította a motort, óvatosan egyesbe kapcsolta a sebességváltót és tisztes távolságból követni kezdte a német autócsodát. A visszapillantó tükörből konstataálta, az őket követő két kocsilámpafényt, jelezve, hogy Hank nem aludt el, és ahogy utasítva lett követi a nyomukat.

A nyitott tetejű jármű kelet fele haladt a Christie Hill Road fason és utána észak fele fordulva rátért a Hollow Tree Ridge főútra.

Keresztülmentek a sűrű lombos erdő borította New Canaan kertvároson és egy, a fehér mészkőszikla egyenetlen oldalába vágott széles szerpentinútra fordultak. Ahogy később mérföldekkel később jobbra fordultak Sandy láthatta az útjelzést, Silvermine Road és azonnal tudta, hogy Norcott merrefele tart Gertivel.

Az alkonyat félhomálya koromfekete éjszakába fordult. A lehajtott ablakon keresztül, a keskeny út melletti szakadék mélyében rohanó Silvermine folyó hideg zúgóiról emelkedő és nedvességgel teli hűvös szellő csapta meg arcukat.

Az étteremnél Norcott a főbejárathoz közel parkolt. Kiszállt, átment a kocsis utas oldalára és kinyitotta fiatal találkapartnerének az ajtót. Sandy a háttérben maradt és a Corollát az alkalmazottak parkolójába állította be, közel a konyhabejárathoz. Hank a vendégek parkolójának legtávolabbi sarkába hajtott és a sötétség védelmében elbújva a kocsijában maradt.

Lévén még korán, a mai és minden estére elvárt disztिंगvált vacsoravendégek még nem érkeztek meg. Az étterem szinte üresnek látszott. A hatalmas terméskőkandallóba rakott vastag hasábokból lobogó lángnyelvek emelkedtek a kémény felé és tüzes fényük veresen tükröződött vissza a bár tükörpolcairól és likőrrel teli palackjainak sokaságáról. Elegáns, ódon penésszel telt atmoszféra itatta át a koloniális időkből itt maradt bútorokat és keveredett a mahagóni deszkákkal borított falakból kiáradó patinás illattal.

Könyökénél fogva gyengéden irányítva Gertit George udvarias hangon kérdezte a leánytól. — Ellenére volna, ha a kandallóhoz közeli asztalt választanánk?

Gerti körbenézett. A vastag falak a nyár legteljesebb hevében is megtartották a tél hidegét, és a róluk legördülő hűvös fuvallat libabőrössé tette mezítelen vállait.

— Remek ötlet, — mondta és nem nyomta el magától George segítőkész kezét.

A férfi széket húzott neki, a leány leült és várakozóan néztek elébe, hogy a pincérlány megjelenjen és megkezdje kiszolgálásukat.

* * *

Sandy berohant a konyhába. Elsietett ez egyik szakács mellett és berobbant a női öltözőbe, ahol Betsy, barátnője még az általános iskolából, készülődött, hogy megkezdje esti műszakját. Simítgatva vidéki hajadon stílusú pincérnői egyenruháján a ráncokat, teljesen megdöbbsent, ahogy Sandy csikorgó féket vágott mellette és szinte fellökte.

— Szia, Betti! Nem tudtam, hogy itt dolgozol.

— Nem dolgozom itt. Én vagyok a tulajdonos.

— Tényleg?

— Mióta hiszel el minden hülyeséget, amit mondanak neked? Még saját bilim sincs, amibe belepisálhatnak.

— Na, ez az én igazi Bettim. Betti, figyelj ide, és hallgass meg. Jó híreim vannak. Nagyon jó híreim. Hank van itt a parkolóban.

— Hank, az én Hankóm. — Betsy sikította. — Mi van az én drágaságommal?

— Kint epekedve vár reád. Éppen most vallotta be nekem, hogy az élete teljesen elviselhetetlen nélküled. Ezért siettünk ide hozzád.

Hirtelen adrenalin özön és izgalommal teli lélegzetelfulladás fogta el, és az emlékek rohanó áradata ragadta magával Betsyt. Hank, ez a hűtlen szőke gazember, akit annyira szeretett már ötödik elemi óta, aki tizennégy éves korában elvette a szüzességét, és aki évekkal később dobta, mivel üresfejű drogos lett és többet nem volt ideje Betsyvel kijárni. Mert Betsynek dolgoznia kellett, olyannyira indokolatlanul nehezen, miután kimaradt a középiskolából, mivel másodikban az összes tantárgyból megbukott. Mert Hank apja használt, bocsánat, antik szőnyegkereskedő volt a Post Road főútcán és Betsy anyja csak egy kisegítő ápolónő a Stamfordi kórházban. Az élet nem volt Betsyhez igazságos, de most Hank itt van, és nyilvánvalóan helyre akarja hozni a viszonyukat.

Sandy tovább magyarázott. — Gyerünk, Betsy. Megmondhatom neki, hogy kijössz? Legalább beszélj vele, egy keveset, nagyon kérek.

— Nem mehetek ki. Szolgálatban vagyok és a főnök nincs itt. Gyakorlatilag nekem kell menedzselni az egész éttermet.

— Emiatt sose fájjon a fejed. — Sandy kikukucsált a terjedelmes ebédlő helyiségbe ahol senki mást nem látott Gertin és Norcotton kívül. Gyorsan visszafordult Betsy felé és minden további magyarázat nélkül kezdte lehúzni róla az egyenruhát. — Majd én falazok neked. Menj ki Hankóhoz és beszélj vele. Hagyd itt az uniformisodat. Majd én beállok a helyedbe, mialatt ti ketten megcsókoljátok egymást és kibékültök. — Itt szünetet tartott és szemeivel megmérte a ruha nagyságát. — Körülbelül egyforma a nagyságunk, — mondta és hangosan nevetni kezdett. — Huszonnégyes extra nagyság, ugye te is annyi vagy?

— Ok, de csak két percre, — adta be a derekát Betsy és az izgalom piros rózsái virágoztak ki hatalmas kerek arcán.

— Várj, — Sandy kiabálta. — Tudatnom kell Hankóval, hogy jössz. — És anélkül, hogy várt volna a válaszra visszaroht a parkoló sötét sarkába, ahol Hank várakozott a kocsjában.

Sandyt meglátva Hank letekerte az ablakot és kiszólt, — Mi a helyzet, beszélj!

— Betsy. Emlékszel Betsyre. Vagy nem?

— Igen, emlékszem. Ki ne emlékezne?

— Jön ide, hogy együtt üssétek el az időt.

— Miért?

— Le akar dudlizni, te tökfejű dinnye.

— Engem?

— Persze, hogy téged, nem is engem, te idióta gyengefelfogású.

— De miért akarná?

— Oh, ne akadékoskodj már. Mit gondolsz? Betsy, az eleven porszívógép. Kell, hogy emlékezz a szokásaira. Készítsd csak elő a furulyádat.

Hank nem tudott ellent állni a kísértésnek. Ízléstelen vágyában kéjeset nyögött és beadta a derekát. — Rendben, — mondta, — mond meg neki, hogy jöhet.

— Csak még egy figyelmeztetés, — felelte Sandy és barátságosan tarkón csapta Hankót. — Semmi körülmények között se engedd vissza, amíg nem látsz engem kijönni az étteremből, és amíg nem adok neked jelt. Megértted.

— De miért?

— A küldetésünk sikeréért, te savószínű túlméretezett tejesköcsög.

Amikor széles arcán győzedelmes vigyorral Sandy visszatért az öltözőbe Betsy már levette rusztikus pórhajadon egyenruháját és éppen elkészült hajának fésülésével és ajkainak pirosításával.

— Menj, Betsy, — Sandy bízatta barátnőjét, — Hank epekedve várakozik rád. Mint a cérnát tekerheted az ujjad köré. Olyan kanos, mint egy gorilla. Mindent meg tudsz vele ígértetni, amit valaha is akartál tőle.

A két latin-amerikai kukta és a fekete mosogatólegény Haiti államból hitetlenkedve rázták a fejüket. Egymás nyelvét sem értették, egy szót sem tudtak kibogozni abból, amit a lányok hadartak, és fogalmuk sem volt, hogy honnan van az oda és meddig az eddig. Senkit meg nem kérdezhettek, nem mintha bármivel is törődtek volna, a zöldségpucolás és a mosogatás tudományán kívül. Semmi óhajuk nem volt, hogy bármi komplikáltabb dolgot megértsenek. A főszakács bent ült az irodájában a komputerje előtt és fájdalmas grimasszal az arcán töltötte ki a bejött nyersanyagok és kiadott költségek egyenlegének rubrikáit.

Sandy felismerte a lehetőséget. Fejét magasra tartva, a menüvel hóna alatt és ceruzájával és megrendelő blokkfüzetével a kezében, és Betsy pincérnői ruhájába felöltözve, kiment az ebédlőbe és megállt George és Gerti asztalánál. Eléjük tette a két bőrkötéses menüt és méltóságteljes fensőbbiséggel az arcán kérdezte. — Hozhatok valami inni, sir?

— Hozzon egy palack francia burgundit. A legjobbat, amijük van.

Sandy lopva a bár felé nézett és látta, hogy Péter egy kerek bárszék tetején kuporog és gondtalanul cseveg a csapossal. — Igenis, sir, — válaszolta és George felé tekintett ismét. — És mit hozhatok a kedves leányának?

Gerti rögtön észrevette, hogy a pincérnő Sandy. Leesett az álla meglepetésében, de Sandy jelezte, hogy ne szóljon semmit és minden rendben és kontrollja alatt áll. Gerti száján szinte kicsúszott a kérdés, hogy nem is tudta, hogy Sandy itt dolgozik, de George mély baritonja belészorította a szót.

— Nem a lányom.

— Rendben, sir, akkor a kedves felesége talán?

— Nem, de mi köze lenne ehhez magának?

— Természetesen, hogy semmi, sir, csak olyan furcsának nézett ki a helyzet. Méltóztatik tudni már, hogy mire gondolok?

— Nem, nem méltóztatok, — George felemelte a hangját, gondolván, hogy ezzel véget vett a kis pincérlotyó pimaszkodásának. De Sandynek esze ágában sem volt meghátrálnia. Előrehajolt, kissé közelebb George füléhez és belesuttogott.

— Lehet, hogy egy nő imitátor? Leméltóztatott ezt már ellenőrizni? Manapság soha nem lehet tudni. Hívjam esetleg méltóságod kommunális partnerének?

A bárpult mellett üldögélő úriember is csatlakozott a kialakuló purparléhoz. — Angliában, ahova én való vagyok, Londonországba pontosan, nagyon sok van az ilyenekből. Férfinöstényeknek nevezzük őket. Az egész belváros tele van velük. Minden kocsmában van legalább két-három rendszeresen megforduló törzsvendég a fajtájukból. Bár meg kell, hogy mondjam és nagyon felvilágosult felfogású vagyok ebből a szempontból, szerintem ez az egyéni választás joga. Isten éltesse a királynőt és az összes liberális jogokat.

George fel akart ugrani és torkon ragadni a pimasz tolakodót, de Gerti megfogta a karját.

— George, drágaságom, ne törődj ezzel az ostoba falusi libával. Bizonyára teljesen be van rúgva. Édes kis szívecském, az én kedvemért, ne keveredj bele valami csúnya tettlegességbe.

Egy páncélos dandár tengerészgyalogos sem tudta volna Georget eredményesebben lecsillapítani, mint a néhány szó melyek feléje gördültek Gerti rózsaszín szájacskájából. Hátradőlt székében és összeszorította a fogát. — Ok, hozzon neki bármi italt, amit rendelni akar.

— Feltételezhetem, sir, hogy valami alkoholmenteset. — Sandy mondta hidegvérrel. — Máskülönben rákényszerülnék, hogy kérjem a személyi igazolványát.

Kelepcébe csaltnak érezve magát George dühödten legyintett. — Amit akar, egyre megy.

— Szófavizet duplabuborékkal, — Gerti fuvolázta mézédés hangon és ezzel engedte, hogy a szegény George Norcott elleni összeesküvés kibontakozzék és alakuljon tovább.

Péter, tipikus dél londoni akcentussal beszélve, a bártendernek kezdett magyarázni. A valódi londoni angol kiejtés a vérében lakozott, odahaza szülei úgy csevegtek, mint két citromrágó skorbutmentes eredeti angol, Oxford környékéről. A father, nagyszerű vegyész a Pfizer gyógyszergyárnál, Chelmsford városából, kissé keletre Londontól és a mother pedig Aylesburyből, a város ellentétes, nyugati oldaláról jött Connecticutbe.

— Azok az istenátka gyerekmolesztálók, csak nem akarnak békét hagyni fiataljainknak. — Mondta az angol megvetően, és ahogy a bártender, aki gúnyos mosollyal törölgette és rakta el a poharakat az üvegpolcokra nem szakította félbe tovább folytatta. — El kell, hogy kapjuk őket. Valakinek, akinek van elég esze, rátermettsége és a részletek kiismeréséhez szükséges türelme. Mint például nekem. A Scotland Yard küldött ide. Angol ország legelvetemültebb pedofiljai és szex bűnözői rejtőzködnek itt Connecticutban. Meg kell, hogy találjam őket és vissza kell, hogy vigyem őket a királynőkhöz.

A bártender nem bírta tovább a nyilvánvalóan hazug pöffeszkedést és kétkedő hangon közbeszólt. — Tényleg? De miért a királynőhöz. Mit fog velük csinálni őfelsége?

Sandy jött oda a bárpulthoz és ránézett a bártenderre. — Egy palack francia burgundit, — mondta, — de sietve.

A csaposlegény rámeredt, — Maga kicsoda?

Péter közbevágott. — Nem látja, barátom, hogy ez egy valódi amerikai lány. Jól táplált a Big Mac hamburgereken és az almás lepényeken.

A bártender elkomolyodott. — Ismerem én magát? — kérdezte még egyszer.

— Ma estére én helyettesítem Betsyt.

— Mi lett Betsyvel? — a csapos akadékoskodott és nem mutatott semmi hajlandóságot, hogy hozza a bort.

Péter képtelen volt befogni a száját. — Ember, — mondta, — adja oda már neki oda azt a bort. Csak oda, ahhoz az úriemberhez ott, fogja vinni. Írja rá Betsy számlájára. Én kezességet vállalok mind a két lányért.

A bártender kinyitotta a bárpult alatti a csapóajtót és lement a borospincébe. Kisvártatva visszatért és egy palack behűtött Latricieres Chambertin óbor volt a kezében.

Megmutatta Sandynek. — Száz dollár palackja, kielégíti az igényeit? Sandy kikapta a fiú kezéből a palackot. — Adja csak ide, és tegyen hozzá egy üveggel a legolcsóbb Stop and Shop szódavízéből.

Sandy odament Norcott asztalához és megmutatta a bort a férfinak. — Kielégítené ez méltóságod borszakértő standardját? — kérdezte.

Norcott ránézett a borra. Nem ismerte a márkát, de gondolta, hogy eléggé drága lehet. Bólintott és mérges hangon hozzátette. — Nyissa ki.

Sandy vacakolni kezdett a dugóhúzóval, amit Betsy surcának a zsebében talált és a palack nyakát veszélyes módon egyenesen Gerti fekete selyemruhája felé irányította.

— Rám ne öntsd, te ügyetlen tehén, — Gerti kiáltott, — vidd vissza a csaposhoz. Majd az kinyitja.

George elégedett konstatalta, hogy Gerti látszólagosan az ő pártját fogja és ő is rákiáltott a pincérlányra. — Hallotta. Vagy nem? Ugorjon.

A bártender kinyitotta a bort és odasúgta Sandynek. — Hagyd abba a simliskedést, különben egy szempillantás alatt kirúgatlak téged is meg Betsyt is.

— Igen, sir, — Sandy bólintott és visszavitte a palackot Georgehoz. Két túlméretezett talpas poharat is vitt és félig töltötte mind a kettőt. Ahogy Gerti kérdőleg nézett rá, George felé fordult és kérlelő hangon folytatta.

— Bocsásson meg, sir, csak viccesnek akartam látszani. Nem kell, hogy leellenőrizzem a hölgy korát. Ki vagyok én, hogy ítélkezzek emberek felett. Kompániája már minden körülmények között benne van a korban. Minden eshetőségre már alkalmas, ha méltóztatik tudni, hogy mire gondolok.

Gerti alaposan belerúgott az asztal alatt Sandy sípcsontjába és az fájdalmasan felszisszent.

— Mi baja van? — George meredt rá Sandyre.

— Nincs semmi, sir. Csak a reumám. Csúzos köszvény van a lábujjaimban.

Sandy egy lépéssel távolabb húzódott, biztos távolságra Gerti cipőjének orrától és szemérmes pislogások között kérdezte.

— Készen méltóztatik lenni a rendelésre?

— Rendeljen maga elsőnek, George, — Gerti adta vissza vacsorapartnerének kérdő tekintetét. — Én még szeretném egy keveset tovább tanulmányozni a választékot.

George hátradőlt a székében és fensőbbes hangon mutatta be étkezéstudományi szakértelmét.

— Hozza nekem a Mahi-Mahi halas tálat, grillen pirítva és bőségesen körberakva kifőtt zöldségekkel és egy egészbe sütött burgonyával.

— Kivételesen nagyszerű választás, uram, — Sandy bólintott és alázatos pofával tovább mosolyogva Georgeta folytatta, — megengedi, hogy javasoljak valami a fiatal dámának.

Mielőtt George válaszolni tudott volna, Sandy a leghívatlanabb és legszemtelenebb módon tovább nyomta a szöveget. — nagyon tudnám ajánlani a cápahús steaket. Kissé kemény és rágós ugyan, és csak félig van megsülve, de egy igazi gasztronómiai ritkaság, különösen Connecticutnak ebben a részében.

— Köszönöm, nem kérem. — Gerti elfintorította az orrát. — hozza nekem inkább a vegetáriánus kombinált tálat és spagettit hús nélküli paradicsomszósszal melléje.

Miután Sandy végre otthagyta az asztalukat Gerti George felé fordult. — Sose törődj ezzel a falusi libával. Teljesen bezsonghatott, hogy engem meglátott veled. A sárga irigység rágódhat a máján, hogy én ülök itt, egy ilyen finom úriembernek a társaságába, mint ön, és nem ő.

Miután George kerekre nyitotta szemeit és áhítatos mosollyal az arcán kezdte nézni Gertit, jelezve, hogy szavai eléggé megkenték és lecsillapították, Gerti megrándított a vállát, elbiggyesztette a száját és hozzátette. — Sajnálatos, igazán, de miért nem vigyázott jobban a diétájára?

— Nem csak a diéta hiánya, — felelte George, nyilvánvalóan elégedetten és boldoggá téve Gerti váratlan kedvességétől. — De nem született olyan szép arccal, mint maga. A maga arca, Gerti, egy millió között is csak egyetlen; bocsásson meg, az egész földkereken a legszebb. A maga arca és bájos mosolya, bocsásson meg nyíltságomért, de én éppen abba szerettem bele.

— George, maga belém szeretett?

— Igen, a legelső pillanatban, amikor először megláttam.

Gerti gyomra émelyegni kezdett. *Ez már nagyon falsul hangzik, gondolta* és kissé gúnyos hangon válaszolt. — Tegnap az üzletben, nem?

— Igen, — George bólintott, és szemhéjai között, ahogy azokat egy pillanatra keskenyre húzta, valami földöntúlian titokzatos csillogás rejtezett.

Bármilyen is lehetett, Gerti nem észlelte a férfi kezdetleges magatartását, indokolatlan siettetését a kapcsolat kialakulásának és szánalmas közhely suttogott válasznak. — Hiszen még nem is ismer.

— Nem kell, hogy ismerjem, — George felelte és kezét rátette a leány asztalon nyugvó kezére. — Gerti én bejártam az egész világot. Tudom, hogy mit beszélek. Kérem, fogadja el, hogy szeretem magát. Szeretném az egész hátralévő életemet magával tölteni.

* * *

Sandy kihozta az ételt; ettek, koccintottak és mind a ketten ittak a borból. Gerti elragadónak találta a francia burgundi aromáját, lehajtotta a pohárba kitöltött két decit és az ital azonnal megtette a hatását. Feje forogni kezdett, megvidámodott és idáig soha nem tapasztalt eufória érzése fogta el. Lelki szemei elé képzelte, hogy egy ismeretlen erő felemeli székéről és George ölébe helyezi. Gátlásait elvesztve keményen kellett küzdenie a vágy ellen, hogy ne ugorjon ennek a gazdag embernek a nyakába, aki nyilvánvalóan fülig szerelmes belé és ne adjon neki egy sorozat nyelves csókot. A gondolat megrémítette és megmaradt erkölcsössége könyörgött, hogy fontolja meg tetteit. Képtelennek érezte magát, hogy felfogja a dolgot és lássa a következményeket, csak egyet tudott, valahogy innen ki kell jutnia.

— George, — kezdte nyafogó hangon, — borzasztóan sajnálom, de nem érzem magamat jól. Nagyon ritkán iszom, talán soha és ez az ital, az arisztokrácia és a királyok itala megszédítette fejemet. Haza tudna vinni? Maga egy olyan rendes embernek látszik. Bocsásson meg, de annyira fiatal vagyok és tapasztalatlan. Vigyen haza. Nagyon resteltem a dolgot. Majd valahogy kárpótolom, ha jobban érzem magam.

George Sandy felé intett. — A számlát, kérem,— mondta először udvarias hangon, majd hirtelen impulzus hatása alatt meggondolta magát, hangját mélyre és követelőre fogva hozzátette. — De sietve ám, maga kövér tehén.

Sandy rövidesen hozta a számlát és George odaadta neki Mastercard hitelkártyáját. Sandy elvette és keresztülhúzta a kasszánál lévő mágneses leolvasón. Ahogy az összeg engedélyezve lett az elismervényt egy tálcára tette, George hitelkártyáját pedig köténye zsebébe és előhúzott egy másikat az öltözői székre letett táskájából. Megnézte, Roger Conklin, érvényes 2002. júliusig.

— Perfekt, — mondta és a hamis hitelkártyát a jó kártyából kapott blokk cédula alá csúsztatta. Visszament George asztalához. Merev, üzleti és mosolytalan arccal megállt előtte és letette a tálcát és rajta a blokkot a férfi elé.

Georget lefoglalta a megrészedett Gerti vigasztalása. Hatalmas nullát kanyarított, ahová a borraivalót szokás írni, ránézett Sandyre és barátságosan hangon ráförmedt.— Remélem, hogy nem vár semmiféle borraivalót.

— Nem, uram, borraivalót, azt nem várok,— felelte Sandy és gyorsan eltűnt.

Gerti folytatta a nyivákolást és a szepegést és George igazi úriemberként próbálta vigasztalni.

— Olyan rettenetesen szégyellem magam, — a leány sírt. — A vacsora olyan ízletes és a bor olyan finom volt, és maga olyan kedves volt hozzám, és ez a kicsi alkohol ilyen beteggé tesz.

— Sose törődj velem, drágaságom, — George vigasztalta kitartóan. — Akarnál bevenni egy Alka-Seltzert, vagy egy aszpirint, vagy valami más gyomorcsillapítót?

— Igen, jó lenne, — Gerti sírdogált tovább és nagyokat szívott csinos, de erősen csöpögő orrából. George körbenézett, hogy visszahívja a pincérmőt, de nem látta Sandyt sehol. Felállt és kiment a konyhába, hogy előkerítse. De Sandy ott sem volt. George kijött és megállt a bárpultnál. Az angol úriember a Scotland Yardtól szintén eltűnt, sehol nem volt látható.

George a csaposhoz fordult. — Hová tűnt el mindenki? A tulajdonossal akarok beszélni.

— Sajnálom, uram, — felelte a csapos nyugodtan. — Mr. Hufnagel még nincs itt. Este tíz óra felé szokott csak bejönni.

— Van valami probléma? — egy mély bariton kérdezte a bejárati ajtó irányából. — Itt vagyok. Én vagyok Mr. Hufnagel, a tulajdonos.

* * *

Sandy beugrott Péter kocsjába és két kerékre állítva a járművet a parkoló sötét sarkához hajtottak és szinte kék-zöldre ütve öklét megverte Hank kocsjának ablakát.

— Abbahagyni, galambocskák. Betsy, vissza az étterembe. Sürgősen a segítségedre van szükségük.

Térdeivel ránehezedve a hátsó ülésre Betsy teljes súlyával ránehezedett Hankóra. Nem éppen egy kistermetű egyén maga sem, Hank állta a rettenetes nyomást és emelgette ágyékát fel és alá, amilyen magasra és amennyire mélyre csak tudta. Betsy kezével keményen tartotta Hank hátát és meglepő könnyedséggel mozgatta és tekerte irtózatosan hatalmas kerek ülepét. Semmi szándékukban nem állt, hogy gyönyörüket félbeszakítsák.

Sandy kitepte az ajtót és ismételten kiáltott. — Itt az egyenruhád. Azonnal felvenni. Az állásod van kockán.

Betsy jobb eszére tért, leugrott Hankóról, felrángatta magára az egyenruhát és egy perccel később bent volt a konyhában, éppen időben, hogy lássa Mr. Hufnagelt az étteremből bejönni egy hatalmas teremű és széles vállú középkorú férfi társaságában.

— Hol voltál, Betsy? — Mr. Hufnagel rákiabált a meglepett leányra, — Mr. Norcott itt, komoly panaszt emelt ellened.

— Ellenem? — kerekítette a szemét kérdőre Betsy. — Most jöttem be a toalettről. Tetszik tudni, a szabályok, meg kellett, hogy mossam a kezem.

— Tiszteletlenül viselkedtél a vendégekkel szemben? — Mr. Hufnagel kiáltott Betsyre és Norcott felé fordult. — Mi volt az, amivel ez a nőszemély megsértette magát?

— Ez a nő, — kezdte George, de ahogy ránézett Betsyre elakadt a szava. — Ez nem az. A másikat, azt a pimasz tramplit akarom.

— Sajnálom, uram, — mondta Hufnagel. — Nincs más pincéernők ma este. Csak ez az egy.

George mindenkiből ki akarta taposni a szuszt, akit maga körül látott, de visszanézett az étterembe és meglátta Gertit, ahogy a lány az asztalra borulva a keze fején aludt. A szemei nyitva voltak és üresen bámult bele a semmibe. George még egyszer ráordított Hufnagelra.

— Volt itt egy másik is. Kerítse azt elő. Nem érdekel, hogy hova bújt el. Azonnal hozza ide elém.

A hangoskodást meghalván a kidobó-csapos legény bejött a konyhába és kérdően nézett főnökére. Hufnagel aprót bólintott és a csapos rátette a kezét George Norcott vállára.

— Sajnálom, uram, de távozásra kell, hogy felkérjem.

George lerázta a bártender kezét és nagyot ordított.

— Maguknak beteg az agya. Most megyek, de biztosíthatom magukat, hogy a következő alkalommal nem fogom ennyire könnyen eltűnni, hogy sértegensenek. Maguk a rossz ellenséggel kezdtek ki. Köszönjék annak a hölgynek, — mondta és Gerti felé mutatott, aki addigra már hangosan horkolt az asztalon. — Hogy maguk még mindig életben vannak.

— Ijesztgetni tetszik, uram? — nézett vissza rá a kidobó legény.

— Abban biztos lehet, —felelte George és karjaiba szedve a rongybaba lábú Gertit kivitte a Mercedeshez.

Ahogy Norcott látóhatáron kívül volt a bártender-csapos Hufnagel felé fordult. — Hufnagel, azt hittem, hogy Betsy mellé segítségnek maga felvett egy második pincérlányt is ma estére.

— Ne kezd megint! — Hufnagelnek szikrázott a szeme, — menj vissza a helyedre a bár mögé.

Hetedik Fejezet

Szombat este tíz órakor Kurt bezárta a Sam-Goody lemezüzletet a Stamford Town Center bevásárló centerben és hazafele menet megállt Smokey Joe bárjánál.

Ott, egy sarokasztalnál ülve találta Greget és vidáman köszöntötte.

— Hogy mennek a dolgaid, öregfiú?

— Sehogy, — Greg vállat vont és nagyot harapott rostonsült disznóhússal megrakott szendvicséből. Az ízletes falatra nagy kortyokban sört, amit Miller címkés palackból hosszasan kortyolt hozzá és kérdő hangon hozzátette. — Miért kérded?

Kurt körbenézett, hogy valaki nem-e hallgatózik, — Hogyan sikerült a dolog Péterrel és Sandyvel?

— Még semmi hírt nem kaptam tőlük.

Kurt ujjjaival pattintott Vikának, az Oroszországból idekerült fiatal csapos tündérnek és az ivó másik oldaláról odakiáltott neki. — Hozz egy palack Molsont, tubarózsám.

Vika úgy tett, mint aki nem hall. Előrehajolt, kebleivel ránehezedett a bárpultra és a másik oldalon üldögélő széles vállú, rövidre vágott hajú szőke, díjbirkózó kinézetű fiatalembernek sugdosott egy-két szót a fülébe.

— Légy oly kedves és mond meg annak a sasorrú és nagy fülű nyikhajnak ott a sarokasztalnál, ha akar valamit, kelljen fel és jöjjön ide érte.

A lovagias természetű bőrfej felállt és feszítgetni kezdte sonkaszerű bicepszeit. A világos bőrére tetovált kínai sárkányok násztáncukat kezdték járni karjain, és mint igazi lángnyelvek lövellt torkukból előre a tűz, ahogy odalépett Greg és Kurt asztalához.

— Mit akartok a barátnómtól? — kérdezte Kurtra nézve és összehúzta a szemöldökét.

— Semmit a barátnódtól. Csak egy üveges sört a bárból.

— Akkor tápáskodj fel és hozd ide magad. — Az izomember menydörgött félelmetesen és nyakánál fogva a levegőbe emelte Kurtot. — Vagy nehézségedbe esik, hogy felállj? — tette hozzá és rámeresztette savószerű kék szemét. — Ha igen, örömet kiverem belőled a lustaságot.

Greg nevetni kezdett, mintha jó tréfa lenne az egész és barátságos hangon szólt a bőrfejűhöz. — Hagyd neki békét, Warren és ereszd el. Velem van, és kezeskedem érte.

Warren, mint egy kutyakölyköt ledobta a Kurtot a földre. Kurt lábai megbicsaklottak, tántorogni kezdett és szinte fellökte a széket, amin idáig ült.

— Menj és rendelt meg a sörödet a bárnál és ne csinálj úgy, mintha a tiéd lenne a világ. — dörrent rá még egyszer és visszaült kerek bárszékére a pult mellett.

Amikor Kurt visszajött, sörrrel a kezében a bárból Greg nekiszegezte a kérdést. — Hoztad a laptopodat?

— Nem, odahaza van a szobámban.

— Ok, majd később elmegyünk érte. Drótnélküli?

— Igen, és van Bluetooth adaptere is.

— Az mi?

— Bele tudok menni más komputerekbe anélkül, hogy fizikailag össze lennének kapcsolva.

— Tudod követni a billentyűk ütéseit?

— Miért akarsz ezt tudni? — Kurt vigyorgott. — Van valami speciális elgondolásod?

— Akarom látni, amit Norcott lát a saját képernyőjén.

— Lassan a testtel, Greg. Az ilyesfajta elektronikus hallgatóság nem éppen legális.

— És egy vén gazember legálisan elcsábíthat egy tizennyolc éves leányt?

— Nyilvánvalóan, az inkább legális.

— Te gyáva kutya, nincs a véredben semmi tesztoszteron?

— Ez alatt, mit értesz? — Kurt pislogott értetlenül.

— Azt, hogy, — Greg rámeredt Kurtra, — ember, neked nincsenek tökeid.

Harmincöt éves korára, több mint húszévnnyi cannabis fű füstölés és kokainszipakolás után Kurt már több alkalommal szégyenbe került korai impotenciájának tünetei miatt. A vád talált és vérig sértette. Büszkeségében megalázva ki kellett, hogy valahogy hangsúlyozza saját fontosságát.

— Minden elektronikus szerkentyűm megvan otthon. Te nevezd meg és én megmutatom.

— Fel tudsz tölteni kémkedési spyware vírust valakinek?

— Miért?

— Arra az esetre, ha Norcott komputerje teljesen vírusmentes.

— Mi minden esetben fel kell, hogy töltsük a sajátunkat. — Kurt felelte és tudálékosan bólogatott hozzá. Nem kerül semmi nehézségbe. Csak az én laptopomat háromszáz méterre, úgy nagyjából, közel kell hozni Norcott komputeréhez.

— Remek. Egyszer kifigyeljük, hogy miket nézeget a komputerjén. Meg kell tanulnunk keresési szokásait, kikkel beszél és vált üzeneteket. És így tovább.

— És ha ez mind megvan?

— Akkor találunk valami illegálist, amit csinál és megszaroljuk.

— Pénzt követelünk tőle?

— Nem, te alacsonyrendű kasszafúró spion. Rákényszerítjük, hogy hagyjon békét Gertinek.

— Ez az egész? A rengeteg munkáért, amit ebbe bele kell fektetnünk?

— Ember, neked tényleg nincsenek tojásaid. Egy fiatal lányt megmenteni egy vén szatír karjaiból. Ez nem elég érdemleges indok neked?

* * *

Éjfél fele Sandy is megérkezett. Szélesre csapva az ajtót úgy robbant be az ivóba, mint egy tornádó. Körbenézett és egyenesen Greg asztalához sietett.

— Ember, — jelentette ki, — életemben nem szórakoztam ilyen jól.

— Mi történt? — Greg kérdezte aggódó arccal.

— Betsy szinte kinyomta a szuszt Hankóból a hátsó ülésen.

— Ne bolondozz, beszélj komolyan! Mi van Gertivel?

— Gertivel? — Sandy szónoki szünetet tartott és szánakozó arccal végigmérte Greget. — Ahogy utoljára láttam teljesen tökrészeg volt és fejével az asztalra borulva mélyen aludt a Silvermine tavernában.

Greg megdöbönt arcát és nyitva maradt száját teljesen figyelmen kívül hagyva Betsy tovább jártatta a száját. — Adj nekem is egy sört, koma. El nem hiszed, hogy micsoda adrenalin ömlésem volt. Szinte égeti fel a pejslimet. De várj, enni is hozhatsz valamit.

— Kurt, — Greg próbálta átpasszolni a feladatot. — Rendelj Sandynek egy húsgombócospagettit.

— Ki állja a számlát? — Kurt tétovázott.

— Rám ne számíts! — Greg morogta mérgesen. — Nem nekem van fixfizetésem és negyedévenkénti prémiumom. Fizess most te és majd fizetéskor megadom.

— Greg, az mikor lesz?

— Honnan tudjam én. Te vagy állásban és te tudod a legjobban, hogy mikor kapsz a gázsidat.

Sandy odadobott Kurtnak egy Andrew Jackson arcképével ékesített húszdollárost és megvető hangon kijelentette. — Itt van, te fillérszámláló szemétláda. Hasznosítsd magad, ha velünk akarsz kijárni. Hozd a szendvicset és két sört. Egyet nekem és a másikat magadnak a fáradozásodért.

Miután Kurt elment Sandy elővette a bukszáját. Kivette a MasterCard hitelkártyát és odatartotta Greg orra alá.

Greg elvette a kártyát, megforgatta ujjai között, megdörzsölte, hogy valódi-e és kérdően nézett Sandyre. — Mit mondtál? Milyen állapotban van Gerti?

— Részeg, mint a kapanyél; de nézd meg jobban a hitelkártyát.

— George Norcott, — olvasta Greg hangosan. — Ügyes, de legelsősorban és legfontosabban Gertit kell megmentenünk. Ki tudja, hogy mit nem tesz vele éppen most az a rohadék? Kellett volna, hogy kövessétek haza, vagy akárhová, ahova az étterem után mentek.

— Igen, igen, de nem látsz? Nézz rá a hitelkártyára. Jelentős összegeket ráterhelhetünk. Bármit, tízezer dollár készpénzelőleget, vagy, vagy egy gyémántgyűrűt.

— Te idióta. Az üzletek csak holnap délben nyitnak ki. De különben is, te nem aggódsz Gertiért?

— Igen, de.

— Mit de?

— Hank és Péter követték és akármelyik pillanatban hívhatnak helyzetjelentésükkel. — Felelte Sandy és kitett az asztalra mobil telefonját. Mit gondolsz, hogy hol élünk? A középkorban és én, én Sandy Gruber vagyok a falu idiotája?

A percben, hogy ezt a tényt megállapította a telefon csörögni kezdett. Sandy felvette és füléhez szorítva a kagylót figyelmesen hallgatott valakit beszélni.

Majd kisvártatva megkérdezte. — Most hol vagy?

Greg nem hallhatta, hogy az illető miket mond a vonal túlsó végén. Közelebb hajolt és húzogatni kezdett Sandy ruhaujját. — Ki az? Péter?

— Nem. A Dalai Láma. — felelte Sandy és tenyerével eltolta Greg arcát a telefontól.

— Akárki? De mit mond?

Sandy ráhelyezte a kezét a telefonkagyló alsó végére és Greg felé fordult. — A Dalai Láma azt üzeni, hogy Gerti bement Norcott házába. Norcott két kézzel és egész testsúlyával kellett, hogy támogassa, hogy le ne bucskázzon a lépcsőkön. Nagyon be lehetett állítva és nagyokat húzott a francia borból, amit a karjaiban gyengéden dédelgetett.

— A bűdös életbe. — Greg az asztalra csapott. — Azonnali akcióra van szükség. Kérdezz meg öszentségétől a címet.

Sandy megkérdezte és ismét Gregre nézett.

— Őszentsége azt mondja, hogy ő nem tudja. Istentelen sötét van és egyetlen utcajelző névtáblát sem lát. De valahol New Canaan városban lehetnek.

— Kösz, — Greg felelte kurtán. Egy percig elgondolkodva dobolt ujjával az asztalon, majd hirtelen felállt és kiment a kocsmból. Sandy elgondolkozva nézett utána. De szendvicse megérkezett és hasában kiújultak az éhséggörcsök. Kissé restellte különlegesen jó étvágyát, de semmi esetre sem ellenezte. Igazából ő is aggódott Gertiért, de képtelen volt otthagyni az asztalt. *Egyszer ennem kell, gondolta, üres gyomorral teljesen használhatatlan vagyok.*

Nekiállt szendvicset befalni és még egyszer, tele szájjal, beleszólt a telefonjába. — Visszahívlak, dugó. Állj készenlétben.

* * *

Greg a parkoló legtávolabbi sarkába ment, fent a folyó szikláihoz közel, és Dutch Army sortjának eldugott zsebéből kihalászta a saját mobiltelefonját. Megnyomta az egyik gyorshívószámot és beszélni kezdett.

— Itt Greg Sewell.

— Egy férfias, mély hang válaszolt. — Mi van? Greg.

— Részeg fiatal nő New Canaanban, a legális a korhatár alatt.

— Valami mást várnál? Ebben nincs semmi különleges.

— Az egyén a lényeges. És egy középkorú férfi adta neki az italt.

— Hol van helyileg?

— Valahol New Canaanban. Valószínűleg a Norcott rezidencián.

— Ott? Norcott a megye egyik legbökezűbb Rendőri Véd és

Dacszövetség támogatója. De leellenőrizzük. Más újság nincs?

— Senki nem tudhatja, hogy én jelentettem az esetet.

— Természetesen, de ennyire speciális neked ez a fiatal nő?

— Igen. Még annál is speciálisabb.

— Értem. Ne félj, testvér. Ennyivel tartozunk neked.

Greg visszament az étterembe. Ahogy belépett az ajtón Sandy éppen az utolsó falatot gyúrte le szendvicseéből.

— Mi a következő lépés, Greg? — kérdezte tele szájjal.

— Holnap megfigyelés alá helyezzük Norcott házát.

— Mit csinálunk ma este?

— Semmit, ma este dekkolunk.

— Mi lesz Gertivel?

— Gerti jó kezekben van. Hívd fel a Dalai Lámát, hogy szüneteltesse működését. Mehet haza, vagy jöhet ide. Esetleg vissza Tibetbe, vagy ahova akar.

— Remélem, hogy soha nem leszek rászorulva, hogy téged fogadjalak meg testörömnök. — Sandy rosszállóan rázta a fejét. — Úgy látom, abszolúte nem érdekel, hogy mi lesz Gertivel.

— Sose fájjon a fejed miatta, — Greg hangja végérvényesnek hangzott, — Ma éjszaka hasznosan működtünk. Holnap pedig kiszórakozzuk magunkat Norcott hitelkártyájával.

Sandy telefonhívása után Péter és Hank megindultak hazafelé, Darienbe. Ahogy keresztezték a 123-s utat egy rendőrijárőr kocsis reflektora szinte megvakította őket.

— Hol a fenyvesbe vannak ezek a pribékek? — káromkodott Péter. — Amikor szükséged van rájuk. Csak szeretnek leállítani és gyorsajtási büntetéseket kiírni. Micsoda egy zsíros állás, egésznap fánkot meg lángost zabálnak és éjszaka meg ülnek az ülepükön a volán mögött. Ember, miért nem lett belőlem is országúti fakabát?

* * *

Egy New Canaan-i járőr kocsis állt meg Norcott házábanál. Két rendőr kiszállt a kocsiból, a lépcsőn felmentek a bejárathoz és megálltak a lámpa alatt. Az idősebbik, és magasabb becsöngetett az ajtón. Az alacsonyabbik, és fiatalabbik megnézte az óráját.

— Éjjel félhárom, — mondta és rádiójába beszélve folytatta. —, Fiatalkorú alkoholfogyasztást bejelentő Anonymus telefonhívást követően megálltunk egy Hoyt Road-i rezidenciánál.

Pillanatokon belül egy darieni járőr kocsis is megérkezett. Tisztes távolságban megállt és a benne ülő két rendőr messziről figyelte, hogy New Canaan-i kollégáik hogyan teljesítik kötelességüket.

Valaki hamarosan belülről az ajtóhoz jött. Az ajtó megnyílt, a kivilágított házból ömlött kifelé a fény és egy fiatal nő állt az ajtóban. Fekete szatén rövid kombiné volt rajta, nem látszott, hogy viselne melltartót és felső testét takaró ruhadarabjának csipkés alja alatt hatalmas fekete háromszög domborodott át bugyijának fehér pamutján.

A leány egy pohár bort tartott a kezében és túlságosan örömteljes mosollyal üdvözölte a rendnek két zord őrét. — Már azt hittem, hogy soha nem jönnek, — mondta és csuklott hozzá. — de jobb később, mint soha. Lépjenek beljebb és vegyenek részt a mulatságban.

— Bocsánat, madame, maga itt lakik?

— Igen, biztosan itt lakom.

— Maga ki?

— Én, én Mrs. — a fiatal nő kezdte, de megállt és a terjedelmes házba visszafele benézve bekiáltott. — Mi is a neved, drágám? — Majd két jó lábán ingadozni kezdett, felső testét ide-oda ringatta és tisztára őszintének látszó erőfeszítéssel próbálta mivoltát megmagyarázni. — Mekkora csacsiság tőlem, de a saját nevemre sem emlékezem.

— Maga ivott, madame?

A leány ujjával a kezében lévő pohárra mutatott. — Mit gondol, hogy mi van a kezemben? Mégis, pláne, leginkább.

A kisebbik rendőr előrehajolt és beleszimatolt a pohárba és megszagolta a leány leheletét. — Alkohol? — Kérdezte bizonytalanul.

— Ugyan már. Miket nem gondol rólam. Én soha nem iszom. Ebben csak egy kis szőlőlé van, semmi más. — Felelte a leány és csiklandós hangon kacagni kezdett. — Akar belőle egy kortyot?

— Nem, nem akarok, madame. De szeretnék látni valamiféle személyét azonosító igazolványt.

A leány az ajtó közelében álló alacsony asztalka felé nyúlt és kezébe vett egy fekete férfinadrágot. Benyúlt a zsebébe és kivett egy pénztárcát. Nyugodtan, látszólag az időt szándékosan húzva a tárcából előkotorászott

egy kemény műanyag Stop and Shop csekk-beváltó kártyát és arcán őszinte büszkeséggel odanyújtotta a rendőrnek. — Ez én vagyok.

— A neve, asszonyom, — ragaszkodott a rendőr.

— Nem tud olvasni, ott van a kártyán.

Az idősebbik rendőr is odanézett és a kártyáról hangosan olvasta.

— Mrs. Stop and Shop? Gondolom.

— Igen, pontosan az.

— Születési dátuma?

— Maga butuska férfi, egy nőnek a korát nem illik kérdezni.

— Megnézhetem azt a pénztárcát? — Az idősebbik rendőr mondta és kivette a disznóorból készült fekete igazolványtartót a fiatal nő kezéből.

— A szabályzat tiltja a személyes tárgyak kezelését, — szólalt meg a fiatalabbik járőr figyelmeztetően.

— Sose törődj vele. A hölgy nem fog panaszt emelni. — Az idősebbik rendőr korrigálta belelkesedett partnerének akadémikuskodását. — Nem tölthetjük az egész éjszakát egy név kitalálásával.

Ujjaival átforgatta az igazolványokat és egy-kettő megtalálta a jogosítványt. Ahogy olvasta szem elkeskenyedett és összeráncolta a szemöldökét. — Maga Mrs. George Norcott? — kérdezte.

— Neeem, — felelte a fiatal nő elnyújtott hangon és próbálta pofon legyinteni a rendőrt. — Még nem vagyunk hivatalosan összeházasodva. — súgta a fülébe.

Meghallva a tevékenységet és a hangokat Norcott lejött az emeletről. Bíborveres köpenye alatt, amit sietve kötött össze derekán, mintha semmi nem lett volna. Ahogy meglátta a két rendőrt faggatni Gertit, nagyot fújt és hordószerű mellkasa dühödt felháborodással emelkedett.

— Mit keresnek itt? — kérdezte követelően, — az éjszaka közepén a házámban.

— Sir, — a rangidős járőr megköszörülte a torkát és észrevétlenül ledobta a pénztárcát a földön heverő férfinadrágra. — Bejelentést kaptunk, hogy ebben a házban fiatalokúaknak szolgálnak fel alkoholt. És ez a fiatal hölgy, — itt Gertire mutatott, — beinvitált minket. Jelenleg személyazonosságát szeretnénk megállapítani. Úgy látszik, hogy problémája van, hogy megfelelő módon igazolja magát.

Norcott rámeresztette a szemét a törvény emberére. — Lenne néhány privát szavam magához. — kezdte és ránézett a rendőr zubbonyra ráírt nevére. — Parensky őrmester.

Norcott és az őrmester néhány lépéssel távolabb mentek. Gerti, ha kissé ingadozva is a lábán, maradt és még egyszer próbálta itallal kínálni a fiatalabb rendőrt.

— Akarna egy kortyot, — bandzsított és bár szemei keresztbe állva maradtak erősen próbált összpontosítani a rendőr névcéduláján. — Landy tizedes. Magát én nagyon vonzó külsejűnek találok.

Landy tizedes elvörösödött, de állta a feltehetően gúnyos dicséretet. Hátát fordítva a két fiatalabbnak Norcott Parenskyt leckéztette.

— Tudja maga, hogy ki vagyok én?

— Igen, uram. De követnem kell az előírást. Ki kell vizsgálnunk a bejött panasztételt. Az ügy be lett vezetve a nyilvántartásba és végére kell, hogy járjunk.

— Tétélezzük fel egy pillanatra, hogy az illető nőszemély kiskorú, de nem az én házamban itta le magát. Ahogy hajtottam hazafelé ma este a 123-as műút mellett láttam gyalogolni a sötétbe. Nem hagyhattam egyedül odakint. Felvettem, és tudja mit? Kiderül, hogy az egyik legjobb barátomnak a leánya.

— Ki a maga barátja? — Parensky kérdezte gyanakodva.

— Robert Douglas.

— A Robert Douglas. Kevin Douglas apja?

— Az.

— Akkor már értem. Ez az alma sem esett messze a fájától. Családi jellemvonás lehet. Egy magafajta úriembernek nem soha nem ajánlatos összekeverednie szemetekkel, mint amilyen ez a Douglas család.

— Tudom, de olyan lágyszívű samaritanus vagyok. Az apja edzőm volt a Store-nál, egyetem futballcsapatánál. Fel kellett, hogy vegyem. Már éppen akartam hívni a rendőrséget.

— Mi hazavisszük és beszélünk az apa fejével, hogy máskor ne engedje a lányát éjszaka az utcán részegen tekeregni.

— Kérem, tegyék meg. Ez megment attól, hogy hallgassam az öreg száználmas siránkozásait, hogy mennyi igazságtalanság történt velem.

Beszélgetés közben még mindig háttal a másik kettőnek és édesen mosolyogva Landy tizedesre, Gerti a fiatalember lábát próbálta nyomogatni és bizonytalanul ingadozva a saját lábán mutatójával bökdösött az arca felé.

— Lennél olyan bűbajos és megkeresnéd a ruhámat. Ha nem akarsz velem inni, nem akarom, hogy nézegess.

Landy felemelt egy fekete rongyhalmazt a földről. — Ez az? — kérdezte.

Gerti formába rázta a gyűrött ancugot. Picit kezdett kijózanodni és szégyellni kezdte viselkedését. Száját durcásan elhúzta, mérgesen összehúzta a szemöldökét és még mindig kissé kapatos hangján rászólt Landy-ra.

— Fordulj meg, te pervert.

A három férfi háta mögé elbújva Gerti a fején keresztül magára húzta a ruhát, belebújt a cipőjébe és felkapta a retiküljét az éjjeli lámpa asztaláról.

— Gyerünk, — morogta sértődött hangon. — Elegem volt belőletek, ti semmire sem való kukucskálók. Valaki vigyen haza.

Az ajtón kifele menet, szendvicsként bezárva két rendőr közé, hátrafordította a fejét és csicsergő hangon visszaszólt.

— George, drága röfi-pőfikém. Fejezd be nekem azt az üveg francia bort, ha már annyi pénzt fizettél érte. Lennél olyan kedves, cukorfalatom.

Apja házáig tartó rövid út alatt Gerti teljesen kijózanodott és minden kedvét elveszítette, hogy vicceseket mondjon. Kezével szoroson markolta kis táskáját, kivette belőle a házkulcsot és kérlelni kezdte Parensky őrmestert. — Engedjék meg, hogy magam menjek be a házba. Kár lenne felébreszteni az öregem.

Landy tizedes tiltakozni akart, de Parenskyben lakozott elegendő jóindulat. — Menjen, kisasszony. De nagyon kérem, máskor jobban válogassa meg, hogy kiknek a társaságába keveredik bele.

— Köszönöm, — suttogta Gerti. — Meg fogom válogatni.

Nyolcadik Fejezet

Vasárnap reggelenként Darienben, Greg közvetlen barátai, üzletfelei és ismerősei köréből senki nem kelt fel déli egy óra előtt. És még akkor is, a merész tett kemény erőfeszítéssel járt.

Greg a lehető legóvatosabb módon állt neki a feladatnak. Először lábfejének hegyével megpróbálta a szobahőmérsékletet. Öt perccel később lejjebb húzta a paplant és kitakarta a füleit. Utána sokáig figyelt. Az ablakba szerelt légkondicionáló motorja halkán zúgott és az utca túloldalán lévő óriási juharfa ágain már kora reggel óta fülsértő hangon károgtak a varjak.

Ebben semmi különös nem volt, ebbe bele kellett nyugodnia.

Ébredésének első értelmileg felfogható pillanataiban, optimista módon, feltételezte, hogy Clifford, a házigazdája még nem érkezhetett vissza Adirondack hegyeiben tett kirándulásáról, és biztonságosnak gondolta, hogy kimehet a vécére anélkül, hogy belefutna. *Az élet tele van kockázatokkal*, morfondírozott és libidójának ritka hullámát meglovagolva felkelt az ágyból és kibotorkált a keskeny folyosóra, ki az apró fürdőszobába, a felső emeleti négy hálósobát kiszolgáló egyetlen tisztálkodási helyiségbe.

Az idő foga rágta tükör nem adott neki használható hasonmást, hogy borotválkozni is tudjon, de Greg csak speciális napokon borotválkozott és ma semmi oka nem volt hinnie, hogy ez a nap azok közül való volt. Csipás szemére kevés vizet fröcskölt és már menni akart, de gyerekkorában, a fogápolás higiéniját illetően, belénevelt szokások megfordulásra kényszerítették és meleg vizet eresztett, krémet nyomott a tubusból és fogkeféjével alaposan megsúrolta agyaráit.

A szobájába visszatérve magára rántotta farmerjét, felhúzott egy fekete pólóinget, aminek hóna alatt térképszerűre állandósult izzadtságfoltok fehérlettek. Miután felvette és megkötötte Dock Martin csizmájának zsinórját nekiiramodott. Lerohant a lépcsőn, szinte felbukott a kirojtosodott szőnyeg kiálló sarkában, de a végén visszanyerte egyensúlyát, és két hatalmas ugrással máát át is jutott a terjedelmes parasztkonyhán.

Kirobbanva a hátsó teraszra nyíló szúnyoghálós ajtón, próbálta végrehajtani éles balrafordulását, és sietve akart menni le a meredek falépcsőkön és be a behajtón álló kocsjába.

És akkor, váratlanul, a semmiből a nevét hallotta, — Hello, Greg, — Clifford hangja szólt utána.

Ing nélkül üldögélve a rozsdásodó kerti asztal mellett, teherautó kerékbelső nagyságú hájának duzzadt tömege szégyentelenül buggyant alá régen kinőtt gatyájának madzaggal összehúzott korcára. Igen, ez volt Greg házigazdája. Szőrös mellkasa dicstelenül feszengett a reggeli napfényben és előtte az asztalon a New York Times vasárnapi kiadása feküdt kinyitva.

A csillagát, Greg ajkai hangtalanul mozogtak csalódottságában, de mivel udvarias és finom lélek volt, megállt és megfordult.

Clifford visszajött, gondolta kedvetlenül, egy teljes órát el kell, hogy vesztegessen veled. Ismét hálás hallgatóságot fog belőlem csinálni. Elkapott és nincs semmi remény, hogy gyorsan megszabaduljak tőle.

Legyen meg a sors akarata, sóhajtott és óvatoskodó, bizonytalan hangon kérdezte. — Milyen volt az utad? Clifford.

— Foglalj helyet, Greg. Igyál velem egy kávé. — Clifford felelte aggódó, atyai hangon. — Hová rohansz. Vasárnap van, nem?

A kávésbögre erősen mocskosnak nézett ki. Greg jól tudta, hogy Clifford soha nem mosta meg a kezét a vécé használata után és a kávéfőző masina betöltése, a szűrő behelyezése és a cukros kanalak fogdosása előtt. Mindamellet, Clifford konyhájában farágó fekete hangyák ütöttek tanyát és mindig komoly esély volt, hogy valaki beleharap egy kesernyés specimenbe, főleg ha reggeli álmoság megakadályozta azt a valakit a Clifford konyhájában olyannyira szükséges óvatosság gyakorlásában, hogy megelőzzön hasonlóan keserves tapasztalatokat.

— Jó híreim vannak, — mondta Clifford, — a Fent Való Magasságos beszélt hozzám.

— Ez meg, hogyan történt, — kérdezte Greg jó adag iróniával a hangjában.

— Észak fele vezettem a kocsimat, egyedül, egy elhagyott vidéki úton. Mt. Mercy hegycsúcsa a jobboldalam felől tornyosodott, — Clifford magyarázta, — és egy hangot hallottam.

Clifford szünetet tartott és figyelmesen vizsgálgatta Greg arcán a hatást, de fiatal bérlője csak állt egyhelyben, közömbösen és menni akart.

— Ül le, Greg, — Clifford ismét széket mutatott a fiatalembernek. — Ez nagyon fontos. Amit hallottam meg fogja változtatni életemet és bizonyos, hogy meg fogja változtatni a tiédet is.

Nincs menekvés a szószátyár professzortól, Greg sóhajtott magában és leült.

Clifford kávé töltött neki is és folytatta szavait. — Megálltam és leállítottam a motort, az út kellős közepén, és akkor ismét hallottam az Úr hangját.

Itt lenyalta a cukros kanalat és Greg felé nyújtotta. — Tégy te is cukrot a kávédba. Mennél édesebb, annál jobb.

Clifford várt és hallgatott, de ahogy Greg nem nyúlt a kanálért visszatért a történetéhez. — Az Úr hangja azt mondta nekem, 'Clifford, fiam, hajtsd a kocsidat tovább, az előtted lévő kanyaron túl. Húzz le az útról és parkolj le a jobboldali homokos strand mellett.'

A fekete ráksúly bogozza ki annak a széjjelfutott agyadnak a komplikált tekervényeit, Greg kívánta gondolatban, már ne állítsd nekem, hogy ti ketten, te meg az Úr keresztneveteken szólítjátok egymást. De kifele mozdulatlan maradt, amit sajnálatosan, Clifford érdeklődő figyelemnek értelmezett és növekedő pátoossal és felbátorodott lelkesedéssel kezdte részletezni a hanggal való találkozását.

— A hang imigyen szólt, — Clifford emelte fel kezét és mutatóujjával az ég felé mutatott, — Clifford, szállj ki a kocsidból és vedd le összes ruhádat.

Ez felkeltette Greg érdeklődését, — Tényleg, nem viccelsz, — morogta.

Hallgatóságának neveltlensége nem gátolta Clifford lelkesedését. Egyre jobban belemelegedett a történet részletezésébe.

— A hang utasított, hogy menjek be a vízbe. A hideg víz jegesre fagyasztotta a csontjaim, de engedelmeskedtem. Amikor már derékig bent voltam, a hang ismét szólt. — Clifford, küzdve küzd harcodat és bizalommal érdemeld ki bizalmamat.

Greg magában mosolygott. *Nem kell, hogy minden sületlen badarságot elhiggyek, amit mondanak nekem, gondolta, és ezzel teljesítettem az egész hónapra előírt és kötelező bérlő házigazda udvariasságomat, és itt az ideje, hogy felálljak és menjek.*

De Clifford nem engedett. — Az Úr számodra is küldött üzenetet. — dörgedelmezte figyelmeztetően.

— Valóban? — Greg felelte jó adag szkepticizmussal a hangjában és előrevetve gyors távozását fülsértő csikorgások között székestül elnyomta magát a rozsdásodó asztaltól.

— Igen. Az Úr üzeni neked, Greg, hogy az ő bukott arkangyala, Lucifer szörnyű keserűséget fog neked okozni, ha nem tartod a gonoszt távol magadtól.

A fenyvesbe, gondolta Greg, a lelkem tisztára el lesz kárhozva, ha nem iszom meg egy liter szenteltvizet, de hamarjában ám.

Mintha Clifford olvasta volna szentségtörő gondolatait, minden eddiginél hatalmasabb pátosszal fejezte be beszédét. — Gregori, te jó ember vagy. Harcolnod kell az ördög ellen. Soha ne hátrálj meg elkötelezettségeid előtt. Még akkor sem, ha a sötétség erői túlerőben és győzedelmeskedni látszanak a felett, akit a legjobban szeretsz. Erről soha ne felejtkezz el.

Greg még nem nyúlt kávéjához. Már nagyon hiányzott neki a reggeli koffein, de erős kételkedései voltak, különösen ma reggel, a hozzávalókat illetően, amit Clifford belekeverhetett. Nem kockáztathatta, hogy beleigyon.

Összeszedve minden akaraterejét, felállt és kijelentette. — Mennem kell, hív a kötelesség.

— Értem, — Clifford bólintott és egyenesen Greg szemébe nézett. — Menj, és az Úr vezesse minden lépésedet, fiatal barátom.

* * *

Kissé megrázkódtatva a hallottaktól, de alapjában véve nem zavartatva magát, Greg kihajtott a Weed Beach városi parkba. A büfépultnál tejeskávét vett magának és dupla sonka-tojás szendvicset, és leült egy közeli piknikasztalhoz. A Long Island Sound beltenger sima vízén, a messzi távolban nyugtatva szemét, enni kezdett és kezdte magát kissé jobban érezni.

Félúton reggeli és ebédkombinációjának fogyasztása közben felállt és az öltözőépület falán lévő telefon automatához lépett. Telefonkártyáját használva feltárcsázta Gertit.

A második kicsöngés után a lány felvette és álmos hangon beleszólt.

— Halló.

— Gerti, én vagyok, Greg.

— Te? Hol voltál tegnap este? Nem arról volt szó, hogy megvédsz?

— Megvédtelek. Pétert és Sandyt küldtem utánad, hogy minden lépésedet vigyázzák.

— Tényleg? Tehát akkor te voltál az, aki ezt a két botladozó idiótát a nyakamra küldte. Annyira zavarba hoztak, hogy leittam magam és a végén fogalmam sem volt, hogy miket csinálok.

— Gerti.

— Ne Gertizz itt nekem. Egyáltalán nem emlékszem, hogyan kerültem Norcott házába, de ott voltam. Részegen és csak az alsóruhámban.

Greg szerette volna elmagyarázni, hogy ő hívta ki a rendőröket, akik kimentették Gertit, de nem tehetett. Túrnie kellett Gerti haragját.

— Szép kis szuperhős vagy. — Gerti folytatta. — Hol voltál, amikor szükségem volt rád?

— Nem vagyok szuperhős, — Greg suttogta és bátortalan hangon kérdezte. — Bántott?

— Ez alatt mit értesz. Nem ütött meg, ha azt akarod tudni.

— Hála Istennek, — önkéntelen vallásossággal Greg megkönnyebbülten sóhajtott.

Hallgattak, sokáig. Jóval később Greg kérdezte. — Amit értettem, ez alatt, Gerti, mennyire jutott el veled?

— Semmi közöd hozzá, — a lány felelte.

— A rendőrség még időben megérkezett?

— Honnan tudsz a rendőrségről?

— Sokkal többről tudok, mint gondolnád.

— Értem, — a leány kezdte, majd elharapta szavát és mivel Greg nem volt képes további magyarázatot adni, váratlan sietséggel véget vetett a beszélgetésnek. — Greg, mennem kell. Majd beszélünk, máskor. Hamarosan úgyis valahol egymásba futunk.

— Gerti, — Greg suttogetta. — Jobban szeretlek, mint a saját életemet. — De elkésett. Gerti már letette a telefont és Greg reszkető ujjai mehtagadták, hogy ismételen feltárcsázza.

Később, ahogy megnyugodott, Greg Sandyt próbálta hívni. De Sandy is, valahol az alvás és az ébrenlét határán lebegve, nagyon bosszúsnak hangzott, ahogy beleszólt a kagylóba.

— Mi van? Mit akarsz ilyen korán?

— Délután két óra van.

— Te viccelsz, — Sandy felelte, de ahogy az ébresztőórára nézett korrigálta magát. — A piros papucsát, igazad van. Jobb lesz, ha felkelek és valami csinálunk azzal a hitelkártyával.

— Átjövök hozzátok és majd kiokoskodunk valamit. Hívd át Pétert, Kurtot és Hankót is. Mindenkire szükségem van. Mond meg Kurtnak, hogy hozza a laptopját, a drótnélküli gezemicéit és a kódtörő és kémkedési programjait.

Egy órával később a csapat együtt ült Sandy szülei házának földszintjén, az összejövetelekre berendezett nagyszobában. Hank hozott egy láda Rolling Rock márka extra erős sört és már meg is itták a felét.

Sandy előhalászta táskájából Norcott hitelkártyáját és büszkén mutogatta körbe. — Lássatok csodát, — mondogatta, — mit fogunk csinálni ezzel a tüneménnyel?

— Nézzem, — felelte Greg és nyúlt a kártya után.

Sandy elkapta előle és kiabálni kezdett. — Két gyűrűt veszek. Egy két karátos egyedi köves gyémántot és egy természetes smaragdkövet Columbiából. Azt mondják azok a legértékesebbek. Most azonnal rámegyünk az internetre és megvesszük.

— Ne légy már ennyire buta liba, — Kurt tiltakozott. — Az FBI még a Federal Express futárszolgálat előtt itt lesz, mielőtt kihozzák a gyűrűidet.

Greg bólintott. — Okosabbnak kell, hogy legyünk, mint egy átlagos értelmi fogyatékoságú Down Szindrómás gyerek.

Csend lett, mindenki erősen törte a fejét, hogy intelligensnek látszódjon és ő jöjjön ki elsőnek egy használható stratégiával.

— Megvan, — kiáltott Hank hirtelen lelkesedéssel. — Megrendelünk egy Corvette kocsit és személyesen vesszük át az autókereskedésben. Nem lesz szükség a Federal Expresszre.

— Idióta, — intette le Greg és szemeit összehúzáva Kurt felé fordult. — Gépeld be a weboldalt, ami a kártyán van, — kezdte mondani neki, de hirtelen mozdulattal a homlokára ütött. — Jobb javaslatom van. Menjünk a könyvtárba és használjuk az ottani komputereket. Nem akarom, hogy levadásszanak minket és identitástolvajlásért letartóztassanak.

— Erre iszunk, — kontrázott Péter elismerően. — Nagyon megnyugtató, hogy közöttünk bűnösök között is van egy számítóan gondolkozó értelmes elme.

* * *

Húsz perccel később mind az öten a könyvtárban az egyik komputer asztal körül szorongtak és bámulták, ahogy Kurt bekötötte laptopját. Kurt az asztal alá mászott, és barátai vastag lábainak és otromba Doc Martin csizmáinak védelme alatt hamarosan sikeresen hozzákapcsolta gépét a könyvtár informatikai hálózatához.

Gyerekek rohagáltak a teremben, a könyvtárosok unottan ásítottak, senkit nem érdekelt, hogy az öt vállalkozó szellemű egyén miben sántikál. Beleolvadtak az ambíciózus és egyetemekre készülődő Darieni ifjúság

soraiba, a szabadvállalkozás társadalmának legígéretesebb jövőbeli képviselői közé, és Kurt begépelte a kártyán talált címet:

www.bankofamerica.com/cardmemberaccess.

A biztonsági montázs azonnal bejött és észbontóan komplikált kitöltenivaló rubrikákat tárt eléjük. Az elektronikai védelem fala mintha gúnyosan kérdezte volna tőlük, töltsetek ki és akkor keresztülegedlek.

— Van valami programod, ami megkerülheti a biztonsági falat? — kérdezte Greg és oldalba bökte Kurtot.

— Kár próbálkozni. Leállítanak, mielőtt bárhova is eljutsz. — Kurt felelte és árgus szemekkel vizsgálta a képernyőt.

— Próbáld meg az elfelejtett jelszó rutinját.

— Rendben, de hogy sikeresek legyünk rengeteg információra van szükségünk Norcottról, ami nincs a birtokunkban.

Dutch Army sortjának oldalzsebéből Greg kivett egy összehajtogatott papírdarabot. Kisimítgatta a számárfüles sarkokat és büszkén kijelentette.

— Mond, hogy mire van szükséged, nálam megvan.

— Mi az? — Kurt hitetlenkedett, — hogyan jutottál hozzá?

— Az egyik hobbit, — Greg felelte és elnyomott egy tetetett ásitást. — Te meztelen lányok képeit gyűjtöd, én meg ujjlenyomatokat.

— Mikről hadarsz itt össze-vissza?

— Borzasztóan érdekel, hogy ki kicsoda és miután Norcott kiment a lemezületből, ahol Gerti dolgozik, leporoztam a pult tetejét és levettem a férfi ujjlenyomatát.

— Ember, te egy félretévedt lángész vagy, — Sandy csodálkozva kitátotta száját és úgy hagyta. — Kellene volna, hogy belépj az FBI-hoz.

— Nem egy ilyen lázadó, mint én, — Greg rázta a fejét. — De nézd, ez az alak aztán egy csodabogár. Bent vannak az ujjlenyomatai az FBI nyilvántartásban.

— Miért?

— Ez egy szemétláda koszos külföldi. Fiatalember korában vándorolt be ebbe az országba, 1971-ben. Levették az ujjlenyomatait, amikor bejött, és amikor állampolgárságot kérvényezett 1977-ben. Tudom,

hogyan hol született, tudom az anyja leánykori nevét. Csináld és kérj új jelszót. Másolatom van az összes emigrációs kérvényéről.

— Hát ezt meg, hogy csináltad? — Sandy pislogott hitetlenkedve.

— Nem legális úton, — Greg vigyorgott. — Tehát ne faggass, hogy hogyan. Ha elárulom, úgyis meg kell, hogy öljelek. És mit fogok csinálni a hulláddal? Teljességgel lehetetlen, hogy megmozdítsak egy százötven kilós tehetetlen tömeget.

— Menj a pokolba, amit beszereztél, az mind közhasználatú információ. — Sandy csattant fel dühösen. — És vedd tudomásul, mindössze száz kiló vagyok.

— Plus and mínusz tíz, attól függően, hogy evés előtt vagy-e vagy utána. — Péter sietve próbálta védelmezni barátnőjének legjellegzetesebb és számára legfontosabb vonását.

— Ez az információ megbízható? — Kurt kérdezte azon a soha ki nem elégíthető és sajátságosan akadékoskodó hangján.

— Melyik információ, a súlyával kapcsolatos adat?

— Nem az, drága, kedves és nagy tudású barátom, — Kurt felelte gúnyosan, — hanem az, amit Norcottról állítasz.

— Az? Az annyira megbízható, mint az Egyesült Államok kormányának a hitelképessége. — Greg morogta. — Gyerünk, elég a simliskedésből.

Játszi könnyedséggel átvitorláztak a kérdések nagy részén és Norcott születési helyét használták új jelszóként.

— *Hobiczaurikány*. — Greg javasolta. — Egészen biztosan azt fogja gondolni, hogy ő változtatta meg.

Sikerült, az elektronikus világ kincses barlangjának kapuja megnyílt és Greg és társai, a hegyi patakban aranyat talált vadnyugati felfedezők izgatottságával figyelték a képernyőt.

Greg közelhajolt, szemi kikerekedtek majd összehúzódtak. — Rendelkezésre álló készpénz 75,000 dollár, — mozgatta ajkait, ahogy megdöbbsent ámulattal olvasta az adatokat, — és minden hónapban kiegyenlíti a számláját.

— Nézzétek, — Sandy sóhajtott irigykedve. — A felső határa 100,000 és egyszerre kifizet 35,000 dolláros egyenlegeket.

— Álljunk meg csak itt, — Greg kiáltotta, — Nézzem meg csak jobban ezt a terhelést.

Kurt rákattintott a vonalra, amire Greg mutatott és hangosan olvasni kezdte a részleteket. — Constanta Hajózási Társaság LTD, tizenötezer dollár.

— Mi a fészkes fenyőt jelent ez a Constanta? — Hank is odakíváncsiskodott és hosszú orra szinte súrolta a képernyőt.

— Valami görög souvlaki étel, egyszer már láttam ilyet a Constantinopolus Testvérek éttermében, Norwalkon, — mondta Hank nagyképuen, bízva az egyetlen értelmes magyarázatban, amire gondolni tudott.

— Ez csak bizonyítja, hogy mennyire nem értetek semmihez, — Greg morogta, — Románia, ti tökfejúek. Ez az alak Romániában született.

— Íme, — Péteré kellett, hogy legyen az utolsó szó. — Ez is csak azt bizonyítja, hogy mi a lehetőségek hazájában élünk. Idejött, még harminc éve sincs, egy fillér nélkül, feltételezem, és most nézd meg a felső határt a hitelkártyáján. Sikerült neki. Tanulhatnátok ezektől a szorgalmas és takarékos emigránsoktól.

Greg elvesztette a türelmét. — Ne légy már ekkora vadszamár. Ez a pasas életében nem egy napot sem dolgozott nehezen.

— Legalább vegyünk ki valami készpénzt, — Sandy dörmögte mialatt szemei ide-oda jártak a képernyőn. — Rendelkezésre álló készpénz, ötvenezer dollár, ez azt jelenti, hogy nincs semmi készpénz problémája. — Sandy hangja izgatottságával együtt emelkedett és egyre követelőzőbbnek hangzott. — Miután nekem köszönhető ennek a kártyának a megszerzése, ami költségeket is foglalt magába, mi mindannyian megegyezhetünk, hogy ebben a kalandban engem illet a legerősebb anyagi érdekeltség. Akarom, hogy ennek megfelelően legyek kielégítve és kárpótolva.

— Sandy, — Greg próbálta fékezni a belelkesedett lányt. — Ha mi most pénzt akarunk tőle kicsalni, vagy veszünk valami a hitelkártyáján, ő fog felülre kerülni. Bűnvádi eljárást fog indítani ellened, — itt szünetet tartott és körbehordozta a tekintetét, — és mindannyiunk ellen. Ő lesz az áldozat. Jobb lenne, ha meg tudnánk fogni valamiféle illegális

tevékenységen. Nem akarom elhinni, hogy valaki legálisan ennyire meggazdagodhat.

— Elméletileg, — Kurt akadékoskodott, — ebben az esetben nagyon is a határvonalon mozgunk. Egy egyén sok mindent csinálhat ebben az országban, amit te erkölcsstelenségnek vagy igazságtalannak tartasz, mit például a munkások vagy a szegények kizsákmányolása, és tevékenysége mégsem törvényellenes. Semmi kriminális nincs abban, ha valaki szemétmódon meggazdagodik.

— Pontosán itt van a kutya elásva, — Greg okoskodott. — Kelepcébe kellene csalni a fickót, hogy ne tudja elcsábítani, — itt megállt és körbejártatta a szemét az olvasóteremben, nehogy valaki kihallgassa őket. — Vagy ne tudja elvenni feleségül a mi Gertinket, ami ebben az esetben egy és ugyanaz, mivel Gerti annyival fiatalabb nála, és teljességgel lehetetlen, hogy beleszeressen és elfogadja házassági ajánlatát.

— Greg, legyen eszed, — Hank okoskodott, — Ne légy ilyen romantikus bolond, a nők szeretik a pénzt.

— Nem Gerti.

— Éppen igen, ne mond nekem, hogy ő a kivétel, aki erősíti a szabályt.

— Hogy tudsz ennyire cinikus lenni? — Greg tiltakozott. — Gertinek megmutatom, hogy valójában ki George Norcott és az én oldalamba fog állni, hogy együtt küzdjünk ellene.

— Hogyan?

— Leshelyet kell létrehoznunk, hogy Norcott házát megfigyelés alatt tarthassuk. — Gondolatát fennhangon fejtegetve Greg ötlete lassan kezdett kibontakozni. — Bárhova megy, követnünk kell. Át kell, hogy nézzük komputertábláit. Kell, hogy találjunk valamit, amiért bevágják a síttré.

— Hová? — Kurt kerekítette a szemét.

— Északra, New York állam felső részébe, az Attica-i köcsögfarmra, pontosan a helyre, ahova egy ilyen vén bűdös pervert való.

Feszült csend lett. Komoly megfontolásokhoz idő és elmélkedés kell, de kellő idő után Greg barátai, ha vonakodva is, de belegyeztek a tervbe. — Rendben, — mondták kórusban. — Megadjuk neked a kételkedés helyzeti

előnyét. Együtműködünk veled, mondjuk egy hétig. Ez éppen eléggé tisztességes ajánlat.

— Kösz, — felelte Greg és arcáról sugárzott az elégedettség és a dicső győzelem előrevetése. — Azonnal munkába kell kezdenünk. Legelőször is valami jó rejtkehelyet kell találnunk a házához közel. A helyet még napvilágnál át kell vizsgálnunk. — Greg itt mély lélegzetet vett, tekintetét odavetette a szundikáló könyvtáros felé, és merész, kissé színészi hangon kijelentette. — Munkára és harcra fel, drága összeesküvő társaim. Nyomakodjunk bele mindannyian Péter furgonjába és engedjétek, hogy zsenialitásom vezéreljen minket göröngyös utunkon.

Kilencedik Fejezet

Százados bürokfák, lucfenyők és tölgyek egekig érő koronája még a delelő nap sugarait is kizárta és eltakarta a kíváncsi szemek előtt a sziklás erdei talajt és a rajta széjjelszórt rusztikus épületeket. Az épületek szálfarönkökből formált falait barnásveres földszínre festették és a tetőt vastag rétegben borította a tavalyi nyarak hervadt emléke, a száraz levelek és fenyőtűk vastag rétege. Valaki a fák koronáját súrolva repülhetett át a terület felett és nem vette észre az alatta történő emberi tevékenység jeleit.

Egy düledezőfélben lévő koloniál korabeli szénapajta rejtekében egy modern nedves légmosó tüntette el az olvasztók, a szemétegető, a konyhai grill miazmas kigőzöléseit és füstjét-kormát az olajtüzelésű kazánnak, mely termelte a nagynyomású gőzt, ami hajtotta a hengerlő és a véső-kiütő gépek erőteljes dugattyúit. Egy modern tisztítótelep, ülepítő tartállyal, szivárogtató szűrővel, iszapágyakkal és homokszűrővel felszerelve kivette a szennyezés és az emberi ürülék és végtermékek minden nyomát, amit a munkások százai naponta termeltek. Egy ördögi lángész tervezte meg a folyamatot, egyetlen céllal maga előtt, hogy észrevétlenül tevékenykedhessen és meghatározatlan ideig.

A rejtett ipartelep eszmei példája volt, hogyan működhet az alkotó ember és a természet békében egymás mellett.

Juon és Vasile csak ritka alkalmakkor hagyták el az erdei telepet. Ablak nélküli csukott furgonjában Cara Negra hordta be hordószám a külvilágból a szükséges vegyszereket, gépalkatrészeket és más fogyóeszközöket. Anica soha nem vizitálta meg a fészereket és az épületeket, soha nem ereszkedett le a bánya mélyébe és soha nem látta az arcokat, akik felhozták a föld gyomrából az aranyat és legyártották az eladandó aranyrudakat és az aranyérmeket. Anica a konyhai munkát

irányította, eljárt a szupermarketekbe, kereskedett a farmerekkel és a mézárósokkal, hogy beszerezze és hazaszállítsa a szükséges élelmiszer ellátmányokat és províziókat.

Hetente egyszeri beszerzési útjai után Anica szeretett megállni az idillikus kinézetű Lakeside Grille étteremnél, Carmelben, az apró kis hegyi falucska közepén a vízhez közel, hogy kissé megpihenjen egymagában és harapjon valami ízletest. Hozzá volt szokva az egyedüllét csendesen vánszorgó óráihoz, és mint mindig, most is, a panorámaablakon való kinézés, a Lake Gleneida tó vize túlsó oldalán tornyosodó erdős hegyek látványa, kárpótolta az emberi társaság hiányáért. Észre sem vette, ha valaki a közelében ült, evett vagy esetleg társalgott. Anica el volt foglalva saját magával és lelkében elégedetten fogyasztotta grillen sült csirketányérosát és hozzá Caesarok eledelének titulált zöldsalátáját.

Fiatalabb éveiben nem érezte, hogy alkalmakkor megálljon és elmélázzon, de mostanában, ahogy zsenge fiatal éveit egyre múltak, sokszor tűnődött Cara Negra felől, az egyetlen férfiről, akit szeretett, és akinek odaadta magát. Ismerte a hangját, beszívta férfias illatát, csókolta izmos karjait melyek átfonták kerek vállait, de az arcát még soha nem látta. Cara Negra ragaszkodott, hogy álarcát soha le nem veti, és Anica zokszó nélkül elfogadta a szokatlan feltételt. Annyira szerelmes volt a titokzatos férfibe, hogy soha nem óhajtotta kérdezni okait és nem kritizálta cselekedeteit.

Helybeli fiatal emberek, Anica korban hozzáillő társai, már régen megnősültek, vagy megtanulták, hogy tartsák magukat tőle távol és respektálják befelé forduló természetét.

A nap besütött az ablakon, körbevette sugaraival és kényelmesen elengedve magát Anica elábrándozott. Ezek a félórás pihenők voltak életének legbecsesebb pillanatai, amikor a maga ura lehetett, ha átmenetileg is, a sötét rengetegen kívül, ahol létének legnagyobb részét kellett töltenie.

Meglepetten, ijedtében szinte felugrott ültéből, amikor egy nap, egy férfi, középkorú, jólöltözött és jóképű megállt az asztalánál és udvariasan kérdezte.

— Anica Lupuj, ugye ön az?

Egy perccel ezelőtt látta a férfit, ahogy megállt és kiszállt új kiadású sötétkék Mercedes kocsijából. Sugárzott róla a magabiztosság és a vagyon, de pénz és rang semmit nem jelentett Anica számára.

Találgatta, egy gyors percig talán, *valamilyik középiskolai tanárom lehet vagy egy banktisztviselő; gondolta, nem valószínű, hogy az adóhivataltól lenne, vagy egy magándetektív, aki idézést kézbesít, de lehet bárki, jobban teszem, ha minél hamarabb lerázom*, és rendreutasító hangon válaszolt.

— A legtöbb asztal üres, legyen olyan szíves, hagyjon nekem békét.

— Ne féljen tőlem, — felelte a férfi és átható szemei kutatóan néztek az arcába. — Nincs szándékomban bajt okozni magának. Rengeteg időt töltök úton, és van egy pontosan olyan lányom, mint maga, és gondoltam, hogy ülhetnék egy asztalnál, kicsit beszélgetnék és mind a ketten vidámabban éreznék magunkat.

— Rendben, — a leány bólintott, a férfi udvariassága mintha meggyőzte volna. — Ha akar, leülhet az asztalomhoz.

A férfi letette grillen sütött csirkepanyósát az asztalra, mellé egy diétás kólát és a leánnyal átellenben leült egy székre. Villájával egy harapásnyit tett a szájába, ivott hozzá egy kortyot, és mintha tompítani szeretne volna a kezdeti feszültség élet megjegyezte.

— Ebben, ugye nincsen semmi veszélyes?

— Ki ön? — kérdezte a leány, kíváncsisága felcsigázva. — Ismerősnek látszik.

— Könnyen láthatott többször is errefelé. Szenior gyártásvezető igazgató vagyok az IBM Fishkill-i telepénél és gyakran betérek ebbe az étterembe.

Nem hivatalos ügy tehát, Anica sóhajtott magában megkönnyebbülten és kezdeti ijedtsége és kellemetlen averziója oldódni tűnt. Hosszú szempillái tágra nyíltak, mely mozdulat kiemelte szemeinek éjfékete bársonyát, és egy elvont bizonyosságot adott, mely bátran vetítette előre dominálni akaró szeme sugarát, egyenesen a férfi szemébe nézett és határozott hangon kérdezte.

— Honnan tudja a nevemet?

A férfi ügyesen próbálta takarni arcának szinte észrevehetetlen elhidegülését és minden ellenséges érzelem nélkül a hangjában válaszolt.

— Sokkal többet tudok magáról, mint amennyit gondol.

Egy elrontott, talán soha nem is létezett erőfeszítés, hogy elnyerje a leány bizalmát, a gyanakvós erőteljes reakciója, Anica mást már nagyon bánta, hogy az idegent engedte az asztalához ülni.

— Például miket? — tört ki magából.

— Maga Cara Negra szeretője. — Az idegen nézett vádlón és könyörtelen élességgel a szemébe.

A leány zavarba jött és szégyennel keveredett sértődött felháborodás festette vérveresre arcát. — Soha nem hallottam ezt a nevet, — mondta, sűrű szemöldökét bosszúsan összeráncolta és, hogy megállítsa szemtelen kérdezősködését, tekintetét elvette a férfiről és elfordította a fejét.

— Maga nem ott fent a hegyekben lakik? — A férfi továbbra sem hagyott neki békét.

— Mister, — kezdte Anica és mérgesen rámeredt a férfire és szavainak visszavágni kívánó élet többé nem óhajtotta tompítani. — Én nem tudom, hogy maga kicsoda és nem is érdekel. Semmi köze hozzá, hogy hol lakom és hordja el magát.

— Ahogy mondtam, nem szándékozom megsérteni. — felelte a férfi békéltetően, de szavainak éle inkább azt jelezte, hogy nem érdekli, hogy mennyire orcátlan a tolakodása és hangjából leplezetlen vádaskodás érződött ki. — Bocsásson meg, de egy pillanatra azt hittem, hogy maga a hegyek legendás Fata Morgana asszonya. Borzasztóan sajnálom, ha megrettentettem.

Anica teste északsarki jégből faragott szoborrá merevedett. — Azonnal távozzon. — követelte.

A férfi nem felelt és csend lett. Anica idegei reszketettek feszült arcbőre alatt és lelkileg felkészült, hogy kegyetlenül leteremtse az idegent, ha továbbra is tolakodik. De amilyen gyorsan a titokzatos ember megjelent, olyan hamar el is tűnt és Anica sajnálkozó megbánással nézte üresen maradt helyét. Ahogy most már eltűnt, többet szeretett volna róla tudni. Szinte tapintani tudta fizikai testük között vibráló mágneses vonzalmat és próbálta leküzdeni az örjítő érzést, hogy ezt az embert ismeri valahonnan.

Helyén maradt az asztalnál, az ereiben rohanó adrenalin áradat vészes sebességre gyorsította szívverését és torkára tapasztott kezével kellett csillapítania vadul ziháló, engedetlen tüdejét. Szédülten és teli érzéki vágygal, ebben a pillanatban iszonyúan kívánta, hogy szerelemtől elalélva heverjen Cara Negra szerető karjaiban.

* * *

Odahaza utasította a két konyhalányt, hogy rakják ki a hozott ellátmányokat és megmutatta nekik, hogy hova kell lerakni mindent és eltenni. Édesapja is előkerült, de Anica nem említette neki az idegent, aki a tóparti étteremnél beszélgetett vele.

Teendői végeztével csatlakozott öregéhez és együtt mentek le a kalibához, ahol a pénzverde volt elrejtve.

Az ajtónál az őr elállta az útjukat. — Nőszemély ide be nem tehet a lábát, — emelte fel a kezét, — hacsak nem hajlandó Cara Negra felesége lenni.

— Ne bohóckodj, — Vasile felelte, — állj félre.

— Sajnálom, Domnule, — az őr ragaszkodott. — Ez egy régi időkből való babona. Mi mindannyian hiszünk benne. Ne hozd be a leányt.

Az ajtó kitárult és bentről előbukkanva, kalapácsok és hengerek fémes csattogása törte meg az erdő csendjét, és ott állt a nagyfőnök, Cara Negra.

Legalább egy fejjel magasabban tornyosodott a strázsa felett és zengő basszushangja betöltötte a levegőt. — Engedd be, Lucián, itt az ideje, hogy lássa, amit mi csinálunk ideleinn.

Anica belépett az ajtón és Cara Negra üdvözlésre tárta a karjait.

— Gyere ide hozzám, Anica. Hadd mutassam meg neked a birodalmamat.

Egy hatalmas hordóhoz lépett és kezével benyúlt. Egy marokra való aranyérmét húzott ki és Anicához fordult. — Délafrikai Krügerand érmék, színarany és mégis hamis.

Beljebb léptek és egy másik hordót mutatott a lánynak, ami szintén színültig volt rakva aranyérmékkal. — Ezek még jeltelenek, még bármi arcot, nevet vagy írást rájuk tudunk ütni, bármit, amit a nemzetközi valutakereskedők megrendelnek.

Beljebb egy aranytéglából épített mennyezetig érő stószra mutatott.

— Huszonnégy karátos aranybuga öntecsek. Elegendő van itt belőlük felhalmozva, hogy bármi európai kormányt megbuktassunk. Reszkess Fort Knox, Putnam megyének több aranya van, mint amennyit raktárfolyosóid és kazamatáid valaha is bírhattak.

Továbbhaladtak az egyre szélesedő földalatti barlangban. Cara Negra megállt egy katedrálisnagyságú teremben, kihúzta magát, büszkén és ellenkezést nem ismerő rátartisággal és Anica kezét a sajátjába fogta. Szentorian dörgedelmes hangját teljes erőre eresztve szégyentelen, és ijesztően szentségtörő módon kijelentette.

— Belzebub és Mefisztó, és összes föld alatt élő démoni szövetségeseik legyenek a tanúim. Kérem tetőled, Anica, itt az atyád színe előtt, légy a feleségem.

Majd Vasile Lupuj felé fordult és az apád kérdezte. — Vasile Lupuj, ideadod nekem, egyetlen leányodnak a kezét?

— Adnám, Domnule, — Vasile felelte alázatosan. — De a döntés a leányomé.

— Nőül megyek hozzád, Cara Negra, — Anica lángveresre pirult. — De látnom kell arcodat. Tudnom kell, hogy ki vagy.

— Hamarosan látni fogod, egyetlen menyasszony arám, — Cara Negra felelte fennhéjázva. — Pontosan mától számított hatvan nap múlva, itt ebben a földalatti teremben megesküdünk és miután házasságunk nászát beteljesítettük, le fogom venni az álarcomat. Aranybányánkat és pénzverdénket legálissá fogjuk tenni, mindenkinek kifizetem a járandóságát és utána mi ketten, mint férj és feleség fogunk élni egymással.

Anica és Vasile túlságosan megdöbbenek, hogy válaszolni tudjanak. Cara Negra öt másodperces szónoki szünetet tartott, majd folytatta. — Az összes munkás, még a legalsóbb földalatti tárnákból is fel fog jönni és vendégül lesz híva a menyegzőnkre, a napra, amikor mindannyian ünnepelni fogunk, és boldogak és gazdagok leszünk.

— Tehát még két hónap, — Anica ismételte ünnepélyes hangon. Már évekig várt erre az ígéretre, a beteljesülésig maradt két hónap nem tűnt indokolatlanul hosszúnak.

Követte Cara Negrát vissza, be a házba, ahol leültek vacsorázni és bort bontottak hozzá. Cara Negra mindig cifra címkéjű francia borokat hozott ezekre a vacsorákra, borokat melyeknek a nevét Anica nem tudta kiejteni, de amiknek ízletes édessége mindig gyönyörteljes mámorba bódította.

Vacsora után lefeküdtek és Anica boldogan adta oda testét és lelkét ígéretes vőlegényének.

Hosszasan szeretkeztek, és a férfi nem vette le álarcát. Anica végighúzta ujjait a finom bőrön, mely eltakarta arájának kilétét, és ahogy ujjai megérintették a férfit, és ahogy hallotta mély baritonjának nyugtató mormogását, érezte, hogy már hallotta ezt a hangot valahol, és egy arcot tapintott ki, melyet nem olyan régen személyesen is láthatott.

Küzdenie kellett az irreális érzés ellen, hogy az arc és a hang azé az idegen férfié, aki oly indokolatlanul, és okokból, amit képtelen a jelen pillanatban felfogni, oly nagyon megrémítette délután. Talán Cara Negra maga volt az illető, gondolta elgyötört vággyal, talán a férfi próbára akarta tenni odaadását és viszonyuk titokba tartására fogadott eltökéltségét.

Tizedik Fejezet

Péter apjának Toyota Roadrunner kocsiját vezetve a Hoyt Farm Road körül, Greg feszült testtartással, szemeit figyelőn összehúzva, gondosan vizsgálta a házakat és az erdős területet közöttük. Körbevezetett a Middle Ridge és a Long Lots Road utakon és visszaért a bekötőúthoz, ahol bejött a Route 123 műút irányából. Ott megállt és megnézte a térképet.

— Ez jó lesz, — morogta és néhány távolságot megmért a térkép mértéke alapján. — Norcott háza pontosan ennek a körbefutó útnak a centerében van, a kerületi utaktól sehol sem messzebbre, mint háromszáz méterre. Most már csak egy alkalmas helyet kell találnunk, ahol el tudunk bújni.

Akarván learatni a legélesebb szemért járó dicsőséget, az összeesküvők keskenyre húzott szemekkel nézegették a lehetőségeket és keresték a házakat, ahol a tulajdonos valószínűleg nem lehetett odahaza. A második körbehajtás közepén Hank felkiáltott. — Ott, abban a házban nincsenek odahaza.

— Miből gondolod? — Sandy kérdezte és arrafele fordította a fejét.

— Ég a külső lámpa. Be kellene, hogy csöngessünk és leellenőrizzük.

— Ok, — bólintott Greg.

Leparkolták a Toyotát az útkanyarodáson túl, kívül a láthatóságon. A többieket bent hagyva a kocsiba Hank egyedül visszaballagott a házhoz. Írotábla volt nála és egy jegyzetomb, hogyha netán valakit odahaza talál, meg tudja magyarázni jövedele célját, hogy a Nemzetközi Amnesztia Szervezetnek dolgozik, vagy valami más neves organizációnak, amit hirtelen elhatározással és hazug módon képviselni fog.

Öt perc múlva visszajött és jelentette. — Senki nincs otthon.

A Roadrunnert beállították a szerszámos ház és a garázs közé, orrával kifelé, hogy sietve el tudjanak hajtani, ha valaki a házból váratlanul hazajön.

— Mi van a hűtőben? — kérdezte Sandy és kezdte feszegetni a kék doboz fedőjét.

— Végy ki magadnak egy szendvicset és hallgass, — Kurt felhorkant, — nekem be kell indítanom a laptopomat.

Kurt matatni kezdett a billentyűzettel és a többiek csendben várták, hogy mi lesz. Hank kihúzott a belső zsebéből egy lapos Bailey Irish kávélikőr flaskát, nagyot húzott belőle és odanyújtotta Péternek, — igyál, brúder.

Miután Péter is kortyolt egy alaposat, Hank ismét benyakalt egy pofára valót, nagyot böfögött, megtörölte a száját és kijelentette. — Srácok, ez fertelmesen unalmas.

— Mit óhajtasz? — kérdezte Greg, — Plazma tévét HBO programmal.

— Nem rossz ötlet, de egyelőre egy pornómagazin és egy hordó sör is megtenné, — Hank vigyorgott és bólogatott hozzá. — Nem lenne jobb inkább, ha buloznánk egyet? Fogadom, hogy ez a George karakter nincs is odahaza. Tisztára vesztegetjük vele a drága időnket.

— Fogd be a szád! — Kurt feszegetni kezdett, és mint egy izgatottan kutya nyüszített hozzá. — Nyomon vagyok.

— Látjátok, még a vak tyúk is talál szemet, — Sandy felelt fölényesen és Péter fele fordulva kitépte a kezéből a flaskát. — Minek nézel te engem, — mordult rá, — egy baptista templom ladynek, akinek nem szabad alkoholt innia?

Az üveget a szájához emelte, félig üresre szopta és rögtön kezdte magát kissé jobban érezni.

— Telitalálat, — Kurt kiáltotta, — rajta vagyunk valakinek a komputerjén.

Mindenki rögvest felébredt és fülüket hegyezve mereven kezdték bámulni a képernyőt. Pornográf fényképeket kapcsolgatva egymás után és olvasgatva személyes profiljaikat valaki alkalmi szexpartnert keresett.

— A fenyőbe, — káromkodott Sandy, — nézzétek már, miket nem szeretne mocskolódni az a kertvárosi beteges alak.

— Kapcsolj le róla, — csattant fel Greg türelmetlenül, — ez nem Norcott. Ez valami környékbeli tinédzser.

— Vagy az apukája, mialatt mami a telefonon pletykázik. — Hank vigyorgott cinikusan.

Kurt tovább keresgélt és kivártatva talált egy második komputert is.

— Ez is rajta van a vonalon. — fordult Greg felé. — De nem látom, hogy valaki csinálna rajta valamit. Megnézzük azért?

— Az a legjobb. Menj bele.

— Ez Norcott. — Kurt jelentette ki büszkén tíz másodperc múlva.

— Miért hagyja a gépet bent a vonalban? — Greg kérdezte.

— Biztosan van vele egy hordozható laptop, akárhol is tartózkodik jelenleg, és néha kivesz információkat és adatokat a központi masinájáról.

— Le van védve?

— Igen, de a tűzfala rettenetesen ősrégi. Az én kémprogramom könnyen át tud hatolni rajta.

— Próbálj meg belemenni és nézzük meg a fájl állományát.

— Melyikeket?

— Kezd a Microsoft Excel szisztémájúakkal. Üzletemberek, mint ő mindig táblázatos adatbázis kezelőbe rendezik a tulajdonaikat, bankszámláikat és érdekeltségeiket. Azokból könnyen megtudhatunk valamit.

Norcott iratrendező szisztémája lassan kezdte betölteni Kurt laptopjának képernyőjét. — A csuda csillagát, ez aztán egy rendszerető ember. Ennek mindenre külön dossziéja van.

— Legalább három tucat fő táblázatot látok. Melyikkel kezdjük?

Sandy odafurakodott a fiúk közé. — Kezdhethetünk valami jelentős lóvé átutalásával?

— Nincs túlságosan sokra szükségünk, — Péter kontrázott. — Százezer dollár fejenként és fel sem fog neki tűnni.

— Ti, ti telhetetlen bűnözők, legyetek türelmesek, — Greg eltolta a barátait a komputer elől. — Jobb lesz, ha nem kapnak el minket. Nem

szabad észrevenni, hogy belementünk a komputerjébe. Lassan járj, tovább érsz. Lesz még idő, hogy nyugodtan megfejjük.

Sandy összecsuicsörítette a száját, kieresztett egy morcos berregést és ismételten a hűtődoboz után nyúlt. Már ezen idáig megevett három szendvicset, az öt közül, és most inni akart rá. Talált egy doboz Coors Light világos sört, letépte a nyitóját és egyetlen húzással az egészet leöntötte a torkán. Felséges módon kótyagosnak kezdte magát érezni, hátradőlt az ülésben és behunyta a szemét.

Kurt rákattintott egy dossziéra, aminek az elején az *Ingtatlanok* cím állt. Az adattár legalább két tucat mellékfájlt tartalmazott, és mindegyik speciális címmel volt azonosítva. Lassan csúsztatta a pozíciójelzőt lefele, és egyik után a másikon kezdte magát átdolgozni rajtuk. Az ikon szimbólumok sorra nyíltak ki és jelezték mindegyik fájl nagyságát és más sajátosságait.

— Állj meg, pontosan itt, — Greg kiáltott, — Central Park West 320. Ez aztán egy előkelő cím. Nézzük meg, hogy mi az.

Kurt kattintott az egérrel és a fájl megnyílt.

— Ez valami bérpalota lehet. Látjátok ezt a rengeteg nevet? Bevezeti a lakbért, amit kap a lakásokért és amennyit költ a karbantartásukra.

— A fenyőbe, — Hank csattant fel izgatottan. — Havi kétszázezret beseper egyedül ebből az épületből.

— Csodálkozol? — Kurt mindig szerette megjátszani a jól informáltat és magyarázni kezdett. — Az átlaglakbér legalább havi négyezer dollár.

— És Norcott az egyedüli tulajdonos, minimális fizetést ad a házmesternek és a takarítóknak, — Greg bólogatott. — Mind illegális bevándorlók és én meg nem tudok magamnak egy állást találni.

— Nézd már, — Kurt böngészett tovább. — Még sok más épülete is van, legalább tíz darab bérháza van csak a Bronxban.

— A szülőházam, — morogta Greg, — és még abban a lecsúszott nyomornegyedben sem tudok megengedni magamnak egy lakást.

A négy fiú kimeredt szemekkel bámulta képernyőt és időnként csodálkozva felkiáltottak. — A nemjóját, csuda a dolgába ennek a vén gazembernek.

— Keress valamit, ami a közelben van. Meg szeretnék nézni valami épületet, ami a tulajdonában van.

Sandy felébredt, a rengeteg bevedelt folyadék rettenetesen nyomta a hólyagját és borzasztóan kellett vizelnie. A fájdalom szinte tűrhetetlen volt, összeszorította a lábait és keservesen vinnyogott. — Sajnálom, gyerekek, de teljesen széjjelrepedek, ha nem ereszthetem ki.

— Nem apu Roadrunnerjébe, — Péter emelte a kezét tiltóan, — Menj valahova kívülre.

— Ok, — Sandy arcán fájdalmas grimasz ült, de túrte és valahogy kicsúszott a kocsiján. Kínt úgy vélte, hogy a fiúk túl közel vannak, hogy egyedül érezze magát és, lába alatt ropogatva a száraz gallyakat és leveleket, beljebb csörtetett a bozótba. Bent sehol sem talált elegendő helyet, hogy leguggoljon, és nyugodtan csurgasson.

Tizenöt méternyire beljebb végre talált egy helyet. Letolta a nadrágját, utána a bugyiját és pucér fenekét centikkel a talaj fölé helyezte. Kővér combjai széjjeltáruultak, és ahogy közepükről vastag sugárban tört elő a sárga zuhatag mennyei megkönnyebbülést érzett.

Felnézett, késő délutánra járt és sötétedni kezdett. Felállt, fenekét belerázta a nadrágba és megindult, hogy saját lépéseit visszafele követve, visszamenjen a kocsihoz. Mérgelesen szitkozódott és nem figyelt, a gyorsan leszálló alkonyatban egyre kevesebbet látott, és elvesztette az irányt, hogy merről jött és, hogy hol hagyta a Toyotát. Teljesen összezavarodott és eltévedt. Az írországi kávélikőr és a sör kombinált hatása elködösítette az agyát, de azért határozott célratöréssel nyomakodott előre a földig érő gallyak között. A talaj lefele lejtett és amerre kaptos feje húzta, arrafele tartott.

Sandy teljesen eltévedt a sötét erdőben, amely a gyarmatosítás kétszáz éves kora előtti idők óta semmit sem változott.

Félórával később, és tucatnyi karcolás után végre kiért egy széles betonútra. Ott minden tétovázás nélkül jobbra fordult és nagy sietősen megindult.

— Rohadt személtáda gazemberek, — káromkodott, mint egy kocsis. — Ezért fizetni fogtok. Ebbe az ostoba vállalkozásokban az én részem ezennel megduplázódott.

* * *

Ez alatt a Roadrunnerben Kurt egyik ingatlan dossziét a másik után nyitotta ki és vizsgálta át.

— Nézzétek, — Greg mutatott egy vonalra, — Richmond Hill kultúrház.

— Ez itt van a közelben, Stamfordon.

— Ez egy alvilági pornóbár. Hallottam róla. A szemét trágyadomb, ez is az övé.

— Tisztára úgy néz ki.

Hank tiszta véletlenül kinézett a bepárásodott kocsiablakon és meglátta, hogy a házban valaki feloltotta a villanyokat. — A nemjóját, — kiáltotta, — visszajöttek a háziak. Azonnal el kell, hogy hordjuk magunkat innen.

— Hol van Sandy?

— Már egy félórával ezelőtt kiment vécézni. Nem tudunk rá tovább várni. Valaki kinézhet a házból, meglát minket és kihívják a rendőrséget.

— Ok, Sandy majd előkerül. Gyerünk és hordjuk el az irhánkat. Ne kapcsoljátok rá a kocsilámpákat.

Péter beindította a motort és leheletnyi óvatossággal rálépett a gázpedálra. A hatalmas motor halkán felzúgott és szinte hangtalanul kigördültek a kocs behajtóról. Az összefogó körúton kétszer körbehajtottak, de Sandy sehol nem volt látható.

— Mennünk kell, legények. Sandy majd előkerül.

— Van nála mobiltelefon. Majd hív és felvesszük.

— Nem fog hívni, — Péter felelte hidegvérűen. — Itt van a zsebemben a mobilja.

Gregnek döntenie kellett. — Péter, — mondta. — Te elviszel minket Kurt házához. Ott letesszük a laptopot és utána Kurt kocsijával megvizitáljuk a Richmond Hill kultúrházat. Te meg menj haza és várj, amíg Sandy telefonál. Hívd fel a szüleit is, hogy értesítsenek, ha lányok őket hívja először vagy hazajön.

— Megmondjam Sandy mamájának és papájának, hogy a leányuk akcióközben eltűnt.

— Ne légy már olyan örömrontó.

— Nem lenne jobb egy keresési és kiszabadítási kutatócsapatot kiküldeni? — Péter tiltakozott egyre aggódóbban.

— Erre semmi szükség. Sandy tudja, hogyan vigyázzon magára. Ritka lehetőség áll előttünk, hogy használható információt szerezzünk be Norcottról. Most és azonnal kell cselekednünk. Úgy nézem, hogy valahova elutazhatott.

— Lehet esetleg a Darieni sportklubban is. Bármikor hazajöhet és elkap minket.

— Nem, ha türtőzteted magad és szünetelteted akadékoskodó kérdéseidet.

* * *

Esni kezdett. Eleinte csak finoman szitált, aztán zuhogott lefele, mintha dézsából öntenék. Bőrig ázva, fejről patakokban zuhogott alá az esővíz, Sandy mérgesen törölgette az arcát, köpdöste kifelé a szájába tóduló vizet, és káromkodott, mint egy feldühödött vadszamár. — Egyszer az életben eltévedek, és akkor is úgy kell, hogy essen, mintha egy öszvér vizelne a kanálisba.

A hideg esővíz kissé kijózanította. Szívós határozottsággal törtetett előre, de méteresre nyújtott lépteivel, éppen az ellenkező irányba haladt, egyre távolabb a barátaitól.

Csuromvizesre ázott farmerja rátapadt hatalmas fenekére és kidomborította terjedelmesen szépséges idomait. A blúza egy mosógépben körbeforgó rongyra emlékeztetett, mielőtt beindul a csavaró ciklus. A poliészter anyag átlátszóvá vált és közszemlére tette óriási kebleit, hüvelykujj nagyságú bimbóit, és körülöttük a tenyéryi nagyságú holdudvart. Extra nagyságú melltartójának csészéi kapacitáson felülre töltődtek, és csöcseinek masszív tömege, mint két megkergült gumilabda szabadon ugráltak fel és alá, ahogy mint egy távolsági versenygyalogló kövér karjait lóbálva gyorsan igyekezett előre.

Kocsit hallott jönni és autóstoppot remélve hátrafordult. A kocsilámpa elvakította, de a vezető észrevette és néhány centiméterre a lábától csikorogva megállt.

Az ablak lement az utas oldalon és egy férfihang kiszólt.

— Van valami baj? Szüksége lenne, hogy elvigyem valahova?

Sandy benézett. A vezető vékonydongájú és jelentéktelen külsejű hatvan év körüli férfi volt. Beleegyző választ várva, bátorítónan vigyorgott Sandy felé és teljes fogsorán kívül kimutatta ínyének is a legjavát.

— Ne csak álljon ott az esőben, — mondta, — ugorjon be a kocsimba. Belül minden meleg és száraz. Elviszem valahova, ahonnan segítséget hívhat. — És mivel választ nem kapott, aggódó hangon hozzátette. — Nem számít, és nem fogom kérdezni, hogy miféle dologba keveredett bele.

— Rendben, — felelte Sandy másodpercnyi gondolkodás után. — Elvinne valami étteremhez, ahol van köztelefon? Onnan felhívom a fiúmat és az majd hazavisz.

A férfi kinyitotta az ajtót és Sandy beült a kocsiba. Az öreg felengedte az ablakot, rákapcsolta a fűtést és atyai hangon szólva Sandyre nézett. — Tubicám, magának gyorsan át kell melegednie.

Engem itt ne tubicázz, nagyapó, Sandy gondolta, egyelőre még nem kerültünk rokonságba és nem vagyok a kis unokád.

— Ha nem szabadulsz meg azoktól a nedves ruháktól hamarosan, meg fogsz fázni, szívem. — Az öreg mézédesen csalogató hangon beszélt tovább és kezét rátetette Sandy jobb combjára. — A házam itt van mindjárt a közelben és ott át tudnál öltözni valami szárazba.

Sandy a saját balszerencséjével volt elfoglalva, nem vette észre az öreg ravaszul becsúsztatott kézmozdulatát és semmi mást, mint nagyapói szeretetett tételezett fel és beleegyző hangon válaszolt.

— Okos ötlet, mert igen ráz ám a hideg. Hallja, hogy vacog a fogam? Előre is köszönöm a kedvességét.

* * *

Percekkel később behúztak a férfi garázsába és onnan bementek a házba. A férfi a földszinten lévő parti terembe irányította Sandyt és bekapcsolta a fűtést. Sandy tétován megállt egy helyben, ruhájából csöpögött a víz és nagy tocsában gyűlt meg a lába alatt. A férfi felment az emeletre és egy percen belül visszatért két törülközővel és egy fürdőköpennyel a karjában.

— Bemehetsz oda, ha akarsz és tedd magad rendbe, — mutatott a szoba távolabbi sarka fele, ahol egy fürdőszoba és benne egy kétszemélyes zuhanyozó látszott. — Hámozd le magadról a nedves darabokat, szárítsd meg magadat és én addig készíték forró kávét mind a kettőnknek.

Sandy boldogan fogadta meg a jó tanácsot és öt perc múlva kijött a fürdőszobából. Mindent levett magáról, még a zoknijait is, egyedül a férfi fürdőköpenye volt rajta. Mialatt várta, hogy a férfi hozza a kávét próbálta a nedves ruháit formába rázni. Most már nem csurgott belőlük a nedvesség, a fürdőszobában a javát már kicsavarta belőlük.

Még egy perc és a férfi jött lefele a lépcsőn. Kezében egy kancsó kávé, két csésze és egy üveg konyak volt egy tálcára felrakva.

— Lenne olyan aranyos és betenné ezeket a szárítóba, — mondta Sandy és a férfi felé tartotta a ruhákat.

— Azonnal, — felelte a férfi, arcán erősen látszott, hogy mennyire Sandy kedvében akar járni, elvette a ruhákat és bement a mosószobába, a bejárati folyosó másik oldalán, és kinyitotta az elektromos szárítógép ajtaját. Ezúttal nem sietett, örömét lelhetette a tevékenységben, mert gondosan széjjelválasztotta a darabokat és egyenként tette bele a gépbe. Sandy az ajtó zsalujának résein leste, hogy mennyire gyengéd szeretettel kezelte a férfi a női alsóneműt. Széjjelhajtotta a leány bugyiját, finom mozdulatokkal megrázta őket, csodálta terjedelmes méretüket és mély érdeklődéssel szagolta meg a sárgás foltot, elöl, a lábaknak való lukak között.

Ahogy tevékenységét bevégezte visszajött és ránézett Sandyre, aki a kandallóhoz közel üldögélt a díványon. Lábait keresztbevetette, a köpeny felső részén engedte hatalmas kebleit kibuggyanni, és nem látszott, hogy zavartatja magát, hogy a köpeny alsó szárnyai oldalra leesve kissé széjjelnyíltak.

A férfi megpiszkálta a tüzet, a tegnapi parázs szikrázni kezdett, és új fahasábokat tett a tetejükbe.

A lángok fellobbantak és ontani kezdték a meleget. A férfi felvette a konyakos üveget a tálcáról és kérdően nézett Sandyre. — Akar konyakot a kávéjába? — kérdezte.

Sandy visszamosolygott, — Miért ne?

— Valahogy éreztem, hogy maga nem az Antialkoholisták Ligájából való, — bámult rá a férfi és szemében felcsillant a buja vágy.

— Nagyon jó, — felelte Sandy kihívóan, — erre iszunk.

A férfi töltött a lobogó kávéból mind a két csészébe és tetejükbe konyakot öntött. Ittak és valami mennyei gyönyör vette őket hatalmába, ahogy a felségesen aromás és erősen alkoholos italt lassan hörpölgették lefele.

Tizenegyedik Fejezet

A nyári vasárnapok bársonyosan melengető estéin, a Stamford városbeli West Main Street út lakói szerettek házaik előtt a járdán üldögelni, és megmenekülni faszerkezetű ősrégi házaik belsején felgyülemlett fojtogató hőségtől. Műanyag székeket és egy rozoga piknikasztalt hoztak ki belülről és tettek ki a járdára, ahol a bedeszkázott üzletek előtt a városi járda töredezett cementje számokban ki nem fejezhető értékes placcnak számított. Valakinek a helybeli közösség legprominensebb tagjai közé kellett tartoznia, hogy szíves vendég legyen, és együtt ülhessen az öregekkel, akik elmélyülten nézegették a forgalmat és figyelték az eseményeket, az alkalmi kóbor kutyát, ami a siető kocsik között ugrált rémulően ide-oda, vagy élvezettel nézzék a fiatal párokat, akik jobb ügyhöz méltó lelkesedéssel vitatkoztak, tépték egymás haját, némi hűtlenségi, esetleg anyagi problémák felett.

Colt 45 Malt erjesztett likőr dobozok a kezekben, egy hosszú elmélyült és élvezetes kortyantás a szájhoz tartott szeszes italból, formálta egészzé a városi szegénység létét és nyújtott hozzá, ha nem is izgatóan gyönyörteljes kalandokat, de valami szórakozást.

Mindent összevetve, ez a gondtalan élet Stamford régi negyedében, bizonyosan jobb volt, mint a szenvedés vagy a nehéz munka bárhol máshol a világban.

Különböző rasszai és bőrszínei az emberi fajnak, fényes vagy matt árnyalatai a csokoládébarnának és egyvelegei a lenszőkének, nem keveredtek egykönnyen. A feketék büszkék voltak, hogy itt, ebben az országban születtek, és megdolgoztak érte, megérdemelték, hogy kényelmes semmi tevésben hátradőlve pihengessenek, mivel nagyapáik hátán sűrű csattant a rabszolgatartók ostora, és dolgoztak éppen eleget

tulajdonosaik gazdagításán. Mexikóiak, akik mint holmi barmok dolgoztak hétfőtől péntekig, legnemesebb nemtörődömségüket vetették a latba a hétvégeken, hogy orvosolgassák a szülőhazájuktól messzi lét gyötrelmes fájdalmát.

Szembetűnő különbségeik ellenére, öreg Stamford lakói egyetlen dologban mégis teljesen egyformák voltak. Fiataljaik kivétel nélkül mind feje búbjuk tetejéig tele voltak Isten áldotta sexhormonokkal és ennek megfelelően örökké egy emelkedett és folyamatos állapotában egzisztáltak az állandósult kanosságnak.

A szomszédság legmagasabb platóját elfoglalva, a West Main Street és a Richmond Avenue utak kereszteződésénél, a Richmond Hill Közösségi Kultúrház nyújtotta a problémához a szükséges orvoslást. Ajtait nyitva tartva este kilenc és a hajnal első hasadása között, és zsúfolva, hogy egy tűt sem lehetett leejteni, a kultúrház vidám hely volt, ahol minden mennyiségben lehetett vesztegetni értékes időt és energiát, amivel talán máshol, némi erőfeszítéssel, eredményre is lehetett volna jutni.

* * *

Három fiatalemberünk, Greg, Kurt és Hank, Kurt kocsiját a szomszédos vízvezeték szerelési alkatrészek raktárüzletének parkolójában hagyták és bementek a kultúrházba.

Egy izomember megállította őket az ajtóban.

— Minimum tíz dollár a fogyasztás, —förmedt rájuk.

— Fizesd ki a strázsa urat, — Greg nézett Kurtra. — Norcott majd megtéríti a költségeidet. Csak jegyezd fel gondosan, hogy minden mennyibe került.

Az ajtónálló cerberus furcsállóan nézett rájuk, de elvette a pénz és kinyitotta az ajtót. Belül üvöltő salsazene pokoli zaja vágta mellbe a három fiút. Sztereo gépén a diszkoszoké vad erővel játszott Célia Cruz, José Alberto, Eddie Palmieri és más korabeli latin amerikai sztárok vibráló ritmusát. Százszámnyi táncoló láb rúgta a port, formás női fenekék rázódtak kéjgerjesztő vággyal és vadul lebegtetve mezítelen karjaikat

szépséges csajok tömege forgolódott körbe mindenfele. Elektromos blicclámpák villogtak örült összevisszaságban és világították meg a tömeget mely robbant széjjel az ifjúi életerő iszonyatos erejű elfojtott energiája alatt. Egy színpad deszkáin táncolva egy csoportnyi nyurgalábú fiatal nő mozgott, emelgették rövid szoknyáikat és villogtatták formás combjaik tetejét és fenekük partjait. A táncosok bátran állták a dollár bankókat lengető férfiak elismerő tekintetét és figyelmen kívül hagyták a nem fizető potyázókat. Vendégek és szórakoztatóipari dolgozók egyformán élvezték a zajos mulatozást és beszélgetésre semmi szükség nem volt.

A mi három kalandvágyó ifjúnk átnyomta magát a táncparkettet megtöltő tömegben és megálltak a bárnál. Egyik ötdolláros fogyasztási utalványukért vettek két decinyi vizezett sört egy műanyag pohárban, ügyes előrelátás a vezetőség részéről, hogy a kemény sörösüvegekkel ne verjék a mulatozók fejbe egymást, ami nyolc napon túl gyógyuló sérüléseket okozhatott volna és üvegdarabokkal borította volna be a parkettát.

Belekóstoltak a habos folyadékba és körbehordozták tekintetüket.

— Mi a fenyvest csinálunk itt, Greg? — méregetve esélyeit, hogy felszedjen egy nagyfenekű spanyollányt, Hank kérdezte és kigúvadt szemekkel mustrálta a választékot.

— Figyeld, hogy én mit csinálok, — Greg válaszolt száraz, üzleties hangon. — És hamarosan megtudod.

Greg áthajolt a bárpult felett és belekiabált a bártender fülébe. — Lehet itt férfi módra is szórakozni?

A bártender arcára nem derült semmi mosoly. Még csak egy kétszínű vigyor sem. Már látott és tapasztalt mindent, ami emberileg elképzelhető lehetett. De azért jövedelmének fő része a borralalókból eredt, így udvarias kellett, hogy legyen még legnagyobb idiótához is, aki meg akarta játszani a pökhendi vagányt.

— Miféle szórakozást gondol? — kérdezte.

— Pénzzel való szórakozásra, fogadásokra, ahol komolyabb összegek cserélnek gazdát. — válaszolta Greg.

— Kukkantson be a lila ajtó mögé, — felelte a bártender félvállról és átment a hosszú bárpult másik végébe.

Ismét átdolgozták magukat a táncolók tömegén és elérvén a lila ajtót próbálták megnyitni a kilincset, de az nem mozdult.

Egy percen belül egy drabális termetű kopasz, bőrfejű izomember típus ismét, jelent meg és goromba hangon rájuk förmedt.

— Mit akarnak?

— Mr. Norcott barátai vagyunk, — válaszolta Greg, — Mr. Norcott említette nekünk, hogy nézzük meg, hogy mi van a lila ajtó mögött.

— Az más, — morogta a termetes bőrfejű, — de azért mindenkit át kell, hogy kutassak, hogy van-e nálatok fegyver.

Az sötétarcú és erősen túlsúlyban lévő őrálló, letapogatta oldalukat, és ágyékuk táját, és amikor bizonyos lett benne, hogy nincsenek náluk kések vagy pisztolyok, három rövid és két hosszú ütéssel, megkopogtatta az ajtót.

Valaki belülről résnyire megnyitotta az ajtót és a kopasz kidobó jelentett neki. — A főnök barátai. Fegyvertelenek.

A lila ajtó kitarult és barátaink bementek. A sűrű füstön átszűrődő tompa fény szürrealista képet vetített eléjük. Több száz ember, kizárólag férfiak, felajzva és teljesen bebolondulva fékezhetetlen erővel lökdöste egymást, bár dühnek, haragnak vagy felháborodásnak, vagy verekedésre való hajlandóságnak semmi jelét nem mutatták. Hangosan ordítva, látszólagosan csak egyetlen céljuk létezett, ahogy összeszorított ökleikben vastag csomóit lobogtassák a húszdolláros bankóknak.

A terem közepén, egy legalább ötszáz wattos égő vakító fénye alatt egy terjedelmes hosszúságú asztal állt. Próbálván megvizsgálni a történet mivoltát barátaink közelebb nyomakodtak.

A hosszú asztal egy miniatűr ügetőpályának volt kialakítva. Egyik végén apró dobozok tartották fogva a versenyzőket, a másikon, egy sornyi feketéllő luk, morzsákkal és sajtdarabkákkal megrakva képezte a célvonalat. A két vég furnérlemezből kivágott és üvegtetővel borított huszonnégy keskeny folyosóval, egy körülbelül négy méter hosszú versenypályával volt összekötve. A pályák szélessége mintegy öt centiméter lehetett.

Hamarosan egy éles hangú csengő kezdett visítani, és a gödör főnök, egy mogorva kinézetű torzonborz alak elordította magát.

— Fogadás lezárva.

A gödör főnöke felhúzta a dobozokat lezáró csapóajtót, és egy láncon lejjebb engedte a szemet vakító lámpát, talán félméternyire az asztal fölé. Vakító fény öntötte el a pályát és huszonnégy egészséges külsejű és jól táplált svábbogár bukkant elő a sötétből. Szemüket megütötte a fény, többen próbáltak megfordulni és visszabújni a sötétbe, de a kapuk már bezáródtak mögöttük, amíg a pálya túlsó oldalán szagolhatták az ételt, és láthatták a menedéket jelentő sötét lukat. Egyesek rémültnek tündek, tétováztak, mások széleseben megindultak, a biztonságot és táplálékot jelentő, de messzi célvonal felé.

A tömeg felmorajlott és az emberek közelebb nyomakodtak az asztalhoz. Két kidobó legény próbálta őket visszaszorítani, lengyel emigránsok szlávul ordítottak, a mexikóiak spanyolul szitkozódtak, a feketék meg mély bariton hangjukon, déliesen elnyújtott akcentussal kontráztak hozzá.

— A huszonkettesen, baby, előre, drága aranyos édesem.

— Te koszos tetű ott a tizenkettesen. Gyerünk oda az ételedhez.

Húsz dollárt tettem rád.

— Mondtam neked, nem? A tizennyolcas látszott a legéhesebbnek. Az kell, hogy legyen az első befutó.

A fülsüketítő zaj halálra rémítette a legtöbb hatlábú phyllodromia rovarversenyzőt és néhány kivétellel megálltak középen vagy tétován visszafordultak. Mindössze négy haladt előre kitartóan és érte el a célvonalat.

A megvadult fogadást tévő tömeg nyomta, taszította és ütötte egymást. A terem, tömöttre pakolva fanatikusan elszánt emberi háborodottsággal, hullámozott, mint az óceán felszíne a hurrikánerejű szél söprése alatt.

Ahogy az első három svábbogár bemászott és eltűnt a fekete lukakban a gödörfőnök bejelentette a futam végét.

— Első helyen a hatos, második helyen a kilences számú és harmadik a tizenkilences.

Két mexikói, három fekete fickó és egy lengyel garabonciás tulajdonában voltak a nyerő jegyek, akik sietve igyekeztek a

pénztárfülkéhez, ami egy vastag drótból készült ketrec védelme mögött állt a sarokban.

A rovarverseny kezelő munkásai fémlapot húztak végig a pályán, összeszedték a megmaradt rovarokat és besöpörték őket egy terjedelmes vászonzsákba. Az egyik kidobó újabb versenyzőket halászott elő egy fedővel letakart fémbödönből, ami az asztal alatt állt és huszonnégy új bogarat helyezett az indítókapuk mögé. Engedte, hogy a fogadók megvizsgálják az új versenyzők fizikumát, testük formáját, potrohukat, csápjaikat, melyek kihegyezett fejük tetejéről kackiásan meredezett felfele.

Az egyik elhízott hintáslegény, a felelős bizonyára, elkiáltotta magát.

— Fogadásokat megtenni. Mindenkinek van esélye.

A tömeg megrohanta a tombolajegyeket áruló alkalmazottakat, akik hirtelen minden irányból előbukkanva ellepték a helyiséget, és százsámra vásárolták tőlük több színben is nyomtatott bilétákat.

Hank udvariasan érdeklődött egy mellette álló fekete úriembertől.

— Mik az esélyek?

— A győztes húsz az egyhez fizet, — a cipőasztás arcú úriember magyarázta. — ha az elsőt és a másodikat is eltalálsz, negyvenet fizetnek egyért, és ha mind a hármat eltalálsz, száz az egyhez az arány.

— Kösz, — bólintott Hank és Greghez fordult. — Fogadjunk mi is.

— Nem az én pénzem, — Kurt tiltakozott, — én nem veszek részt ilyen alantas dolgokban.

— Van saját pénzem, — jelentette ki Hank, és mivel természetes legény volt egyszerűen kétféle tolt a mexikóiakat és odamutatott a krupiének egy maroknyi húszdolláros bankót.

— Kilenc, tizenhat és tizenhárom.

— Hatvan dollár, — a krupié kiabálta vissza, — és benne vagy a játékban.

Hank odanyújtotta a három zöldhátú bankót Jackson arcképével a pénzembernek és elvette az érte kapott három szelvényt. A szelvényeket belegyűrte az ingzsebébe és győzedelmes vigyorral az arcán bejelentette.

— Na, ez aztán egy nekem való hely. Ma este még meggazdagszom.

Hank és Kurt visszafűrték magukat az asztaltetőre kirakott lóversenypályára és felajzva és teli izgalommal kezdték várni a csótányverseny újrakezdését.

Greg hátrament és beszédbe elegyedjen a drótrácsos kármentő mögött álldogáló pénztárossal, akinek a versenyek alatt semmi dolga nem látszott lenni.

Greg egyszer megnézte magának az illetőt. Öreg, középmagas férfi, mélyen barázdált sötét arcbőrrel, a szemei egy keserű élet millió történetével látszottak teli, egy olyan valakinek nézett ki, aki minden anyagiakat elérhetett volna, ha akarta volna, de nem kellett neki, mert emberi méltóságát fontosabbnak tartotta.

— Ez itt jobb, mint a TV közvetítéses lóverseny az állami fogadóirodában, — Greg egyszer próbálta vajazni a ráncos öreget.

— Maga nem játszik, fiacskám? — az öreg nézett vissza rá gyanakodva.

— Játszottam eleget. Most a barátaim tesznek fogadásokat.

— Értem, és nem adnak magának több pénzt kölcsön.

— Nem az a probléma. Inkább arról beszéljen, hogy hogyan állnak a dolgai Georgeval?

— George kivel?

— George Norcottal.

— Honnan ismeri? Hol hallotta a nevét?

— George az egyik közeli szomszédom.

— Értem. George egy igazi úriember.

— Gondolom, hogy jó pénzt csinál ezen a businessen.

— Nem csinál semmi pénzt itt.

— Ez meglepő, — felelte Greg. — Nekem inkább úgy tűnik, hogy tonnaszám söpri be innen a pénzt és hozzá még a diszkó terem is.

— Igaz, százezer dollár egy hónapban, minimum ennyi kell, hogy fedezze a fenntartási költségeket.

Az új futam megindult és, hogy megértesse magát a fülsüketítő zajban, amit a hatlábú versenylovak begerjedt nézői összehoztak, Gregnek kiabálnia kellett.

— Nem söpör be ennél jóval többet? Abban a páncélszekrényben ott a háta mögött legalább kell, hogy legyen egy fél millió.

Az öreg benyúlt az asztal alá. Kivett egy vadászpuskát, és csövét kissé a pult teteje fölé emelte. Rámeredt Gregre és figyelmeztetően ráförmedt.

— Remélem, hogy több eszed van, minthogy próbálkozz valami nevetségessel?

Greg mosolygott. — Eszem ágában sincs. Csak beszélgetni akartam egy kicsit, hogy teljen az idő.

— Az más, — a férfi a drótketrec mögött felelte és leeresztette ágyúnagyságú fegyverét.

— Akkor hol a hiba? — Greg barátságos biccentéssel konstataálta a gesztust.

— Cara Negra. Ezek a babonás meszticek azt hiszik, hogy az maga az ördög.

— Valóban az lenne?

— Úgy néz ki. Mindig tudja, hogy a páncélkasszánk mikor van tele készpénzzel. Röviddel azelőtt, hogy át kell vinnünk Norcott bankjába, megjelenik, pisztolyt fog ránk és kirabol.

— Miért nem lövi le? — Greg mutatott a vadászpuska felé.

— Próbáltuk, de a golyó vagy a nehéz sörét lepattan róla, mint száraz borsó a betonfalról.

— Maguk sokkal többen vannak. Miért nem teperik le a földre, szedik el tőle a fegyvert és megkötözik?

— Próbáltuk. Négyünket megölt. Most már, ha megjelenik, azonnal adjuk oda neki a bevételt.

— Miért nem hívják rá a rendőrséget?

— Mi nem éppen a legtörvényesebb business vagyunk. Mást nem tudunk tenni, keményebben dolgozunk, hogy behozzuk a veszteséget. Mr. Norcott háromszázezret akar minden negyedévben, mintha soha senki ki nem rabolna bennünket. A rendőrség tud Cara Negra létezéséről, de képtelenek elfogni. Mindig eltűnik, mint az a bizonyos szürke számár a ködben. Egyik percben ott a kezében a pénzeszsák; a másik pillanatban

levegővé lesz. A pénz kámforra válik és senki sem tudja meglelni Cara Negrát, amíg a következő alkalommal meg nem jelenik.

* * *

Ahogy Greg és a pénztáros csevegése alakulgatott, a versenyasztal irányából jövő zaj fülsüketítő decibeleké növekedett. A levegőben reszketett az összegezett indulat, a széjjelrobbanás határán lebegve és izzadt arcok váltak veressé vagy halálsápadttá, hogy a barnás ízeltlábúak melyike lendült előre és melyik maradt hátra vagy fordult meg rémületében. Hank az asztal egyik hosszú oldala mellett állt. Választott rovára vezetett egy darabig, de harminc centire a célvonalat jelentő fekete üregektől megállt és csak emelgette a csápjait.

Hank teli torokból ordított. — Menj, te rohadt személtáda. Tégy gazdaggá.

Akkor meglátott valamit. Kedvenc svábbogara furcsán emelgette a két hátsó lábát és tehetetlenül rugdosta a levegőt. Ugrott, szökött, nekiiramodott, de sehogyan sem tudott előrejutni.

Hank közelebb hajolt, megnézte magának a helyzetet és elordította magát, mint egy tökrészeg bakter, aki kukoricalopáson fog egy cigányt.

— Azt a mocskos anyátokat. Visszatartjátok? Cérnát kötöttetek a hátsó lábaira és megállásra kényszerítitek. Az a szentséges krizantémomét. Ti istenátkozta csalók, adjátok vissza a pénzemet.

Hank előrevetette magát, hasával ráfeküdt az asztalra és próbálta elérni az asztal startoldalán álló krupié kezét. Mások is követték a példáját és az asztal vészesen ingadozni kezdett. Az előrelendülő tömeg súlya alatt a falábak megcsavarodtak, elrepedtek, az asztal megcsúszott és elvesztve egyensúlyát az embertömeg széles sorban orral előre felbukott. Bakancsos lábak taposták a földre letett kezeket és fájdalomtól megvadult ordítás töltötte be a levegőt.

A két krupié próbálta tartani az asztalt, hogy ne boruljon fel és az egyik véletlenül felrúgta az ezernyi svábbogárral teli hordót az asztal alatt. A hordó felborult, lejött a teteje és egy hadseregre való éhes rovar özönlött ki belőle.

— A bűdös életbe, — a célvonalnál álló kidobó legény ordított és próbálta visszaverni a megvadult hazárdjátékosok tömegét. Hogy üsse őket felkapta a kendervászon iszákot, színültig tele a hatlábú gladiátorokkal, és a zsák szája kibomlott és a rovarok kiözönlöttek. A menekülést kereső ízeltlábúak tucatszám borították el az arcokat, belegabalyodtak a hajakba és a szakállakba, beleragadtak a pislogó szemekbe, beerőltették magukat a káromkodó ajkak közé, élve bemásztak a nyitott szájakba, és eltűntek a nyelőcsövek és a légző járatok mélyébe.

Pokoli pánik tört ki, ezeryi svábbogarat tapostak széjjel a földön, az asztalon és a falakon. Ragadós fehér folyadék buggyant elő a rovarbelekből és beborított mindent. Senki nem tudott semmit sem, vagy bárki mást megérinteni, hogy magára ne kent volna még több sikamlós bogármaradékot. Parányi béldarabok lógtak a zöldhátú dollárbankókon és lehetetlenné vált tartani őket a kétségbeesetten összeszorított öklökben.

Emberek ütni és rúgni kezdték egymást, a drótketrec mögé bezárt pénzváltó leeresztette rácsos ablakát és fanatikus örülettel próbálta agyonütni a fülkéjébe bekerült példányokat.

Greg Hank közelébe verekedte magát és beleordított a fülébe. — Ebből még piszok szemét buli lesz. Jobb lesz, ha minél gyorsabban lekopunk.

— Nem, először akarom vissza a pénzemet. — üvöltött vissza Hank és próbálta megragadni az asztal szélét, de a síkos él kicsúszott a markából és Greg ki tudta rángatni valahogy a teremből. Kint futottak a kocsijukhoz, Kurt lélegzete szakadva közvetlenül utánuk, ahogy vadul szirénázva két rendőrriadó kocsni közeledett feléjük a Richmond Hill utcán felfele.

— Elvesztettem a hatvan dolláromat, — őrvongott Hank.

— Te zsigori fajankó, ne siránkozz minden apró veszteségért, nem megmondtam, hogy ne fogadj. — Greg morogta szardónikusan. — A játék befejeztetett, megvolt a mulatságod én meg megszereztem az információt, amiért idejöttünk.

Tizenkettedik Fejezet

A konyak és az erős feketekávé kellemesen átmelegítette Sandy bensőjét, Hidegrázása megszűnt, lecsillapodott és nyugodtan elernyedve hallgatta, ahogy a szárítógépben halk csattogással forogtak a ruhái. *Miért ne,* gondolta kissé beszszelt fővel, *ha már itt vagyok, játszódjunk egy kicsit ezzel a vén perverttel.*

— Érdekes dolog, — kezdte, — itt ülök a maga kandallója előtt, — itt kevés időre elhallgatott a hatás kedvéért, — és semmi nincs rajtam, csak a maga frottírköpenye, és fogalmam sincs a nevééről és arról, hogy maga kicsoda.

— Igen restellem a dolgot, drágám. — felelte az öregedő férfi és egy második kupica konyakot öntött Sandy kávéjába. — De a maga tiszta, és be kell, hogy ismerjem jól táplált szépsége, annyira legyűrte úriemberi racionalizálásomat, hogy elfelejtkeztem az úri modor szabályairól. A nevem, Winthrop Mongon és főügyész vagyok New York állami főbíróság Putnam megyei irodájában.

— Ez igen megnyugtató, — Sandy válaszolta, — szinte azt hittem, egy másodpercre, már bocsásson meg, hogy maga a három észak atlanti államra kiterjedő szex bűnözők listájának a legtetején áll.

— Szó sincs semmi ilyesmiről, — Winthrop rázta a fejét, — és a saját kávéjába is töltött egy második stampedli konyakot.

— Akkor, hol itt a baj? — Sandy elengedte magát és kényelmesebb testtartást felvéve kissé lejjebb csúszott a fotelben.

— Éppen ellenkezőleg, — Winthrop magyarázta büszkén. — és éppen annál fogva, — itt gondosan megköszörülte a torkát, — nagyon is ismerős vagyok az említett listával.

Mongon öt másodperc szünetet tartott, hosszasan szürcsölt a konyakos kávéjából és fellengzősen nagyképű hangon bejelentette.

— Én vagyok a specializált törvéncsoportnak a felelős vezetője, akikre a szex bűnözők elfogása és elítélése rá van bízva.

— Akkor viselkedjen úgy, mint a törvény nagybecsben álló igaz embere, — Sandy figyelmeztette felemelt ujjával és derekát beadva az egyre erősödő görcsös fájdalomnak, térdeit túl sokáig szorosan összeszorítva kellett tartania, engedte, hogy combjai kissé széjjelcsússzanak és befejezte a mondatot. — És nyerje el az elismerésemet valami érdekes rablóbanda történettel.

— Inkább valami mással szeretném elnyerni azt a bármijét, — Mondta Mongon és egyre kéjvágyóbb szemekkel nézegette Sandyt.

— Tudom, — felelte Sandy leereszkedő hangon. — Tudom, hogy mit szeretne csinálni, csak, és bocsásson meg egyenességemért, azt nem tudom, hogy mivel.

— A szerelem mindenféle formában és alakban manifesztálja magát, — a férfi folytatta óvatosan. — és ha megengedi, hogy egyenes őszinteséggel tárjam maga elé a gondolataimat, — itt Mongon jobb tenyerét ráhelyezte Sandy kerek térdének mezítelen bőrére, — nem bánám, ha alkalmat adna, hogy megtapasztaljam azokat a változatokat magával.

— Oh, drága magasságos, — Sandy sóhajtott megjátszott rádöbbenéssel. — Mennyi az idő? Fel kell hívnom a fiúbarátomat. Fogalma sincs, hogy hol vagyok. Bizonyára azt hiszi, hogy elvesztem valahol a rengeteg erdőben.

— A telefon ott van a maga jobbja felől az asztalkán. Hívja fel és mondja meg neki, hogy jó helyen van, a törvény biztonságos védelme alatt.

— Ez már tényleg egyszer biztos, — Sandy kacagott és engedte, hogy Winthrop keze feljebb csússzon a combján. — Mi lenne itt a cím? Lehet, hogy ide akar majd jönni és személyesen felvenni.

— Scenic Drive 97, a Puddin Hill Roadról nyílik Pound Ridge városban.

— Mikor jöttünk át New Yorkba?

— Éppen a határon vagyunk. Az utca túloldala még Connecticut. — Winthrop magyarázta, miközben a leány derekán kioldva a fürdőköpeny

övét kitarta Sandy hasán vastag rétegekben aláfütyögő bőrt és birsalmanagyságú kidudorodó köldökét.

Sandy hátradőlt és Winthrop meghúzta a hátrahajlítható fotel kiengedő botját. Majd, szinte teljesen vízszintesen a hátán felemelte a bal térdét és engedte, hogy bal combja széles ívben leessen oldalra. Orrával megneszelvén az előáramló melege illatot, Winthrop térdére hullott és fejét beléfúrta Sandy lábai közé. Hogy a férfi kényelmesebben érezze magát és gyönyöre kellemesebb legyen, Sandy változtatott testhelyzetén és engedelmesen felhúzta a jobb combját is és leengedte, ugyanabba a helyzetbe, mint a másikat.

Ez le kell, hogy foglalja egy darabig, gondolat Sandy és szórakozott kifejezéssel az arcán ujjaival feltárcsázta Péter otthoni számát. A telefont megszokott mozdulattal tartotta a füléhez, mintha egy mindennapos rutin lenne a helyzet, közben forgatta és tekergette széles fenekét, lassú és elnyújtott nyolcasokban és élvezetesen zabálnivaló körökben.

Péter hamarosan felvette a telefont.

— Szia, Péter, én vagyok. — Szólt bele a kagylóba Sandy.

— Mi történt veled? Hova a csudába tűntél?

— Eltévedtem. Nem találtam az átkozott kocsit és egy igazán finom úriember felvett.

— Jövök azonnal érted és felveszlek.

— Várj egy pillanatra, drágám. — Sandy mondta és kezével eltakarta a mikrofont. Hagyta, hogy hosszú és élvezetes perc teljen el, élvezze ki a gyönyört, amit kap, azután lehajolt és a padlón előtte térdelő idős férfi fejét lágyéka közepébe belenyomva udvarias hangon kérdezte.

— A Missus, Mrs. Mongon, várható, hogy hamarosan hazajön a nagysága és meglep minket?

— Nem, — Winthrop válaszolta gyöngéd hangon. — Nincs semmiféle Missus, akiért aggódhatnánk, legalább is nem többé.

— Ezt jó tudni. — Sandy kovácsfújtató nagyságú sóhajjal konstatálta a jó hírt és gondolataiba mélyedve szemlélte Winthrop kopasz fejét, ahogy az továbbra is kitartóan emelkedett és süllyedt a lábai között és csak hosszú másodpercek eltelte után kérdezte. — Winthrop, lennél olyan jól és elvinnél Darienbe?

Winthrop szája tele volt Sandy nemi szőrzetével, nem tudott beszélni, csak némán bólintott. Sandy még egy utolsó leellenőrző oldalpillantást vetett a férfire és magabiztosan, és közömbös hangon, újrakezdte a vonalban még mindig várakozó Péterrel a társalgást.

— Winthrop majd hazavisz. Nincs szükség, hogy eljőjj értem. Légy olyan aranyos és várj türelmesen, amíg megérkezem.

— Winthrop, kicsoda? — Péter kapkodott a levegőért a vonal másik végében, hangját átította a féltékenység és a méreg.

— Mondtam már, az igazán finom úriember, aki felvett. Van rendes neve. Nem hívhatom Jóskának.

— Mikor hoz haza?

— Ahogy kiszedi a ruháimat a szárítógépből.

— Micsoda? A ruháidat? Sandy, mi van most rajtad?

— Semmi szükség, hogy felizgasd magad. Nem vagyok szappanból, egyetlen testrészem sem fog elkopni a használatban. — Sandy felelte nagyképpően és letette a telefont.

Egy órával később a szárító megállt és Sandy visszaöltözött a ruháiba. — Éhes vagyok, — nézett körbe. — Van valami étel a hűtőben?

— Hogyne lenne, mindig tudunk találni valami finom harapnivalót, — felelte Winthrop és sugárzott az arcáról a sikerével elégedett boldogság. — Menjünk ki a konyhába és nézzük meg.

A konyhaasztalnál üldögélve és nézegetve a harminc centiméteres tálalótányérra köralakban kirakott felvágottakat Sandy újabb kérdést intézett Winthrophihoz. — Van valamiféle elkötelezett kapcsolata valakivel? — kérdezte majd felvett egy marokra való vékonyra szeletelt Oven Golden kisütött pulyka mellett és folytatta. — Tudja, hogy mit értek ez alatt. Nem egy átmeneti kalandot szándékozom keresni.

— Azt hittem, hogy magának van fiúbarátja.

— Van. De nincs ok aggodalomra. Van belőlem éppen elegendő, hogy jut mind a kettőjüknek. — Felelte Sandy és belegyűrte szájába az ízletes pulykaszeleteket. — A barátom nem nagyon szereti a szexet. Teljesen természetesnek vesz, pedig még nem is vagyunk összeházasodva.

— Értem, — bólintott a férfi és üres szódavizéből egy szalmaszálon szívogatva magyarázni kezdett. — Mrs. Mongon és én már régen

elváltunk. Kellett, hogy fizessek neki egy millió dollár végkielégítést, de megtarthattam ezt a házat és többé semmiféle kötelezettségem nincs irányában.

— Ezt jó hallani, — Sandy mosolygott és, bár a zsírral teli majonéz hosszú szálakban csurgott le szájából tripla tokájára, nem tudta abbahagyni a szájártatást.

— Mivelhogy a komplikációk dandárján túl vagyunk, szeretném hallani, hogy miféle fontos törvényember maga.

— Már úgy érti, hogy milyen eseteim vannak.

— Aha, ki volt a leghíresebb bűnöző, akit maga hűvösre tett?

— A halászok mindig arról a leghatalmasabb halról szeretnek beszélni, aki kicsúszott a hálójukból.

— Ki lenne az a legnagyobb hal?

— Van odakinn egy híres bandita. Okos, elérhetetlen és gonosz, mint egy mérges kígyó. Legalább a Vágottpofájú Al esetében, tudtuk az illető személyét, csak nem tudunk senkit rávenni, hogy ellene valljon.

— Ki ez a Vágottpofájú Art? — Sandy lenyelt egy pofára való Boar's Head márkájú főtt sonkát és félbeszakította a szószátyár perzekutort, anélkül, hogy különösebben figyelt volna az említett nevekre.

— Nem Vágottpofájú Art, — Mongon korigálta jó étvágyú vendégét. Vágottpofájú Al, akinek az igazi neve Al Capone volt, — itt szemrehányó tekintettel meredt a leányra. — De ez a mi lehető legravaszabb és legaljasabb gazemberünk jóval titokzatosabb a híres Caponénál, mintha nem is ennek a földnek a színéről lenne.

— Beszéljen nekem erről. — Sandy egyre csak rágta és tiszteletreméltó sebességgel nyeldeste el a finom, felvágott szeleteket.

Magabiztosságot érezvén a saját konyhájában, és felsőbbrendűséget egy ilyen kizárólag evéssel törődő hallgatósággal szemben, Winthrop Mongon olyan részleteket kezdett nyilvánosságra hozni, amit semmilyen körülmények között nem lett volna szabad. — De a nyomában vagyunk. Még nem ismerjük a személyét, de tudjuk, hogy illegális vendégmunkásokat csempészik be az országba, hamis aranyérméket ver és aranybugákat önt, amivel törvényellenes módon kereskedik, és mindennek a tetejében, kirabol gazdag embereket. Darienben megölt egy férjet, aki a

feleségét próbálta védelmezni. Szörnyű tragédia, az áldozat egyike volt Darien legkiválóbb polgárainak.

— Hallottam az esetről, — Sandy ismét közbeszólt és torkán leöntött egy tejes korsónyira való sört. A bőségesen alázuhogó folyadék tisztára mosta a száját és a nyelőcsövét, és kerek arca úgy ragyogott az elégedett boldogságtól, mint aratáskor a telehold.

Intellektuális gyönyörrel tetézve mohó zabálását, Sandy élvezettel hallgatta a vele szemben ülő férfi szövegelését. A hatalmas tányéron döbbenetes mennyiségű felvágott volt felhalmozva, amivel, sebesen elégitette ki áldott étvágyát, és figyelte a férfi szavait, aki nem volt képes abbahagyni a szájártatást.

— A fő probléma az, — folytatta Mongon, — hogy még soha senki nem látta az arcát.

— Ez hogyan lehetséges?

— Örökké egy fekete bőrálcot visel. Álruhás detektívjeink jelentették, hogy a mexikói alkalmi munkások Cara Negrának nevezik és elrejtőznek, ha megjelenik és napszámosokat keres.

— Miért? — Sandy próbált elfojtani egy tiszteletlen nevetést. — A rézbőrű latinok nem szeretik a Halottak Napja kosztümöket?

— Nem, a babonás spanyolok azt hiszik, hogy mészárszéke van a Dél Bronxban és hétvégén fizetés helyett megöli a munkásait és összedarálja a húsukat a marhahússal, amit a középnyugati farmvidékről kap.

— Örültség, — Sandy érezte, hogy az egész teste libabőrös lesz. — Micsoda agyalágyult, kolosszális baromság.

— Nem éppen. Rengeteg ember eltűnik minden nyom nélkül. Természetesen, senki tartja számon az illegális bevándorlókat, de a munkaadók alkalmazzák őket és azok meg hamis igazolványokat és engedélyeket mutatnak nekik. A határország mintha nem is létezne. Olyan ez, mint a tűt megtalálni a szénaboglyában, ha bárkit is el akarunk kapni, aki a törvényt megszegi.

— A hal mindig a fejétől bűdösödik.

— Ez nem volt így, amikor én fiatal voltam.

— Már hogyan lett volna így, csak elfelejtette.

— Nem, — Winthrop rázta az ujját. — Az embereknek volt állása, gyáraink voltak és egymással összetartó etnikumi lakónegyedek voltak, ahol a népek otthon érezték magukat, és ahol rendet tartottak. Vegyük csak a te saját államod példáját. Connecticutban számos régi város van. Mindegyik gyár egy vagy néha több jól jövedelmező gyár köré épült. Bridgeport, New Haven, a New Englandi partvidék volt Amerika Ruhr vidéke.

Winthrop megállt és lemondóan sóhajtott. — Kiválóan képzett fémmunkásaink voltak, feltalálók, szakemberek, akik megtanították a gyerekeiket, hogyan tervezzenek és gyártsanak bonyolult gépeket. Ma már nincs többé öntudatos munkásosztályunk, nincsenek működőképes szakszervezeteink, de van segélyadományozó minisztériumunk, vannak kiégett kerületeink, törvénytelen gyermekeink ezrével, férj nélküli anyáink és apa nélküli családjaink.

Felvillanyozva a férfi lelkesedésétől Sandy arca is haragossá vált és kontrázni kezdett. — És egy csomó maszlag a hírekben, hogy megmagyarázzák a helyzetet és kifogásokat találjanak.

Winthrop felemelte az öklét és rázni kezdte. Ritka alkalom volt, hogy kapható hallgatóságra talált, aki hajlandó volt megkeseredett véleményét végighallgatni. — Az üzletek kora reggeltől késő esting nyitva vannak. A hét minden egyes napján. Középiskolai diákok töltik be az alacsonyfizetésű bolti munkahelyeket, ahelyett, hogy tanulnának, olvasnának, vagy a házi feladataikat csinálnák.

Sandy akarta mutatni, hogy mennyire egyetért Mongonnal, kitérte a száját és szeme kikerekedett.

Mongon méltányoló fejbiccentéssel konstataálta a szimpátiát és hátratett kézzel fel alá kezdett járni a konyhában. — Első ligabeli egyetemeink megfizethetetlenek, — szavalta lelkesen, — és kizárólag a pénzes elit számára léteznek. Rengeteg más egyetem is ajánl hasonló tanterveken alapuló diplomákat, de végzett hallgatóik képtelenek állást kapni. Az olcsóbb állami egyetemek túl vannak zsúfolva, a diákok nem tudnak bejutni az osztályokba, amit szeretnének, és amit kellene, hogy elvégezzenek, hogy indokolják az iskolában elvesztegetett idejüket.

Winthrop szónoki szünetet tartott és Sandyre tekintett. Sandy két kézzel könyökölt az asztalon. Arcát két összefogott tenyerébe nyugtatta és kocsányon lógó szemekkel leste az előadó szája mozgását.

Felbátorodva a nyilvánvaló elismeréstől és csodálattól a férfi még hangosabbra emelte a hangját és minden eddiginél lelkesebb pátozzsal folyatta szónoklatát.

— A protekciós kapitalizmus korrupt szervezetté teszi a kormányunkat. Fontos pozíciókat töltenek be a megválasztott képviselők barátaival és patronáltjaival. A választások kimenetelét a pénzlobby hatalma befolyásolja. Azoké, akiknek működését az iparmágnások és a politikai érdekeltségek finanszíroznak, és akik érdekeltségi irányzatát a világra kiterjedő konglomerátumok főigazgatói határozzák meg.

A férfi elegánsan előadott monológja nagyon megkapta Sandyt. Tudta, ha nem szólal meg és továbbra is passzív résztvevő marad, tudatlannak fog látszani. Ki kellett, hogy fejezze a saját gondolatait és csatlakoznia kellett a retorikához.

— Bizonyos iparágak vezetőit, — szólalt meg sietve, — nem érdeklí országunk jóléte és nem támogatnának semmiféle törvényt, ami a középosztályt segítené.

— Teljesen igaza van, — Winthrop közbevágott és egyszerre kezdtek beszélni. — Van egy vállalatvezetői elitünk és hozzá a profitéhes business tulajdonosok kasztja, akik mindenki mást kizsákmányolnak. Minden munkát, amit mozdítani lehetett külföldre vittek. — Itt a férfi megállt a beszédben és Sandyre meredt, mintha a leány közvetlenül felelős lenne a nemzet aggasztó munkanélküliség problémájáért. — Azt még megértem, hogy kivitték a levegőszennyező nehézipart a tengerentúlra, de a kapzsi igazgatósági tagok egész könnyűiparunkat leszerelték, kihajózták és újra összeszerelték Kínában. — Mongon itt már hadonászott és ordítózott, mint egy megvadult szakszervezeti főnök. — És mi mindig újra és újra választjuk a legmegvesztegethetőbb és a legtehetségtelenebb politikusokat. Félrevezető propaganda lényegtelen kérdésekkel, amik közvetlenül nem érintik életünket, vakítja el ítélőképességünket a választásokon.

— Mit lehetne itt tenni? — Sandy kérdezte, miközben magában találgatta, hogy újdonsült barátja mikor fogja levenni a cipőjét és kezdi verni vele a reggeliző asztalt.

Saját oratori fényeskedésétől elszédítve, Mongonon látszott, hogy eleget papolt. Hadonászása lelassult és csendesebben kezdett beszélni.

— Semmit, — mondta, — behunyjuk a szemünket és tetetjük a halottat, amíg saját maguktól ki nem takarodnak.

— Hová takarodnának? — kérdezte Sandy. Megnyugtató volt, hogy Winthrop végre abbahagyta a hadonászást és a kiabálást.

— Kínába. Ki kell, hogy exportáljuk őket és újra kell, hogy kezdjünk idehaza nélkülük.

Mint a hal, aki kiakadt a horogról és végre visszakerült normális állapotába Sandy megkönnyebbültnek kezdte érezni magát. Körbenézett és mivel semmi érdemlegesnek tartható ennivalót nem látott, hirtelen elhatározással kijelentette.

— Mennem kell.

— Csak nem siet? — nézett rá Mongon, berekedt hangja erősen csalódottnak hangzott.

— Miért? — Sandy kérdezte ártatlanul. — A felvágottas tál üres, van még valami más enni?

— Nincs, — Winthrop ismerte be szomorúan. — Talán van még néhány szelet a kenyeres ládában.

— Köszönöm, kenyeret nem kérek. — Sandy utasította vissza az ajánlatot nagylelkűen. — Nem vagyok olyanfajta leány, aki valakinek az utolsó falatját is megeszi.

— Tudom. — felelte a férfi bánatosan és betette az üres felvágottas tálat a mosogatóba. — Ha akarja, mehetünk.

Tizenharmadik Fejezet

Egy hét telt el a Silvermine tavernában lezajlott és rosszul végződött első randevú után. Gerti makacsul megtagadta, hogy apjának elmondja a történeteket. George Norcott nem telefonált és rögzítőjén hagyott három üzenet után sem hívta vissza Robertet.

A legrosszabbakat gyanítva és megszégyenülve, hogy leánya nem bíz benne, Robert Douglasnak nem maradt egyetlen barátja sem a városban, akinek elmondhatta volna a bánatát, és akitől szimpátia nyomait remélhette volna.

A business nem ment jól. Legjobb munkásait el kellett, hogy küldje és saját magának kellett csinálnia a nehéz fizikai munkát. Térdére nehezedni a mosogatószekrény alatt, hasán feküdvé kinyúlni egy távoli szelepért, és nehéz vécékagylókat kicsavarozni és felemelni alapzatukról, a megalázó feladat minden megmaradt önbecsülését, amit az élet még meghagyott benne, végérvényesen felemésztette.

Gerti bezárkózott a szobájába és Robert nem mert bekopogtatni. Az esték duzzogó csendességben peregtek, Robert véget nem érő bajait könnyörtelen tépődés tetézte és emésztette el közös erővel erejét és rombolta le akarátát, hogy újra a felszínre bukkanjon és újrakezdje erőfeszítéseit. Mintha ragadós ázalék és miazma tölténé ki az üreget, ahol régebben életadó oxigént szolgáltató tüdeje volt. Robertnek nem volt ereje, hogy mély, tisztító lélegzetet vegyen és szélnek eressze aggódásait.

Péntek este nyárvégi vad vihar verte meg a várost. A kegyetlen fergeteg rémes erővel rázta az ablakkereteket, az üvöltő szelek nedves korbáccsá változtatták a meghajlott hatalmas fák ágait, melyek megőrült dühvel ostorozták házának tetejét. Néhány utcasaroknyi távolságra egy százados tölgy hajladozott a természet iszonyatos indulata előtt és aggasztó

szögben látszott oldalra dőlni. Rovar rágta elkorhadt gyökerei nem tudták tartani az egyensúlyából kilendített óriás többtonnányi súlyát és a beteg kolosszus gyökerestül kifordult a földből. Mennyeket megrázó robajjal földre hulló fa koronája letépte a magasfeszültségű villanyvezetékeket, összetört egy kerítést és romhalmazzá zúzott egy patinás kőfalat. Az áram kiment, és időknek előttről való őskori sötétség borult a Christie Hill Road negyedet magába foglaló sűrű erdőre.

Robert felgyújtotta a viharlámpát. A füstölögve égő petróleumos kanóc primitív szaga csillapította fájdalmát. A régi életmódhoz való visszatérés megbékítette a lelkét.

Ennél rosszabbra már nem fordulhatnak a dolgok, morgott magában, ahogy az imbolygó láng kezdett erőre kapni. Agyában, az elkerülhetetlenség fatalista filozófiája szövetségre lépett a háttal a fal ellen szorítva vagyok érzés lelkiállapotával. Gerti szobájából semmi mozgást nem hallott. Leült egy fonott karosszékre és elmélyülten nézni kezdte az olajjal telített gyertyabél küszködő lángját. Szárnyaszegetten és megtörve Robert Douglas lemondón várta a fergegelműt, amely veszett tombolás minden más gondját átmenetileg kitörölte.

Pipájáért nyúlt és teára gondolt, jó lett volna most egy csészényivel a forró italból.

A vihar egyre hevesebben tombolt és a legszörnyűbb menydörgések legközepeén, kemény kopogást hallott, valaki megverte az ajtaját.

— Ki az? — kiáltotta, ahogy kezdeti meglepődését bosszankodás váltotta fel.

— Én vagyok, George, — jött a válasz, barátjának követelő hangja, amely mintha meglovagolta volna a vihar haragját, mely könnyörtelen erővel egyre verte ablakainak üvegét. — Beszélni akarok veled.

Már megbocsáss, Robert gondolta, *éppen a legjobb időt választottad egy kéretlen purparléra.*

Felkelt és kinyitotta az ajtót. A vad szél benyomta a leveleket és az esőt és a vihar vizes függönyén keresztül ajtaja előtt tornyosodva látta állni George Norcott fekete sziluettjét.

Douglas szóhoz sem tudott jutni megdöbbenésében.

— Nem invitálsz be? — George vigyorgott rá lekezelően.

— Már hogyné, igen, gyere csak beljebb, George, — felelte Robert és szájalmas mosolyt erőltetett vértelen, keskenyre húzott ajkaira. — Bármilyen alkalom is megfelel, ha társaságom óhajtod.

George lerázta a vizet özbőr esőkalapjáról és beljebb lépett, be, át barátja házának küszöbén. — Tetves időjárás, — kezdte, — de olyan elfoglalt vagyok, hogy nem tudok programomon változtatni egy nyavalyás vihar miatt.

— Kiment az áram, nincs villanyunk. — Robert felelte bocsánatkérően.

— Hozz egy erőset, — George válaszolta majd ledobta magát a karosszékbe és nedves kezét beletörölte a karfa kárpitozásába.

Robert két vizespoharat megtöltött jéggel, gint és tonik szódat kevert hozzá és elgondolkozott. *Vajon mi a fenyegetést akarhat itt ez a George ennyire sietősen?*

Sokáig nem kellett a válaszra várnia.

— Robert, — kezdte George. — Én mindig betartom a szavam. Egy héttel ezelőtt megígértem neked, hogy első randevúmon nem fogom leányodat megrémíteni, hogy házassági ajánlatot teszek neki.

— Nagyon furcsán viselkedik, amióta kint volt veled. — Robert válaszolta védekezően, és mivel ajkait erősen száraznak érezte, nagyot húzott a kinin ízű kevert italából.

George figyelmen kívül hagyta barátja eltérő véleményét a történetekről és erőszakosan tovább forszírozta az ügyet, aminek bizonyára a kielégítő lerendezéséért jöhetett ide. — De most itt az idő és hozzád beszélek. Döntöttem. Leányodat elveszem feleségül. Minél hamarabb, annál jobb.

— Mire ez a nagy sietség?

— Velem ezt egy igenlő válasznak?

— Bizonyosan, hogy nem.

— Robert, engedd meg, hogy kihangsúlyozzam a nyilvánvalót, — George felemelte akcentus színezte hangját és mutatóujját rászégezte az aggódó apára. — Nem vagy abban a helyzetben, hogy megtagadd az ajánlatomat. — Itt a nagytermetű látogató előrehajolt, mintha elevenen akarná megenni Robertet és fenyegető tónusban folytatta. —

Bizonyítékaim vannak, hogy törvény elől menekülőt segítettél és akadályoztad a szövetségi hatóságokat a bűnöző előállításában.

— Rágalom, csak azt tettem, amit bármi apa megtett volna a helyemben.

— Pénzt küldtél a fiadnak Norvégiába, hogy élje a világát, mialatt a rendőrség bíróság elé akarta állítani ebben az országban. Leveleztél velem, mialatt az FBI-nak azt állítottad, hogy fogalmad sincs hollétéről.

— Na, és? A tárgyalásnak vége. Senki nem vádol engemet semmivel.

— Ne siess úgy. Kézírásos levelek vannak a kezemben, amiben bátorítod, hogy ne térjen vissza ebbe az országba. Az ügyészség akkor úgy döntött, hogy nem fogja használni a leveleket fiad ellen. Futni hagytak, de még rávehetjük a hatóságokat, hogy elfogjanak.

— Hogyan kerültek azok a levelek a kezédbe?

— Valaki tartozott nekem pénzzel, akinek a fivére az evidencia raktárban dolgozik a Stamfordi legfelsőbb bíróságon. Nem szükséges, hogy tudd a nevét.

— George, ugyan már, csak nem jelentenél fel, csak nem rángattatnál vissza a bíróságra?

— Természetesen, hogy nem, hogyan is tételezhetsz fel rólam ilyen aljas árulást? — George hosszas szünetet tartott beszédjében és szemei ördögi kegyetlenséggel fúródtak bele az egykoron büszke és becsületes, de most lesújtott és megviselt apa letaglózott lelkébe, mely keserves fájdalmak között rángatózott barátjának lelkébe belegázoló csizmája alatt.

— Feltéve, — folytatta George, — hogy Gerti hozzám jön feleségül, és mi egy és ugyanaz a család leszünk, és ebben az esetben, természetesen, nem okoznék bajt a sajátomnak.

— Soha, — keményen állva a sarat a nehéz tűzben Robert berekedt hangon, de határozottan válaszolt. — Egyedül az én halott testemen keresztül.

— Az esküvő után kapsz tőlem egy millió dollárt és Gertivel való házasságom első évfordulóján fele vagyonomat átíratom a feleségem, a te leányod nevére.

— Kérlek, ne, — könyörgött az apa. — Ne tedd ezt velem. Ne próbáld pénzért megvenni az egyetlen dolgot, ami nekem megmaradt.

— Nem alkudozok. Minden vagy semmi, vagy elfogadod az ajánlatomat, vagy viseled a következményeket.

— Úgy beszélsz, mintha egy céget kebeleznél be akaratuk ellenére.

— Nem találok semmi kivetnivalót ebben a hasonlatban. — George válaszolt cinikusan és szemében gúnyos fény villant.

A meggyötört apa szívet szaggató kétkedések között küszködött. Joggal aggódott lánya jövője és jó sora miatt, de lehetőséget látott, hogy kimásszon az adósságaiból és Gertit Darien leggazdagabb asszonyává tegye.

— Hívjuk le, — bólintott, — és kérdezzük meg, hogy belegyezését adja-e.

— Nem, — felelte Norcott keményen. — Te beszélsz vele miután én elmentem és te fogod nekem a hírt hozni, hogy belegyezett. Nincs szükségem rá, hogy alkudozzak vele. Te vagy az apja. A te feladatod, hogy meggyőzd, hogy mi a legjobb számára.

A vihar kezdett alábbhagyni. Az erős és megállás nélkül tomboló szél megszűnt, csak nehéz cseppekben hulló sűrű eső verte az ablakok üvegét.

Robert megértésért esdekelt. — Nincs oly ok, ami rávegye, — kérlelte Georget, — hogy hozzád menjen feleségül.

— Már hogyne lenne, — George nevetett visszataszító vigyorral és kihúzott egy borítékot kabátja belső zsebéből. — Add oda neki ezt, ez majd meggyőzi.

— Mi ez?

George kinyitotta a borítékot, és mint egy televíziójáték alakoskodó műsorvezetője szavalni kezdett. — Igazolt bankcsekk ötvenezer dollárról. Tedd be a számládra és végy Gertinek egy gyémántköves eljegyzési gyűrűt és még néhány más értékes ékszert, amit szeret. Majd csak nézd, hogy milyen hamar ki fogja mondani az igent.

— Lehet, — Robert morogta.

— Még valami más, — George folytatta kegyetlenül, hogy bármi áron is, de elérje a célt, amiért idejött. — Add oda neki ezt, mint a te menyegzői ajándékodat, a boldog örömapa részéről.

Norcott kivett egy selyemerszényt a nadrágzsebéből és ledobta a koktélasztalra. Az erszény száját takaró lepel kinyílt és egy széles gyémánt nyakék villant elő. A petróleumlámpa füstös fénye nem emelte ki igaz szépségét, de még egy avatatlan dilettáns is láthatta, hogy értéke több a felbecsülhetetlennél. Norcott ujjai közé vette az ékszeret. A hatalmas briliánsok ördögi bűbájával verték vissza a petróleumlámpa lángjának imbolygó lobbanásait, és mint éles törszúrásokat szórták kihívóan provokáló szikráikat Robert ámuló szemébe.

— Íme, — mondta George. — Mond meg Gertinek, hogy ez az övé, ha hozzám jön feleségül. De ne mond meg neki, hogy az ékszer tőlem van. Mond, hogy a te nagyanyádé volt, és reád hagyta, feltéve, ha egy megfelelő férfihez megy nőül.

A művészien csiszolt gyémántkövek és a cifra platinakeret varázslatukba ejtették Robertet. Levegőért kapkodott és csak hebegve tudott beszélni.

— Ez borzasztó drága lehetett.

— Drága, valóban, minden összegnél drágább, de semmi ahhoz képest, amit Gerti megérdemel.

Robert beadta a derekát. — Igazad van. Nem tudom elképzelni, hogy ilyesvalaminek ellent tudjon állni és nemet mondjon.

George nem válaszolt, Győzelme teljes volt. Már a tulajdonában érezte azt, amiért idejött. Megvásároltan, megvesztegetve vagy megszarolva, az apa az ő oldalára állt. Nem volt szükséges többet mit mondania.

Elcsendesedtek, és hosszasan ittak a pohárból. A vihar utáni csend félelmetesebbnek érződött a vad tombolásnál.

Jóval később, amikor az eső ostorozó verése az esőcsatornákban rohanó zúgássá szelődött, csak akkor törte meg George a jegesre dermedt csendet.

— Most mennem kell, — mondta, és mint egy sötét ómen baljós árnyéka felemelkedett ültéből, — de mához egy hétre itt leszek a válaszáért.

* * *

George elment és Robert magába roskadtan ülve maradt a székében. — Mit tettem, Istenem, — fohászzkodott, — hogy ilyen rettenetes választás elé állítasz? Miért kísérsz fényes jövővel, ha büntudattal sújtasz elfogadásáért.

Gint töltött félig elolvadt jégkockáira, ivott, mélyet lélegzett és tétova léptekkel megindult a lépcsőn felfele, fel az emeletre. Az emeleten, próbálta csillapítani ziháló lélegzetét és egy percre megállt leánya ajtaja előtt. Amikor eléggé lecsillapodva érezte magát bekopogtatott.

Nem kapott választ.

Még egyszer kopogott és ismét várt.

Csend, egyetlen hang sem szűrődött ki belülről.

Lihegése csökkent, egy megmagyarázhatatlan megkönnyebbülés fogta el és lassította szívének vad kalapálását.

Harmadszor is kopogott és ezúttal sem kapott választ.

Akkor megfogta az ajtókilincset és lenyomta. A zár halkán kattant és óvatosan résnyire tárta az ajtót.

— Gerti, — suttogta, — alszol, kislányom?

A szoba csendje üresen ásított vissza feléje.

A felhőkből egy megkésett villám lobbanása egy másodpercnyire megvilágította a szobát. Párnák és a lepedők rendetlen halmazba összegyűrve, Gerti ágya befagyott tenger tetején tornyosodó fehér jéghegyekre emlékeztetett. A leány nem ült komputere mellett és fürdőszobájának ajtaja félig kinyitottan árválkodott.

Robert kissé felemelte hangját, — Gerti, hol vagy? — kiáltotta.

Három másodperc múlva, mintha Szent Péter angyalai a mennyekben ezer akós hordók görgetésével kugliznának, a fényes villanást hatalmas menydörgés követte. A dörgés az ég teljes szélességét átívelte, mint szünni nem akaró ágyúdörgés, mely a mennyei firmamentum végeiről rémlett végítéletű ekhóként visszafele verődni.

Robert átkutatta az emelet többi szobáit is. Lement a konyhába, a pincébe, de sehol nem találta leányát. Megnézte a garázst. Gerti ott sem

volt. A nyári évszak legnagyobb viharának közepén leánya sehol nem volt található.

Kiment a hátsó teraszra és utána a filagóriába. Gerti ott sem volt. Az apa, eső és könnyek áztatta arcát a sötét ég felé fordította és iszonyú fájdalommal zokogta bele az éjszakába.

— Gerti, hová lettél, egyetlen drága szerelmetes gyermekem?

Tizennegyedik Fejezet

Amikor kiment az áram Gerti megindult lefele, hogy megnézzze, mi van az apjával. Ahogy a lépcső tetejére ért megszólalt az ajtócsengő. Csak a pizsama volt rajta, megállt. Ki jöhetett az ajtójukra a vihar közepén, ki lehetett a késő éjszakai látogató?

Meghallotta Norcott hangját és kővé merevedett. Először vissza akart lábujjhegyezni a szobájába, valami tisztességesebb ruhába átöltözni és lejönni, hogy beszéljen Norcottal.

De meghallotta, hogy Norcott fenyegeti az apját.

Nem vesztegetett egy másodperccel sem többet. Vízhatlan viharkabátját, sötétkék nylon anyag és csuklyás szabás és hozzá a hasonló buggyos tréningruha nadrág, kirángatta a sifonér felső fiókjából, felvette és olyan méreggel húzta össze derekán a madzagot, hogy vékonya fájni kezdett. Sietve felrángatta futásra használt tornacipőjét és odarohant az ablakhoz.

Félig felhúzta az ablak felső felét és kidugta a fejét. A zuhogó eső hidege vize csurgósra áztatta az arcát, egy pillanatig habozott, majd lovagló ülésben terpeszkedve és testét kettőbe hajtva kipréselte magát a nyíláson.

Leugrott a bejáratot védő alacsony tetőre és lehúzta maga mögött az ablakot és utána a drótszítás viharpanel. Lenézett. Norcott Jaguárja elállta a kocsibejárót és sehogy sem tudta volna kihozni kocsiját a garázsból.

— A fekete csillagát, — Gerti szentségelt a fogai között és leugrott a két és fél méter magasságból. A puha föld és az alacsony tujabokor sövény tompította landolását és ügyesen, mint valami kóbormacska menekülésben a négy lábára huppant. Négykézlábra görnyedve átmászott az ablakpárkány magassága alatt. Norcott arrogáns hangja megrémítette és megindult, mint a villám, bele a sötét éjszakába.

Az első száz métert teljes sebességgel futotta, de utána le kellett lassulnia. Hideg tócsákon és patakokban rohanó esővízen gázolt keresztül, cipője lucskosra ázott és útját elzáró letörött ágak tucatjain kellett átmászni. Jobbra fordult rá a Greenleaf Avenue útra és szaladt tovább a Nutmeg Lane utca irányába.

Csuromvizesre ázott és forrt benne a méreg mire megverte Clifford Highland ajtaját. Rövid időn belül, bár Gertinek örökkévalóságnak tűnt, némi mozgást hallott belülről. Viharlámpával a kezében, aminek imbolygó fénye sejtelmes árnyékokat vetett arcára, Clifford végre ajtót nyitott.

Hunyorgatva és az esővíz csöpögve lefele vékony szemöldökéről, szeme nézése inkább követelő, mint kérlelő, Gerti megszólalt.

— Mr. Highland, beszélhetnék Greggel?

A férfi ránézett a lányra. Nyilvánvalóan gondolhatta, hogy unalmas, zárkózott életében egy ilyen látogatás valóban szórakoztató esemény lesz, és szélesre tárta az ajtaját.

— Természetesen, Gerti, jöjjön be.

Gerti belépett az ajtón, felsőjének csuklyáját hátradobta és lerázta magáról a vizet. Clifford helyet mutatott neki és azonnal, mint egy szószátyár kofa locsogni kezdett. — Micsoda rettenetes vihar? Vajon mikor fogják helyreállítani az áramszolgáltatást?

— Rémes, — bólított Gerti és hangja elutasító volt és szarkazmussal teli. — Micsoda kiváló alkalom, hogy az évszázad zuhéjában futkározhassak.

— Hogy mennek manapság édesapád dolgai? — Clifford kérdezte, mintha észre sem vette volna Gerti hangjában a sürgető iróniát.

— Mr. Highland, — Gerti kezdte, de a férfi félbeszakította.

— Hívjon nyugodtan Cliffordnak.

— Clifford, — Gerti kezdte újra, de mostanra már vacogtak a fogai. — Lenne olyan kedves és lehívná nekem azt az álmos mormotát az emeletről?

— Oh, igen, természetesen, Greg, az albérlőm; menjen fel és verje meg az ajtaját. Rémségesen magányos természete van, nagyon ritkán bújjik elő barlangjából és soha nem akar beszélni velem.

Gerti mosolyra villantotta gyöngyfogait, ami rejteni szándékozta sietősségét. — Ne aggódjon, majd én megtanítom neki, hogy mi a jó modor.

Gerti felsietett a lépcsőkön és Clifford bazedovos szemei mohó vággyal követték alakját, ahogy a leány lábujjhegyen lépkedett felfelé és fenekének formás partjai, mint két játékos fehér röplabda egy szűk zsákban súrlódtak egymáshoz. Popsijához hozzáragadt esőáztatta nylon nadrágja és alatta átlátszó pizsamája nem sok mindent takart. Clifford nagyot sóhajtott és lemondóan motyogott magában.

— Mi értelme van, hogy egyetemi professzor vagyok, ha egy ilyen édes aranyosság még csak flörtölni sem akar velem.

* * *

Gerti kopogott Greg ajtaján, de nem hallott belülről semmi mocorgást. Kopogott még egyszer, majd megnyomta a kilincset. Az ajtó nem volt bezárva, a kilincsfogó engedett és Gerti kinyitotta az ajtót.

Az ablakba szerelt légkondicionáló halkán zümmögött, a száraz szoba otthoniasságot duruzsolt és Greg nagy kényelmesen aludt az ágy közepén. A takaró alig fedte alsótestét és lélegzeteinek hosszú és egyenletes ritmusára pihezszőrrel borított mellkasa lassan emelkedett és süllyedt.

Greg hidegen szerette tartani a szobáját, nem ő fizette a villanyszámlát, és az alacsony hőmérséklettől Gertit rázni kezdte a hideg. Lehámozta magáról a nedves tréningruhát és bemászott az ágyba Greg mellé. Greg halkán felneszelt, arrébb csúszott, de teljesen nem ébredt fel.

Fekvőhelyzetbe kerülve Gerti megkereste a takaró szélét és álláig húzta. A fiúról sugárzó meleg megállította foga vacogását és közelsége megnyugvást hozott, melyet oly rettenetesen kívánt érezni.

Greg kinyitotta a szemét. Fordulni akart, de nem volt hely. Kezével odatapintott és megérintette a leány hasát takaró selymes pizsamát és meglátta szőke hajat, ami laza fürtökbe borította be párnáját. A szálak csiklandozták az arcát és óvatosan félrefújta belőlük néhányat.

— Gerti? — suttozta.

— Miből gondolod, hogy én vagyok? — kacagott a leány csilingelően és a fiú felé fordította az arcát.

Ágyékuk összenyomódott és igalom árasztotta el ereiket. Gerti azonnal érezte a fiú spontán merevedését, elhúzódott és gyengéd bocsánatkéréssel súgta a fülébe.

— Tudom, Greg, de nem ezért jöttem.

A fiút vad vágy kerítette hatalmába, szeretne volna megragadni és szeretne volna ujjait mélyen belesüllyeszteni Gerti puha húsába. De annál sokkal jobban imádta a leányt, mintsem hogy beszennyezze buja vágyával és erőltesse a szeretkezést. Elfojtott izgalom reszketett a hangjában és alig hallhatóan válaszolt. — Meghaltam és a mennyekbe kerültem vagy csak egyszerűen álmodom?

— Nem, valóság vagyok, — felelte Gerti és megcsókolta a fiú arcát. A fiú a leány ajkához érintette a száját és az nem húzódott el.

Még soha nem csókolták egymást szájon. Greg szája finoman megnyílt és a leány engedte, hogy ajkai körbevegyék az övét. A fiú bátorságot kapott, szája forró nedvességgel tapadt a leányéra és lázasan tapadó csókokkal kóstolgatta annak frissen gyűjtött ambrózia méznel is édesebb ízét. Lélegzete felgyorsult és mennyei izgalom gyönyöre árasztotta el a testét.

Még soha nem érzett ehhez közel sem hasonlót.

Gerti a ballábát a fiú jobb lába köré fonta és Greg érezte a vulkánikus erejű adrenalin áradatot mely rázni kezdte a leány tűzforró testét.

— Bocsáss meg, Greg, — suttogta Gerti. — Nem tudom, hogy mit teszek. Csak szeretném, ha szorosan a karjaidban tartanál és akarom, hogy érezd ezt a szédítő odaadást, ami mennyi áldásként hirtelen reám szállott.

— Szeretlek, Gerti, — suttogta vissza Greg és jobb kezét a leány válla alá csúsztatta, kezesen engedelmes felső testét felemelte a párnáról és kebleit mellkasához szorította. Húsuk összepréselődött és a fiú vággyal teli szorításában a leány szinte lélegezni is alig tudott.

— Ez elegendően szoros? — kérdezte a fiú.

— Vedd le a pizsamaalsódat, — mondta a leány halkán.

— Nincs rajtam, és nincs is pizsamám. — Greg felelte szégyenlősen.

— Szégyelld magad, — kuncogott a leány, — te parázna pervert.
Mindig meztelenen alszol?

— Sajnálom, de ilyen dekadens, burzsoá dolgokra nem adok.

— Ellenedre lenne, ha én is levennem?

— Nem, — felelte a fiú és szemei szinte estek ki üregükből.

Gerti picit felemelte a fenekét, megtekerte és könnyed mozdulattal lehúzta a lenge ruhaneműt.

— Itt van, — mondta és a marokra gyúrt ruhadarabot ledobta a szőnyegre. — Úgyis csuromvizes volt.

Greg nem tudta mit tegyen. Egyetlen moccanás nélkül figyelte a fejleményeket.

Gerti hanyatt nyomta és játékos hangon követelte. — A hátadra, te semmirevaló értéktelen rabszolga.

Greg engedelmeskedett és Gerti kezébe vett acélkeményen izzó dorongját. Egyet húzott rajta és jobb lábát lovagló ülésben áttéve a fiú csípején a tetejébe került.

Greg felnyomta a derekát és Gerti hirtelen rémülettel a magasba emelkedett. Greg megfogta a leány vékony derekát és visszahúzta. Gerti buja vággyal a hangjában felnyögött, lenyúlt és keze fejét védekezően a fiú kakasának tetejére tette. Ujjai lassan széjjelnyitották szemérem ajkainak külső redőit és keze engedte a szerszám hegyét kissé előbukanni. Amikor pontosan a bejárathoz igazította ijedt gyönyörrel súgta Greg fülébe.

— Most, drága csillagom, most nyomd meg, de nagyon erősen.

Greg nyomott, rúdja acélkemény volt, de mégsem tudott behatolni. Gerti arcát ráhajtotta a fiúéra és halk szavakat suttogva hozzá érzékiségtől duzzadó ajkait a fiúéra tapasztotta.

— Keményebben. Ne essen meg rajtam a szíved.

Greg nagyot lökött, valami szakadt és érezte, hogy egyszerre könnyen megy a dolog és mélyen belécsúszott Gertibe.

Gerti tenyerét a saját szájára tapasztotta és próbálta elfojtani fájdalmas sikolyát. Szinte megfulladt és mégsem sikerült, és végül teli torokból kiáltva feljajdult.

A vihar ismét erőre kapott. A hatalmas cseppek vad zajjal doboltak az ablak üvegén és tompították kéjes nyögéseiket, gyönyörteljes

kiáltásaikat és az ágy kenetlen keretének recsegését és öreg matracának érdes rázkódását.

Az egész aktus nem tartott sokáig. Felgyülemlett fiatal energiájuk szédítő magasságú kitörésbe tetőzött, a hormonok robbanásának a legédesebb, legkívánatosabb fajtájába. Greg engedte gyönyörének áradatát kilövellni és Gerti hüvelyének gyönyörök között vonagló fala az utolsó cseppig felszívta és továbbította, túl a megváltoztathatatlanság, a visszafordíthatatlanság határain túl.

Kielégülten és kimerülten a gyönyörteljes testgyakorlattól Gerti fejét Greg mellére hajtotta.

— Remélem, hogy nem okoztam neked bajt, amit esetleg már megbántál. — mondta a fiú és gyengéden megsimogatta Gerti haját.

— Nem, nincs semmi baj, — Gerti suttogta vissza, — ennél gyönyörűbb nem is lehetett volna. — Majd pillanatnyi szünetet tartva kissé elpirult és szégyenkezve kérdezte. — De, ha lenne egy tiszta törülköző?

Greg kinyújtotta a kezét és levett egy frissen mosott kéztörölt a fiókos szekrény tetejére letett halomból. Gerti elvette és a takaró alatt gyengéden tisztára törölte magát.

Greg meglátta a vérfoltokat a törülközőn, gyengéden arcon csókolta a leányt és igaz szerelemmel a hangjában próbálta vigasztalni.

— Gerti, te még szűz voltál és én elvettem tőled. Bocsáss meg, hogy ezt tettem.

— Ne sajnálj, és ne kérj bocsánatot. Jobb, hogy te tetted és nem Norcott.

Greg elhallgatott. A hivatlan emlékeztető, Norcott aljas érdeklődése a nő iránt, akit a saját életénél is jobban szeretett, jobban fáj neki, mint bármi fizikai fájdalom, amit el tudott volna képzelni. A féltékenység ezernyi jeges töre és a csalódás zsibbasztó túsúrásai brutális kegyetlenséggel döftek a szívébe.

— Mi köze lenne Norcottnak a mi dolgunkhoz? — hörögte elfojtott hangon és lebénuló hangszálai szinte beleszakadtak a kínba.

— Ezért rohantam ide hozzád az évszázad viharának legközepén. — Gerti válaszolta és megsimította a fiú méregtől sápadt arcát. — Norcott

eljött hozzánk és valamivel zsarolja apámat, hogy rákényszerítse, hogy hozzáadjon.

Greg alig kapott levegőt felháborodásában. — Megölöm a gazembert, — morogta a fogai között és próbálta tüdejének zihálását elfojtani.

— Nem ezért jöttem, hogy erre rávegyelek, — kezdte a választ Gerti és még egyszer megsimította a fiú arcát. — Csak azért jöttem, — itt elharapta a mondatot és a párnába fúrta a fejét, hogy tompítsa zokogásának hangját, de a vállai rázkódtak és Greg tudta, hogy a leány szíve szakadva sír. Mérge hirtelen elszállt és szerette volna a leány könnyeit lecsókolni. Arcát próbálta maga felé fordítani, de a leány nem engedett és hangját is alig hallotta a párnából kifelé szűrődni.

— Szükségem volt rád. Bocsáss meg. Nem tudtam, hogy mit tegyek. Kérlek, ne gyűlölj meg érte.

— Soha nem tudnálak gyűlölni, — felelte Greg. — A világon mindennél jobban szeretlek. Az én örök mennyországom a te szemedben lakozik. Az én csillagfényes zeném a te hangod vidám kacagása. Tudom, hogy most még senki a nevem, de fiatal vagyok, és még lehet belőlem valaki. Szentül ígérem, hogy nem fogsz bennem csalódni.

Gerti felvette a fejét és két kézzel megmarkolta a könnyáztatta párnát. — Greg, tudom, hogy ki vagy, — mondta, — és azért jöttem ide hozzád. Nem a te hibád. Az én hibám minden, de rettenetesen össze vagyok zavarodva, és nagyon félek saját magamtól.

— Adsz valamit Norcottra?

— Nem, semmit, de szeretem és tisztetem az apámat.

— Már megint ez a régi refrén, — morogta Greg.

— Magam sem tudom, hogy mit fogok tenni, — suttogta a leány válaszul.

Greg tudta, hogy nem erőszakolhatja, hogy Gerti mellette kötelezze el magát. Nem merte tovább forszírozni a témát. Talán majd máskor, más körülmények között, amikor Gerti nincs ennyire kikelve magából. Hátára fordult és a mennyezetet kezdte bámulni.

— Leányom keze és fele királyságom a gondolataidért, — Gerti mondta és tréfásan oldalba bökte a fiút.

— Kérhetek tőled egy megaszívességet? — kérdezte Greg ábrándos hangon.

Gerti könyökére támaszkodva oldalra fordult és gyanakodva nézegette Greg arcát. — Tipikus férfi, — válaszolta, — mindig többet akarnak, de kérd, ha sürges a muszáj, — és kacagott hozzá és ujjait végigjáratta Greg mellkasán. — de természetesen a jó ízlés határain belül, vagy biztos lehetsz, hogy nemet fogok mondani.

— Bemutathatlak az édesanyámnak?

— Drága, kis félénk bogaram, — a játékos mosoly Gerti arcán csendessé simult és ujjaiival finoman megérinteni Greg ajkait. — Azt? Azt persze, hogy megteheted.

Bájlós hírvetői egy fájó visszautasításnak, Greg szempilláira könnyecseppek ültek ki, ahogy kérdezte. — Mondhatom anyámnak, egyszer, csak egyetlen egyszer, — itt megállt és alig hallható hebegéssel folytatta tovább. — Hogy mi együtt járunk és te az én kedvesem vagy?

— Csacsi, — Gerti felelte és lecsókolta a nedvességet Greg könnyek áztatta arcáról. — A szívbeli kedvesed vagyok, és örökké az leszek, még akkor is, ha az apám Norcotthoz kényszerít feleségül.

— Módomban áll, hogy megöljem Norcottot és ne vádoljanak vele. — Greg felelte és testtartása fenyegetővé merevedett.

Gerti megrázkódott és érezte, hogy egész testét beborítja a libabőr. Komolyan beszél ez? Abbahagyta a sírást. Lehetséges, hogy ennyire veszedelmes alak lenne? Ezt a szörnyű ötletet a csírájában el kell fojtania.

— Nem, — mondta, elhúzódott és ruhái után nyúlt. — Felejtsd el ezt a mániákus ostobaságot. Mi nem vagyunk gyilkosok. Beszéljünk valami másról. Mikor akarod, hogy összejöjjenk édesanyáddal?

— Mondjuk, esetleg hétfőn este, talán úgy nyolc óra körül.

Gerti lelépett a szőnyegre és kezdte felhúzni tréningruha alsóját. — Na, látod. Lehet normálisan is gondolkodni, Greg. Örülök, hogy ismét civilizált emberré lettél.

— Hétfő nem jó neked? — kérdezte Greg kissé aggódó hangon. Nagyon bánta, hogy Norcott megölésével fenyegetődött.

Gerti észrevette Greg hangjában a bizonytalankodó aggályt, és ahogy egyik lábán állva húzta fel a nadrág másik szárát, kezét pajzánul

Greg hasára téve megtámaszkodott. — A hétfői nap jó. Az üzletet kicsit korábban bezárom és te eljössz értem félnyolc fele és felveszel. Hol lakik édesanyád?

— Stamfordon egy öröklakásban, a mostohaapámmal és két féltestvér húgommal.

— Mennyi idősek a gyerekek?

— Kilenc és tizenegy. Jóval fiatalabbak, mint én, tíz éves voltam, amikor anyám férjhez ment.

— Jól megvannak?

— Nagyon jól. Éppen azért költöztem ki én. Mostohaapám a Pitney and Bowes vállalatnál mérnök Stamfordon. Anyám éjszakás nővér a Stamfordi kórháznál. Egyelőre belesegítenek albérleti szobám költségeibe, de minden dollárt vissza fogok nekik téríteni kamatostól.

— Rá se ránts, Greg, — Gerti felelte és nedves ruháiba most már teljesen visszaöltözve leült Greg egyetlen székébe. — Nem kell, hogy részletezd anyagi ügyeidet. Elméletileg én sem fizetek lakbért. Ha fizetnék, nem kellene hallgatnom apám leckéztetését minden este. Ez az ember, anyád férje, mi is a neve?

— Courtney, Steve Courtney.

— Honnan kaptad a Sewell nevet? Sewell édesanyád első férje volt?

— Nem. Felvett név. Anyám akkor vette fel, amikor megkapta az amerikai állampolgárságot.

— Mikor jött Amerikába?

— Tizenhét éves korában; átúsztta a Dunát Romániából Jugoszláviába és menedékjogot kért Olaszországban. Onnan meg idejött.

— Hol voltál akkor te?

— Három hónapos terhes volt velem.

Gerti fürkésző pillantást vetett Gregre. Eszébe jutott, hogy röviddel ezelőtt ők sem használtak semmiféle óvszert és kissé aggályoskodóan kérdezte. — A papád is veletek úszott?

— Nem.

— Akkor hol volt?

— Anyám soha nem akart róla beszélni. Kisfiú koromban sokszor kérdeztem, de a felelet mindig ugyanaz volt.

— Mi?

— Drága fiacskám, — anyám mondta. — Nagy tévedést követtem el, amikor fiatal voltam. Valamikor nagyon szerettem apádat, de most már semmi köze a mi életünkhöz. Hidd el nekem, hogy így a jobb.

— Te mit feleltél erre?

— Ha felnövök, megtalálom és összeverem, mert bánatot okozott neked.

— Erre mit mondott, édesanyád, Greg? — mondta Gerti tréfás ingerültséggel. — Kapkodd magadra a ruháidat és ne kelljen minden szót harapófogóval kihúznom belőled.

— Fagylaltot vett nekem. — felelte Greg és a szőnyegről felszedve farmerjét belelépett és keresgélni kezdte esőkabátját. — És én elhallgattam.

— Mi lett, mikor nagyobb lettél?

— Anyám és Courtney szerelembe estek. Anyám nagyon boldog volt. Ez volta az első alkalom, amikor igazán vidámnak láttam. Egész lénye kivirult és én sokkal jobban szerettem annál, hogy boldogságának útjába álljak. Nem veszekedtem, félreálltam.

— Mi lett iskolai tanulmányaiddal?

— Anyámtól a középiskola utolsó évében költöztem ki és akkor abbahagytam a tanulást is. De megengedték, hogy végezzek és tiszta jóindulatból, mert az első három évben jó tanuló voltam kiadták a végbizonyítványomat.

— Szomorú történet.

— Igen, eddig, de még nincs vége.

— Mi lesz a vége?

— Egy tucát unoka és te, mint a nagymamájuk.

— Kis álmodozóm, — Gerti felelte, de hangjában nem volt lekicsinylés, inkább kedvesség. — Mennem kell. Elég tisztességesen felöltöztél már? Vissza tudnál engem kocsival vinni a házunkhoz és hoznál egy létrát? Mert abban biztos lehetsz, hogy nem fogok becsöngetni a saját apámhoz. Az ablakon fogok bemászni.

Tizenötödik Fejezet

Elisabeth Courtney négy szoba összkomfortos lakásban lakott, egy magas bérházban a Strawberry Hill Avenue-en, Stamfordon. Tizenhatodik emeleti erkélyéről láthatta Darien fákkal benőtt hullámszó dombjait és a kissé távolabb a Long Island Sound beltenger zöldesszürke vizét.

A helyet nyomós okokból választották. Elisabeth gyalog tudott elmenni éjszakai ápolónői állásába a szomszédos St. Joseph Egészségügyi központba. A férje, Steve rövid autóútra volt állásától a Pitney Bowes cégnél a Washington Boulevard déli peremén. Két leánykájuk az iskolai busszal közlekedett a Newton Avenue Elemi iskolába, megközelítőleg három mértföld távolságra otthonuktól.

A családnak elegendő volt egy automobil.

A leánykáké volt a kisebbik hálószoba; Elisabeth és Steve aludtak a nagyobbikban. A család általában vacsora után a társalgóban gyűlt össze, mielőtt Elisabethnek munkába kellett mennie, és reggelente együtt ettek a konyhai asztalnál, mielőtt Stevenek indulnia kellett.

Steve családszerető jó ember volt és életük tele volt rózsákkal és apró örömeikkel, ahogy a két vidáman fecsegni szerető anyyalka örökös csacsogásukkal vidámították szüleik napjait.

Greg jelentette az egyetlen problémát.

Steve belegyezett volna, hogy Greg a sezlonon aludjon a nappaliban, de a fiú nem fogadta el az ajánlatot, és ahogy a leánykák óvodáskorba cserepedtek kiköltözött otthonról.

Vonakodva, főleg a jó modor kedvéért, Greg elfogadta Steve nagylelkűségét, hogy fizesse albérleti szobájának bérletét, és így érezhesse, hogy eleget tett iránta való kötelezettségének.

Elisabeth tisztában volt azzal, hogy Gregnek nincs állása, és nem tudta elképzelni, hogy miből él. Nagyon félt, hogy előbb vagy utóbb Greg összeütközésbe kerül a törvénnyel és börtönben végzi. De az életnek haladnia kellett, Elisabethnek el kellett látni munkáját, a kislányok szerető gondosságát és feltétel nélküli figyelmet követeltek, és Elisabethnek a férjét is elégedett emberré kellett tennie.

Elisabeth gyanította, joggal, hogy komoly baj rejtőzködik a horizont vonala alatt és csak idő kérdése, hogy valami rettenetes szörnyűség mikor robban bele az arcukba. És szíve legmélyén, és az érzés elfojtott gyűlöletet rejtegetett, gyűlöletet valamiért, ami a rég múltban történt és a szenvedésekért, amelyeket el kellett tűrnie fiatal korában. Dolgokért, amikért még le kellett számolnia valakivel, akit a legjobban gyűlölt a világon.

Ezért érzett mindig reszkető idegességet, amikor fia hangját hallotta a vonalban, egy balszerencsét előrevetítő megérzést, hogy most történt meg az elháríthatatlan sorscsapás.

De ezen a vasárnap délután, amikor fia feltelefonálta, Gregnek kellemes hírei voltak.

— Anyu, szeretnék neked valakit bemutatni.

Elisabeth habozott. A tudatalattija nem örvendett. Lehet, hogy egy helyett majd kettő miatt kell aggódnia.

— Ki ez a leány? — kérdezte.

— Anyu, honnan tudod, hogy leányról van szó?

— Remélem, hogy leányról, — Elisabeth felelte élesen.

— Ne félj, anyu, — felismerve és megbánva az ízléstelen utalást Greg tiltakozott. — Nem vagyok ferdehajlamú, a barátom egy leány.

— Tehát akkor, a barátnőd.

— Igen, remélem, hogy legalábbis hosszútávon az lesz.

— Fiam, elég a nem hozzád illő komédiázásból, komolyodj meg. Hozd el ide hozzánk, akárki legyen is, és majd meglátjuk.

— Jöhetünk holnap este?

— A héten bármelyik este jó.

— Hány órakor?

— Este nyolc körül, akkor a legalkalmasabb. A vacsorának vége; a lányok Steve segítségével írják a házi feladataikat a konyhaasztalon. Mi meg nyugodtan beszélgethetünk a nappaliban.

— Köszönöm, anyu. Hozok neked egy csokor virágot.

— Nem hozol nekem semmit, hallod!

— Ok, nem hozok neked semmit, de nagyon kellemes meglepetésben lesz részed. Ez a leány a legszebb dolog, ami az életben valaha történt velem.

— Na, ez aztán egy eget-földet megrázó kinyilatkozás. Igazán kíváncsi vagyok a választottadra.

— Tehát holnap este nyolckor, mama, — Greg nevetett boldogan és letette a telefont.

* * *

Hétfőn este Elisabeth barack sárga színű laza nadrágot húzott magára és szimplaszabású rövid kabátkát hozzá, hogy a kórházban könnyen átöltözhessen ápolónői egyenruhájába.

Öltözködés után leült és várt és a portás pontosan nyolc órakor csöngetett a házi vonalon.

— Engedje be őket, José, — mondta a kagylóba és Steve fele fordult. — Itt vannak. Legyünk nagyon kedvesek hozzájuk. Ez a látogatás Greg életében jelentős fordulópontot jelenthet.

Steve megértően hunyorított felesége felé, — Ne aggódja örökké miatta. Eljön még a nap, amikor nagyon büszke leszel rá.

Steve és Gerti beléptek az ajtón és a két kislány azonnal idősebb bátyjuk nyakába csimpaszkodott.

— Greg, — kacagtak, — mikor fogod már levágni azt a csúnya szakálladat?

Greg adott mindegyiknek egy Star Wars figurát és a lányok hasba bokszták.

— Még mindig a felsőbb erővel vagy, Greg? — kérdezték, és mint két kis cicamacska a pamutgolyónak nekitámadtak.

— Örökkön örökké, — felelte Greg és gyengéden elnyomta a hűgait. Steve is köszöntötte mostohafiát. — Hogy állnak a dolgaid, élharcos? — mondta és a kezét ráztak.

Steve fültől fülig érő barátságos mosollyal vette Gerti jelenlétét tudomásul, de nem mert egy másodpercnél tovább ránézni, mert néhány lépés távolságról felesége erősen féltékeny pillantásokkal vizsgálgatta illedelmes viselkedését.

Steve és a kislányok a konyhában maradtak és a többiek átmentek a nappaliba. Elisabeth kezét nyújtott Gertinek és erős akcentus színezte angolságával kissé kimérten üdvözölte.

— How do you do? A nevem Elisabeth.

— Örvendek, hogy megismerhettem, — válaszolta Gerti megnyerő mosollyal. — Az enyém Gerti Douglas.

Elisabeth lopva oldalpillantást vetett Gregre és Gerti kissé kényelmetlenül kezdte magát érezni.

— Szép a lakás, — próbálta Gerti enyhíteni a kezdeti feszültséget. — Egy igazán boldog otthon benyomását kelti.

Feszélyezett csend állt be egy percre majd Elisabeth Gertire nézett.

— Hol vagy állásban, Gerti? — kérdezte.

— Anyu! — Greg próbálta anyját figyelmeztetni.

Gerti nem jött zavarba. — Egy kis lemezületbe vagyok kiszolgáló, — válaszolta, — Darienben.

— Nagyszerű? — reagált Elisabeth. Szavát dicséretnek is lehetett venni, de arcán inkább csalódás látszott, mint elégedettség. — Gregnek semmilyen állása nincs. — Tette hozzá, olyan hangon mintha sőt akarna hinteni valaki nyílt sebébe.

Greg érezte, hogy közbe kell lépjen és meg kell, hogy akadályozza a társalgás rideg befagyását. — Anyu, légy kedvesebb Gertihez, még lehet, hogy unokáidnak az édesanyja lesz.

Gerti nem mulasztotta el észrevenni Elisabeth arcán átfutó keserű gond sötét árnyékát és ujjával megfenyegette Greget. — Greg, ne hozz zavarba édesanyád előtt. — majd Elisabeth felé fordult és folytatta. — Mrs. Courtney, ne aggódjon feleslegesen. Greg és én, mi csak jó barátok vagyunk, nagyon jó barátok.

— Tudom, — Elisabeth mosolyogni próbált. — A fiam nagyon szeret tréfálkozni, de azért kell, hogy szeressem. Amekkora növésű, mégiscsak az én babym.

— Egy óriásbaby, — Bólintott Gerti megértően.

— Bárhogy is vesszük, — Elisabeth igazított a testhelyzetén, hogy láthassa mindkét fiataalt, — tréfát és pillanatnyilag nem fontos kérdéseket mellőzve, a lényegbevágó kérdés az, hogy ti ketten mennyire tartjátok becsben egymást.

— Becsben tartás a kulcs fogalom ebben a bölcsességben, anyu. Gerti és én kitaróan követni fogjuk ezt a szabályt. — Greg felelte némi iróniával, de titokban szerette volna, ha olyan szavakat használhatna, mint szerelem és életre szóló elkötelezettség.

A beszélgetés nem akart tisztességesen kialakulni és haladni. Percek múltak el kellemetlen csendben. Ezúttal Elisabeth próbálta megtörni a jeget.

— Eljegyzést terveztek? Azt jöttetek ide bejelenteni?

Gerti és Greg összenéztek és Greg megvonta a vállát.

— Nem, — Gerti előrehajolt és állát keményen előretartva kissé kihívó arcot vágott. — Mi nem házasodunk össze. Csak jó barátok vagyunk. Én valaki máshoz megyek férjhez.

Gerti bejelentése egyenértékű volt egy nedves pokróccal, amit egy bizonytalankodva lángra kapó tábortűzre dobnak. Elisabeth arcából lefutott a vér, lélegzete felgyorsult és kérdően húzta össze a szemöldökét.

— Gerti? — Nagyon látszott, hogy Greg gyötrődve ejti ki a szavakat. — Mégiscsak elhatároztad, hogy igent mondasz neki?

— Igent, kinek? — Elisabeth vágott közbe, megdöbbsent arca most kimondott ellenszenvet mutatott.

— George Norcottnak, — Greg sóhajtott bánatosan, — Darien leggazdagabb emberének.

Greg hitetlenkedő szemei előtt édesanyjának arckifejezése a perccel ezelőtt felvett tartózkodóan ellenségesből most rémülté és megdöbbsenté vált. Anyja ülése szélére csúszott, derekát mereven kiegyenesítette, álla leesett és szemei kitágultak. Valamit akart mondani, de elharapta a szavait.

Majd percnyi agónia után fájdalmasan felnyögött. — Oh, Istenem, bárki, de nem ő.

— Miért, anyám? Ismered?

— Ismerem, — Elisabeth felelte és feje a mellére csuklott és Greg legnagyobb rémületére, mintha iszonyatos átkokat morgott volna az álla alatt magyarul.

Egy perccel később felemelte az arcát és szemeiben izzott a vad gyűlölet.

— Ez az ember, — kezdte mondani és elhallgatott. A fiatal pár elrémült döbbenettel függesztette szemeit az asszony ajkaira.

Elisabeth Gerti felé fordult, — Drága gyermekem, szeretném, ha a saját leányom lennél és tanácsot adhatnék neked. De nem tehetem. A te döntésed, amit szándékozol és nincs jogomban, hogy az én magánjellegű érzéseimmel összezavarjalak.

— De igen, Mrs. Courtney, — felelte Gerti kérlelően. — Szeretném tudni, hogy mit gondol róla, és hogy honnan ismeri.

Elisabeth keze fejével óvatosan szárazra törölte a szemeit és bánatosan fordult arccal mesélni kezdett. — Romániában nőttem fel, — mondta, — egy kisvárosban, Székelyudvarhelyen. Nyolcadik elemi után állásba mentem a helybeli fonalszövődében. Cérnát szállítottunk Kelet Európa összes ruhagyárainak. Nem volt nehéz munka és mi lányok örömmel dolgoztunk a gépeken. Norcott a kommunista ifjúsági szövetség titkára volt a gyártási részlegnél. Én is beléptem hozzájuk és rengeteg időt töltöttem velük. Minden héten találkozónk volt, május elsején felvonultunk, és augusztus huszonharmadikán megünnepeltük a felszabadulás ünnepét és táncoltunk Ceauscescunak, Románia kommunista elnökének a születésnapján. Norcott impozáns és karizmatikus vezér volt és én csodáltam rátermettségét.

Itt Elisabeth elhallgatott és látszott, hogy nem akarja folytatni a történetet.

— Utána mi történt, anyám. — Greg mondta kedvesen és gyengéden megérintette édesanyja vállát.

— Semmi, semmi sem történt, egy nap Norcott eltűnt. Kiszökött nyugatra.

— És te követted? — Greg kérdezte óvatosan. A nyilvánvaló beleértés olyan erős volt, hogy tagadnia kellett lehetőségét. Nem akarta felkavarni a fertelmes iszapot mely a múltat borította, de folytatta, muszáj volt tudnia az igazságot. — Ezért hagytad ott a szüleidet, amikor tizenhét éves voltál?

— Nem, egyáltalán nem, — Elisabeth állta a fia tekintetét. — Soha nem bíztatott, hogy csatlakozzak hozzá. Norcott román nemzetiségű volt és én a Romániában másodrendű kisebbségnek besorolt magyarokhoz tartoztam. Nem volt jogomban, hogy nyomában járjak. Soha nem is kért, hogy kövessem példáját és jöjjenek ki utána. Elment, még csak el sem búcsúzott.

Greg tudta, hogy a pillanat nem alkalmas anyjának kikérdezésére. Főképpen nem Gréti előtt. Fel kellett, hogy tételezze, hogy anyjának nem volt szexuális viszonya Norcottal. Édesanyja soha nem adott okot arra, hogy ebben kételkedjen.

— Próbáltam megkeresni ebben az országban? — Greg kérdezte, és arcáról eltűnt a gyanakvásnak vádaskodó árnyéka. Pontot akart tenni a múltra és szüneteltetni akarta a szörnyűségek feltételezését.

— Egyszer próbáltam, röviddel az után, hogy ide érkeztem. Megígérte, hogy találkozni fog velem, de randevúnkon nem jelent meg és soha nem adta vissza telefonhívásaimat. Másik államba költözött és többé nem hallottam róla.

— Többet nem is kerested?

— Kereshettem volna és megtalálhattam volna, de többet nem érdekelt a holléte.

Gerti hallgatott. Elisabeth története ezerszeresére növelte Norcott iránt táplált kétségeit. Nem értette, hogy miért érezné bárki a saját országában másodrendű állampolgárnak magát és miért menekülne ki az ismeretlenbe, ha jó állása van és egy látszólagosan nagyon kedves szülővárosa. Ennek elemzése érdeklődésének határain kívül esett, csak azt szerette volna tudni, és egyedül csak saját magát kérdezhetette, hogy miért van itt Greggel és miért nem Norcottal valahol máshol. Kényelmetlenül feszengett karosszékében és gondolatai képtelenek voltak szárnyra kelni, csak zsongtak körbe-körbe, mint a méhkasukban megzavart méhek.

Tagadta a lehetőséget, hogy a férfinak, akinek házassági ajánlatát komoly megfontolás alá vette, valami köze lett volna ennek a középkorú nőnek ifjúkori terhességéhez, a fiú tiszteletet érdemlő anyjához, annak a fiúnak, akit legjobb barátjának tartott, talán az olyan rettenetesen hiányolt és annyira imádott testvérbátyja jelképes helyettesítőjének.

— Oh, én nem is tudom, — a tőle távol eső emlékek felhánytorgatása idegenség érzését hozta Gertire és halkán, szinte maga elé mormolta, — Norcott apámnak egy régről ismert közeli jó barátja.

Válasz nem jött, és mivel senki sem kezdett el megértő hangú tanácsokat adni neki vagy szimpátia érzését kifejezni iránta, gondolta, hogy jobb lesz, ha feláll és távozik. De mégis, Elisabethet rokonszenves teremtésnek találta és egyelőre maradt. Greg szülei kiegyensúlyozott, boldog embereknek tűntek, otthonuk kedves volt és szép, és rendezett. Gerti tudta, hogy Elisabeth sokat dolgozhat, hogy mennyire ügyesen végzi a ráhárult többszörös feladatot, és hogy egy szerető anya és szorgos pénzkereső, és mindennek a tetejében még szép is maradt és kívánatos feleség is lehet.

Gerti kedvelte Greget és most megszerette a családját is. Micsoda kétfelé szakíttatás, érezte, ha az életéről lett volna szó sem tudott volna döntést hozni Greg és George között.

Múltak a percek. A nyitott erkélyajtón keresztül a mélybe zuhanó távolságon keresztül, utcalámpák húzódtak el gyöngyszerű, csillogó sorokban, és egy lesötétített szürke tömeg, egy gigantikus nagyságú konténerhajó úszott tova a nyílt óceán felé, ami végtelen sorokban gördülő sötét hullámaival várta azokat, akik meg merték tapasztalni kiismerhetetlen természetét és próbára merték tenni előre nem prognosztizálható végzetességét.

— Használhatnám a toalett szobát? — Gerti kérdezte restelkedő mosollyal az arcán.

— Természetesen, drágám, — Elisabeth bólintott kedvesen. — Az első ajtó a belépőről a jobboldaladon.

Ahogy Gerti kiment Elisabeth fia felé fordult. — Greg, azonnal láttam és most már biztosan tudom, hogy ti ketten nagyon szeretitek

egymást. Majd én beszélek Norcottonal. Gyűlölöm és utálni fogom a hangját meghallani, de meg fogom kérdezni tőle, hogy mit akar Gertitől.

— Anyu, ezt meg ne tedd. — Greg felelte sietve. — Majd én mindent elintézek. Bízz bennem, beörököltem a te harcos génjeidet. Meg tudok küzdeni azért, akit szeretek.

— Ellene nem sokat tudsz tenni. Norcott maga a megtestesült ördög.

Greg elmosolyodott. Nem hitt az ördög létezésében és az anyja sem. De a hasonlat tökéletesen ráillett Norcottra. — Ha téged bántott, — mondta, — ígérem, hogy megtalálom, és bosszút fogok állni rajta.

Elisabeth felállt és homlokon csókolta a fiát. — Erről szó sem lehet, eszedbe ne jusson. Ez a csatabárd már régen elásatott a múlt harci ösvényeinek porába. Foglalkozz Gertivel, összpontosíts rá és minden rendben lesz, de ha Norcott nem hagy nektek békét én ölöm meg. Te nem fogod beszennyezni vele a kezed.

— Norcott lenne az én apám? — Greg kérdezte és egyenesen anyja szemébe nézett.

Elisabeth szemeinek meleg barnasága finom, gyengéd és szerető árnyalatba enyhült. Kinyújtotta a kezét és megsimogatta a fia arcát. — Greg, fiam, te nem akarnál egy olyan apát, mint Norcott. Norcott soha nem volt az apád és soha nem is lesz.

Tizenhatodik Fejezet

Robert Douglas aggódva nézett elébe a leányával való beszélgetésnek. Vasárnap, a vihar utáni reggelen és legnagyobb meglepetésére, mélyen aludva találta a saját szobájában, és Gerti rózsaszínre pirult egészséges arcán békés elégedettség látszott.

Amikor kérdezte, hogy hol volt az elmúlt éjszaka Gerti szégyenlős mosollyal válaszolt. — Az ágy alatt, papus. Rettenetesen féltem a menydörgéstől. Bemásztam az ágy alá és ott aludtam.

— Nem hallottad, hogy kiabáltam utánad?

— Egy árva kukkot sem, bedugtam a fülemet vattával.

— Az ördög ne űzzön velem tréfát, — morogta Robert, — micsoda egy vén bolond vagyok.

* * *

Még két nap telt el és már csak öt maradt mielőtt Robert választ kellett adjon Norcottnak. Szerdai napokon Gerti szabadnapos volt és nem ment be a hanglemezüzletbe dolgozni. A pozitív megoldást kereső apa javasolta, hogy reggeli után kocsizzanak el a Danbury Mall bevásárló központba.

Gerti kapott az alkalmon és ebédidő tájt az étkező udvaron üldögéltek egy asztalnál és nézegették a mozgólépcsőn fel és alá közlekedő százfőnyi vásárlót.

Lehajtott fejjel, álillendőséggel, és szinte alázatosan, és nem merve egyenesen leánya szemébe nézni az apa a leányához szólt.

— Gerti, kislányom, remélem, hogy tudod, hogy a világon a legjobban szeretlek téged.

— Ok, papus, —Gerti felelte incselkedő hangon és figyelmét egy fiatal párra összpontosította, akik egy vadul rugdalódzó és ordító pelenkást próbáltak rávenni, hogy üljön bele egy sportos babakocsiba. — Én is szeretlek, ki vele, mit forgatsz a fejedben?

— Sokkal előnyösebb lenne, neked is meg nekem is, ha férjhez mennél.

— Tényleg, papa, — Gerti azonnal felismerte örege leereszkedő jóindulatának hátsó szándékát és megpróbálta erőfeszítését vakvágányra téríteni. — Nem hiszem, hogy tudnék egy férjjel együtt élni. Mindegyik csak tulajdonának akar és basáskodni szándékozik felettem. Nekem meg szükségem van a szabadságomra.

— Egy egyedülálló alkalomra gondolok.

— Tudom, Norcottra.

— Mi bajod lenne vele?

— Öreg és undorítóan pimasz. Nincs semmi közös érdeklődésünk és semmiféle affinitást nem érzek iránta.

— Gerti, egy ilyen házasság a te érdekeidet szolgálna a legjobban.

— Ne állíts ilyeneket, — Gerti arca elkomolyodott. — Nem szeretem, amikor sokat magyarázod, hogy mi a jó és mi a rossz.

— Gerti, — Robert kezdte lassan. — Szeretnék neked valamit adni, amit évtizedek óta féltve őrzök, egy régi családi ereklyét.

— Ez már más, apus, ilyenekről mindig beszélhetsz, — Gerti felelte, a mosoly gödröcskéi visszatértek arcára és kezét rátette az apjáéra.

Robert kivett egy selyemerszényt és félig kinyitva megmutatta Gertinek a Norcottól kapott ékszert. A Mall erős lámpáinak fényében a briliánsok szikráztak és sugaraik, mint dárdák döftek Gerti tágra nyílt, hitetlenkedő szemébe.

— Ez, — kezdte Robert vonakodva. Ez az első aktusa a drámának, az emberrel, aki zsarolással kényszerítette rá, kötött utálatra méltó összejátszása beláthatatlan következményeinek sorozatában, ott sebezte meg, ahol az a legjobban fájhatott. Most ismerte fel, hogy az egyetlen személyt, aki még bízott benne, azt akarja becsapni. A legjobb érdekeit

szolgálja; gondolta, próbálván árulását igazolni maga előtt és rákényszerített magát, hogy folytassa hazug szavait.

— A nyaklánc a nagyanyámé volt, — magyarázta vonakodva, — és azzal a feltétellel adta nekem, a napon, amikor születtem, hogy férjhezmeneteled alkalmából neked, a leányomnak adom, — itt megállt, habozott, majd szánalmasan dadogva tette hozzá a végső szavakat. — Ha az arra érdemes férfit választja.

Gerti kinyújtotta a kezét, megsimogatta az elébe tett hideg kincset.

— Apu, — mondta, — ez maga egy vagyon. Nem tudtam, hogy ennyire gazdagok vagyunk.

Szívet szaggató érzelmek szorították el a torkát és könnyek tolultak a szemébe. Kötelessége volt, hogy leányának a jövőjét biztosítsa. Meg kell, hogy mentse egy olyan nincstelen senkiházitól, mint Greg. A végén meg fogja neki köszönni, hogy ezt tette. És mindamellet, nem kényszeríti semmire, nem kiabál vele, nem fenyegeti, hogy kidobja a házából. Csak megmutatja neki, hogy a jövő milyen is lehet egy gazdag ember oldalán, és megismerteti vele a pénz értékét.

Megtévesztette, félrevezette a leányát.

De Robert nem így fogta fel a helyzetet és őszintének és becsületesnek hangzó szavakkal válaszolt. — Én csak akkor vagyok gazdag, ha a mosolyodat láthatom és addig, amíg szeretsz engem, mint édesapádat.

Szavai üresen hangzottak, a saját fülében, mintha valaki más beszélne és keserű megbánással elmélkedett. Hogyan tehetem, hogy egyetlen leányomat csapom be ilyen visszataszító módon, hazugságokkal, amiknek semmi a valósághoz.

— Jól mondtad, papa édes, — Gerti nem vette észre apjának lelki tusáját, csilingelő, gondtalan hangon nevetett és vidáman kérdezte.

— Felpróbálhatom?

— Természetesen.

Gerti az álla alatt a nyakára helyezte az ékszert, magasra tartotta a fejét és hátranyúlva a kezeivel bekattintotta a zárját.

— Gyönyörű, — hátradőlve székében, hogy jobban láthassa a leányát Robert csodálattal szemlélte az összhatást. A nehéz gyémánt

nyakék szélesen elterülve nyugodott a leány fehér nyakán és igazi óvilági eleganciát kölcsönzött megjelenésének.

— Menjünk be egy ékszerüzletbe és nézzem meg az ékszert a tükörben, — Gerti nézett körbe és szemei kutatóan kerestek, — Littman Jewelry üzlet itt van a közelben, — mondta, — ott a sarkon a hátad mögött.

Felálltak és odamentek. Ujjaival simogatóan igazgatva az ékszert, fejét kokettálva kissé oldalra hajtva, Gerti csodálta magát a velencei tükörkben és Robert szívmengető apai boldogsággal nézte a leányát.

— Oh, papa, — a leány jelentette ki megrészegetett csodálattal, — Ez olyan gyönyörű, hogy szavakkal nem is lehet leírni.

— Ez még nem minden, — mondta az apa büszkén és a pult alatti üvegtálcákra irányította leánya figyelmét.

— Válaszd ki a legdrágább eljegyzési gyémántgyűrűt és hozzávaló fülbevalókat és egy karperecet a csuklódra. Bármit, ami megtetszik neked.

Mennyei eufória emelte Gertit szárnyaira, odalibegett az egész Connecticut államban leglenyűgözőbb ékszervásztékhoz és szemei szakértő érdeklődéssel pásztázták végig a pazar kínálatot.

Egy alkalmazott lépett hozzájuk a kirakat másik oldalán és erős német akcentussal ejtve ki szavait udvarias hangon kérdezte.

— Segíthetek, hogy válasszanak?

Gerti egy gyűrűre mutatott. Közepén hatalmas gyémánt ragyogott és mellette két kisebb. Gerti tudta, hogy az ára nagyon magas lehet, felfogóképességének határain messze túl, de a nyakán lévő milliódolláros ékszer ésbontóan elkápráztató befolyása alatt, ha egy átmeneti perce is, de gazdagnak képzelte magát, és a legszebbet, amit gondolt, azt választotta.

— Megmutatná azt a gyűrűt, ha lehetne, kérem?

Az elegánsan öltözött ékszerészüzleti elárúsító kinyitotta a laposan fekvő üvegszekrényt és kivette a gyűrűt.

— Középen háromkarátos dél afrikai gyémánt, és két oldalon egy-egy egykarátos gyémántkő.

— Kezembe vehetném egy percre? — suttogta Gerti.

Az elárúsítónő megfogta Gerti kezét és rácsúsztatta az ékszert a gyűrűsujjára. — Itt van, tessék, tökéletesen illik a nyakékhoz, amit visel.

Gerti forgatta a kezét és egy percreg ámulattal nézte a hatást, majd hamis szerénységgel a hangjában szomorúan jegyezte meg. — Milyen kár, hogy nem tudjuk megengedni, hogy megvegyük.

— Eredeti ára ötvenezer dollár, — az ékszerész hölgy próbálta rábeszélni. — De ma, és csakis ma, kizárólag a mai speciális akciónk keretében, huszonötezerért is odaadhatom.

Gerti kezdte lehúzni a gyűrűt, de Robert megfogta a kezét. — ne vedd le. George azt mondta, hogy bármit kiválaszthatsz, amit szeretsz. És még azon felül, válassz hozzá illő karkötőt és fülbevalót is, ahogy mondtam neked, csak mondj ki az igent és minden a tiéd.

Gerti mintha nem hallotta volna az utolsó szavakat. A hideg kövek és a platina keret delejes ragyogása annyira elvakította, hogy nem látta a csapdát, amibe oly könnyen sétál bele. Egyre csak a kezét nézte, forgatta, hogy a kövek a legkedvezőbb szögben csillogjanak a mennyezeti reflektorok fénye alatt, és arca ragyogott, mintha mágikus hatalom kerítette volna bűvkörébe és lerombolta volna akaratát, hogy a helyes úton maradjon.

Az elárusító kivette a fülbevalót és a karperecet az üvegszekrényből és egy fekete bársonyra helyezve Gerti elé tette. — Parancsolja felpróbálni őket, Mademoiselle? — kérdezte.

Gerti felvette az ékszereket és megnézte magát a tükörbe. Mint egy hercegnő nézett ki, aki az angol trónörökshöz készül férjhez menni.

— Oh, papa, — mondta örömkönnnyek között, — Olyan boldog vagyok. Feleségül megyek hozzá.

Robert harmincezer dolláros igazolt bankcsekket adott az ékszerésznek és a hiányzó összeget a hitelkártyájára terhelte. Utána visszamentek az étterem udvarába és Robert javasolta, hogy menjenek be a Morton's Steakhouse étterembe ünnepelni.

Leültek egy sarokasztalhoz, és ahogy várták a finom ízekkel zamatos marhasült szeletet Gerti eltette az ékszereket, egyedül az eljegyzési gyűrűt hagyta az ujján.

— A többit, — suttogta álmodóan, — minél hamarabb be kellene, hogy tegyünk egy bank pánccs szekrényébe.

Megrendelték a legdrágább marhafelsál szüzpecsenyét, és amikor ételük megérkezett a siker és az eredményesség felemelő érzésével mélyesztették bele késüket. Robert bort hozatott és poharát köszöntőre emelte. — Jobb idők eljövételének öröme, — jelentette ki magasztos pátosszal.

Gertinek eszébe jutott, hogy legutolsó iszogatása mennyire rosszul sikerült és csak ásványvizet töltött poharába és azzal koccintott.

— A jövő ismerete nem a mi kiváltságunk. — felelte apjának.

Ezt mondta és maga is meglepődött egyenességén. Eszébe jutott Greg és az emlékezés hideg jégcsapjai kegyetlen törként döftek a szívébe.

— Papa, — mondta esdeklő hangon, könnyekkel a szemében. — Teljesen elfelejtkeztem Gregről. Mit fogok mondani neki?

— Semmit, majd én beszélek vele, — felelte Robert és gyilkos gyűlölet húzta ridegre vonásait. — Majd én megmondom neki, hogyha a közeledbe merészel jönni, lelövöm, mint egy kutyát. Greg egy senkiházi, nincs munkája és örökség sem vár rá. Nincs apja. Az anyja férjhez ment máshoz és két leánya született a második férjétől.

— A mostani az első férj. — vágott közbe Gerti.

— Így még rosszabb, tehát egy fattyú. Sehova se fog bejutni. Nincs iskolája, nincs semmije. Azt nem érdemli meg, hogy a földet megcsókolja amerre elmentél.

— Papa, — Gerti könnyöngött elcsukló hangon és zokogás rázta a vállait. — Én úgy érzem, hogy akkor is szeretem.

Robert Douglas megsajnálta sírástól összetört leányát. Kinyújtotta a kezét és megsimogatta az arcát. — Elmúlik, leányom, — mondta. — Az idő minden sebet begyógyít. Rövid időn belül eszedbe sem fog jutni a neve.

Tizenhetedik Fejezet

Egy héttel később, ahogy ígérte, George visszatért a válaszáért.

— Esküvő vagy bírói esküdszék? — követelte a döntést ördögi vigyorral.

— Gerti jó gyermek, — Robert kezdte óvatosan. — hívjuk le és hadd közölje ő velünk a döntését.

Robert felment az emeletre és bekopogott Gerti ajtaján.

— Bújj be, — hallotta a választ.

Bement, — Itt van George. — mondta a leányának. — Készen állsz, hogy választ adj neki?

Az ablaknál ülve magas hátú hintaszékében Gerti elmélyülten nézett kifelé az üvegen. A terebélyes vadgesztenyefa, mely apja filagóriájának másik oldalán tornyosodott megkezdte leveleinek sötétzöldről a sárga és az arany ezernyi változatába való fordulását és kezdte a fűbe lefele szórni tüskés burokkal borított termését. A talajt megütve a húsos héjjak széjjelhasadtak és rejtekükből kibukkantak a sötétbarna, kerek gesztenyék. A melengető kora szeptemberi napsütésben lompos farkú mókusok csapatai ugráltak a fa alatt és kergették egymást, miközben összeszedték a gesztenyéket és elraktározták télire.

Az élet milyen szép lehet és gond nélküli, ha valaki élni tudna a nem kívánatos befolyásolások és erőszakos nyomakodások nélkül, melyet a ravaszkodó rokonok és a barátok kényszerítenek rá. Miért van ez a csinos arcocskám és kívánatos alakom, ha olyan figyelmet hozz reám, amit nem akarok? Miért akarok szépséges és nőies lenni, amikor kívánatosságom csak veszélyeket teremt? Miért keresem a gazdagságot, amikor egyedül az egyszerű élet boldogsága okoz nekem örömet? Miért nem tudok nemet

mondani, amikor akarok? Miért szeretnek, amikor utálok a férfiakat?

Gerti elmélkedett elmélyülten így, és nem válaszolt apja kérdésére.

Robert, kissé határozottabban ezúttal, másodszor is feltette a kérdést.

— Ideje, hogy gyere le és üdvözlödj jövendőbelidet.

— Igen, apám, — sóhajtott Gerti, felállt és odalépett az ablakhoz és egy darabig elgondolkozva nézte az ugránczó mókusokat és mélységesen irigyelte korlátozást nem ismerő független szabadságukat.

— Szeretted drágaságom, a helyes döntést hoztad, — felelte Robert bátorító hangon és úgy érezte, mintha nehéz kőszikla gördült le volna válláról, — lemegyek elsőnek és bejelentem, hogy rövidesen te is jössz.

— Egy félórán belül lent vagyok, — felelte Gerti álmodó hangon. — Egyszer prezentálhatóvá kell varázsolnom magamat.

Kifele mentében Robert mélyen beszívta a méregdrága Christian Dior Pure Poison parfüm illatát, amit Gerti tegnap vett és köszönte a gondviselést, amely egy ilyen szofisztikált felsőbb osztálybeli lady-t ajándékozott neki leánynak, aki törődött a sorsával és szívéből szerette az édesapját.

* * *

Gerti egy órával később jött elő a szobájából. A széles lépcsőn lassan lépkedett lefele elegáns tweed kosztümében, amit szintén nemrégiben vett a Sack's Fifth Avenue áruházban a Stamford Town Center Mall bevásárlóközpont egyik áruházában és a kosztüm keskenyre szabott dereka és harangszerű pliszírozott szoknyája előnyösen emelték ki széles csípejét és formás fenekét. Apró rózsák virágoztak dereka felé keskenyedő kabátkája felső részén, a galléron és kihajtott lepelén, közel ahonnan keblének alabástromból faragott almái gömbölyödtek előre és játszi könnyedséggel rezdültek meg minden lépésére.

A nappaliban, Gerti apja szinte észrevehetetlenül beolvadva a háttérbe, George állt várakozóan és odaadó csodálattal nézte a fiatal istennő belépőjét és biztosra remélte hajlandóságát és azt, hogy pozitív válasszal fogja honorálni ajánlatát.

Gerti maga elé nézett és lesütött szempillái eltakarták szemeinek könnyek áztatta íriszét és megakadályozták, hogy bárki belelásson lelkének

rejtélyes mélységeibe. Kezét odanyújtotta a férfinak, de nem nézett fel, hogy elkerülje annak tekintetét.

A férfi hatalmas és erős kezének tenyerébe fogta a leány finom ujjainak legvégét, a kezébe mely hideg volt és követelő és mégis szenzuális és csalogató. Meghajtva fejét és szájának peremét finoman a leány selymes bőrére nyomva, George Norcott kezet csókolt Gertinek.

— Megkérdehetem, hogy milyen döntést hozott? — kérdezte mialatt Gerti kezét nem engedte el, de felegyenesedett és pokolraivaló démon szemével, követelően és kihívóan, a bizonytalanul remegő leány szeméit kereste.

Másodpercek múlva Gerti összeszedte bátorságát és felemelte a fejét hogy állja a rettenetes tekintetét. Szólt, de hangja reszketett, mint egy hárfa túlfeszített húrja.

— Igen, a felesége leszek, George Norcott úr.

Norcott még egyszer, most már merészebben megcsókolta Gerti kezét, kiegyenesedett, de szeméit egyetlen pillanatra sem vette le róla és határozott hangon válaszolt. — Köszönöm, nem fogja megbánni döntését.

A gyémánt eljegyzési gyűrűt, amit Gerti választott a Littman ékszerész üzletben, Gerti ujjára húzta és sztentori hangon bejelentette.

— Mától három hétre számítva a Darieni Country Club termeiben megtartjuk a menyegzőnket.

— Ahogy óhajtja, — Gerti hajtotta meg a térdét és a fejét engedelmesen és ezzel végleges bejegyzését adta, hogy George Norcott felesége lesz.

* * *

Két hét telt el és Gertinek még nem jött bátorsága, hogy döntéséről értesítse Greget. Kettészakítva apja iránt érzett lojalitása és Greghez való vonzódása között, magába zárkózva szenvedett és idejének nagy részét szobájának csendjében töltötte.

Egyedül és egyszer ment el egy Norwalk városában lévő menyasszony ruha szalonba, ahol megrendelt egy fehér esküvői ruhát. Egyedül akart választani, apjának vagy barátnőinek a tanácsát nem volt hajlandó meghallgatni. A megrendelt szabás, a lehető legegyszerűbb,

teljesen takarta a vállait és csak egy rövid uszályt vont maga után. Nem utasította vissza a varrónő javaslatát, hogy varrjanak a ruhára elegendő csipkét és virágos fodrokat, de ragaszkodott a szemérmes szerénység látszatához és testének bőrét sehol sem engedte kivillantani.

* * *

Két héttel az esküvő előtt meg kellett volna, hogy jöjjön a periódusa. Néhány napig még nem idegesítette magát, de egy hét elteltével elment a Walgreens gyógyszertárba és vásárolt egy terhességi teszt csomagot.

Fürdőszobájának privát rejtékén elolvasta az utasításokat és leült a vécére. Lábaik kissé széjjelengedte és az első spatulát beletartotta bőségben spriccelő sugarába. Szíve ijedt izgalommal vert és mozdulatlanra merevedve várta az eredményt.

Az első lila sáv előtűnt az ellenőrző rubrikába és jelezte, hogy a teszt sikeresen elvégeztetett.

Várt, és hosszú gyötrődő percek után rémülten szemlélte, ahogy a második lila sáv is lassan előtűnt az eredményt jelző kockában.

— Te jó ég, — suttogta, — terhes vagyok, pedig még három héttel ezelőtt szűz voltam.

Felhúzta bugyiját és visszament szobájába. Lelki ereje elhasználódott és ágya szélén csendesen gubbasztva fontolgatta a következményeket, majd később, jóval később felállt és lassan felöltözött.

Odalábujjhegyezett a folyosóra nyíló ajtóhoz és kinyitotta. Figyelmesen hallgatódzott, de semmi zaj nem szűrődött fel alulról. Az este éjszakába fordult, nem úgy tűnt, hogy apja odahaza van, valahol máshol, de sehol leányának közelében, hogy segítsen gondjain.

* * *

Maradván csak néhány nap az esküvő előtt, Robert elment megvizitálni, hamarosan vejévé váló barátját, hogy megbeszélje a házasságkötési ceremónia részleteit.

George beinvítálta irodájába és kezének udvarias mozdulatával helyet mutatott vendégének. George beszélni kezdett és gőgös szavait aláhúzva a hatalmas és cifrára faragott mahagóni íróasztal előtt, tetejét egy mesterien vágott velencei üveglap védte, gazdag eleganciával tette tökéletessé az összhatást.

— Mostantól kezdve dolgaink szemmel látható gyorsasággal fognak jobbra fordulni. Három modern bérpalota torony van a tulajdonomban Manhattanen, az Upper East Side negyedben, és van egy háború előtti luxusbérházam a Park Avenue legdrágább részén, — George itt leereszkedően mosolygott és folytatta, — és még van hozzá egy tucatnyi a Bronxban, de azokról most nem akarok beszélni.

George hátrafordult forgószékekével és a háta mögötti klíma kontrollált likőrös szekrényből kivett egy palack Cabernet Sauvignon bort.

— Tölthetek egy pohárral, partnerem? — kérdezte fellengzős hangon.

Öntött két pohárral a szeszes-veres folyadékból, és ha lehet még fennhéjázóbb modorban folytatta. — Robert, te kiváló üzletember és szakértő vízvezeték szerelő vagy. Ketten össze tudnánk kombinálni adottságaidat valami vállalkozásba, ami sokkal jövedelmezőbb lenne, mint vécéket reparálgatni Darienben. Egy kompetens vállalkozóra van szükségem, aki rendben tartja épületeimet. Nem csak a csöveket, de a klímaberendezéseket is, de elvégezne az összes gépészeti és elektromos munkákat, és tetejében a takarítást, a szemét összegyűjtését és minden más szolgáltatást.

George megállt és rámeresztette a szemét Róbertra. — Követed idáig az elgondolásomat, öreg haver?

— Hogyne, — Robert bólintott és kortyantott egy keveset borából.

— Amit mi ketten fogunk csinálni, — George diabolikus vigyora szájától a füléig terpeszkedett el az arcán, — Gerti és te megalakítottok egy családi tulajdonban lévő szolgáltatási konglomerátumot és ti ketten kineveztek engem címzetesség nélküli titkos partnernek. Ötvenegy százaléka a cégnek a háttérben elrejtve az enyém lesz. Semmi nem lesz rólam a kirakatba kirakva. Kizárólag az én főkönyvelőm és két ügyvédem fog tudni a megállapodásról. Viszonzásképpen összes épületeimre szóló

szolgáltatási szerződést írok alá cégeddel. Összes jelenlegi munkásomat elküldjük és te visszaveszed őket alacsonyabb órabérért és mindenféle juttatások nélkül. Ha pótlólagos alkalmazottakra van szükséged, tudok neked szerezni szorgalmas mexikói parasztokat a képzetlen segédmunkákra és kelet európaiakat a képzettséget igénylő szakmunkákra. Szakszervezeti tagokat nem veszünk vissza. A céged központja Connecticutban lesz, és nem leszel kötelezve, hogy szervezett dolgozókat alkalmazz.

Robert próbált közbevágni és kérdezni, de kezének türelmetlen legyintésével George leintette és folytatta beszédét.

— A költségkülönbség gazdag embert fog csinálni belőled. Semmiféle részletkérdés miatt nem kell aggódnod. Van egy kiváló ügyvédi cégem, akik előkészítik az összes szerződést, amit alá kell írnod. Elintézik a szolgáltatási cég bejegyzését az illetékeseknél, és két legkiválóbb hatékonysági szakértőm zárt ajtók mögött le fog ülni minden alkalmazottaddal és bárki, aki a legkisebb jelét is mutatja az elégedetlenkedésnek nem lesz újból alkalmazva. Nyugdíjalapba betett pénzüket, és bármi más összegeket, amit idáig nálam összegyűjtöttek, mi fogjuk tulajdonba venni és megtartani.

George megállt a beszédben és büszkeségtől ragyogó arccal nézett körbe. — Nem egy csodálatos ország ez? Sokkal nagyobb lehetőségek vannak itt, mint Romániában.

Meglepve és megdöbbenve, Robert semmi értelmeset nem tudott kinyögni.

Mivel jövődöbeli apósa és üzlettársa nem hozott fel semmi ellenvetést, George összefoglalta az eddig elmondottakat. — És igen, az esküvő. Természetesen a titkárnőm ezt is teljes mértékben elintézte. Kizárólag a legelőkelőbbnek vehető lakosokat hívtuk meg Darienből és legkiválóbb üzletfeleimet Manhattanról. Feltételeztem, hogy nem lesz ellenvetésed és nem hívtam meg senkit Gerti barátai közül. Amúgy is meg kell, hogy szakítsa a kapcsolatot velük. Írd alá ezeket az okmányokat és én majd átküldöm az ügyvédeknek és holnap már te leszel a Douglas és Douglas Szolgáltató KFT vezérigazgatója. Elég jól hangzik, nem?

George elégedetten szemlélte, ahogy vagy egy tucatnyi helyen Robert alákanyarintotta a nevét és mintha nem érdekelte volna a dolog, egyetlenegy építő javaslat sem hagyta el ajkait.

— Remekbeszabott, valóban, — George jelentette ki az aláírások befejeztével és felállt. — Megállapodásunk ezennel mindent belefoglalóan megkötetett.

Kikísérte Róbertet irodájának az ajtajáig és kissé túlságosan határozottan kifelé tessékelve búcsút vett tőle.

— Hamarosan látlak, öregfiú. Szombaton találkozunk az esküvőn.

Tizennyolcadik Fejezet

Elisabethnél tett látogatásuk óta Greg semmi hírt nem hallott Gerti felől. Többször próbálta hívni a leányt telefonon, küldött neki eposta üzeneteket, de Gerti nem vette fel a telefont és a komputer üzenetekre sem válaszolt.

A legrosszabbtól rettegve, Greg nem tudta, hogy mit tegyen. Tudta, hogy Gerti apja férjhez akarja adni leányát George Norcotthoz, de nem tudott elegendő merészséget önteni magába, hogy elmenjen hozzájuk és megmagyarázza, hogy mekkora tévedést követnek el. Gyanította, hogy Norcott valójában ki, de bizonyíték nem létezett és nem veszélyeztethette a bűnöző tetten értsége alatti lefogás sikerét azzal, hogy elhamarkodott és bizonyíthatatlan vádakot emel ellene.

Elkeseredetten és a reménytelenség érzésétől hajtva, Norcott meggyilkolására gondolt. Volt pisztolya és tudta Norcott lakcímét.

Norcott megölése nem eredményezhet jót, érvelt magával, elsősorban nem tudom, hogy Gerti mit érez iránta. Lehet, hogy ténylegesen feleségül akar menni hozzá, csak nem tud elég lelki erőt összeszedni hozzá, hogy nekem ezt így megmondja. A lehetőségnek még a gondolata is rettenetes erővel sújtotta és depresszióssá tette. Ha ez igaz, Gertit is bánthatnám tettemmel és gyilkosként börtönbe zárnának. Ha Gerti nem szerette volna Norcottot, már idáig is nemet mondhatott volna neki, és valahova, nagyon messzire, megszökhettünk volna, ahol ketten új életet kezdhethénk.

Greg kellett, hogy tudja, el kellett, hogy fogadja, hogy mennyire egy senki volt. És az igazság fáj, nagyon fáj.

Próbálta életéből kiküszöbölni Gertit. Töltött magának egy pohárral a legolcsóbb borból, Clifford egyik kétes tisztaságú kupájába és egyetlen hosszú, elnyújtott nyeldekeléssel megitta. El akarta felejteni a leányt. Feje

megszédült, elméje forgott a bortól és leült Clifford zongorájához és játszani kezdett.

Hogy mondjam meg néked,
Hogy mennyire szeretlek.
Az én nagy szerelmem,
Hogy üzenjem meg néked?
Megüzenjem-e a víg dalos madárral,
Elköszönő este, szellő fuvalmával,
Vagy az eső cseppje őszi délutánon
Az mondja el néked, hogy te érted élek és te lész a halálom.

Az ajtócsengő megszólalt. Abbahagyta a játékot és kinyitotta az ajtót. Meglátta Gertit és azt hitte, hogy álmodik.

— Gerti, — mondta révetegen, — gyere be. Clifford nincs idehaza. Ittam egy kortyot. Bocsáss meg, rettenetesen egyedül és keservesen éreztem magam.

— Hallottam, hogy énekeltél. — Gerti bejött és szeme csillogott és arca mosolygós volt és csodálattal adózó. — Gyönyörű volt, ne hagyd abba, amiért itt vagyok. Tudnál még többet is énekelni belőle?

— Hogyne, van hozzá második strófa is.

— Kérlek, énekelj.

Greg visszaült a zongorához és folytatta.

Ki vigye meg a hírt, mennyire kívánlak,
El kéne dalolni az egész világnak,
Az egész világon hadd tudják meg rólad,
Hogy te milyen szép vagy, hogy te milyen jó vagy,
Hogy a szidásod is simogatóan édes,
És akkor sem feledsz el, ha a szíved egyszer mégis a másé lesz.

Gerti közelebb lépett a zongorához. — Honnan tudtad? — kérdezte. — Norcott nem csinál titkot belőle. — Greg felelt és hangjában szívét tépő fájdalom érződött. — Mindenkinek dicsekszi el az interneten.

— Bocsáss meg, nem akartalak bántani.

— Igazán, — Greg felelte és rettenetesen érezte magát.

— Azért maradhatunk barátok, — próbálkozott Gerti.

— Gerti, — Greg kezdte. — Ez az alak. Sok mindent tudok róla.

Huszonöt évvel ezelőtt jött ebbe az országba egyetlen bőrönddel és üres pénztárcával. Lehetetlen, hogy becsületes úton gazdagodott meg. A nyomában vagyunk és el fogjuk kapni.

— Mit értesz az alatt, hogy a nyomában vagyunk. — kérdezte Gerti.

Greg hátrarökönyödött, — Nem mondhatom el, ezt nem akarom neked megmondani.

— Miért, Greg, ha megmondod az igazságot, még minden megváltozhat.

— Nem. Csináld. Menj hozzá férjhez.

— Nem fogsz gyűlölni érte?

— Nem. Téged soha nem tudnálak gyűlölni. Ne félj, soha nem fogok átkokat szórni a fejedre. Soha még csak rád sem fogok kiabálni. Az én szám soha nem ejtené ki a nevedet haragosan. Soha nem szerettelek volna igazán, ha valaha is bántani tudnálak. Soha, sem most és sem a jövőben, bármi is történjen bármit is csinálj.

— Greg, hogyan tudnálak én téged nem szeretni. — mondta a leány és ajkait Greg szája felé tartotta. Teste reszketett a vágytól. A fiú lehunyta a szemét és hátrahajtotta a fejét. A zongoraszéket körbefordította és lovaglósülésben a leány beleült az ölébe, majd ráhajtotta arcára a fejét és csókolni kezdte.

Karjukkal átölelték egymást és kezdetben mézédese csókjuk izzóan égetővé forrósodott. Gerti érezte a fiú felhevült keménységét és a szétterpesztett lába közötti puha nedvességet rászorította az ágyékára. Kéjes vágytól reszkető hangon felnyögtek és többet nem tudtak gondolni a következményekre.

Gerti lenyúlt és lehúzta a fiú zipzárját. Ruhájának alja felcsúszott combja tetejére és Greg félrehúzta Gerti fekete szatén bugyijának lába közötti keskeny pántját.

Könnyed csuszamlással hatol bele a leányba. Nem okozott neki fájdalmat csak mindent elsöprő túláradó gyönyört és élvezetet. A leány

nőies érzékisége teljes virágjába borult és Gerti nem volt többé egy félénk tinédzser. Egy felhevült nősténytigrissé változott, akit robbanásig feszít a benne felgyülemlett vulkanikus erejű energia.

Nyelvét mélyen a fiú szájába dugta és nyelve hegyén érezte Greg hangszálainak reszkető remegéseit, ahogy suttogta neki örökké tartó és mindent odaadó szerelmét.

— Gerti, szeretlek és örökkön örökké szeretni foglak. Tudom, hogy Norcott kicsoda és a vele kötött házasságod nem fog sokáig tartani. Ha vége lesz, vissza fogsz térni hozzám és én tárt karokkal foglak téged visszafogadni. Akkorra én már leszek valaki. Ezt én szívemből ígérem neked.

Gerti letette a lábát a padlóra és felegyenesedett. Ágyékát felfele nyomva Greg próbálta követni a leány mozdulatát, de az véget akart vetni szerelmi aktusuknak. A fiú nem tudta a leány akaratát megváltoztatni, ha megfogta volna, nemi erőszaknak lehetett volna venni.

Lélegzetéből kifűlva és kielégítetlen buja vágytól gyötörve Greg elfűlő hangon kérdezte. — De miért, Gerti. Valamit ellenedre mondtam?

Gerti könnyű csókot nyomott Greg szenvedélytől égő szájára és zavart rejtő mosolygással az arcán válaszolt. — Honnan tudsz ennyi mindent róla?

— Érintsd meg a nadrágom oldalát. Lent, egy kicsivel lejjebb a jobb térdem alatt.

Gerti engedelmeskedett és meglepetésében leesett az álla. — Ez mi? — kérdezte.

— Vedd ki.

Gerti kivette a tenyérnagyságú könyvecskét és kinyitotta. Megnézte a belső oldalon lévő képet és vértelenre változó ajkakkal olvasta a szöveget.

— Gregory Sewell, New York Állam Munkaügyi Hatóság Bűnügyi Osztály, vizsgálati gyakornok.

Gerti arca haragosra sötétedett és rákiabált Gregre. — Magyarázd meg, hogy ki vagy. Most azonnal.

— Tudod jól, Greg vagyok a senki, a csendes jó gyerek, aki mindig mindenkit előre enged.

— Ezt többet nem hiszem el.

— Mindig lemaradtam, és nem érdekelt a siker, de most már szeretnék valaki lenni. Te megmutattad nekem a földi paradicsom arculatát és a látványt nem tudom többé meg nem történté tenni. Tizennyolc éves koromban élni akarásom összeomlott és éveket vesztegettem el semmittevéssel. De most már talpra álltam és küzdeni fogok. Érted fogok küzdeni. Menj és légy Norcott felesége, de én vissza foglak szerezni tőle.

— Hogyan?

— A rendőrségi főiskola levelező tagozatán kriminológiai tanfolyamokat veszek. Megszereztem ezt a gyakornoki állást a Bűnügyi Osztálynál és kiségek a Darieni rendőrségen. Mindez csak részállás, és ha komoly bajba kerülök, letagadják, hogy valaha is ismertek. De ha bebizonyítom, hogy ki vagyok, elérhetem a célomat és lesz belőlem valaki.

— Ha ezt tudtam volna, talán tudtam volna segíteni neked.

— Nem, nem akarok segítséget. Egyedül kell megküzdenem a saját démonjaimmal. Apámat nem ismerem, és nem akarom, hogy anyám segítsen rajtam. Neki két kislány húgomat kell gondoznia. Nem ülhetek nehézkes albatroszként a vállán.

— Miért nem vallottad be nekem ezt már hosszú idővel ezelőtt.

— Azt hittem, hogy még van időnk. Nem akartalak terhelni a bajaimmal és nem akartam forszírozni a kapcsolatunkat.

— Azt hiszem, hogy Norcott tud valamit az apámról és azzal zsarolja.

— Házasodj össze vele. Egy házassági dokumentum amúgy sem jelent semmit.

— Hogyan mondhatod ilyent? A házasság egy megszentelt intézmény.

— Nem, a házasság egy üzleti megállapodás, egy szerződés két business partner között. A szerelem, amit te a szívedben érzel, a benned lévő vágy, az a szentséges. Ez Isten hatalmas ajándéka az emberiségnek. Az emberek beszennyezték Isten szent ajándékát bujasággal, prostitúcióval és önzéssel. Az egyházak, a királyok és a kormányok azt hitték, hogy törvényekkel és parancsolatokkal meg tudják változtatni az emberek természetét, de csak több lehetőséget adtak a bűnbeesésre és a visszaélésekre.

— Greg Sewell, te egy nagyon egzaltált természetű kölyökkutya vagy, de azért szeretlek téged, valami nagyon furcsa és kitekeredett módon.

— Mit tudsz rajtam még mindig szeretni?

— Hogy soha nem gurulsz dühbe. Hogy nem próbálsz férfifelsőbbséges akaratodat reám erőszakolni. Nem leckéztetsz, hogy pénzért megyek férjhez. Nem fenyegetsz, hogy többé soha akarsz látni, mert rajtad kívül más lehetőségeket is meg mertem fontolni.

— Igen ilyen vagyok, egy letört virág az út porában.

— Nem zavar, hogy belefekszem Norcott ágyába?

— Nem, a testedet bitorolhatja, de soha nem fogja bírni a lelkedet. A lelked az enyém és egy nap, hamarosan ismét tulajdonomba fogom venni.

— Greg, — felelte Gerti és gyöngéden megcsókolta a fiú száját. — Te aztán tényleg be vagy zavarodva.

— Nem, a világ van bezavarodva, — Greg suttozta, — és maradjunk ennyiben. Ott leszek a templomban és nézni fogom, ahogy férjhez mész, de ha megbocsátasz, nem tervezem, hogy a menyegzői fogadáson is részt veszek.

— Legyen úgy, — válaszolta Gerti durcásan, — de figyelmeztetlek. Minden szavadat, amiket most mondtál elhittem, mint a tiszta igazságot.

Ezzel Gerti elment és csak a hazafelé vezető úton jutott eszébe, hogy miért is jött át Greghez. Be akarta jelenteni Gregnek, hogy terhes és Greg az apja gyermekének.

— A pokolba vele, — sóhajtott, — ha így akarta a magasságos fenn való elrendezni, akkor hadd bontakozzanak ki a dolgok a maguk beláthatatlan megvalósulásában. Két napon belül amúgy is férjhez megyek.

Tizenkilencedik Fejezet

Gerti Douglas és George Norcott esküvője szombaton kora délután, Darienben a St. Luke anglikán templomban, a Post Road és a Ring's End Road kereszteződésénél lett megtartva.

Mindenki, akire a legkisebb társasági respektus is érvényezhetett, és akinek a nevéen elegendő vagyon volt, valóban vagy megjátszott tetetéssel, és látszólag elegendően ahhoz, hogy felső középosztálybeli színvonalon éljenek, megjelent Armani vagy Enrico Guccino szabta szmokingjaikban és feleségeikkel és leányaikkal a karjaikon parádézva, akiknek fején királynőien elegáns kalapok ékeskedtek, és akik Max Azria vagy Odette Christiane, vagy más legelső vonalbeli ruhatervezők csipke és selyem kreációit viselték.

Ma délután a város leggazdagabb és legreményteljesebb nőtlen férfi je lépett frigyre ifjú arájával.

A hatalmas templom megtelt zsúfolásig és a padsorokban sűrűn egymás mellett ültek az ünnepélyes hangulatú emberek és várakozóan néztek elébe az eseményeknek. Fellengzős társalgások harangszerű echója és üres csevegések zibongása összekeveredett és egy monoton hangzatú erőteljes zúgásba egyesült, mely a falakról visszaverődve megtöltötte a templomhajót és a katedrális csatlakozó termeit.

Az idő folyása lelassult és szinte megállni érződött, de a templom jeles orgonistája végre énekelni kezdett és felségesen bűgő hangszerén játszani kezdte Mendelssohn klasszikus nászindulóját. Az udvariaskodó beszélgetések és izgalmas pletykázások mormogó hangja azonnal elhalt és elfojtott csendbe üledett, és mindenki nézte, ahogy a templom főbejárati ajtaja megnyílik és édesapja jobbkarjába kapaszkodva megjelenik Gerti. Láttára a gyülekezet embertömege csodálattal adózó hangon morajlott fel,

de csalódottságukat nem tudták teljesen leplezni, Gerti hófehér menyasszonyi ruhája annyira egyszerű és alkalomhoz mértén kihívóan szegényes alkotásnak látszódott.

A megfelelő korhatárba beillő és a társadalmi ranglétra elegendően magas fokán álló hölgyek leereszkedő irigységgel figyelték a menyasszonyt és próbálták megbecsülni, hogy milyen olcsó lehetett a ruhája. Nős férfiak, magas koleszterin mennyiséget tartalmazó vérképpel, kopaszodó fejekkel és tesztoszteron szupertöltéssel maguk elé képzeltek a hamarosan megtörténendő nászéjszaka részleteit. De Gerti fiatalos szépsége keresztülragyogott minden orcátlan cinizmuson, ahogy büszkén magasra fejével lassan az oltárnál várakozó George és a mellette álló násznagy felé lépkedett.

A pap előtt Robert elengedte leánya kezét, oldalra lépett és intett, hogy Gerti elfoglalhatja a helyét jövődöbéli férjének oldalán. A bevezető áldásokat követően az egybekelendő pár leült a szószék elé helyezett bársonnyal kárpitozott székre és a pap megkezdte az esküvői szertartást.

* * *

Biztonsági óvintézkedések meglepő elhanyagoltságának direkt következményeként, Greg és barátai minden nehézség nélkül bejutottak a templomba és leültek az utolsó sorba a baloldalon. Hank pedig besurrant a sekrestyébe, a szekrényből kivett egy ministránsfiú köntöst, felvette és bejött az oltár melletti térségbe mialatt a pap imádkozott.

Az öreg tiszteletes mögött tevékenykedve, és észre nem véve tőle Hank elkezdte átrendezni a dolgokat. Először a csokrokat tartalmazó vázákat jobb oldalról átvitte a baloldalra, majd baloldaltól ismét vissza a jobbra. Utána kicserélte a kiírt vallásos énekek számát, néhány gyertyát meggyújtott és másokat elfűjt.

Dolga bevégzésével leült. Elővett egy jókora marihuána cigarettát és meggyújtotta. Kissé lihegve és a füstöt orrán és fülein keresztül kifújva szemeit Norcottra meresztette.

— Szeretnél belőle te is egy szippantást? — kérdezte hangtalanul mozgó ajkaival és buta tekintetével a méltóságteljes kinézetű vőlegénytől.

Tehetetlenül és próbálva elkerülni a kellemetlen jelenetet, Norcott szemei dühösen pásztázták a szentséges katedrális belsejét, az oltártól az oldalhajóig, és a sekrestyétől a gyóntatószékekig, hogy nagyobb botrány okozása nélkül, utasítsa már ki innen valaki ezt a pimasz alakot. Norcott gyilkos tekintete éles tőrként döfő reakciót váltott ki a törvénysértő tettesből, aki a legpimaszabb módon próbálta megzavarni a magasztos szentségű esküvői ceremóniát.

A pap végre észrevette, hogy valami folyik a háta mögött és megfordult. Rámertt Hankóra és az egyház felsőbbes hatalmával átítatott vénséges szemeiben izzott a gyűlölet és a parancsoló rendreutasítás.

Hank szemei kikerekedtek és tekintete csodálkozó ámulattal kérdezte. *Mi a problémád, öregfű?*

A pap a templom bejárata felé villantotta a szemét és két nehézsúlyú birkózónak beálló adományszedő sietett előre, az oltár felé. Nem szóltak egyetlen szót sem, csak megragadták Hank két kezét és a vállát.

Az orgonista rálépett a pedálokra és az elegáns gyülekezet tagjai alázatosan lehajtották a fejüket és Isten segítségért és jóakarataért kezdtek imádkozni. Hank ellenezte elmozdítását és lábai egy rongybaba puha lábszáraira emlékeztetően elernyesztette. A három férfi néma csendben küzdött egymással, mialatt az összes több úgy tett, mintha semmit sem vennének észre.

A cannabis dohány szívásának szivárgó füstje lassan kezdte átítatni a templom belsejét és a fellengzősen magasba emelt orrlukak meglepett undorral fintorodtak el pikánsan édeskés illatától.

Gerti kuncogni kezdett és George mérgesen összehúzott szemöldökkel nézett rá.

A templom sarkánál lévő útkereszteződésnél egy Darieni rendőr kocsit várakozott, csak ha esetleg valami baj lesz készenlétben. A jegyszedők odarángatták Hankót a kocsához és átadták a rendőröknek. A kocsiból kiszállt két rendőr, benyomták az előállítottat a hátsó ülésre és elhajtottak vele.

Öt utcasarokkal később kilökték a kocsiból és a járdára kilépve melléje összeütötték vele magasra tartott tenyerüket és öt ujjukat.

— Hord el magad innen, te aljas kommunista, te ateista lator, — a fiatal tizedes, régebben középiskolai osztálytársa, szidalmazta fennhangon az őrizetükben lévő súlyos agybaj terhelte társadalomellenes provokátort. — És hagyj békét Mr. Norcottnak, megyénk jeles iparvállalkozójának és városunk díszpolgárának, vagy rendzavarásért börtönben fogod tölteni a hétvége hátralévő részét.

* * *

Az esküvő után Gerti és Robert lepihentek George házánál. Kimerülten a gyorsan zajló eseményektől és energiát gyűjtve az éjszakába nyúló fehérabroszos elkövetkezendő fogadásra Robert ledőlt egy kis délutáni szundításra, George vendégszobájában.

Levette a szmokingját, beakasztotta a frakkos kabátot a beépített ruhásszekrénybe és gondosan összehajtott nadrágját ráhelyezte a sarokban álló fotel támlájára.

Hamarosan mély álomba merült és nem vette észre George-t, aki bejött a szobájába és egy darabig matatott a dolgai között.

Gerti a szomszédos szobában aludt egyedül. Az ajtót magára zárta és mennyasszonyi ruháját magán hagyva kinyújtózott az ágyon.

* * *

A díszes fogadás este hat órakor kezdődött a Darieni Úri klub nagytermében. A meghívott vendégek nagy számára való tekintettel és a balzsamos időjárás hozzájárulásával a széles teraszra nyíló három hatalmas francia ajtót, ami a golfpálya manikűrös gondosságával ápolt pázsitjára nézett, nyitva hagyták, ami egy garden fesztivál fényesen vidám hangulatát kölcsönözte a reményteljes eseménynek.

A műlovar klub, valamint a golfjátékosok egylete társulat aktív tagja lévén, George meghívta a lovaglást támogató helybeli nevezetességeket és a leglelkesebb golfozókat, ami társaság magába foglalta az összes

felsőközéposztály és szuper gazdag családok tagjait Darienből és a szomszédos New Canaan városból.

Hátukkal a hatalmas étterem hosszú hátsó fala felé George és felesége, a ma esküdött Gerti fiatalasszony, a díszhelyen, a leghosszabb asztal közepén, foglaltak helyet. Gerti jobboldalán ült Robert, és a legelső vőfélypár, a helybeli rendőrfőnök Arnold Trollope és felesége, Victoria pedig George baloldalán.

Pincérek és pincérleányok sürgő hada szolgálta ki az előkelő és disztíngvált vendégsereget. Frank, a templom kiváló orgonistája Chopin és Schubert darabokat játszott a sarokba beállított Bösendorfer gyártmányú koncertzongorán. Jegesre hűtött gyümölcsös tányérokban Dél-Amerikából idehozott kora tavaszi különlegességek és a Karib tenger szigeteiről importált trópusi ínycségek álltak ízléses kirakott halmokban.

Két fiatal nő, bokáig érő fekete selyemszoknyákban és hosszú ujjú és magas nyakú fehér blúzokban fehér és veres bort szolgáltak fel talpas kristálypoharakban. A teraszon öttagú zenekar készülődött, hogy a vacsora végeztével talp alá valót húzzon a táncolni óhajtóknak.

A vacsora fő fogásának szervírozása előtt, Trollope rendőrkapitány emelkedett fel ültéből, villájával megkoccintotta poharát és engedélyt kért, hogy beszélhessen.

Szónoki eleganciával részletezte, és emelte ki a mai eseménynek jelentőségét, dicsérte George bőkezű adományait, amit a város parkjainak, tengerparti strandjának, könyvtárának és nem utolsósorban rendfenntartó szervezetének juttatott. Futólag megemlítette a menyasszony szépségét és középiskolás korában kifejtett követelményeken felüli tevékenységét, de szándékosan kihagyta aényt, hogy mindössze négy évvel ezelőtt, ő személyesen tartóztatta le annak testvérét és minden részletbe menő gondossággal irányította az idősebb fivér előállítására szervezett és egész világra kiterjedő és könyörtelen embervadászatot.

Gerti mereven és mosolytalan arccal ülte végig az egész hosszadalmas és fellengzős beszédet. Nem mozdult, csak néha érintette meg a nyakát díszítő hatalmas gyémánt ékszer.

Finom ujjainak mozdulata nem kerülte el az egyik közeli asztalnál ülő idős matróna figyelmét. Az öreg hölgy követte Gerti ujjainak büszkélkedő játékát, előre hajolt és összehúzta a szemöldökét.

A lady váratlanul felugrott ültéből, meglepő fürgeséggel, már amennyire rozoga lábai engedték és odasietett az asztalhoz, ahol Gerti ült. Göcsörtös mutatóujját rászégezte Gertire és torka teljes kapacitásával sikított, mint egy felháborodott boszorkány, akinek ellopták a seprűnyelét.

— Ezek a gyémántok az enyémeik. A férjemet meggyilkolták ezért a nyakéért.

A lady kinyúlt és megragadta a gyémántokat. Robert kirúgta maga alól a széket, talpra ugrott és a nehéz fából faragott szék hatalmas robajjal leesett a padlóra. Kezeivel ellökte a megdühödött vénasszonyt Gertitől és ráüvöltött. — Hagyjon békét a lányomnak.

George mozdulatlan maradt és arca kővé merevedett. Figyelmes érdeklődéssel nézte a kibontakozó eseményeket, de nem látszott, hogy valakinek a pártját szándékozná fogni.

Egy sötét öltönybe öltözött túskefrizurás, szovjet titkosszolgálat kinézetű testes férfiegyén bukkant elő az egyik sarokból és a vitatkozók felé sietett. Mielőtt bárki is észrevehette volna szándékát és megfigyelhette volna mozdulatait, pisztolyt rántott elő a kabátja alatti fegyvertáskából, ráfogta Gerti édesapjára és meghúzta a ravaszt.

Egyidejűleg, talán egy másodperccel később elkiáltotta magát.

— Rendőrség, fegyvert eldobni.

Homloka közepébe fűrődött golyó azonnal megölte Robertet. Feje előrebukott az asztalra, vére veres sugárban lövellt ki a fehér abroszra és válla halálos görcsökben rázkódott. Gerti apjára borult, átölelte és iszonyú fájdalommal zokogni kezdett.

— Istenem, egyetlen édesapám, ne halj meg.

A gyilkos, a füstölgő revolver még mindig a kezében, bocsánatkérően nézett a rendőrfőnökre. — Sajnálom, főnök, késlekedés nélkül kellett, hogy cselekedjek. A merénylőnél fegyver volt és ölni akart. Már régóta a nyomában vagyunk.

— Ki az illető? — kérdezte Trollope rendőrfőnök villámló szemekkel.

— Cara Negra, az álarcos bandita. A három államra kiterjedő rendfenntartási kerület legkeresettebb bűnözője.

— Honnan tudod?

— Engedje meg, hogy átkutassam a zsebeit.

George és Trollope letépték Gertit apjáról és a civil ruhás rendőr arccal felfelé fordította a még mindig vérző, de most már élettelen testet, majd belenyúlt a halott zsebébe és előhúzott egy PPK gyártmányú fényes feketén csillogó pisztolyt.

— Itt van, — jelentette ki, — itt van a fegyver, amivel le akarta lőni az idős hölgyet.

— Forgassa át a többi zsebeit is, — parancsolta a főnök.

Az öltönyös rendőr Robert balzsebéből kihúzott egy puha bőrből varrt fekete erszény kinézetű ruhadarabot. Széjjelhajtotta és az erszényből fekete álarc lett.

— Ezt az álarcot viselte a férjemnek a gyilkosa, — sikította az idős lady dobhártyarepesztő magas hangon.

— Biztos ebben, Mrs. Hurlingham? — Trollope kérdezte.

— Biztos, — felelte Mrs. Hurlingham gyászos sóhajjal és szeme elé kapva a kezét aléltan elájult.

A rendőrfőnök az álruhás detektív felé fordult. — Extra gondja legyen rá, hogy biztosítsa az evidenciát és a fegyvert. Ballisztikai tesztre lesz szükségünk, hogy biztosak legyünk benne, hogy ugyanez a lőfegyver oltotta ki Mr. Hurlingham életét.

George felállt és a falakról menydörgésszerűen visszaverődő mély basszusán felkiáltott. Egy másodpercen belül mindenki az ő szavát figyelte.

— Abszolúte biztos vagyok benne, hogy a feleségemnek semmi köze Cara Negra dolgaihoz. Feleségem teljesen ártatlan. Minden jó hírnevemmel és összes vagyonommal felelek érte. A menyegzői fogadásnak vége és a feleségemnek hagyjanak békén. Édesapja, a hozzá legközelebb álló személy, — itt George három másodpercnyi színészi szünetet tartott, — mielőtt a feleségem lett, — majd ismét megállt, körbehordozta a tekintetét, hogy mer-e valaki ellenvéleményt nyilvánítani és befejezte gondolatmenetét. — A személy, akit tévedésből annyira csodált, az édesapja halott és mostantól kezdve én fogok vigyázni rá. — Itt

megint körbenézett villámló szemekkel és kieresztette teljes orgánumát. — Az ékszert ezennel, és minden további felesleges vitatkozás nélkül visszaadom jogos tulajdonának.

Ezzel Gerti nyakán kikapcsolta az ékszert, levette és odanyújtotta Mrs. Hurlinghamnak.

— Végtelenül sajnáljuk meg nem változtatható rettenetes veszteségét, de legalább az ékszer megkerült és a gyilkos halva fekszik előttünk. Kérem, fogadja legőszintébb részvétünket.

Gerti némileg visszanyerte az erejét. Felállt, gyűlölettel teli szikrázó szemekkel rámeredt Mrs. Hurlinghamra és kiabálni kezdett. — Az én apám teljesen ártatlan. Soha nem bántotta a maga férjét és soha nem volt semmiféle Cara Negra. Maga a gyilkos; ha maga fertelmes kapzsiságában nem visítózott volna itt, az apám még mindig életben lenne. Ez a nyaklánc a nagyanyámé volt. Be fogom magának bizonyítani.

Norcott szenvedő arccal mosolygott és bocsánatkérően körbehordozta a tekintetét. Látszott rajta, hogy mennyire restelli felesége indokolatlan kitörését.

— Borzasztóan sajnálom, — kezdte, — túlságosan nagy hatással volt rá a veszteség. Még olyan nagyon fiatal és ennyi rettenetes stressz, és ez az egész ijesztő összezavarodás. Az esküvő és édesapjának váratlan és borzalmasan tragikus halála. Professzionista segítségre van szüksége. Menjünk mindannyian haza és csillapodjunk le. Holnap új nap lesz és mindenki más színben fogja látni a dolgokat.

* * *

Az esküvői fogadásról George egyenesen New Canaan városba, a Silver Hill elmeógyógyintézetbe hajtott. Ott beregisztráltatta és befektette feleségét átmeneti megfigyelés alatti státusszal és öngyilkosság szándékának gyanúja alatti megfigyeléssel. Hitelkártyaszámát leadta a portán és írásban utasította az intézet főkönyvelőjét, hogy minden korlátozás nélkül és folyamatosan terhelje rá kontójára a szükséges költségeket.

Mire dolga végezetten Norcott elhagyta az intézményt, Gertit erős ideggyógyszerekkel elkábították és a leány békésen aludt, és, micsoda gondos elővigyázatosság, szorosán be volt csavarva egy jó erős kendervászonból készített kényszerzubonyba.

* * *

Norcott a kórházból egyenesen hazament. Odahaza azonnal magához rendelte két legmagasabb rangú gazdasági igazgatóját, és ahogy azok megérkeztek leült velük tárgyalni a dolgozószobájába.

— Az új szolgáltatási cég, — kezdte, rögtön a lényegre térve, — amit nemrégiben Douglas és Douglas néven alapítottunk hétfő reggelre teljesen működésképes kell, hogy legyen. Az öreg Douglas meghalt és az ifjabbik, a feleségem a kórházban fekszik. Vagyonuk intézésére szóló ügyvédi meghatalmazásom révén, mivel a fiatal Douglas nyilvánvalóan képtelen ügyeit intézni, jogomban áll businessüknek irányítása. Ti ketten, a jövő hét elején kezdve, elmentek mindegyik épületembe, ahol a Douglas és Douglas szolgáltató cégnek karbantartási szerződése van. Feladatotok, hogy az összes alkalmazottat elbocsájtjátok és csak csökkentett fizetéssel és juttatások nélkül veszitek vissza őket.

Az egyik igazgató engedélyt kért, hogy kérdezhesen.

— Lent a 89 Church Street épületben, a főmérnök már húsz éve ott dolgozik. Nem fog neki tetszeni az alku, amit ajánlunk neki. Nem tudom kirúgni; mindössze három hónapja van nyolcvan százalékos fizetéssel való nyugdíjaztatásáig.

— Ha szájaskodik, nyomban kirúgod. Egy perc alatt találunk helyette mást.

— Özvegy és egyedül neveli két kiskorú leányát.

— Az sem érdekel, ha egy csapat Szent Teréza apácát nevel, — Norcott arcát előntötte a vérveres düh. — Mi nem azért vesztegetjük az időnket ebben a businessben, hogy emberekkel jótékonykodjunk. A mi feladatunk, hogy pénzt csináljunk, és jelentős profitot mutassunk fel. Ha jó a haszon jó áron tudjuk eladni épületeinket, veszünk újabbakat és előlről kezdjük az egész folyamatot.

— Csak, — vetette közbe az egyik gazdasági igazgató.

— Semmi csak. Ebben az országban kapitalizmus van. Szeresd vagy szállj ki belőle. Takarodjatok a szemem elől és végezzétek a feladatokat.

Kezének legyintésével George újukra küldte vezéreit és kényelmesen elhelyezkedve hátradőlt foteljában. Gratulált magának a ravaszul kitervelt cselvetés elképesztően gyors sikerért. Okmányok előre aláírva, partnere meghal egy népes esküvői társaság szeme láttára és végre Cara Negra kivonva a forgalomból. Felesége magára vigyázni képtelen beteg egy elmegyógyintézetben, amit apró kellemetlenségnek is lehetne venni, mint egy másodpercnyi szürke villanást grandiózus tervének színes képernyőjén.

Szivarra gyújtott és füstkarikákat kezdett eregetni a levegőbe és elgondolkodott. *Totális diktátori parancsolgatást leszámítva, kérhet-e egy szorgalmasan dolgozó üzletember ennél többet?*

Huszdik Fejezet

A szörnyű tragédia, amit Gerti elszenvedett esküvője napján, ami egy leány életében a legboldogabb nap kellett volna, hogy legyen, rettenetesen megrázta és megdöbbentette baráti körének fiataljait.

A fiatalok képtelenek voltak aludni és tanácskozásra gyűltek össze a Tilly Pond park sötétjében. Egy jégkorszak faragta hatalmas sziklacsoport rejtekében húzódtak meg, ahol egymáshoz bújtak, kabátjaik zipzáriját fel a nyakukig és csuklyáját a fejükre és próbáltak melegen tartani testüket, az öt Celsiust alig elérő éjszakai hőmérsékletben.

Kurt meggyújtott egy marihuána cigarettát. A megilletődött csendben szorongó mosolytalan és lógó orrú társaság tagjai egyenként mély slukkot szívtak a lapos csikkból és tovább adták a következőnek.

— Ez szemem szedett maszlag, — kezdte Greg, — Robert Douglas nem Cara Negra, bocsánat nem volt Cara Negra. Ez tiszta lehetetlenség.

Sandy egyetértően bólogatott. — New York államban összefutottam egy öreg ürgével, — magyarázta. — A neve Winthrop Mongon és valamiféle főügyész a New York állambeli legfelsőbb ügyészség Putnam megyei kirendeltségénél. Winthrop is hallott Cara Negráról. Egy álarcos bandita Putnam megyében is tevékenykedik és szavait idézve, a törvény már ott is nagyon régen a nyomában jár.

— Ahogy gondoltam, — Greg válaszolta. — Robert Douglas soha nem járt Putnam megyében. Mindamellet, ha kirabolta mind azokat a helyeket, amiket Cara Negra tett, nem kellett volna, hogy pénzért való házasságra kényszerítse a leányát.

— De az is lehet, — vágott közbe Péter, — Norcott tudott Gerti apjának kettős életéről és pontosan azzal zsarolta.

— Te tiszta agyalágyult vagy, — Greg felelte kedvesen, — mindig a legkézenfekvőbb dolgot tételezed fel, a legkisebb ellenállás útját választod, vagy egy megoldást, ahol neked semmit sem kell csinálnod. Rendben, ítélkezz megérzéseid alapján, legyen az előre feltételezett, vagy kényelmesen nyilvánvaló, de én személyesen fogok minden részletet kikutatni, minden állítást le fogok ellenőrizni, amíg biztosra meg nem tudom, hogy mi okozta a tragédiát.

— A magam részéről, — Hank jelentette ki végtelenül felsőbbeséges pofával és olyan erősen szívta meg a csikk megmaradt végét, hogy néhány észbontóan kellemes másodpercig, a vég úgy izzott, mint egy fáklya mely bevilágítja sötét agyának üres tekervényeit. Utána, álmétkodva még egy hosszú, a hatás kedvéért kitervelt percig, folytatta. — Én is szeretném bejjeszteni ezt a Norcott alakot. Menjünk el a rendőrségi raktártelepre, kapjunk fel néhány fűrészbakot és deszkát, amire rá van festve, hogy *rendőrségi vizsgálat, tilos a belépés*, lopjunk el néhány tekerics büntett színhelyt jelző sárga szalagot és hozzá egy tucat utépítési gúlát és dekoráljuk ki vele házának környékét és kocsit behajtóját.

— És utána?

— Figyeljük és röhögünk, hogy milyen meglepett pofát vág, amikor felfedezi.

— Ez aztán igazán egy fenomenális ötlet, — Greg forgatta a szemeit és gúnyos hangon válaszolt. — Valami, aminek valóban a hasznát vehetjük.

Hogy aláhúzza Hank ötletének blódságát, Greg a mutatóujjával a halántékára mutatott, ami mozdulat minden félreértés nélkül adta tudtára a többieknek, hogy barátjuk értelmi képessége, főleg a cannabis füst, egy államilag szigorított anyag szipkázásának befolyása alatt, bizony erősen a gyengeelméjűség határát súrolja.

Hank vérig sértődött, felállt és lement a tavacska széléig. Ott felmarkolt egy tucatnyi lapos kavicsot és kezdte beledobálni azokat a sötét vízbe. A felszínen ugráló kövek felébresztettek egy csapat szundikáló vadkacsát, akik zajos hápogással és szárnyverdeséssel tiltakoztak a háborgatás ellen.

— Láttál valami újat Norcott komputerén? — Greg kérdezte Kurt felé fordulva.

— Arannyal kereskedik, szinte minden nap.

— Aranyat vesz biztos befektetésnek. Rengeteg pénze lehet a gazembernek.

— Nem, ez a gazember aranyat ad el, aranyrudakban súly szerint, vagy eredeti és régi arany pénzermékekben műgyűjtőknek és magánbankoknak.

— Milyen mennyiségben?

— Százfontos bugákat és érmeiket száz darabos tételekben.

— És a rendőrségnek tudomása van egy Cara Negra létezéséről Putnam megyében? — Greg bal könyökét jobb tenyerébe helyezte és balkeze ujjjaival elgondolkozva simogatta az állát.

— Ezt le kéne ellenőriznünk, — Sandy javasolta mialatt fenekének partjait a szikla egy laposabb részére csúsztatta.

Hank visszajött. Vállait hátrahúzta, otromba sörpotrohát kinyomta és gyomorból jövő mély kongással egy hatalmasat böfögött. — Valaki sétakocsikázást említett. — kérdezte vigyorogva és nagyot köpött a pázsitra.

— Ez az, — Sandy sikított. — Látogassuk meg az Empire State államot.

— Ugye felmegyünk a kilátótoronyba is? Nem? — Hank kérdezte és arcára kiült a bornírt ostobaság, mintha ő lenne a Joker bohóc egy vicclapba való karikatúrán.

— És bedobunk egy negyeddollárost az automata kukkerbe és azzal megkeressük Cara Negrát. Nem, nem az Empire State Buildingbe, te idióta. Putnam megyébe, az Empire State államba megyünk. — Greg felelte mérgelődve és lemondóan sóhajtott. Nem volt benne teljesen biztos, hogy barátja képes lenne felfogni bármiféle finomabb célzást vagy észrevenni a rejtett iróniát.

— Miért nem rögtön ezzel kezdted? — Hank tiltakozott. — Mehetünk, de én csak akkor csatlakozom, ha egyszer tiszteletünket tesszük Norcott házánál és megvicceljük egy kicsit.

— Rendben, — Greg hüvelykjével és mutatóujjával kettes számot mutatott. — akkor két kocsival megyünk. Hank és Kurt és én beülünk Kurt Ford gyártmányú teherjárgányába, megállunk províziókat felszedni a Stop and Shop szupermarketnél, és, hogy is fejezzem ki magamat, kölcsönveszünk egy-két barikádost és más szükségességeket a rendőrség mögötti grundról. — Itt elvigyorogta magát, mint egy ravasz összeesküvő és tréfás hangon folytatta. — A barikádokat ledobjuk Norcott házánaál, a tréfa kedvéért, de igazából a feladatunk Norcott megfigyelése, hogy miket csinál miután fiatal feleségét becsukatta a bolondokházába.

Majd Péterhez és Sandyhez kezdett beszélni.

— Sandy, te meg Péter menjetek el a Puddin Hill Road utcába, mutasd be Pétert Winthropnak és telefonálj nekünk, hogy Putnam megye melyik részében kezdjük el Cara Negrát keresni. De Péter, — Greg folytatta és mutatóujját figyelmeztetően Péterre szegezte. — Ne viselkedj úgy, mint egy vadszamár és a féltékenység ne rontsa el máskülönben, és itt meg kell hagynom általában túrhetően normális hozzáállásodat. Sandy kizárólag azért bocsájtja alkuba bájait, hogy ügyünk érdekét szolgálja. Vedd kitüntetésnek, hogy egy ilyen disztingvált úriember érdeklődik barátnőd terjedelmes szépsége iránt.

— Vegyed tudomásul, — csattant fel Sandy, — a vén prókátor szerelmes belém és közlöm veled, hogy te is tanulj meg végre valamit, minél nagyobb a husi annál jobb hozzá az étvágy.

* * *

Tíz perccel később, lezseren ülve O'Shea ügyeletes detektív kényelmetlen vendégszékében, az egyetlen személyében, akit még nem kapott el a rendőrségi épületben lappangó éjszakai álomkór, Greg próbálta elterelni a jó detektív figyelmét mialatt Hank két *Tilos a belépés*, *Rendőrség* barikádost rakott fel Kurt teherautójára és hozzá hat darab útépítést jelző gumigúlát.

Kurt bennmaradt a vezetői fülkébe, járatta a motort, és ahogy idegesen markolászta a kormányt nagyon beijedtnek látszott.

— Mi a francot pizsmogsz már annyit? — siettette Hankót az ablakon kiszólva. — Mi tart már ennyire sokáig?

— Miért nem szállsz ki a kocsiból és segítesz?

— Én? Te hülyéskedsz velem? Akármelyik eszetlen egyén meg tud oldani egy egyszerű feladatot saját kétkezi munkájával. Most végre egyszer, kedves barátom, próbáld meg az eszedet használni, és végeztessd el a dolgokat mással, úgy ahogy én mindig csinálom.

— Fogd be a pofádat, te ravasz görény, inkább te, egyszer az életedben, csinálj te valami fizikai erőfeszítést.

* * *

A detektív háta mögé leselkedve Greg észrevett a polcon egy jókora tekercs sárga bűntett színhely szalagot.

— Mintha valami csörömpölést hallanék az udvaron. — kezdte Greg és úgy tett, mintha figyelmesen hallgatózna, majd folytatta. — Ezek a szemétláda kölykök megint valami gonosz csínyben törik a fejüket.

O'Shea is odafigyelt, most már ő is hallotta a zajt. Jókora dörömböléssel nehéz deszkákat dobáltak valami fémtartályba. Tétován ránézett félig teli kávéscsészéjére és alig beleharapott lekváros fánkjába. Egy másodpercig még gondolkozott, majd dühödt arccal felugrott a székéből.

— Keresztüllövöm a szemeteket, mint egy kutyát. — ordította és kezével megérintette a hóna alatti táskában rejtőzködő pisztolyt.

Ahogy a detektív hátat fordított, Greg ugrott a szalagért. Bedugta csuklyás szvettere alá és nézte, ahogy O'Shea kimegy a hátsó ajtón. Amikor az ajtó becsukódott utána, Greg rohant az utcai bejárathoz, éppen idejében, hogy beugorjon Kurt raktárterületről kifele száguldó furgonjába.

Az adrenalin roham nem tartott sokáig. Néhány perc múlva, ahogy megérkeztek Norcott New Canaan-i villájába, új doppingolás után áhítóztak.

Greg segített Hankónak lerakodni, és ahogy befejezték odaszólt Kurtnak. — Vigyél el a St. Joseph kórházba. Beszélnem kell anyámmal.

— Hova máshova óhajt még menni, kegyelmes felség? — horkant fel Kurt. — Nem vagyok a maga magánszofőrje.

— Ugyan már. Akkor legalább vigyél haza. Utadba esik és máskülönben is; holnap munkába kell menned. Megnézem anyámat és visszajövök Hankóért. Norcott nem fog holnap kora reggel előtt felkelni. Semmi nem fog itt történi a hajnal eljövetele előtt.

— Ennyit éppenséggel megtehetek. — Felelte Kurt és megvonta a vállát.

* * *

Elisabeth turnusa reggel hat órakor ért véget. Ez elegendő időt hagyott neki, hogy hazamenjen és reggelit készítson Stevenek és a két kislánynak. De minden perc fontos volt és nyugtalan feszengett ápolónői asztala melletti székében és nagyon nem tetszett neki, ahogy háromnegyed hat fele Greget látta felé jönni.

— Helló, anyu, — köszönt a fiú.

Elisabeth a falióra pillantott és kissé bosszankodó hangon felelt.

— Mi van, fiam?

— Anyu, szörnyű dolog történt. A rendőrség agyonlőtte Gerti édesapját az esküvőn.

— Várj, mond csak sorjában. — Elisabeth rázta a fejét értetlenül. — Gerti tényleg férjhez ment Norcotthoz?

— Igen, hozzáment és az esküvő utáni fogadáson, Mrs. Hurlingham a műlovas klubból Gertit lopott ékszer viselésével vádolta. Gerti apja leánya védelmére kelt és egy civil ruhás rendőr lelőtte Mr. Douglast.

Egy láthatatlan szellemkéz ragadta meg Elisabeth torkát, és iszonyú megrázkódtatásában percekig némán kínlódott, hogy feleljen.

— Miért kellett a rendőrnek egyből halálos lövést leadnia?

— Azt hitték, hogy Mr. Douglas a Cara Negra?

— Cara Negra?

— Igen. A zsebében találtak egy feketeszínű kecskebőr álarcot és egy PPK pisztolyt valahol máshol rajta.

— Cara Negra nem Fekete Arcot jelent spanyolul?

— Igen. Miért?

— Fekete Arc Fatia Neagra románul.

— És?

- A hegyekben, ahonnan Norcott való létezik egy régi legenda.
- Miféle legenda?
- Fatia Neagra legendája.
- Mondj el minden részletet, anyu, — kiáltott Greg és olyan izgalomba jött, mintha rakétával utazna fel a sztratoszférába.
- George, vagy románul Gheorgiu Norcott egy Hobiczaurikány nevű faluban született a Déli Kárpátok legmagasabb hegyvonulatának a Retyezát hegységnek a lábainál. A környéken még mindig sutognak ősi legendákat Nopcsa báróról, a királyi aranyérmek híres hamisítójáról, aki aranyat bányászott és érmekeket vert az uralkodó engedélye nélkül. A tizenkilencedik század derekának évtizedeiben a báró fekete álarcot viselve utazókat és gazdag kereskedőket is kirabolt. A helybeli román parasztok nemzeti hőjüknek tekintették és a mai napig nem hajlandók elhinni, hogy népszerű haramiájuk a saját földesuruk volt. A magyar hatóságok hajdúi, fegyveresek, akiket a megyei perzekutor alkalmazott sarokba szorították, éppen ahogy a saját feleségét rabolta ki egy magas hágónál lévő fogadóban, ahol a messziről jövő országúti utazók rendszeresen megszálltak. Az útonálló ugyanazt a pénzt követelte az asszonytól, amit az házassági hozományként éppen hozott neki. Az asszony letépte róla az álarcot. A rabló visszatette álarcát és elmenekült. A legenda szerint a fiatalasszony haja azon az éjszakán teljesen megőszült és másnap a férje becsukatta a bolondokházába. Évekkel később, amikor végre a királyi hajdúk elfogták és megölték Fatia Neagrát, a báró családja rettenetesen hatalmas összeget fizetett a királynak, hogy ne hozza nyilvánosságra az álarcos rabló igazi mivoltát és ne szennyezze be az arisztokrata család hírnevét.
- Mama, fantasztikus történet, aranyban megéred a súlyodat. Köszönöm, most már tudom, hogy mit kell tennem.
- Várj, még nincs vége a történetnek. Nopcsa báró George Norcott dédapja volt. George megváltoztatta a családi nevét, amikor 1986-ban felvette az amerikai állampolgárságot.
- A rejtvény megoldódott, — Greg hadonászott izgatottan. — Norcott és Cara Negra egy és ugyanaz. Talán éppen így lett belőle ennyire gazdag. Magával hozta családjának véres aranyát, még hozzárabolt valamennyit és kétes hírnevű vállalkozásokba befektette. Az új világban

visszaszerezte az elveszett családi vagyont. Az egyetlen dolog, amit még nem tudott megszerezni, egy fiatal feleség volt. Egy nő, aki vagyonához örököszt tudott volna neki adni és továbbvitte volna a család nevét.

— Ha előadjuk ezt az elméletet a rendőrségen, — mondta Elisabeth kétkedően, — minket is bezárnak ugyanabba a bolondokházába, ahová Gertit tették.

— Én elfogom, — Greg kiáltotta és szemében izzott a gyűlölet. — Én magam fogom bebizonyítani bűnösségét.

— Vigyázz, nagyon veszélyes alakkal lesz dolgod, — felelte Elisabeth figyelmeztető hangon, — Norcott született gyilkos.

— Meg kell próbálnom.

— Én is veled tartok.

— Miért, anyám?

— Nekem is van leszámolni valóm vele. Itt a kórházban van elegendő összegyűjtött szabad órám, amit felhasználhatok és kihagyhatom a következő szolgálatomat. Ketten együtt elmegyünk hozzá és szembesítjük a tényekkel. Steve nem kell, hogy tudjon semmiről. Neki azt mondom, hogy tizenkét órás műszakot kell egyfolytában lehúznom.

— Mikor tudjuk ezt véghezvinni? — Kérdezte Greg és arcát sápadttá tette a sürgető idegesség.

— Ma este. Gyere ide hat órára a kórház bejáratához. — Elisabeth felelte és nézte, ahogy a piros lámpa kigyullad a vészjelző panelon. Megnézte az óráját, öt perc maradt még hatig, szolgálata végéig és a váltás még nem érkezett meg. — Mennem kell, — mondta a fiának. — Mr. Moore szívverése a 12E szobában megint negyven alá esett. Meg kell néznem, hogy mi van vele. Tegnap végeztek rajta koszorúér tágítást, és amíg fel nem váltanak állapota az én felelősségem. Ma este, ahogy megbeszéltük, fiam. Hat órákor, amikor az éjszakai műszakom kellene, hogy kezdődjön.

— Előre is köszönöm, anyám.

— Ez csak természetes, ennyivel tartozom neked, elsőszülöttem. — Elisabeth felelte biztató könnyedséggel, csak hangja reszketése árulta el a bensőjében takargatott érzelmek iszonyú háborgását.

* * *

Greg már teljesen ki volt merülve és bele akarta dobni magát az ágyba, amikor eszébe jutott Hank. — A félkegyelmű még mindig Norcott házánál vár, — morogta mérgesen és próbálta nyitva tartani ólomnehéz szempilláit. — Ismét fel kellett öltöznöm, autóba kell ülnöm és haza kell vinnem ezt a gyagyást.

Ahogy ment ki az ajtón Clifford, aki éppen most kelt fel, elkapta.

— Ilyen korán keltél és máris kimész, — kérdezte meglepett házigazdája.

— Igen, új munkahelyem van. Tíz percen belül ott kell, hogy legyek.

— Miféle munka? — kérdezte Clifford és latolgatta a lehetőségeket, hogy mennyit emeljen Greg lakbéréen.

— FBI, kihelyezett speciális ügynöknek próbálnak betanítani.

— Látod, Greg, — bólogatott elégedetten Clifford. — Igazam volt.

Az úr megmondta, hogy küzdened kell a gonosz ellen. Állandó pozíciót fognak neked találni a törvénytől és ott majd harcolhatsz a gonosz aljas szándékai ellen.

— Igen, hogyne, de most igazán mennem kell. — felelte Greg.

— Várj, — Clifford az ég fele forgatta szeme fehérjét, — nyújtsd ide a kezedet és imádkozzunk egy rövidet.

— Bocsásson meg, — Greg elhúzta a kezét. — Nagyon sietek, Clifford. Inkább imádkozz helyettem is, erősen szükségem lesz rá. — Tette hozzá és kettessel szedve a falépcsőket lefele, sietve távozott.

* * *

Norcott házánál Hankót a földön fekvőre találta aludni, a kocsis behajtó melletti örökzöldsvény külső oldalán. Hank ügyesen elrendezte a barikádokat és hat pirosra festett forgalmi gúlát helyezett el mellé mindkét oldalon. Kétszer is körbejárhatta a házat, a sárga *büntett színhelye* szalag, duplán megtekerve feszült az épület körül.

Greg fontolgatta, hogy barátja oldalbordáiba beleereszt egy szögletűgást, de aztán meggondolta magát és csak Doc Martin csizmájának orrával érintette meg gyengéden.

— Kelj fel, ha nem akarod, hogy itt elkapjon és lelőjön, mint egy kutyát.

— Jól van, jól van. — morogta Hank álmosan. — Még mindig bent van?

— Nem tudom. Bent kell, hogy legyen. Ha kijött volna már régen halott lennél.

Belülről fémes csattogás és nehéz tárgyak zuhanás hallatszott.

— Lessük meg, hogy mi az? — Greg nézett a ház felé.

Odalopakodtak a garázshoz és Greg felmászott Hank vállára. Benézett a magas világítóablakon és a hatalmas hat kocsis nagyságú hodályban meglátta Norcottot, ahogy az egy kézi targonca tehertartójáról fényes csillogó aranyos színű rudakat rakott bele kocsija csomagtartójába. A darabok nehezek lehetek, mert kezei megfeszültek az erőfeszítéstől és egyik térdét is kellett használni, hogy átemeljen egyet-egyét a csomagtartó peremén. Miután beleejtette a hosszúkás téglaszerű darabot a kocsis rugói szemmel láthatóan megsüllyedtek, és Cara Negra valamit megigazított a hátán.

Greg összehúzta a szemét. Látása tökéletes volt, de a garázs sötétjében nehezen tudta kivenni a tárgyakat.

De szeme hamarosan megszokta a sötétet és mindent láthatott.

Norcott válláról bőrszíjakon egy géppisztoly és egy automata karabély lógott és aranyrudakat rakott be a kocsijába.

— Mit láatsz, — nézegetett felfelé Hank alulról.

— Látom George-t, látok aranyat és fegyvereket. — Greg suttozta lefelé. — Úgy nézem, hogy készül az aranytranzakcióra, amit Kurt szedett ki az internetről.

— Jobb lenne, ha minél hamarabb elhúznánk a csíkot innen. — Hank próbálta balanszírozni kulcsontján pipiskedő barátját. Mind a két oldalról erősen szorította a nyakát, azok az ocsmány Doc Martin csizmák, amit örökké viselt, fojtogatták és már nem nagyon bírta a fájdalmat.

— Ebben egyszer igazad van, — Greg súgta vissza, és mint macska a létráról leugrott. — Valahogy olyan érzésem van, hogy jobb lenne akkor elkapni, amikor nincs nála ennyi gyorstüzelő alkalmatosság.

— Egy éjszakára már bőven elegendem van a kalandokból, — Hank készségesen helyeselt. — Menjünk haza és dobjuk be a szundit.

Greg kocsijával hazavitte barátját és, addigra szemeik már csukódtak le a kimerült álmatlanságtól, megveregette a vállát.

— Kösz, Hank. A mai nap jó mulatság és férfimunka volt, de holnap este nincs szükségem rád.

— Semmit sem kell, hogy csináljak?

— Semmit, legalábbis semmi olyat, amit idáig már nem csináltál.

Füstölj el egy kis cannabist, röhögjél egy pár jót és lustálkodj egy keveset.

Huszonegyedik Fejezet

Winthrop Mongon imádta a tartalmas reggeliket. Ha kedve volt egy kora reggeli lakomára fél órával korábbra állította be vekkerét, mint más napokon. Így maradt elég ideje, hogy kisüsse lapos szalonna csíkjait és összeállítsa omlettjét, ahogy azt kifinomult ínycsége kívánta.

Szerető gondossággal apró darabokra szeletelte a paprikákat, hagymákat és zöldfűszereket. Utána apróra vagdalt sonkát és mozzarella sajtot kevert hozzá és készen állt a felséges mixtúra. Nyála csöpögött a buzgó várakozástól, ahogy oldalvást kidugva nyelvét a sárga egyveleget beleöntötte az olajos serpenyőbe és nyálcsorgató élvezettel hallgatta annak duruzsoló sistergését.

Az ajtócsengő becsengett.

Először próbálta nem meghallani és tovább csodálta készülő reggelijének alakulását. A rántotta alja lassan sűrűsödni kezdett és összeállt, és egyetlen töredék másodperc állt rendelkezésére, hogy a még mindig lágy keveréket pontosan a korrekt időben fordítsa a másik oldalára és elérje a mennyeien tökéletes eredményt, melyet olyan rettenetesen nagyra becsült.

Átfordítási manőverének kellős közepén a csengő ismét felberregett. Most már követelően és türelmetlenül.

— A szentséges áldóját, ki lehet az? — morogta és hangosan bejárati ajtaja felé kiáltott. —Várjon. Mindjárt jövök.

Lehetetlen lett volna, hogy otthagyja és engedje lekozmalıni ennivalóját. Azért, hogy foglalkozzon egy kora reggeli pimasz betolakodóval.

A csöngetés megállt, de most, akárki állt az ajtó előtt, arra a rendkívüli orcátlanságra vetemedett, hogy dörömbölni kezdett az ajtón.

Hát így is jó, gondolta Winthrop és leoltotta a rezsót. Az omlettet óvatosan egy előre megmelegített tányérra csúsztatta a serpenyőből, és, egy extraszenzori érzéstől kapacitálva, a konyhaajtó felé pillantott.

Sandy nézett vissza rá. Arcát a leány az ajtó üvegjére szorította, orra szélesre lapult és orrlyukai kitágultak, mint egy kerekorrú tokmányos malacé.

— Sandy, az más, — mormogta, letette a tányért és ment, hogy nyissa ki az ajtót.

— Remélem, hogy nem zavarok, — Sandy kezdte, ahogy az ajtó megnyílt és meglátta Winthrop-t.

— Nem, Sandy, nem zavarasz, — meredt rá a férfi kissé bosszankodóan. — Mi szél hozott erre ilyen korai órában?

— Bejöhetek? — kérdezte Sandy és már nyomta is befele nem alábecsülendő testsúlyát.

— Hogyne, természetesen. — Winthrop dűnnyögte az orra alatt és oldalra lépett, hogy Sandy beférjen.

Sandy lefékezte momentumát és tétovázó hangon suttozta. — Péter is velem van. Elleneznéd, ha bejönne?

— Aha, értem, a fiúbarát, — felelte Winthrop csalódottan, de már késő volt elküldeni látogatóit. Péter is jött befele Sandy mögött és barátságos mosollyal nyújtotta Mongon felé puha, zsírpárnás kezét.

— Péter, — mondta és vigyorgott hozzá, mint az ekés ló, ha meglátja a zabostarisznyát.

— Örvendek, — Winthrop morogta kelletlenül és elszomorodott. Kezét beletörölte kötényébe és még mindig remélve, hogy megmentheti fáradtságosan elkészített reggelijét folytatta. — Sajnálom, gyerekek, nem számítottam társaságra és csak egy személyre készítettem.

— Semmi baj, Winthrop, egy tálalásnyi pontosan elég lesz nekem, — jelentette ki Sandy és leült a házigazda helyére az asztalnál. Felvette a villát, belenyomta az illatosan párolgó aromás ételtüneménybe, ami Winthrop tányérján most előtte volt, és mielőtt Winthrop bármi ellenvetést felhozhatott volna, már be is tette az első adag ízletes két pofára való mennyiséget a szájába és lenyelte.

— A konstellációk milyen szerencsés állásának köszönhetem, hogy ilyen váratlanul viszontláthattalak. — Winthrop villogtatta hírhedt szóhasmenési képességét, de valójában már nagyon bánta Sandyvel történt megdölgötlan szexuális kalandját és erősen kedve ellenére volt, hogy fiúbarátját ilyen kéretlenül idehozta.

— Cara Negra, csinált ez a híres haramia valami érdekes kunsztot mostanában Putnam megyében? — kérdezte Sandy válasz helyett mialatt tele szájjal nyelte lefelé Mongon reggelijét.

Winthrop alig tudott valami másra is koncentrálni, mint fogyóban lévő omlettjére, és kissé szórakozott hangon válaszolt. — Cara Negra? Ez egy államok közötti ügy, számos lehetőséget rejt magában, beleértve szövetségi törvénybe ütköző büntetteket. Értesítenem kellett az FBI hatóságot. Két kormányügynök félmillió dollár csalétek pénzzel próbálja lépre csalni, ebben a pillanatban, ahogy itt beszélgetünk.

— Sandy, — végre Péter is megszólalt, — te megetted Mr. Mongon reggelijét. Nem gondolod, hogy kellene vennünk neki egy másikat?

Na, ez a Péter nem is olyan rossz gyerek, Winthrop gondolta, legalább is több tekintettel van mások szükségei iránt, mint ez az én szépségesen terjedelmes Sandy barátnőm.

— Ez valami kelepce művelet? — Péter Mongon fele fordult.

— Az bizony, — Winthrop válaszolt kapásból és megdörzsölte az üres helyet, ahol, ahogy emlékezett reggeltájban a gyomra szokott lenni. Próbálta takarni megnyúlt ló arcát, és fontolgatta a lehetőségeket, hogyan tudna valahol valami gyorsan előállítható pótlást találni fenséges ízű elveszett reggeli eledele helyett.

— Van egy ötletem, — Péter arca felvidult és megszólalt, mintha gondolatolvasó lenne. — Ismerek egy Holiday Inn szállodát Mount Kisco városban. Éppen útba esik, ha valaki a megyei bíróság épületéhez igyekszik Carmel városban. — itt udvarias pofával Winthrop felé nézett. — Feltételezem, hogy maga ott dolgozik. Kitűnő Western Omlettet csinálnak a Holiday Innben. Engedje meg, hogy megvendégeljem.

— És engem is, te a sorból messzire kilógó elrettentő példája a férfifukarságnak, — vágott Péter szavába Sandy, mialatt Winthrop utolsó darab zsömléjével tányérjából kitörölte az ízletes szaft végső cseppjeit.

— Támogatom az indítványt, — lamentált kétkedően a megyei főperzekutor mialatt próbálta elfojtani a gyomrában egyre jobb erőre kapó korgás moráját. — Éppen ez a motel az ahol az FBI tervezi véghezvinni a Cara Negrával megkötött alku tranzakciós fázisát, amiért mi majd elkapjuk és letartóztatjuk.

— Miféle tranzakció lenne az? — kérdezte Sandy érdektelenséget színlelő ártatlansággal.

Mongon váratlanul, éppen idejében észhez tért és szószátyárkodására béklyót vetve figyelmeztető hangon válaszolt. — Ha megmondom, őrizetbe kell, hogy vegyelek. Nem szükséges, hogy munkám minden részéről beszámolókat adjak neked.

— Nem is akarunk tudni semmi ilyesmiről, — Péter bólogatott buzgó bólogatásokkal. — Inkább induljunk és reggelizünk be úgy igaziból, angolos módon.

* * *

Egy órával később, miután mind a hárman alaposan bereggeliztek a Mount Kisco-i Holiday Inn éttermében, Mongonnak exkuzálnia kellett magát.

— Tíz órakor fontos házastársi tettelegesség tárgyalásom van Carmelben, — próbálta magyarázni, — és időben ott kell lennem.

— De miért? Winthrop drágám, — Sandy szemei kikerekedtek a csodálkozástól. — Te nem úgy nézel ki, mint aki veri a feleségét. Plusz, mivel elvált férfi vagy, automatikusan diszkvalifikálva vagy. Nincs feleséged, akit verni tudj.

— Nem én vagyok a vádlott, — Mongon horkant fel mérgesen és úgy méregette Sandyt, mintha nem tudná, hogy most lett hirtelen tökkelütött vagy már eredetileg úgy született. — Mint főügyész én képviselem a vádat, azt hittem, hogy ezt már régebben felfogtad.

— Igen, igen, és feltételezem, hogy egy könnyörtelen perzekutor méltóztatsz lenni. — Sandy próbálta csitítani a törvény megsértett emberét és bal kezével az asztal alatt masszírozni kezdte lányékának környékét.

Miután Mongon eltávozott Sandy Péterhez fordult. — Mi legyen Greggel? — kérdezte. — Nem kellene telefonálnunk neki?

— És miről akarnál beszélni vele?

— Cara Negráról és a félmillió dolláros tranzakcióról.

— Egyszer hívjuk fel Kurtot.

Sandy feltárcsázta Kurt számát és az azonnal felvette. — Kurt, — Sandy kérdezte. — Találtál valami hasznos információt a komputereden?

— Úgy veszem észre, hogy Norcott New York állam felé mozgolódik a közeljövőben.

— Mit akar ott csinálni?

— Valamiféle arany adás-vevés egy csoport klienssel Columbiából.

— Honnan tudod?

— Email levelezésükön rengeteg spanyol szót használnak és többször referáltak utasításokra, amiket egy Villavicencio nevű helyről kapnak. Megnéztem ezt a nevet az interneten. Valami nagyon gyanús hely fent a High Cordillera magas hegyeiben.

Sandy első dobásra azt gondolta, hogy az FBI és a columbiaiak egy és ugyanazok, de azért megkérdezte Kurtot.

— Mekkora mennyiségű aranyról van szó? Van valami fogalmad róla?

— Kétszáz kiló aranyat akarnak venni és készpénzben akarnak fizetni. — Kurt felelte, vigyázatlanul felfedve a titkot és szinte megfulladt, ahogy próbálta leplezni gyors szívdobogását és izgatottságtól ziháló tüdejét.

— Pénzmosoda, — Sandy bólintott, bár Kurt nem láthatta, és tenyerét mellére szorítva próbálta csillapítani angina fájdalmát, a szívét egyre fájdalmasabban szorító adrenalin hevítette izgalmat.

— Feltehetően, — Kurt mondta tudálékos hangon, — ami azt jelenti, hogy nem fognak a rendőrségre szaladni, ha bármi gikszer vagy bonyodalom adódik.

— Pénzben kifejezve menyi kétszáz kiló arany? — Péter kikapta Sandy kezéből a telefont és belekiabált. Nyilvánvalóan ő is szeretett volna a társalgás részese lenni.

Sandy nem engedte el a kagylót és birtoklásáért kemény harcot kezdett Péterrel.

— Nézzem csak, úgy körülbelül, — Kurt számolgatta közben, — tíz dollár grammonként az úgy, hozzávetőlegesen, mintegy kétmillió dollár.

Az ellentétes számok hallatán Sandy könnyen kikövetkeztethette, hogy a columbiaiak és az FBI két különböző ügy, de az információt nem akarta Kurt tudtára juttatni. Kurt közreműködésére nem volt többé szüksége. Kurt számára haszontalan kölönccé vált. Meg akarta győzni, hogy a csoport feladta a Cara Negra kutatási projectet.

— Kockázatos drogpénz lehet, — mondta és jól sípcsonton rúgta Pétert az asztal alatt. — Jobb, ha nem keveredünk bele semmiféle ilyen veszélyes dologba.

— Ezek a drogosok állig fel vannak fegyverezve, — felelte Kurt készséges belegyezéssel, — és azonnal lönek, ha valamit rendellenesnek találnak.

Péter megértette Sandy célzását és vette a lapot. — Ne is említsünk semmit Gregnek. Greg be van örülve Gertiért és bármire kész, bármi ostobaságot képes megcsinálni azért a nőért.

— Nem, természetesen nem, — Kurt egyre belegyezőbbnek hangzott. — Ilyesmi jóval meghaladja a mi képességeinket. Greg olyan, mint egy elszabadult kerekas ágyú a viharba került csatahajón. Rettenetes veszélyekbe tudna sodorni minket forrófejűségével.

— Ne foglalkozzunk ezzel az arany tranzakcióval. Maradjunk annál, hogy kiveszünk egy kevés pénzt a hitelkártyájáról. — Péter és Sandy egyszerre beszéltek, mint egy szavalókórus. — Kurt, inkább menj be dolgozni. És ne fájjon a fejed Norcott végett. Gerti férjhez ment hozzá és Norcott az ő problémája. Ne csináljunk problémát belőle magunknak.

— Jobban tesszük, ha nem verjük bele az orrunkat más dolgába, legalább így nem kezd el vérezni. — Kurt sóhajtott belegyezően és letette a kagylót.

Miután lekapcsolta telefonját Sandy magasra emelte tenyerét és kifeszítette az ujjait. Péter ugyanazt csinálta és jókora csattanással, az amerikai magas ötöst csinálva összezsápták a tenyerüket.

— Némi szerencsével, — kiáltott Sandy izgatottan, — Vagy a kétmillió, vagy a kétszáz kiló arany a miénk lesz.

— Lehet, hogy mind a kettő, — Péter vigyorgott, — Rajtunk kívül senki nem ismeri a teljes képet az összes variációkkal. Mongon nem tudja, hogy ki Cara Negra, a columbiaiak nem tudják, hogy ez egy FBI kelepce. Cara Negra, bocsánat George Norcott nem tudja, hogy mi jön előbb, a kelepce vagy a columbiaiak. És az FBI, azok meg semmit sem tudnak a columbiaiak páncéltörő géppisztolyairól. Feltételezik, hogy ez csak egy könnyű rutinmunka és elegendő evidenciát tudnak összeszedni két kiskaliberű kézi pisztollyal és egy fényképes rendőrigazolvánnyal és ott helyben le tudják tartóztatni Cara Negrát.

— Ami belőlünk? — Sandy mosolygott diadalmasan.

— Tuti győzteseket csinál, — Péter fejezte be a mondatot. — Csak ügyesen kell, hogy kezeljük a nekünk kiosztott kártyákat.

— Béreljük ki itt egy szobát. — javasolta Sandy. — Aludjunk egy tisztességeset, hogy utána kipihenten nézegethessük a ma éjszakai tűzijátékot.

Huszonkettedik Fejezet

Anica Lupuj és édesapja a délutánt a Jefferson Valley Mall bevásárlóközpontban töltötték. Találkoztak egy divattervezővel és a jól ismert varrónő bemutatta nekik Anica félig elkészült menyasszonyi ruháját. A vázlatok alapján, amit Anica készített és bemutatott neki, a ruhatervező elkészítette a ruhát, amit Anica megálmodott magának a földalatti esküvő napjára.

A varrónő betűzte a ruhát, rózsaszínű zsírkrétával bejelölte a hosszakat és elégedett mosollyal mondta Anicának.

— Mutassa meg édesapjának.

Vasile Lupuj, Anica édesapja csendesen üldögélve várakozott az előtérben, és nem hitt a szemeknek, ahogy meglátta leányán a szinte teljesen kész esküvői öltözetet. Bokáig érő rakott szoknya, habosra fodrozott csipkeujjak és egy diadém a fejen, amiről a lelógó csipkefátylak separték a földet és díszes uszályban követték szépséges menyasszony leánya lépteit. Elöl egy különlegesen kialakított, arany, veres és fekete szállakból mintába szőtt, keskeny kötény simult egyenesen alá.

— Ez a ruha, — mondta Vasile büszkén, — olyanná tesz, mintha egy hercegnő lennél Trákiából, az ősi Bizánc dicsőséges idejéből.

— Igen, — Anica felelte boldogan, — éppen az szándékozok lenni.

A munka haladása megörvendeztette őket. A néhány óra, amit a modern civilizáció kényelmes és fényesre világított világában tölthettek, meggyőzte őket, hogy kissé meghosszabbítsák szabadságukat, a sűrű erdő mélyében töltött fonák létezésük földalatti keservétől való átmeneti menekülésüknek időtartamát.

— Ünnepejünk egy keveset, apám, — javasolta Anica jókedvűen, hiszen annyira boldog volt, hogy rövidesen férjhez megy, — valahol megállhatnánk vacsorázni és mialatt eszünk hallgathatnánk egy kis zenét.

— A kedvenc helyünkön, — bólintott Vasile belegyezően, — a Route Six úton, Mahopac faluban.

* * *

Terebélyes tölgyek és alattuk a dúsan zöldellő bokrok az út felől szinte teljesen eltakarták az éttermet és parkolóját. A rusztikusan egyszerű falusi fogadónak még a neve is jelentéktelen mivoltát jelezte. Pub II, második helyre szorult a Pub I, a sokkal elegánsabb és modernebb testvérintézmény mögött, ami pár mérfölddel nyugatabbra, ugyanazon az úton állt.

A Pub II étterem ódivatú konyhájában Pista bá, a magyar születésű főszakács már hosszú évtizedek óta sütötte-főzte a finomabbnál finomabb ételeket. A tengerentúli óvilágból való ételei esténként estek a legjobban, amikor egy háromtagú zenekar idős művészei bármit eljátszottak, amit a mulatni akaró vendégek rendeltek.

Első és másodgenerációs amerikaiak az Atlanti Óceán túloldaláról imádták az étterem kedves atmoszféráját. A tulajdonos nem csinált rajta sok pénzt, de a világ minden kincséért sem adta volna el senkinek.

Az étterem volt az élete és így is akart meghalni, persze valamikor a messzi távoli jövőben, mert szeretett élni, mulatni, inni, énekelni és néhány kiváltságos törzsvendégével kártyázni.

Anica és Vasile bejöttek és helyet foglaltak. Váltottak néhány kedves szót Pista bácsival, aki megígérte nekik, hogy legfinomabb marhafelsál rostélyosát süti ki nekik, és hozzá a különleges szószot, ami régi receptet még a Budapesti Gundel étteremből hozott ide magával.

A zenekar könnyed hallgatózenét játszott, és senki sem táncolt, csak a nemrégiben beeresztett parketta ragyogott feléjük üres fényességével.

* * *

Este hat óra körül Greg felvette édesanyját a kórháznál és így szólt hozzá:

— Egyelőre hagyd magadon ápolónői egyenruhádat. Egyszer el kell mennünk a Silver Hill intézetbe és ki kell hoznunk Gertit. Szeretném neki megmondani, hogy édesapja semmi körülmények között nem lehetett az álarcos bandita, akit rendőrség régóta keres.

— Értelmes ötlet. Minél hamarabb hagyja abba az ottani gyógyszererezést annál jobb. Veszélyes nyugtatókkal altatják. Az összes pszichológiai drog, amiket ott kap mind habit formálók.

— Remélem, hogy ki tudjuk hozni, mielőtt beadják neki az esti a dózist.

Megérkeztek a Silver Hill intézményhez és Elisabeth egyszerűen besétált a főbejáraton. Odament a gyakornok nőrszhoz, aki portai íróasztalnál ült és elmélyülten reszelgette cinóberveresre festett hosszú körmeit.

— A Stamfordi St. Joseph kórházból küldtek ide. Át kell vinnem hozzánk az egyik betegüket. Mágneses rezonálás típusú átvilágításra van szüksége, és a mi gépünk a legalkalmasabb a feladatra. Orvosa írta elő, hogy bevégezze agybéli állapotának teljes felmérését.

— Mi a beteg neve? — kérdezte a Silver Hill nőrsz, de fejét nem emelte fel és nem volt hajlandó abbahagyni körmei ápolását.

— Gerti Douglas.

— H épület, 112-es szoba. Az emeleti ügyeletes nővérrel engedélyeztesse a beteg kiadását.

— Természetesen, nővér, — a látogató hideg, professzionális mosolyt vetett a fiatal gyakornokra. — Figyelmes segítsége igazán lekötelez.

A H épület bejáratánál Elisabeth megállt az ügyeletes nővér irodájában. — Ki szeretném vinni Gertit ma éjszakára. Legkésőbb holnap délután visszahozom. A szükséges iratokat most készítik elő az igazgatósági irodán.

— Menjen, végezze a dolgát, — ásított az ügyeletes. Huszonnégy órás szolgálatának végére végtelenül fáradtnak érezte magát és semmi nem érdekelt és nem maradt ereje, hogy leálljon valakivel vitatkozni.

* * *

Gerti az ágy szélén ült a szobájában és kimondhatatlanul fáradt unalom látszott az arcán. Amikor Elisabeth bejött értetlen arccal meredt látogatójára, mintha nem is erről a világról való jelenséget látna.

— Tudod, hogy ki vagyok? — kérdezte Elisabeth. — Greg édesanyja, emlékszel rám? A fiam kint vár a kocsiban. Nagyon szeretné, ha ki tudnál jönni hozzám egy kicsit.

Gerti bólintott. Nem látszott rajta, hogy valamit is megértett, de felállt és lassan mozogva a szekrény felé lépett. Ott tétován keresgélni kezdett és Elisabeth szánakozó arccal szemlélte patetikus erőfeszítését.

A szekrény teljesen üres volt Gerti esküvői ruháján kívül.

— Nem mehetek, — Gerti sóhajtott, — nincs semmi, amit felvegyek.

— Ne törődje vele. Vedd fel a ballonomat és majd megállunk nálatok, ahol kiválaszthatsz valami csinos kis ruhát, amelyiket akarod.

— Ezt a helyet nem hagyhatom el engedély nélkül.

— Nem probléma. Én majd kiíratlak, és újra visszaíratlak, amikor holnap visszahozlak.

— Tényleg? — felelte Gerti kábultságtól enervált hangon.

— Tényleg. Édesapádról van szó. Róla akarunk veled beszélni.

— Az apámról? Hogy van a drága kisöreg? Otthon van? És én miért vagyok itt?

— Gerti, sok megbeszélnivalónk van, — mondta Elisabeth kérlelően és megfogta Gerti karját, — de most egyelőre, kérlek, bízz bennem.

Kifele menet Elisabeth odaintett főbejárati portánál ülő ügyeletesnek, aki még mindig a körmeit reszelgette.

— Megkaptam az engedélyt és kiírták a beteget. Holnap hozom vissza.

A kocsiban nem beszéltek. Gerti hátradőlt az ülésben és aludni látszott. Odahaza, mint egy élő halott járt körbe, feltámolygott a szobájába, és Elisabeth segítségével tiszta alsóneműt és új ruházatot, egy burgundi

színű virágos szoknyát, egy fehér blúzt vett magára és egy farmeranyagból készült őzbarna kabátot.

* * *

Az este leszállt és gyorsan sötétedett, ahogy direkten északi irányban haladva Greg keresztülhajtott a szélesen elterülő Pound Ridge kertvároson és utána a szomszédos Bedfordon. Mire elérték a 35-ös műutat és befordultak a I 684 számú hatsávós államközi útra, Gerti fokozatosan visszanyerte értelmét.

— Az apám halott, — suttogta, — most már mindenre emlékezem.

— Norcott az igazi Cara Negra, — Greg felelte gyengéden és megsimogatta Gerti kezét, — Norcott ölette meg apádat, hogy ráfoghassa a rengeteg rablást és gyilkosságokat, amit Cara Negra álarcában ő maga követett el.

— A férjem, — Gerti suttogta maga elé, — tudhattam volna előre.

Félórányi autóúttal később a trió pihenőhely után nézett, ahol ehetnek és beszélgethetnének nyugodtan. Greg nem ismerte az utakat Putnam megyében, lejtött a forgalmas főútról és befordult a Croton Falls Road bekötőútra. Később az út betorkollott a Route Six útra, Mahopac fő útőérére, de ott jobbra fordult, az erdők felé és így a város közepén nem vette észre a sok éttermet és üzletet.

Feszült csendben hajtottak tovább a néma erdők szegélyezte úton és nagyon megkönnyebbültek, ahogy a fák között meglátták a PUB II étterem halványan pislákoló reklámfényeit.

Nem volt szükség semmi szavazásra és ellenvéleményekre, egyből döntöttek, hogy itt megállnak.

Bementek és egyelőre leültek a bárpult mellé. Greg két üveges sört és egy szeszmentes italt rendelt és Elisabeth szemügyre vette a magas, ír származásúnak kinéző bártendert.

— Lehetne itt kapni valami ízletes vacsorát? — kérdezte.

A bártender kitett két Samuel Adams sört a pultra és egy pohár diétás kólát a csapról és elmosolyodott.

— Maguk merről valók?

— Stamfordról, — Elisabeth felelte kissé tartózkodva.

— Már úgy értem, hogy eredetileg hova valók, tudja az akcentusa alapján. — A bártender nem adta fel és arcán csillogott a barátságos mosoly és örömeben a szája szinte a füléig ért.

— Magyarországról, — Greg felelte. — Édesanyám ott született, én meg a Bronxban.

— Menjenek be a konyhába és váltsanak egy-két szót Pista bácsival, — az ír fiatalember a konyhaajtó felé mutatott. — Nem fogják megbánni. Ma este, kizárólag maguknak, életük legfinomabb ételét fogja elkészíteni.

Pista bá odajött a konyha és a bár közötti ajtóhoz. Hosszú élete szomorú múltat rejtegetett, de hetven évvel a vállán még mindig a jót kereste minden emberben, akivel lehetősége adódott leállni és beszélgetni.

— Beszélnek magyarul? — kérdezte.

— Igen, én beszélek, — válaszolta Elisabeth.

— Valamikor nagyon szerettem azt az országot. — mondta az idős férfi és szeme elnedvesedett.

— És mi történt, — Elisabeth kérdezte kedvesen, gondolván, hogy az öreg lelkében mélységes bánat rejtőzhet.

— Családom összes tagja meghalt a háborúban, és amikor az orosz hadifogságból végre hazajöttem az épületünket a földig lebombázva találtam. Az üres telekből, ahol valamikor otthonunk állt, fém és hulladékgyűjtő telepet csináltak. Még vagy hat hónapig maradtam, főleg lézengtem ide-oda csüggedten, azután nekiindultam Ausztriának. Évekkel később kikerültem Amerikába. Horthy hadseregében szakács voltam, és Amerikában is az lett belőlem. Tizenöt évet töltöttem Szibériában, ahhoz képest minden más könnyebbnek tűnt.

— Feleség akadt valaha?

Pista bá bevitte a három vendéget az ebédlőbe és odairányította őket a legjobb asztalhoz a zenekar alacsony pódiumához közel. Mialatt tovább beszélt széket húzott ki Elisabethnek. — Párizsban elvettem feleségül egy francia nőt, — folytatta. — Volt néhány jó évünk is, de tíz évig tartó váltakozó boldogság és veszekedés után, csak otthagytott. Elvált tőlem és mindent magával vitt, amit odáig szereztem. Mindent neki kellett, hogy

adjak, a pénzemet, a házamat és az önbecsülésemet, bár ő soha semmit nem adott nekem, még egyetlen gyermeket sem.

— Mi lett a válás után?

— Idejöttem, ebbe az étterembe és az óta ez a hely az én egész életem. Ezek a hegyek az én hazám és itt akarom öreg csontjaimat megpihentetni, amikor eljön az időm. Néha eszembe jut, hogy milyen szép volt az életünk odaát a háború előtt, mielőtt bele kellett, hogy keveredjenek és indokot találjanak, hogy lerombolják a mi életformánkat. És miért? Minden megváltozik, — az öregember sóhajtott szomorúan, — csak két dolog marad meg örökké.

— Melyik két dolog?

— A szegénység és a magány.

— Ugyan már, Pista bá, — szólalt meg egy fiatal női hang az egyik szomszédos asztalnál. — Maga nem szegény és a magányosság orvoslására meg itt vagyunk mi.

— Ez itt Anica és édesapja, Vasile Lupuj, — Pista bácsi nyomban megvidámodott. — Milyen nagy kár, hogy nem ismertem Anicához hasonlót harminc évvel ezelőtt.

— How do you do? — Elisabeth mondta és kezét odanyújtotta Vasile felé. — A maga neve ugye egy román név?

— Igen, az. — Vasile bólintott.

— Én is Romániában születtem, — Elisabeth arca felderült és szemeiben barátságos fény csillant.

— Azt hittem, hogy Magyarországot mondott, — Pista bácsi kérdő hangon közbeszólt, de arca, mint mindig joviálisan kedves maradt, ahogy folytatta. — Ne is mondja. Tudom, maga erdélyi. Néha az emberek elfelejtik, hogy melyik országból is valók. Egyik évben Magyarország és hopp, a következőben Románia.

— Mi szintén Transylvániából valók vagyunk, vagy ha jobban tetszik úgy, Erdélyből. — Vasile válaszolt és arcán ragyogott a készséges testvériség.

— Melyik részéből?

— A Retyezát hegység északra fekvő völgyeiből, délre Vajdahunyadtól, a Maros folyó bal partján.

Pista bá már hallotta a történetet és exkuzálta magát. — Mennem kell vissza a konyhába, soha nem lesz meg a vacsora, ha itt csak beszélgetek. — jelentette ki és elment.

— Ülünk együtt egy nagyobb asztalnál és beszéljünk egy kicsit a mi szépséges óhazánkról, — javasolta Erzsébet, miközben egy bízd csak rám oldalpillantás vetett a fiára.

A két fiatal nő egymás mellé ült. Elisabeth és Greg a velük ellentétes oldalon, és Vasile meg az asztalfőn lévő széken helyezkedett el.

Remélve egy vidámabb, életkedvvel teli hangulatot a zenekara tagjai lassan visszazállingóztak, kezükbe vették hangszereiket és elkezdtek játszani Brahms magyar rapszodiáját.

— Fiatalkoromban ismertem egy fiút a Retyezát hegységből, — Elisabeth próbált beindítani egy ismerjük meg egymást jobban társalgást. — Egy Hátszeg nevű faluból való volt. Évtizedekkel ezelőtt kijött Amerikába és hallottam, hogy néha üzleti ügyekben feljön ide Putnam megyébe. Hallott valaha róla?

— Nem, nem hallottam senki hasonlóról. — Vasile felelte gyorsan és megszorította Anica kezét, hogy maradjon csendben és ne áruljon el semmit.

— Azt is hallottam róla, — Elisabeth nem adta fel. — Hogy Amerikában sikerült neki és rettenetesen gazdag lett. Azt hiszem, hogy arannyal kereskedik. Milliókat csinál évente.

Vasile felemelkedett székéből, mintha menni akarna, de most azonnal és minden indokolás nélkül.

Greg észrevette a szándékot, és ha megjátszott is, de érdeklődés teli szenvedélyes hangon javaslatot tett. — Elegendem van ezekből a magyar csárdásokból. Engedjék meg, hogy megkérdezzem, hogy tudnak-e ezek a hangászok valami román zenét is játszani.

Mielőtt bárki is ellenezhette volna vagy támogathatta volna javaslatát, felállt és odalépett a zenészekhez.

— Tudnának játszani valamiféle romániai táncot? — nézett kérdően a muzsikusra, akinek az elektromos gitár volt a kezében.

— Hogyne, kérem. Milyet szeretne, hora, caluseri, fecioresca táncokat, amit akar. Mi már számtalan román esküvőn és nemzetiségi összejöveteleken játszottunk.

— Játszanak valamit Erdélyből.

Az idős bandavezető letette cifra gitárját és felvett egy harmonikát.

— Ahogy óhajtja, uram, — felelte és ujjait végigfutatta a billentyűkön.

A zene színesnek és romantikusan érzelgősnek hangzott, mintha közel keleti eredetű lenne. Anica mosolyra derült és lábai önkéntelenül is ütötték a taktust hozzá. Édesapja arcát borító sötét árnyék lassan elhalványodott és szívből jövő nemzeti büszkeség öröme váltotta fel.

— Kérem, nagyon kérem, — Greg unszolta Anicát, — mutassa meg nekünk, hogyan kell táncolni erre a muzsikára.

— Oh, nem, nem vagyok jó táncos és különben sem szeretem ezeket a régi népdalokat. — szabadkozott Anica, de látszott rajta, hogy inkább szeretne felugrani és széles körökben vidáman körbe-körbe perdülni. — Nincs táncpartnerem és mindamellett, nem akarom magamat nevetség tárgyává tenni.

— Anica, kérlek, táncolj akkor nekem. — Gerti mondta és bátorítónan megérintette újonnan talált barátnői szimpátiájának a kezét.

— Én táncolok magával, — Greg ajánlkozott. — Anyámtól még gyerekkoromban megtanultam ezeket a lépéseket.

— Rendben, táncoljunk, — Anica felelte és édesapja büszke szemeitől bátorítva felállt és lassan a táncparketta közepéig ment. Greg követte és várakozással teli arccal a leány bal oldalára állt.

Anica körbefordult, oldalra lépett és lábai ritmusos dobszólót vertek ki a padlóra. Majd még egyet fordult, felemelt karjait megrázta és merész ívben hátrahajtotta felsőtestét. Fejét jobbról balra majd visszafele dobta és hajának dús szálai, mint nyári éjszakában a meteorok uszályai repültek utána. Greg követte a titokzatos leány észbontóan szédítő fordulatait és bal karjával elkapta keskeny derekát. Anica beledőlt a fiú erős karjába és magasba rúgta piros cipellős lábfejét.

Mintha kergették volna egymást körbe a parkettán. Greg időnként megállt és csizmája oldalán ütve ritmust csattogtatott a zenéhez. Majd

partnere vékony derekát ismét elkapta és mintha csokolná szavakat suttogott a fülébe.

— Hogyan lehet, hogy egy ilyen csodálatosan szép nő, mint maga egyedül vacsorázik az édesapjával egy ilyen elvarázsoltan romantikus helyen? Nincs magának udvarlója?

— Egy hónap múlva férjhez megyek, — Anica tiltakozott, titkát önkéntelenül felfedve. — Kint voltunk a bevásárló központban, ahol a varrodában már majdnem kész a menyasszonyi ruhám, a világon a legszebb, amit valaha is terveztek.

— Ki lenne ez a szerencsés ember? — felelte Greg. — Szeretnék neki gratulálni.

— A neve Cara, — Anica kezdte, de ijedten elharapta a szavát, de olyan erővel, Greg jól láthatta, hogy fogai szinte belemélyedtek ajkai húsába. Majd elsápadt és partnerét váratlan hirtelenséggel otthagya a parkett közepén.

Az asztalnál egy fiatal pincérfiú éppen állította fel a tálaló keretet és két konyhai kisegítő hatalmas tálcán már rakta is rá az étvágygerjesztő ételek illatokkal párologó finom sokaságát.

Orruk kitágult, mást nem tehetett az illatok éhes ínyeket csiklandozó hatása alatt, és senki sem állhatta meg, hogy ne Pista bácsi szakácművészeti mestermunkájára szentelje teljes figyelmét, és többet ne törődjön a vitatkozásokkal és a gyanakodásokkal.

— Borzasztóan sajnálom, ha kérdésem tolakodó volt, — Greg próbálta engeztelni Anicát.

— Ne törődjön vele, semmi bajt nem okozott, — Anica felelte megbocsátó hangon, de arca piros maradt és ajkait még mindig durcásan keskenyre húzva tartotta.

— Semmi baj nem lehet abban, ha valaki férjhez megy, — szólalt meg Gerti váratlanul. — Legalább is én úgy hittem.

— Honnan tudnád ezt te? — kérdezte Anica, és hangjában ellenséges kihívás rejtezett.

— Elsősorban, hallottam amit Gregnek mondtál az esküvői ruhádról, — Gerti szemében barátságos csillogás játszott, ahogy válaszolt. —

Nekünk nőknek kitűnő fülünk van, hogy ilyesmit meghalljunk. Másodszor, a magam részéről, én két nappal ezelőtt mentem férjhez.

— Komolyan, — Anica sóhajtott megkönnyebbülten. — Most én resteltem magam. Most én kellene, hogy mondjam, hogy borzasztóan sajnálom. Ti ketten, őszintén gratulálok, ti igazán olyan aranyos ifjú házaspárnak néztek ki.

— Nem Greghez mentem férjhez, — Gerti vidám arcát hirtelen előntötte a szomorú emlékezés sötét keserősége.

— Akkor hol a férje? Ha szabad, hogy megkérdezzem. — Vasile vágott közbe, gyanakodva, hogy itt valami nem vág össze, valami rettenetesen nem egyezik.

— Ezt mi is szeretnénk tudni. — mondta Elisabeth, és jéghideg hangjában félreérthetetlenül érződött a mérhetetlen gyűlölet bosszút lihegő megszállottsága.

Huszonharmadik Fejezet

Sandy és Péter sokáig aludtak és jól kipihenték magukat. Estefelé, ahogy a nap lassan kezdett lebukni a felső Westchester megye erdős dombjai mögött felébredtek és akcióra készen érezték magukat.

Sandy derekasan kipakolt a vécén és belső kavernáinak kipurgált tisztasága szertelen vitalitással töltötte el.

— Péter, — kezdte fellengzős hangon, — egy ilyen helyen senki sem lézeng hétköznapiokon. Bárki, aki idetolja a pofáját a játéknak részese és mi diktáljuk a szabályokat.

— Aha, aha, — Péter felelete Sandyével egyenértékű magabiztossággal. — Ha már így áll a dolog, én majd ülök a bárnál, ahol várakozás közben kortyolgatok egy pohár jégkockákra töltött skót viszkít.

Lementek a motel bárjába; Péter elhelyezkedett egy magas hátú forgószéken, rendelt és kavargatni kezdte italát, mintha az éjszaka hátralévő részében semmi más dolga nem lenne.

Sandy egy üveg Lowenbrau sört rendelt és a barátja melletti székre telepítette hatalmas fenekét.

— Sandy, — Péternek nem tetszett Sandy kényelme és fennhéjázó hangon utasította. — Jobban tennéd, ha azt a sört valahol kint szopogatnád. Keress egy helyet, ahol senki sem lát és várj, amíg valaki megjelenik. Ha valami érdemlegeset látsz, hívj fel a mobilon. A hangot lekapcsolom, de a fél szemem a jelzőégőn lesz. Csöngess addig, amíg fel nem veszem.

Duzzogva, de megértve, hogy az ügy megérdemel némi áldozatot, Sandy beleegyezően bólintott. Otthagyta a meleg kocsmatermet, kiment és leült egy lapos sziklára a parkoló túloldalán. A kinti sötétség meg a hideg, mindig utálta mind a kettőt, és a hely kísértetiessége kiejesztette belőle minden megmaradt eltökéltséget és elvette a jókedvét.

* * *

George Norcott lejött a mai estére kibérelt motelszobából és már a lépcső tetejéről meglátta és felismerte a bárpult mellett üldögélő Pétert.

Tapasztalatlan amatőr lévén Péter hagyta, hogy a csapos háta mögötti likórkabinet neonfényei megvilágítsák az arcát és nem figyelt semmire, csak kezei között forgatott italára.

A pokol csillagát, George morgott magában. Ez az a lókötő, aki a Silvermine fogadóban megjátszotta a Scotland Yard detektívet, és hogy pedofil bácsikat üldöz Connecticutban. Mi a fészkes csuda eszi most? Fogadom, hogy utánam koslat. Nem lehet véletlen, hogy kétszer is szembefutok vele, ott ahol valami fontos dolgom akad.

Kevéssel később, mintha eszébe jutott volna valami, George megfordult, visszament a szobájába és egy aktatáskával és egy kisebb bőrönddel a kezében tért vissza. Letette a hozott kellékeket egy sarokasztalnál és odasomfordált a bárpulthoz.

— Rám vár? — kérdezte közömbös hangon és leült Péter mellé.

— Lehet, — vigyorgott Péter, — az attól függ, hogy ki kérdezi.

— Mintha találkoztunk volna már valahol. — felelte George faggató hangszíjjal és arca udvariasan érdeklődőből titokzatosan szigorúvá lett.

— Nem hiszem, — Péter kavargatta az italát.

Péternek nem volt előre kiagyalt terve. Azt hitte, hogy komoly klasszikus zenét tud majd játszani kotta nélkül és a szakavatott énekesek majd tercelnek hozzá. Kockáztatott és egyből beleugrott a mély vízbe.

— Üzleti ügyben vagyok itt. Elhozta a portékát, amiben megegyeztünk?

— Tehát tudja, hogy ki vagyok, — George mosolygott barátságosan.

— Nem az a kérdés. A lényeg az, hogy elhozta-e azt, amire nekünk van szükségünk. — felelte Péter önbizalomtól teli hangon.

— Mi lett az akcentusával? — George nézett kíváncsian Péterre.

— Miért lenne akcentusom?

— Azt hittem, hogy maga a Scotland Yardtól jött.

- Onnan jövök, ahonnan akarok.
- Értem, akkor maga az FBI-tól van.
- Ember, maga viccel, semmi közöm az FBI-hoz.
- Az más. Tisztára megijesztett. Történetesen nem túlságosan

kedvelem a fakabátokat.

A bártender közelebb sodródott hozzájuk, szemei valahova a messzi távolba révedeztek, de George megmért volna esküdni, hogy szükségtelen módon és erősen szemtelenül hallgatódzik.

— Idefigyeljen, — George Péter fülébe súgta. — Jobb lenne, ha nem itt beszélgetnék. Ülünk át oda ahhoz a sarokasztalhoz és én majd megmondom magának, hogy miféle businesst tudnánk mi ketten csinálni.

Norcott ment elől és leültek a sarokba ahol a letompított lámpák fénye sötétben hagyta az arcukat.

A koktéltündér egy percen belül odajött és unott pofával kérdezte.

— Hozhatok valami inni.

— Később, csillagom, — George válaszolta és kezének ideges intésével elküldte a természetes pincérlányt. Az elment, de tisztos távolságból szűrős szemeit rájuk szegezve továbbra is figyelte őket.

George kezét a szája elé tette és teljesen lehalkított hangon suttogott Péternek. — Tudom, hogy maga ki és hogy számíthatok magára, és szeretnék egy fontos dolgot magára bízni.

— Beszéljen, — Péter felelte. Most már gondolta, hogy Norcottal van dolga és biztos volt benne, hogy lassan kezdi megnyerni a bizalmát.

— Vigye ki ezt az aktatáskát az épület elé. — Norcott nézett rá. — Ott két ember fog magára várni. Adja oda nekik az aktatáskát és hozza nekem ide vissza a csomagot, amit azok adnak magának. Tízezer dollár üti a markát, ha sikerrel jár.

Péter kételkedett Norcott egyenességében. Tudta, hogy a gazember a világ legaljasabb szemete, és hogy könyörtelen gyilkos hírében áll. Mellkasát jeges rémület töltötte el és nem tudta, hogy mit tegyen.

— Még valami, — George Norcott folytatta. — Miután kiment az épületből tegye fel ezt az arcára. — És egy puha bőrdarabot csúsztatott az asztal alatt Péter kezébe. — Nem akarom, hogy tudják, hogy nem én vagyok. Az én személyem megjátszása a maga biztonságát szolgálja, Azok

a fickók odakinn nem mernének ujjat húzni velem és átverni. Nagyon jól tudják, hogy ki vagyok.

Péter megérintette a selymes anyagot és kiverte a hideg veríték. El van veszve, ha kimegy, és az életébe kerülhet, ha nem fogadja el George ajánlatát. A valósággal való szembenézés elvette a bátorságát és megbénította, de mégis biztosabbnak tűnt, ha bent marad.

— Bocsásson meg, — fogta könyörgőre a dolgot és hangja reszketett az elfojtott sírástól. — Igazán nem kenyerem, hogy ilyen dolgokkal foglalkozzak. Nem tudom, hogy mi van az aktatáskában és nem tudom, hogy mit kellene, hogy visszahozzak érte. A Silvermine tavernában csak viccelődtünk. Nagyon sajnálom, de csak irigyeltük, hogy mennyire jól érzi magát régi ismerősünkkel, Gertivel.

— Örvendek az őszinteségének. Így sokkal jobban hangzik az egész. — felelte George mosolyogva és atyai engedékenységgel szemlélte Péter kínlódsát. — Ha így állnak a dolgok magam megyek és magam fogom lebonyolítani a tranzakciót. — És ezzel felállt és két ujja közé fogva könnyed mozdulattal felkapta a bőrtáskát és lezseren sétálva kiment a főbejáraton.

* * *

Az éttermen kívül leselkedve Sandy észrevette a frontajtó nyitódását és összehúzott szemekkel odalesett, mint egy rövidlátó, aki eltévedt a denevérek barlangjában. A kitűnően megvilágított bejárat ajtóban felismerte a kifele lépő George alakját, akinek a kezéből lezseren lóbálózott lefele egy fekete aktatáska. George leült egy kovácsoltvasból kalapált fekete padra és körbehordozta a tekintetét.

Egy perc elmúltával két ember tűnt elő a sötétből és leültek George mellé.

— Elhoztuk a félmilliót, — kezdte az alak George jobb oldalán.

George elfojtott hangon felröhögött. — Micsoda különös éjszaka, — felelte. — Egy ürge bent a bárban éppen most ajánlott nekem tízezer dollárt, ha odaadom maguknak egy kisbőröndöt és beviszem neki, amit maguk adnak cserébe. Semmi sincs ingyen ezen a világon, ennyit már én is

megtanultam. Nem bízhattam egy vadidegenben, ki tudja, hogy milyen dolgokba van belekeveredve.

George egy pisztolyt érzett a bordái közé nyomódni.

— FBI, nézzük csak meg, hogy mi is van abban a maga táskájában.

— Megnézhetik, nincs semmi rejtegetnivalóm.

A baloldalán lévő alak elvette a táskát, kinyitotta és belenézett

— Nincs benne semmi, — mondta, — néhány hirdetési brosúra propángáz tüzelésű kazánokról, kályhákról, sütőkről és tűzhelyekről.

— Bizony, a szomszédos Suburban Propane cégnek dolgozom, mint kereskedelmi ügynök és bejöttem ide, hogy egész napos utazgatás után igyak egy kortyot.

— Hol van az, aki tízezer dollárt akart adni magának?

— Valahol bent az ívóban. Ha igyekeznek, még elkaphatják, ha éppen nincs más dolguk. Szerintem a kisbörönd is még nála van.

Sandy, látván a három férfit beszélgetni a padon, tudta, hogy figyelmeztetnie kellene Pétert. Megnyomta direkt tárcsázó billentyűt a telefonján, de Péter nem jelentkezett be. A telefon a zsebében lehetett és nem láthatta a hívásjelző villogását.

— A bűdös nyavalyába, — Sandy szitkozódott, de figyelmét elterelte egy Cadillac kocsis, ami éppen akkor húzott be a parkolóba. Mire visszanézett, senki nem ült a padon. A három férfi úgy eltűnt mintha ott sem lettek volna.

* * *

A két FBI ügynök belépett a bárba. Tekintetük találkozott a bártenderével, aki szemével a sarokasztalnál ülő Péter felé intett. Odamentek hozzá és az egyik leült a vele szemben lévő székbe. A másik Péter oldala mellé állt és elzárta az utat, ha esetleg Péter fel akarna kelni ültéből és a saját maga lábán és a saját akaratából szeretne távozni.

A férfi a széken mutatójával először magára majd partnerére mutatott. — Mark vagyok, ez meg itt Curtis.

— Na és, — Péter felnézett, — valahonnan kellene ismernem az urakat?

— Igen, hogyne, többször váltottunk email üzeneteket.

Peter biztos volt, hogy kik ezek a sötétöltönyös alakok. Ezek azért jöttek, hogy csapdába csalják Norcottot. Egy félmillió dolláros buksza lehet náluk, valahogy fel kell, hogy állítsák a kelepcét, valakinek, és fogalmuk sincs, hogy hogyan néz ki Norcott és melyik lehet az, akit keresnek. Hiszen örökké álarcot visel. Ha ügyesen játssza meg a kiosztott kártyákat, — Péter remélte, — könnyen átverheti őket.

— Tudom. Elhozták a csomagot, amit megbeszéltünk?

— Itt van.

— Mutassák meg.

Az öltönyös, aki Marknak nevezte magát az asztalra helyezte a kezében lévő aktatáskát és kinyitotta. Péter szeme kikerekedett, a táska tele volt szorosan egymás mellé rakott százdolláros pénzkötegekkel.

— Nincsenek megjelölve?

— Nincsenek, ahogyan az alkunk szólt. — Mark vigyorgott. — de hol vannak a javak, amit maga ígért nekünk?

— A társamnál, kint az épületen kívül.

— Nincs nála, már beszéltünk a polgárral.

— Polgárral, a társam egy nő.

— Akárki, minket nem érdekel a maga szex orientációja. De nekünk egy valódi férfi benyomását keltette.

— Kicsit természetes, de azért egy igazából feminin nőnemű egyén. Nekem elhihetik.

Curtis, az asztal mellett álló öltöny előkapta pisztolyát és Péter bordái közé nyomta. — Ne gecizz velünk, köcsög. Mi van a kisbőröndben a lábad alatt?

Curtis, hogy szavainak nyomatékot adjon, belerúgott a bőröndbe, amely rideg arroganciával ült ott, mintha odanőtt volna.

— Az, — Péter dadogott meglepetten, — a férfi hagyhatta itt.

— Férfi vagy nő, dönts már el, a te korodban már tudnod kellene a különbséget. — Felelte Curtis mérgesen és karja megfeszült, ahogy komoly erőfeszítés árán a bőröndöt felemelte és letette az asztalra.

— Nézzük meg, hogy mi van belül, — Mark előrehajolt és már nyitotta is a zárt. A fogónál kezébe akadt egy feketeszínű puha valami.

— Mi ez? — nézett kérdően Péterre.

— Fogalmam sincs, — Péter felelte zavarodott ártatlansággal.

Mark széthajtotta és letette az asztalra a rongyszerű valamit.

— Egy álarc, — csattant fel mérgesen, — egy fekete bőrálarc. Mi szüksége lenne magának egy ilyen álarcra?

Péternek elállt a lélegzete. Segítségkérően nézett körbe, de a két ügynök jegesre merevedett arca semmi szimpátiát nem mutatott. Ezzel a fáradsággal a halál kaszásának is könnyöröghetett volna. Szóra nyitotta a száját, de egyetlen hangot sem tudott kinyögni.

A bőrönd nem volt bezárva. Mark könnyen kinyitotta és a három férfi szemét szinte elvakította az aranyfényű csillogás. A bőrönd tele volt aranyrudakkal.

A bártender és a testes pincérmő odafutottak. Kezükből pisztoly volt és már messziről kiáltották.

— FBI, ne mozduljon, le van tartóztatva.

Péter próbált tiltakozni. — Semmi közöm a bőröndhöz. Ez az arany nem az enyém.

— Feküdjön le hassal a padlóra és tegye a kezét hátra. — FBI ügynök Curtis ordította és kirángatta Pétert ülőhelyéről.

A törvény embere, Mark és a csapos-bártender rátérdeltek Péter hátára és bogos csomót kötöttek karjaiból és kezeiből. A pincérmő rákattintott a csuklójára egy bilincset és ő is kiabált.

— Arc a földön, ne nézegessen felfele.

Péter sírt. — Nem vagyok az, akinek gondolnak.

— Igen, a maga azonossága kissé kétséges, — mark üvöltött Péter fülébe. — Maga néha egy üzletember, máskor meg egy álarcos bandita, aki öl és rabol. Milyen más neveket használt a Cara Negra néven kívül? Végre elkaptuk és most meg sír, mint egy pelenkás kisbaba a bölcsőben. Szégyellje magát, maga szarszagú buzeráns.

Curtis FBI ügynök kivett Péter igazolvány tárcáját és belenézett.

— Péter Wood. Darien, Connecticuti lakos, ez tényleg maga? Vagy valaki, akit a jégre tett, hogy elloppja az azonosságát.

— Nem, én tényleg Péter Wood vagyok, — sírt Péter, — nem vagyok Cara Negra.

— Majd a bírónak megmagyarázza. — Marknak szikrázott a szeme.
— Semmi sajnálatot nem érzek a maga fajtája iránt. Gyerünk, álljon fel és mozogjon. Majd az őrszobán minden kiderül.

Curtis és a bártender átkísérték a bilincsekbe vert és remegő Pétert a konyhán, akinek a könnyei úgy potyogtak, mint egy záporosó a nyári viharfelhőből. A szerviz bejáraton keresztül hagyták el az épületet és Pétert betuszkolták a rakodóállásnál álló zárt furgonba.

Órákkal később White Plains városban, a megyei FBI főhadiszálláson rendőrségi szakértők vizsgálat alá vették az aranyrudakat. A próbavésőre vert első kalapácsütések után az aranyos festék lejött és alatta kibukkant a fekete öntöttvas.

— Maga aljas szemétláda. — FBI főellenőr Mark Figueroa üvöltött magából kikelve. — Nem elég, hogy maga öl és rabol, maga csalni is akart. Maga 24 karátos aranyként akart eladni nekünk öntöttvasat. — És csontos kezének durva fejével, szavainak fizikai nyomatékot is adva, két hatalmas pofont zavart le Péter babaarcára.

Huszonnegyedik Fejezet

A finom vacsora és a nem várt asztaltársak kellemes élvezete után Anica tudta, hogy minden jónak sajnálatosan egyszer véget kell érnie és ideje, hogy ő és Vasile tovább induljanak.

— Atyám, — exkuzálta magát, — mennünk kellene. Kimegyek a mosdóba, megigazítom a hajamat, és ha visszajöttem induljunk.

— Nekem se ártana egy kis szépítkezés, — Gerti ajánlkozott. — Ellenedre lenne, ha veled tartanék?

— Ellenkezőleg, nagyon is örvidenek, — felelte Anica és várt, amíg Gerti is felállt, majd karját karjába fonva a női toalett felé vették útjukat, egy hosszú oldalfolyosó végében.

A fényesre világított helyiségben megálltak az egész falat elfoglaló tükör előtt és lerakták a táskájukat. Nekiálltak fésülni, nézegették és púderozták magukat, és ahogy Anica elővette élénkpiros rúzsát és kezdte kenni ajkaira Gerti elkapta a lány tekintetét.

— Anica, — beszélt lassan a tükörképhez, — esküvőm napján a rendőrség agyonlőtte édesapámat a saját szemem láttára.

Anica nem hitte, hogy ilyen szörnyűség tényleg létezhet-e a valóságban. Első gondolata Gerti elmeállapotát vonta kétségbe, kételkedett őszinteségében és kelepcét vagy aljas becsapást gyanított és kételkedő tekintettel oldalpillantást vetett a beszélőre.

De Gerti nem állt meg. — Apámat azzal vádolták, — folytatta, — hogy ő a Cara Negra és a zsebében bizonyítéknak megtalálták a hírhedt bandita fekete bőrálarcát.

Anica hamuszürkére sápadt. Nyugalmat próbált erőltetni magára, de keze reszketett, a rúzs rúdját nem tudta egyenesen tartani és az égőpiros

mázat hosszú csíkokban széjjelkente a szája körül, ahogy a tartópult szélét megragadva próbált nem összeesni.

— Miből gondolták, hogy apád a Cara Negra? — kérdezte nyugalmat erőltetve magára és meglepetését közömbösséggel palástolva.

— Miért, hallottál már róla? Ismered talán? — kérdezte Gerti válasz helyett.

— Mikor történt a dolog és hol?

— Két nappal ezelőtt, Darienben.

— Lehetetlen. Apád milyen testalkatú volt?

— Százhetvenöt centi, testes, csupa izom, hatvan éves vízvezeték szerelő. Ez volt az én apám.

— Cara Negra legalább százkilencen centi magas, kisportolt, karcsú és félelmetesen széles vállalai vannak. Mindamellettt nincs több negyven, negyvenöt évesnél.

— Honnan tudod? — Gerti szívét egyidejűleg öntötte el a keserűség és a remény és hangja elcsuklott az izgalomtól. Két hideg veríték kiverte tenyere közé fogta Anica kezét és ujjai imádságra kulcsolódtak, ahogy könnyögött újonnan kapott lelki bizalmasának megértéséért. — Nagyon kérlek, hogy mond el. Tudnom kell, hogy apám nem volt Cara Negra.

A bányamester leánya vizsgálódva méregette Gerti arcát. Őszinte, felmérhetetlen szomorúságot látott rajta és megsajnálta a fiatal nőt.

— Elmondom, de egyedül a lelki békéd kedvéért, és ez kizárólagosan kettőnk között kell, hogy maradjon és senkinek, Gregnek sem, az anyjának sem és senki másnak sem mondhatod el.

— Nem árulom el a titkodat, de tudnom kell az igazságot.

— Ki ez a Greg? — Anica kérdezte válasz helyett.

— Jó barátom volt mielőtt férjhez mentem. — Gerti törölgette a könnyeit, melyek áradata a remény és a keserűség között, mint az apály és a dagály hullámai erősödtek és csökkentek.

— Már úgy értem, hogy milyen vonalon dolgozik. — Anica nem adta fel a faggatást. — Mi a szakmája?

— Ha elmondom neked a titkomat, — Gerti felelte kérlelő hangon és Anica kezét a szívéhez szorította. — Valamit, amiről senki sem tud

egyedül csak én. Megbízol-e majd bennem akkor, hogy elmond, amit tudsz Cara Negráról?

— Talán, — Anica felelte kitérően, nem akarván elkötelezni magát.

— Terhes vagyok. És gyermekem apja Greg. Nem a férjem. Senki nem tud róla, még Gregnek sem mondtam meg.

— Na, szép kis pácba keverted be magad, lányom, — Anica válaszolta mesterkéletlen hangon és könnyed, biztató mosoly jelent meg az arcán. — Elmondok neked mindent, amit tudok Cara Negráról, ha te elmondod nekem a való okot, amiért kérdezed. A tiszta, őszinte igazságot akarom hallani, hogy miért akarsz tudni kilétét.

— Az igazságot?

— Igen, és a valódi szándékomat, — Anica arca szigorú lett és hangja követelő.

— Az a gyanúm, hogy Cara Negra az én férjem.

Anica megperdült a sarka körül és két kézzel szorosra fogva megragadta Gerti torkát.

— Miről beszélsz, te megkerült lotyó? — kiáltotta. — Csak nem a hatóságoknak dolgozol?

— Nem, igazából nem, — Gerti zokogni kezdett. — Elvesztettem édesapámat, a férjem esküvőnk napján becsukatott a bolondokházába. Valaki kell, hogy segítsen nekem megtudni a férjem igazi mivoltát.

— És tőlem várod, hogy én mondjam el neked a titkaimat?

— Nem akarom tudni a titkaidat. Csak könnyörgök neked, hogy segíts fényt deríteni a férjem titkos életére.

— A férjed félrelépéseiről semmit nem tudok. De tudom, hogy a te férjed nem Cara Negra. Cara Negra az én vőlegényem. Mától számított harminc nap múlva lesz az esküvőnk.

— Láttad valaha az arcát? — Gerti törölgette a könnyeit.

— Nem. Az álarc mindig rajta van. Soha le nem veszi. Azért a neve Cara Negra.

— Hogyan bízhatok valakiben, akinek az arcát soha nem láttad?

Anica erre nem tudott felelni.

— Kell, hogy lássam az arcát, — Gerti könnyörgött tovább, — Tudnom kell, hogy ő a férjem-e vagy sem.

— Képtelenség, találgatás, rágalom, akármi,— Anica mérgeződött felháborodva. — De magam is szeretném tisztázni a dolgot. Gyere el a házunkhoz. Tucatnyi női alkalmazottunk van. Én ellenőrzöm a munkájukat. Amikor Cara Negra eljön, letépheted az álarcát és megtudhatod, hogy valójában ki ő.

— Így fogok tenni.

— Figyelmeztetek, lehet, hogy megöl érte.

— Nem érdekel, nem félek meghalni.

— Még egy dolog, — Anica folytatta a figyelmeztetéseit. — Ha jössz és velünk vagy, meg kell játszani a süketnémát. Munkásaink közül senki nem tud angolul, kizárólag csak románul beszélnek.

— Miféle munkát végeznek?

— Konyhai munkát. Készítik az étel a férfimunkásoknak.

— Mehetnék veled most?

— Nem. Apám soha nem engedné meg, hogy telepünk közelébe gyere.

— Ajkaim lezárva. Semmit nem akarok tudni businessetekről. Csak a vőlegényed arcát szeretném látni egy pillanatra, megmondani neked, hogy ki ő, és nem érdekel, hogy utána mi történik.

— Megegyeztünk, de egy szót sem Gregnek vagy az édesanyjának. Lehet, hogy a hatóságoknak dolgoznak vagy a versenytársainknak. Inkább megadom az útirányt.

Gerti noteszt vett elő kézitáskájából és leírta, amit Anica lediktált neki.

— Carmel falu közepéből hajts kifelé a Route 301-es úton és menj tovább a két víztároló közötti töltésen haladó műúton. Amikor a baloldaladon lévő víztároló keskeny folyóvá válik, fordulj balra az első hídon, ami keresztülmegy rajta. A híd egy rozoga régi faalkotmány és az út neve Dixon. Az út nincs leaszfaltozva, semmi más csak egy egyenetlen sziklával borított földút, mintha sehova sem vezetne. Hagyd a kocsidat közvetlen a híd utáni oldalon. Néha horgászok vagy vadászok járnak arra és azok is otthagyják a kocsijukat. Senkinek sem fog feltűnni. Az út többi részét, körülbelül félmérföldnyi távolságot, gyalog kell megtenned. Ha elértél egy vasrácsos kapuig, mássz át rajta, kövesd az ösvényt és meg

fogod látni a házunkat. Egy domb mögé ugyan el van rejtve, de ha nem térsz le a csapásról, megtalálod. A bejárati lámpát rajtahagyom, és ezt kell, hogy lássad a sötétben. A szobámban is rajtahagyom a villanyt. Kopogtasd meg az ablakomat, beengedlek, és másnap reggel becsempészek a női konyhaszemélyzet hálójába.

— Köszönöm, Anica, — Gerti felelte és megcsókolta a leány arcát.

— Még egy dolog, — felelte az és nem csókolta vissza. Gertit

— Ne beszélj, egyetlen szót sem, főleg akkor nem, ha angolul próbálnak hozzád szólni. Apám és partnere habozás nélkül megölnek, ha azt hiszik, hogy kémkedsz. Ha bajba kerülsz, tőlem ne várj segítséget. Letagadom, hogy valaha is láttalak.

— Értem.

— Akkor jó, — Anica barátságatlanul jeges arca kissé felengedett.

— Mossuk le arcunkról a könnyeket, fejezzük be a szépítkezést és tegyünk úgy, mintha a legjobb barátnőnk lennénk.

— A legjobb barátnők vagyunk, — felelte Gerti sietve. — Az én egyenességemben megbízhatsz. Nagyon hálás vagyok a bizalmadért és soha nem foglak becsapni.

* * *

Bent az étteremben Vasile már felvette a kabátját, kifizette Anica és a saját részét készpénzben és jó adag türelmetlenséggel az arcán várakozott.

— Ti aztán jó sok drága időt eltöltötök odabent. — mondta és mély hangja vádaskodó volt és nyers.

Anica megsimogatta apja arcát, — Tatus, úgy nézem, hogy én egy kicsit túlságosan elkényeztettelek. Nekünk nőknek megvannak a magán dolgaink, amit minden férfinak respektálnia kell. Örülj, hogy ilyen csodálatosan kellemes társaságunk akadt, honfitársak az óhazából, nagyon ritka alkalom az ilyen Putnam megyében.

A három nő megölelte egymást és egyenként belecsókoltak a levegőbe. Vasile kezét rázott Greggel és a szemébe nézett.

— Sok szerencsét, fiam, — mondta, — bárhová is visznek ambícióid, és bármit is hoz a jövőd.

Miután Vasile és Anica elment, Elisabeth intett a pincérnőnek és az odasietett.

— A számlát, ha lenne olyan kedves. — mondta és elővette a pénztárcáját.

— Még maradjunk, — Greg megálljt intett a kezével. — Igyunk meg egy kávé. Még lenne valami mondanivalóm.

Mialatt a friss kávé csöpögött kifelé a gépből, Greg megköszöri a torkát, közelhajolt a másik kettőhöz és beszélni kezdett.

— Ezek a népek, nagyon rendes embereknek néznek ki, de van bennünk valami, ami azt mondja nekem, hogy náluk van a titok kulcsa, amit keresünk.

— Mit értesz ez alatt. — kérdezte Gerti.

— Vasile valami olyan businessben van, ahol rengeteg segédmunkást alkalmaznak.

— Ezt miből gondolod? — vágott közbe Elisabeth.

— Figyeltem az arcát, amikor te említetted neki az ismerősödet Hátszegről, hogy meggazdagodott és aranyban kereskedik. Azonnal bezárkózott. Ennek az embernek rejtegetnivalója van.

— Ez még nem jelenti azt, hogy sok fizikai munkát végző alkalmazottja van.

— Anyu, nekem kötelességem, hogy mindenkit gyanúsítsak. Főleg bevándorlókat, akik túlságosan gyorsan meggazdagodtak. Senkiből sem lesz vagyonos, mert sokat dolgozik és takarékos. Meggazdagszanak, mert olcsón dolgoztatnak másokat és kizsákmányolják a munkásaikat. A törvény szerint megállapított minimális bérnél kevesebbet fizetnek, nem fizetik sem a társadalombiztosítást sem a munkanélküli biztosítást. A könyvelésbe be sem vezetik ezeket az illegális bevándorlókat. Az ilyen és ehhez hasonló gyakorlatok ellen törvényeket hoztunk, szervezett munkásaink és választott politikai képviselőink keményen küzdöttek ezeknek a törvényeknek a megszavazásáért, amit lelkiismeretlen üzletemberek semmibe vesznek és megkerülnek. Ezek nem tisztelik a mi országunk törvényeit. Az adófizetőknek kell fizetnie a nincstelenek orvosi biztosítását, a

munkahelyen történt balesetek számláját és családjaik szükségleteit, mert ezek a munkaadók nem fizetnek elegendő bért, hogy abból meg lehessen élni. Az üzletemberek egyre gazdagabbak lesznek és a dolgozók egyre szegényebbek.

— Ezek az egész társadalmat érintő óriási kérdések, Greg, — Elisabeth sóhajtott. — nem azért jöttünk ide, hogy erről vitatkozzunk.

— Igaz, — felelte Greg elgondolkozva, — de ez a Vasile egyáltalában nem tetszik nekem. A saját lányát is terrorizálja.

Gerti ásítást nyomott el. — Hosszú volt ez a mai nap, ideje lenne lefeküdni.

— Kellett volna követnünk ezt a Vasilét, — Greg ragaszkodott, Gertit figyelmen kívül hagyva. — Meg kellett volna tudnunk, hogy miféle vállalata van.

— Béreljünk ki itt egy szobát, — Gerti durcásra húzta a száját. — Nem megyek vissza a Silver Hill diliházba. Ügyvéded fogadok és váltni fogok, mielőtt oda még egyszer beteszem a lábamat. A saját házunkba sem tudok visszamenni. George Norcott ott biztosan megtalál, és egy életre becsukat a bolondok közé.

— Nekem meg reggelre a Stamford kórházba kell lennem a munkahelyemen. — Elisabeth tette hozzá.

— Semmi baj, — Greg javasolta rábeszélő hangon. — Ez éppen így a legmegfelelőbb. Kibérelünk itt egy szobát, és Gerti lepihen. Én anyut visszaviszem Stamfordra és holnap reggel eljövök Gertiért, és utána meg majd meglátjuk.

— Tökéletes az elgondolás, — Gerti bólintott megkönnyebbülten. — Kérdezzük meg a bártendert, hogy van-e kiadó szoba.

A bártender azonnal jött és udvarias hangon magyarázta. — Hogyne lenne szobánk. Négy szoba van az emeleten, amit néha kiadunk bérbe. A szobával reggeli is jár. Svédasztalos reggelinket reggel héttől délelőtt tizenegyig lehet igénybe venni.

— Nagyon jó, kivesszük. — Gerti kiáltott, azonnal megragadva a lehetőséget.

— Van szobánk egy duplaszéles ágygal, vagy van szobánk két egyszemélyes ágygal, — bólintott a bártender, — az ár ugyanaz.

— Az egyágyast kérjük, — Gerti válaszolta sietve. — Csak én maradok itt éjszakára. A többieknek vissza kell menniük Connecticutba.

— Értem, — bártender mosolygott megértően. — Kövessen, fiatalasszony, megmutatom a szobát és odaadom a kulcsot.

— Két kulcsot, — Greg kacsintott és kettőt mutatott az ujjával. — Reggel visszajövök és én is szeretném megízleni azt a híres reggelit.

Huszonötödik Fejezet

Egy órányi kucorgás után a sötétben Sandy pupillái úgy kitágultak, hogy a fekete aszfaltbehajtó tetején mászó svábbogarat észrevette volna. Ahogy a Cadillac megállt és első ajtói mind a két oldalon kifelé csapódtak, nem kellett erőltetnie a szemét, hogy meglássa a kocsiból kibukkanni a két mélynövésű, vékonytestalkatú férfit, prominensen kiemelkedő pofacsontjaikkal és vállig érő ébenfekete, sima hajukkal.

— A columbiaiak, — suttogta és a rázúduló adrenalin roham olajt öntött lelkesedésének tüzére.

Lecsúszott a szikláról és fától fáig lopakodva végigvitorlázott a sövény mentében és észrevétlenül kijutott a parkoló aszfaltjára, két lépéssel a columbiaiak orra előtt.

— Helló fiúk, — mondta kissé bután és súlyának és sietsége momentumának egyesített ereje megingatta egyensúlyát és szinte hasra vágódott.

Reflexszerűen mind a két férfi kezét túlméretezett kabátjának hajtókája alá lökte és erősen tört angolsággal válaszoltak.

— Maga kicsoda?

— Maguk ketten nem véletlenül Signore Cara Negrát keresik? — kérdezte Sandy feleletül.

De az udvarias viszontválasz helyett, egy igazán illedelmes kérdésre, két kerek lyuk irányult feléje, két géppisztoly csövének mellkasát célzó vége.

— Cara Negra felesége vagyok, Gerti, — Sandy folytatta. — korábban közeli bizalmas titkárnöje, jelenleg oltár előtt megesküdtött felesége. A férjem szeretné, ha feljönnének a szobánkba és ott fejeznék be szóban forgó tranzakciónkat.

— Igen, fel volt töltve az internetre és a főnök már el is küldte gratulációját Signore Negrának. — morogta az egyik columbiai a másiknak. — Felmehetünk a szobájukba, ha gondolják, hogy ott biztonságosabb, de a kérdés mégis az, hogy elhozták-e a portékát, amiben megállapodtunk.

— Semmi probléma, mehetünk, — Sandy felelte. — De a mi portékánk kissé nehéz, számokban beszélve száz kiló. Férjem kocsjának csomagtartójába tette és miután maguk megmutatták nekünk a pénzt, átadja maguknak.

— Miért ne mutathatnánk meg a pénzt itt?

— Sötét van és valaki megláthat. Tudomásunk szerint az FBI kelepécét állított neki. Ügynökök lehetnek a közelben és figyelnek minket, ahogy itt beszélgetünk.

— Személyesen akarunk beszélni Signore Negrával. — makacskodtak a columbiaiak.

— Pillanatnyilag nincs itt, de a szobából felhívhatjuk telefonon. — Sandy próbálta folytatni ravaszkodását.

— Túl kockázatos, le kell fűjnünk az egészet, — a columbiaiak egyszerre rázták a fejüket. — Majd máskor, egy másik helyen ahol senki sem figyel minket.

—Semmi kockázat, bent a bárban van egy zöldfülű csalikacsa az FBI részére. Mialatt annak a lefogásával foglalatostkodnak, mi kellő biztonságban lebonyolíthatjuk a tranzakciónkat.

A két fegyveres férfi hitetlenkedve meredt egymásra. Elfojtott hangon spanyolul kezdtek hadarni, majd az egyik elővett egy mobil telefont és megnyomta rajta az egyik gyors hívó gombot.

Sandy is előhalászta a saját telefonját és ismételten tárcsázta Pétert, de Péter most sem jelentkezett. *A fészkes fenébe, Sandy mérgeződött, ne tűnj el most a balfenéken. Fel kell, hogy gyere a szobámba, mint Cara Negra, fel kell, hogy markoljuk a két milliót és utána hadd követelje igazi fekete álarc a columbiaiaktól az aranyat.*

Sandy bekukkantott az ivóba és nem látta Pétert sehol. A totális katasztrófa lehetősége azonnali történéssé testesült. Sandy kigúvadt

szemekkel vizsgálódott, de senkit nem látott, Péter nem volt sehol, de a bártender sem és a pincérlány sem.

Innen jobb, ha lelépek, gondolta ijedten, élve, ha lehetséges.

Visszafordult a columbiaiak felé és ártatlan szemekkel nézett rájuk.

— Igazuk van, ha jobban meggondolom, mégiscsak el kellene halasztanunk a dolgot. A férjem nem veszi fel a telefont. Lehet, hogy nem tudja könnyen lerázni az FBI kopóit.

— Semmi probléma ezen a téren, drágám, — egy férfiasan rezonáns mély basszus hangzott fel a háta mögött. — Minden a legnagyobb rendben van. A fakabátok már elvitték a bakot és azzal foglalatostkodnak.

Sandy a hang felé nézett és George Norcott legédesebb, legjoviálisabb mosolyú mézédességtől csöpögő kedves arcát látta egy félméternyre maga előtt.

Norcott kezet nyújtott a columbiaiaknak. — Látom, hogy már összeismerkedtek a feleségemmel. Feltételezhetem, hogy Leon és Pedro urakhoz van szerencsém?

— Maga az igazi Cara Negra? — a két columbiai szeme megvillant és gyakorlott mozdulattal nyúltak a fegyverük után.

— Semmi szükség azokra, magam is szinte fegyvertelen vagyok, — vigyorgott Cara Negra és kabátja szárnyát félrehúzva megmutatta a derékszíjába dugott Magnum 45 automata revolvert. — Mindannyian becsületes üzletemberek vagyunk és betartjuk a korrektség titkos kódjának szabályait. Kétszáz kiló arany van a furgonomban. Csak oda kell hajtanunk és át kell, hogy rakodjuk az aranybugákat a maguk Cadillacjébe.

Leon és Pedro lefele fordították géppisztolyaik csövét és Leon beleszólt a telefonjába. — Minden rendben, Signore Antonio, Cara Negra itt van az arannyal.

Pedro George fele fordult. — Hol van a furgonja, Signore Negra?

— A Croton Falls vasútállomás parkolójába hagytam. Azonnal indulunk oda. Egyikük jöhet velem az én kocsimban, pisztolyostól, ha úgy jobban tetszik. A másik meg kövessen minket a Cadillacben, a további biztonság és becsületesség kedvéért, az én szexi és fiatal feleségemmel túszként az oldalán.

A columbiaiak tétováztak.

— A feleségem, — George Sandy fele intett és rámeresztette ijesztő szemeit.

— Gerti, — Sandy pukedlizett szégyenlősen.

Norcott gúnyos megkönnyebbüléssel szusszantott egyet válaszul és nagyképű hangon folytatta. — Hát akkor Gerti, legyen úgy, a nejemnél sem lesz semmi fegyver, a mobiltelefonját is oda fogja adni maguknak, de, és ez csak természetes, a kétmillió velünk fog utazni, az én Mercedesemben. Feleségemet végtelenül szeretem és számomra ő a mindenséget jelenti. Régebben pincérlány volt a Silvermine tavernába, — erre a szóra Sandy arca hamuszürkéből halálsápadtra fehéredett, de George tovább folytatta, business a szokásos, nyugodt üzletember hangján. — Rettenetesen nehezen kellett dolgoznia, de mégis mindig talált időt arra, hogy tréfáival felvidítson és én tetőtől talpig szerelembe estem vele. Most az életemet és verejtékes munkával keresett pénzemet is rábízom. Számomra jóval többet ér az ő élete, mint kétmillió dollár.

— Elég ebből a szentimentális baromságból, — Leon morogta. — Pedro, vedd el Mrs. Negra mobiltelefonját. — utána Norcott felé fordult. — Én magamhoz veszem a pénzt és megyek magával, de a hátsó ülésen ülök és pisztoly tartok a tarkójához és Pedro lelövi a feleségét, ha el akarja veszíteni őket a sötétben. Maga szeretné, hogy mi megbízzunk magában, maga is kell, hogy bízzon bennünk. Ha majd megmutatta nekünk az aranyat, akkor megmutatjuk magának a pénzt.

— Tisztességes ajánlat, ebben megegyeztünk, és indulhatunk. — bólintott George és megindult Mercedes kocsija felé.

* * *

George úgy vezetett, mint egy vadászrepülő pilóta. Hatvan mérföldes sebességgel, mint egy rakéta robbant be a Saw Mill River Parkway országútra és fokozatosan gyorsított, amíg elérte százat.

Pedro spanyolul szitkozódott, de szívós kitartással követte Norcott kocsiját. Angol nyelvhasználatában kizárólag a legordenárébb káromkodásokra szorítkozott, és kizárólag csak akkor, ha Sandyhez beszélt.

— Te rohadt tripperes kurva, nehogy azt gondolt, hogy nem lölek le, mint egy kutyát, csak a durranás kedvéért. Ha ez a szemétláda dög férjed át akar bennünket baszni, te egy koszos hullá leszel. Le fogom hugyozni azt a dagadt tetemed és a Villavicenzói farmomon megetetlek a disznóimmal.

Tíz perc múlva George minden figyelmeztetés nélkül lejött a parkútról s úgy hajtott a kanyargós és töksötét hegyi úton, mint egy megőrült római chariot kocsis, aki jeget visz az Alpokból Nérónak, a római császárnak. Keresztülhajtott a víztároló feletti hídon és észak felé fordult a 100-as úton. A víztároló leszűkült és a gyorsfolyású hegyi folyam, a Croton River lett belőle. Ismét áthajtott egy hídon és egyenesen a kivilágítatlan parkoló felé tartott az állomás és egy bozótos őserdő között.

Ahogy megállt kocsijából azonnal kiugrott és belevigyorgott Pedro félig megőrült pszichózissal terhelt elmebetegszerű képébe és kedves hangon kérdezte. — Remélem, hogy nem hajtottam túlságosan gyorsan?

— Nekem úgy tűnt, hogy szánt szándékkal el akarta volna veszejteni feleségét, — Pedro hörögte vérbeforgó szemekkel és megtapogatta az oldaláról bőrszíjon lelógó rövidcsövű géppisztolyt.

— Na, egy kicsit frissen talán, bevallom, szeretem az izgalmakat— felelte George fölényesen, — de nem történt semmi baj és itt van a furgonom az arannyal.

— Kinyitni, — csattant fel a két columbiai és egyszerre szegezték rá fegyverüket George-ra.

George kinyitotta a hátsó ajtót, egy terjedelmes halomról lehúzott egy fekete takarót és elővillant a glédába rakott temérdek aranyrúd.

— Itt van, — mondta, — lássuk a fizetséget.

— Két golyó, egy neked, egy meg a feleségednek, ennyi elegendő kell, hogy legyen fizetségnek, — Leon felelte goromba tegeződéssel.

— Ne siessenek annyira, — George vigyorgott, — tekintsenek hátra pillanatra és próbáljanak meg udvarias üzletember módjára viselkedni.

Leon és Pedro nyakbőrükön érezhették a pisztolycsövek hidegét, mert azonnal mozdulatlaná merevedtek.

— Látják, — George csúfolódott vérfagyasztó gúnnyal. — Keserves nap az a pokolban, amikor én kell, hogy tanítsak nektek jó modort. De én nem veletek kötöttem üzletet, hanem jó barátommal, Antonióval és biztos

vagyok benne, hogy nem esne neki jól, ha megtudná, hogy elraboltátok tőlem az aranyat, amivel Villavicenzói palotájának hat fürdőszobájában akarta kicserélni aranyra az összes vízcsapot.

— Minden rendben, leeresztheted a fegyvert. — George folytatta és intett Juonnak, aki a columbiaiak mögött állt. — Azt hiszem ezek a derék spanyolok megértették a lényegét.

Juon óvatosan leeresztette pisztolyát. George hirtelen előrelendült, kitépte a pénzt tartalmazó bőröndöt Leon kezéből és ordítani kezdett.

— Ti két tátott szájú gyengeelméjű, lóduljatok és kezdjétek átpackolni az aranyat, amíg megszámolom a pénzt. Remélem a ti érdeketekben, hogy nem kell a főnökötöknek azt mondanom, hogy elloptátok a pénzt mielőtt időm lett volna megszámolni. Biztosra veszem, hogy nem lesz túlságosan elégedett kétszínű gazemberségetekkel, és ne próbálkozzatok nálam munkáért folyamodni, ha azonnal kidob az állásotokból és kirúg benneteket az utcára.

Leon és Pedro sietve nekiálltak a munkának és hamarosan átrakták az összes aranyat a Cadillacbe.

— A pénz megvan, — George nézett fel miután megszámolta a pénzt. — Juon, kísérd vissza ezt a két úriembert a járművükhöz és ereszd őket az útjukra. Természetesen vedd el tőlük a fegyvereiket. Nem szeretném, ha kísértésbe esnének és kapzsiságuk legyőzné józan ítélőképességüket és tönkretennék ezt a másképpen bódítóan szép éjszakát, azzal, hogy lelövésükre kényszerítenének minket.

Pedro beült a vezetői ülésbe, Leon melléje az utas oldalon és lehajtotta az ablakot. — Mi legyen a feleségével? Nem akarja? Még mindig itt reszket a hátsó ülésen.

— Vele? — George vigyorra húzta a száját. — Bocsássanak meg, de olyan szórakozott vagyok, de ez a tyúk nem a feleségem. Tulajdonképpen nem is tudom, hogy kicsoda, csak annyit, hogy régebben pincérnő volt a Silvermine tavernánál. Az én feleségem közel sincs ilyen kövér, valójában karcsú, mint egy nádszál és egy másodpercre sem bíztam volna rátok. Ezt vigyétek el Signore Antoniónak, mint extra bónuszt a mi ma esti sikeres tranzakciónk tetejébe. De ne engedjétek megszökni. Könnyen eljárhat a

szája és az nagyon kellemetlen következményekkel járhatna mindannyiunk számára.

* * *

Pedro dühében úgy vette be a kanyart, hogy a Cadillacet szinte két kerékre állította. — Mit csinálunk a kocával? — kérdezte dühödten a partnerét, — remélem, hogy nem akarsz Columbiába elvinni.

— Miért ne, a nemzetközi szex rabszolga vásáron könnyen eladhatjuk. Bogotában ismerek egy ügyes közvetítőt.

— Nem gondolod, hogy túl kövér?

— Afrikában szeretik a kövér fehér nőket. Jó pár ezer dollárt is kaphatnánk érte.

— Ne adjanak el, — Sandy könnyörgött, — apám örömmel kifizeti a váltságdíjat.

— Majd meglátjuk, — Pedro válaszolta, ahogy ráfordultak a hatsávós I684 műútra. — Annak adunk, aki a licitáláson legtöbbet ajánl.

— Tegyenek le akárhol, — Sandy zokogott, — akármilyen hely is jó. Nem fogok semmire sem emlékezni. A mobiltelefonomat is megtarthatják. Soha többé nem akarom használni. Ígérem, hogy nem árulok be senkit.

— Miért játszottad meg, hogy a felesége vagy?

— Nem tudom. Csak egy buta tréfa volt.

— Nem akartál bennünket, úgy mellékesen, kirabolni?

— Nem, nem, — hajtogatta Sandy és egyre zokogott.

— Úgy vettük észre, hogy ismer valahonnan téged.

— Ismer. A feleségének vagyok a barátnője, esküszöm.

— Aha, az más. Akkor, ha beköpsz erről valamit a rendőrségnek, megtalál és kiosztja neked megérdemelt büntetésedet.

— Miért árulkodnék? Maguk csak egy tisztességes tranzakciót bonyolítottak le. Nem csináltak semmiféle törvénybe ütköző tevékenységet.

— Na, ez a buksza, nem is olyan hülye, mint amilyennek látszik, — Pedro hahotázott megvetően. — Mi tényleg tisztességes üzletemberek vagyunk, ha néha egy kicsit keményen is kell alkudoznunk.

Közben a Cadillac elérte a Westchester megyei közösségi repülőteret. Pedro a parkoló egy távoli részébe parkolta a kocsit és a biztonság kedvéért négy bőröndbe átcsomagolták az aranyat. Az aranybugákat körberakták puha rongyokkal és ruhákkal és a négy ötvenöt kiló súlyú csomagot felrakták egy kézi targoncára.

— Így nem lépjük túl a súlyhatárt, — Leon magyarázta és elégedetten röhögött hozzá.

Bementek az épületbe és a négy csomagot egy hordárra bízta. Az bólított és zsebre vágta a százdolláros borralalót. — Uraim, — mondta komoly arccal. — Ne aggódjanak, külön gondom lesz, hogy csomagjuk baj nélkül felkerüljön repülőjükre.

A hordár kikerülte az átvilágító gépet és átrakta a csomagokat a légitársaság elektromos bőröndszállítójára. Beindította a motort és Pedro és Leon bőröndjeivel egyenesen a kifutópálya raktárépület felöli sarkában várakozó magángéphez gurult.

* * *

A repülőtér várótermében Sandy esdekelve könyörgött a két columbiainak.

— Rettenetesen kell vécéznem, kérem, eresszenek ki a vécére.

— Ok, — Leon bólított nagylelkűen. — Mi majd kint várunk, de ne próbálkozzon bent valami viccessel humorizálni.

A lady toalett helyiségben Sandy azonnal magára zárta az egyik fülkének az ajtaját. Felmászott és lekuporodott a vécékagyló tetejére, felhúzott lábait a melléhez szorította, bugyiját a szájába tömve elfojtotta sírását, és teljesen mozdulatlan maradt.

Órákkal később, amikor már lábai teljesen elzsibbadtak, sem mert megmozdulni, és kivenni a szájából a fojtogató tömést.

* * *

Pedro és Leon egy darabig türelmesen várakoztak a női vécé előtt, de hamarosan megunták és idegesen feszengeni kezdtek.

— Ugye nem akarjuk tényleg elvinni Don Antoniónak, vagy igen?
— latolgatta Leon.

— Ott egye meg a fene, hagyjuk itt. Ez a Cara Negra, vagy akármi legyen is a neve pimaszkodott velünk. Okozzunk neki valami kellemetlenséget. Majd valami ügyes hazugságot kell, hogy kitaláljon, ha ez a liba bejelenti a rendőrségen. De megérdemli, kellett volna adnia nekünk valami extra bónuszt, vagy valami érdekesebb jutalmat, ha akarta volna, hogy ne áruljuk el a titkát.

— Itt helyben is lelőhetjük, és el van intézve.

— Túlságosan véres felfordulás lenne, és komoly problémát jelentene a hulla eltüntetése. Ketten sem tudnánk beemelni a Cadillac csomagtartójába.

— Igaz, legyen a nő Cara Negra problémája, ne a mienk.

Pedro és Leon rövidesen beszálltak magánrepülőgépjükbe és nyolc óra múlva átadták az aranyat Signore Antoniónak.

— Volt valami nehézségetek? — kérdezte az elegáns ruhába öltözött öregúr.

— Semmi.

— Bármi probléma?

— Az se.

— Tudtam, hogy Signore Cara Negra talpig úriember. — bólintott Signore Antonio és elvette a karcsú kristálypohárba felszolgált Singapore Sling koktélt a piciny bikinibe parádézó fiatal szobacicától. — Vele mindig tiszta gyönyör a business.

Huszonhatodik Fejezet

Kocsijának kereke puhán megcsúszott a behajtón, az épület mögötti parkoló zúzottkőve ráspolyként csikordult a súly alatt, Greg már kora hajnalban visszaérkezett Mahopacra. A sápadt holdfényben, az éjszaka hosszú árnyékinak rejteke alatt, egy sötétárnyú óriásbagoly csapott le áldozatára. Hangtalanul, bársonyosan puha szárnyak szélesre feszítve, az éjszaka kegyetlen ragadozója belemélyesztette karmait a patkányanyába, aki gyanútlanul kutatott élelmiszer után szopóskorú kölkei számára. A csupasz csecsszopók, melengetően egymáshoz bújva a szemetes tartály alja alatti fészükben, hiába várták visszajöttét, életadó anyjuk nem jött többé soha már.

Greg felment a falépcsőkön és mágneses kártya kulcsát becsúsztatta a zárba. A zöld szem egy pillanatra felvillant és Greg lenyomta a sárga bronzkilincset.

Bent, a fénytelen koromsötétben hallotta Gerti egyenletes szuszogását, az elnyújtott levegővételeket, a kilélegzés elernyedten selymes susogását és észlelte közelségét, ígéretes nőies kisugárzását, mely testének izgató melegéből eredt és delejes energiával árasztotta el az egész szobát.

Levetkőzött és a takaró alá bebújva lefeküdt Gerti mellé. Nehéz testének ügyetlen mozdulata lehúzta a fiatal nőről a takarót és kutató kezének reszkető tenyerével puhán érintve a selymes bőrt megsimogatta Gerti mezítelen maradt fenekét. A szoba levegőjének és kezének hidege megzavarták teste tüzének forró kályháját és Gerti hátán végigfutott a reszketés jeges hulláma. Felébredt és karját a fiú vállai köré fonta. Greg visszahúzta a lecsúszott takarót, hogy Gerti testének annyira kívánatos forrósága el ne röpphenjen és kezét gyöngéden rátette a leány derekának csípő feletti vékonyára.

Gerti felemelte fejét, száját közel Gregéhez tartotta és az örömteljes viszontlátás szavait suttogta a fülébe.

— Greg, visszajöttél. Nem hagytál el.

— Gerti, én téged soha el nem hagylak. Mindig szerettelek, most is szeretlek és ameddig élek, öröké szeretni foglak.

— Édes vagy és aranyosan törődő, — Gerti susogta az éjszaka selymének lágy zenéjével hangjában és ajkait rászorította Greg szájára. Apró, táncoló körökben mozogva szája megnyílt és nyelve kutatva hatolt előre Greg, az elveszetten gyenge férfihaladó tehetetlen ajkainak reszkető kehelyként kinyíló partjai közé. — Én is szeretlek Greg. Gyűlölöm Georget, és gyűlöletem iránta soha nem fog megszűnni.

— Meg fogjuk találni és el fogjuk fogni. Én nagyon gyanítom, hogy Cara Negra és George Norcott egy és ugyanaz a személy és ő veszi el feleségül Anicát. Azt hiszi, hogy ezt meg tudja tenni, amíg téged bezárva tart a Silver Hill intézetbe.

Gertinek eszébe jutott Anicának tett ígérete. Nem mondhatta el Gregnek, még csak nem is célozhatott rá, hogy Greg helyes nyomon van és ő, Gerti abban jár, hogy bizonyítsa vagy cáfolja a gyanút. Hazugságnak vétke nélkül, egyelőre csak elkerülhette az igazságot.

— Én csak annyit tudok, hogy utálok George Norcottot és hiányzik az édesapám. Szegény apámnak nem maradt sok vagyona, de Norcottnak szüksége volt a nevére és a businessére és velem való házassága révén mind a kettőt meg tudta szerezni. Becsapott minket és nem tétovázott megölni apámat, ha üzleti érdekei úgy kívánták. Pénz és hatalom mindent jelentett számára, szeretettnek és érzéseknek semmi hely nem jutott életében.

— Tudom, és le fogom tartóztatni.

— Milyen váddal?

— Illegális munkaadói tevékenység, szerződéses rabszolgaság, ha meg tudnám találni a helyet, ahol aranyát bányássza, és kizsákmányolja munkásait. — Hogy Gerti nem válaszolt szorosabban húzta magához a fiatal nőt és fenyegető hangon hozzátette. — Ha kell, lelövöm.

— Greg, kérlek, ne tedd. Ez az ügy csak közöttem van és Norcott között. Nagy tévedést csináltam és én majd helyrehozom a dolgokat. Csak adj egy kis időt hozzá.

Gerti nem várt választ Gregtől. Bal térdét felhúzta és combját a férfi dereka köré fonta.

— Te meztelen vagy, — Greg mondta elhaló hangon, és tüdeje égetően zihált a forró vágtyól.

— Te is, — suttogta vissza Gerti és reszketett hangjában a gyönyör fékezhetetlen izgalma.

Gerti felemelte csípőjét és félig széjjelterpesztve lábait a férfi lágyékára helyezte magát. Greg kemény férfiassága követelően fűrődött bele a Gerti hasa alatt rejlő puhaságba. A fiatal nő lenyúlt, magába igazította a férfit, de az józanságának utolsó leheletével könnyörögni kezdett.

— Gerti, nem. Biztos vagy benne? Mi lesz, ha terhes leszel? Mit csinálunk akkor?

— Greg, emiatt ne aggódja. Már most terhes vagyok.

— Ah, nem, — nyögte Greg és mélyen becsúszott Gerti forró bensőjébe.

— De igen, — suttogta Gerti kéjes követeléssel és csiklóját Greg péniszének tövéhez szorította. — És egyedül csak veled voltam életemben, és az is csak egyetlen egyszer történt.

— Elveszlek feleségül és én leszek a világ legjobb édesapja. — Ígérte Greg őszintén és két kezével markolva közelebb szorította magához Gerti fenekét

— Tudom, hogy az leszel, — Gerti közelebb csúszott és engedte, hogy szerelemi alagútjának végén Greg szinte elérje méhének bejáratát. — Feltéve, ha túlélem az éjszakát és holnap reggel ismét itt lehetek.

Greg nem tudta tovább visszatartani ifjúi energiájának áradatát és centiméterekre a szent kehelytől, ami már ott ringatta fogamzott gyermekét anyai burkában, és kilőtte töltetét.

— Mit értesz, hogy nem éred meg a holnap reggelt, — kérdezte a legrosszabbtól rettegő rekedtes hangon.

— Szembesíteni fogom Cara Negrát Anica házánál, és ha ő tényleg George, az én férjem, egyikünk véget vet a gazember életének.

— Örültség, ne sodort magad ilyen szörnyű veszélybe. Majd én elintézem veled a dolgot.

— Nem lehet. Már megígértem Anicának, hogy egyedül fogok elmenni hozzá és megtudom az igazságot a számára is.

— Honnan tudod, hogy merre lakik?

— Megmondta.

— Engedd meg, hogy én menjek helyetted. Te maradj itt, majd én segítséget hívok, ha kell.

— Nem, esküvel fogadtam neki, hogy egyedül megyek és megígértem, hogy senkinek sem mondom el a titkát. Még neked sem. Maradjon a titok két nő és egy férfi között. Az ő szerelme az egyik iránt és a másik gyűlölete iránta. Megölette apámat és én azt akarom, hogy az a nő ölje meg, akit a legjobban szeret.

— Gerti, ez olyan, mint egy romantikus dráma és felelőtlenül veszélyes. Ígérd meg nekem, hogy nem mész arrafelé. Előbb utóbb elfogjuk, elváltsz tőle és a feleséged lesz, mielőtt gyermekünk megszületik.

— Rendben van, hősies védelmezőm. Legyen a tiéd az utolsó szó. Most inkább aludjunk egyet. Rettenetesen fáradt lehetsz.

— Még nem, mielőtt pihenőre térünk, ízleljük meg azt a híres villásreggelit.

* * *

Lent az étteremben ők voltak az egyedüli vendégek, de a frissen főzött kávé illata csiklandozta orrukat és a Bunsen égő feletti tepsiben a rántotta és sültkolbász étvágygerjesztően sistergett feléjük. Gerti ugyan csak lekváros péksüteményeket evett, de Greg bőségesen szedett a finom lakomából és nem törődött a magas koleszterin és állati zsiradék tartalommal.

Pista bá kijött a konyhából és vidáman üdvözölte a fiatal párt.

— Kellemes jó reggelt, remélem jól aludtak.

— A legjobban, — Gerti mosolygott vissza jókedvűen. — Még talán ilyen jól soha sem és még egy éjszakára itt maradunk.

— Kitűnő, — az öreg katonáról sugárzott az elégedett büszkeség. — ma estére a legfinomabb borjúszeletet fogom maguknak kirántani.

— Drága Pista bácsi, — Gerti felelte. — nagyon későn fogunk hazajönni, lehet, hogy éjfél után.

— Nem számít, — ígérte az öreg.— Előre bepanírozom a szeleteket, ébresszenek fel, és csak akkor a sütőm ki, frissen, ahogy tegnap este tálaltam, úgy esik az étel a legjobban.

Reggeli után Gerti és Greg visszamentek a szobájukba. Hulla fáradtan, de felajzott idegekkel Greg aludni próbált. Forgott és dobálta magát az ágyban, de óráknak kellett eltelnie mielőtt végre rájött a pihentető elalvás.

Mire felébredt az ablakon kívül feketéllő sötétség megzavarta. A nap és a délután javát végigaludta és az kifordította időérzékét. Vaksin tapogatott a lámpakapcsoló után, de nem találta.

— Gerti, — szólalt meg, de választ nem kapott.

Kibotorkált a szobaajtóig és felkattantotta a fali kapcsolót. Erős fény öntötte el a szobát és a rádiós ébresztőórán a számok húsz perccel tíz óra utáni időt mutattak.

Gertit nem látta sehol. A fiatal nő részén az ágy ki volt simítva és a ráncnélküli lepedő nem jelezte, hogy valaki aludt volna rajta. Melegséget keresett, megérintette az ágyneműt, de annak visszautasító hidege csak rideg magánosságot és üres egyedüllétet vetített feléje.

Greg kilépett a függőfolyosóra és szemeivel végigpásztázta annak teljes hosszát, le a lépcsőig és vissza. Lenézett a parkolóba, hogy kocsija ott van- még, ahol kora reggel hagyta, de azt sem látta. Aggódott és elveszettnek érezte magát, egy kellemetlen zuhanó érzés kerített hatalmába és visszament a szobába, hogy a rejtvényt megoldó jelek után kutasson.

Az asztalon kézzel írt üzenetet talált.

Sajnálom, Greg, de el kellett vigyem a kocsidat. Megígértem, hogy Anica házához egyedül fogok menni. Holnap reggelre visszajövök.

Öllemek.

Gerti

U.I. Ha esetleg nem térek vissza, a kocsidat megtalálod a Route 301 úton, a folyó túloldalán kezdődő Dixon Road úthoz vezető fahídhöz közel leparkolva. Kérlek, bocsáss meg, ha ezzel a tettemmel megbántottalak.

— A csillagát, — Greg nézett körül aggódóan, — Gerti drágám, te aztán makacs egy nő vagy. Most honnan szerezzek kerekeket, hogy keresésedre induljak?

Valaki kopogott az ajtón. Automatikusan kinyitotta és anyját találta az ajtó előtt állni.

— Bejöhetek? — kérdezte Elisabeth és körülnézett a szobában. — Hol van Gerti?

— Anyu, — Greg felelte, — Gerti nincs itt. Mialatt aludtam elment és egyedül akar Cara Negrával szembenézni.

— Meg kell, hogy találjuk, mielőtt nem késő. — Elisabeth válaszolt sietve. — Gerti halálos veszélyben van.

— Tudom, és nemcsak ő egyedül.

— Mi értesz ez alatt?

— Áldott állapotban van a gyermekemmel.

Elisabeth összehúzta a szemét és arca elsötétedett. — Annál inkább, eggyel több nyomós ok, hogy számon kérjem, hogyan merte Gertit kényszeríteni, hogy nőül menjen hozzá.

— Anyám, nem gondolod, hogy magyarázattal tartozol nekem?

Elisabeth nem válaszolt, válasz helyett csak kérdezett. — Tudod, hogy hol van Anica háza?

— Nem, de gondolom, hogy valahol a kocsim közelében, a Route 301 és a Dixon Road utak kereszteződésénél.

— Gyerünk, fegyvered van?

— Van. Van nálam egy Beretta pisztoly és fél tucat tölténytár hozzá.

— Nem rossz, de az én kocsimban is van néhány ódivatú igazságszolgáltató szerszám, amik jól fogják szolgálni szándékom kivitelezését.

Huszonhetedik Fejezet

Vasile és Anica éjfél után fél órával érkeztek haza. Az újhold fényes sarlója titkokkal teli lámpásként függött a fejük felett, a magas égben ezernyi csillag, milliányi fényévekre lévő naprendszerek üzenethozói, mint apró gyémántszemek egy fekete bársonyon ragyogtak feljükk céltalan felségességgel. Az éjszaka fényei tejporban fürdő fehér világot vetettek a puha erdei talaj fenyőtűkből rakott süppedős szőnyegére és mutatták az utat amerre mentek.

A házban bent Anica letette a kabátját és kényelembe helyezkedett a kandalló előtt. Vasile kiment az udvarra és karjaiban ölnyi tűzifát hozott, megrakta a tüzet, megpiszkálta a szürke hamu alatt rejlő tegnapi parázs darabjait és hamarosan hosszú lángnyelvek kezdtek meg táncukat és nyaldosták az ódon kémény fekete korom borította falát.

Még nem akartak nyugovóra térni.

— Látnom kell az arcát, mielőtt férjhez megyek hozzá, — szólalt meg Anica váratlanul és elgondolkozva nézett bele a lángokba.

Bár már Amerikában született, Anica valamikor a Manhattan West Side kerületben lévő Román Ortodox templom kedvenc kis peticája volt. Édesanyja, Hátszeg falu román tribunjának büszke leánya és felesége és életének szerelme apjának, Vasilének, a Retyezát hegyeiből származó bányamesternek. Sápadt halványsága arcbőrének, hosszú fényes fekete haja, éjfelete szemei mosolyának csillogó szikrázása, az egész világot jelentették szüleinek és elfeledtették velük, hogy hazájukat és otthonukat elvesztették és oda kellett, hogy adják a kommunizmus mindent kifosztó és eltulajdonító banditáinak.

De az új világban még az a kicsiny boldogság sem maradt meg nekik hosszú ideig. Anica édesanyja, Florica eltávozott, amikor gyermekének legjobban lett volna rá szüksége. Meghalt, amikor Anica éppen elérte szenzitív tinédzser éveit.

Összetörve és örökké gyászolva, Vasile visszavonult a hegyekbe. Még megengedte, hogy Anica befejezze tanulmányait a Mahopac-i középiskolában, de soha nem engedte, hogy állásba menjen.

Nem akarta leányát is elveszíteni, ahogy feleségét elveszítette.

Egy épületfa lerakat üzletben letöltött húszévnnyi kemény munka és otthoni filléres takarékoskodás után Vasile vásárolt ötven hold erdőterületet a hegyek rejtett zugában Mahopac és Kent városok között, ahova Erdélyből idehozott szakemberek segítségével farönkökből házat építtetett.

Egy nap, nem sokkal az után, hogy befejezte erdei otthonának építését, az éjszaka kellős közepén látogató jött hozzá.

Fekete álarcot viselt, tökéletesen beszélte a valamelyest nyúlmakogáshoz hasonlítható erdélyi román akcentust és olyan ajánlatot tett neki, amit nem tudott visszautasítani.

Babonás lévén, mint mind a régiek szülőföldjéről, mindent elhitt, amit a titokzatos ember mondott.

Elhitte, hogy annak kapcsolata volt Belzebubbal és Mefisztóval és az alvilág ördögeitől azt az információt kapta, hogy a Vasile birtoka alatt temérdek arany rejlik a földben. Bizonyítani állítását egy próbafuratot mutatott Vasilének, ahonnan egy napon belül egy font tiszta aranyat hozott a felszínre. Rábeszélte, hogy közös vállalkozást alapítsanak, hogy a sziklás erdei talaj alatt rejlő aranyat kibányásszák. Pénzt adott neki kölcsön, hogy megépítse a bánya épületeit és gépeket vegyen és irányította az olvasztó, az ércető, a fémöntöde és gépgyár és a járulékos épületek építését.

Vállalkozását tökéletes sikerre vitte és mindent megtanított Vasilének, amire szüksége volt, hogy irányítsa a folyamatos termelést. Elhozta Juont és vele az összes szakember bérmunkást. Alkalmazottainak száma minden évben növekedett, Romániából mindig újabbak érkeztek, de senki sem lett kifizetve és senki nem hagyta el többé élve a bányatelepet.

Vasile elvesztette tulajdonjogát a területre, de társ lett egy sikeres vállalkozásban, ahol partnere, amint gyanította, maga az ördög lehetett.

Egyedül Anica ragaszkodott, hogy Fatia Negra, ahogy a titokzatos férfi magát nevezte, mégiscsak egy emberi lény. Vasile látta leányát könnyed modorban és félelem nélkül beszélni vele, hallotta a férfi elégedett dörmögését és leányának csilingelő nevetését, de nem tételezett fel semmi szerelmi viszonyt. Amíg egy nap, a férfi álarcát kivéve teljesen meztelenen, találta őket feküdni a leány ágyában.

Az ördöggel is harcba szállt volna leánya lelkéért és soha többé nem bízott partnerében. De a business virágzott és Cara Negra megígérte, hogy feleségül veszi Anicát. Múltak az évek, Cara Negra jött, majd hetekre eltűnt és Anica lassan betöltötte harmincadik évét. A vállalkozás értéke akkorra már tízmillió dollárra rúgott, aranyban és készpénzben, mind biztonságba bezárva egy betonból és vasból épített sziklák alatt elrejtett földalatti pánccélterembe. Egyedül Fatia Negra tudta, hogyan kell a kinyitni a kombinációs lakatot, ami a harminc centiméter tömör acélajtót zárva tartotta.

Fatia Negra érvelt, hogy a kód megismerése és direkt bejáratosság a pánccélterembe veszélyeztetné Juon és Vasile életét, és jobb, ha a munkások azt hiszik, hogy egyedül az álarcos ördögnek van kulcsa az aranyhoz, amit termeltek.

— Még egy hónap, — Vasile mondta a leányának, — és a felesége lesz és akkor megtudott, hogy ki ő.

— Ezt jóval az esküvő előtt tudni akarom, — Anica mérge érdecsé tette máskülönben kellemes hangját. — Meg kell őriznem büszkeségem, mert hittem neki szívem teljes bizalmával és szerettem naiv lelkem minden szeretetével, de megrendült a hitem őszinteségében és jó szándékában.

— Azok a népek az étteremből, azok vették el a kételkedés magvát lelkedben?

— Nem, azok csak kinyitották a szememet, hogy már tíz éve óta milyen ostoba vagyok.

— Ne inogj meg most, annyira közel vagyunk a célhoz és olyan messziről jövünk és annyit utaztunk: Ne engedd, hogy mindenféle jöttment

idegenek befolyásoljanak. Olyan keveset tudsz, hogy az emberek mennyire gonoszak és rosszakarók, csak azért, hogy hasznot csináljanak belőle, vagy éppen csak megélhetést. Hogy mennyire tudnak hazudni és milyen ravaszul tudják elferdíteni az igazságot és téged becsapni és elvenni tőled, ami a tiéd.

Anica nem válaszolt. Hangokat szűrődtek be kívülről és elhallgattak. Egy lángoló hasáb kettéhasadt, benne egy göcsörtös bog robbanásszerű zajjal pattant széjjel és tüzesőt zúdított rájuk.

Anica előrehajolt és behúzta a fonott drótból készült védőredőnyt a tűz előtt, hogy a szikrák ne égessék ki a vastag szőnyeget, ahol magányos téli esteiken annyira szeretett pihenni.

A nehéz tölgyfaajtó a terméskőből rakott kandalló baloldalán megnyílt és Cara Negra lépett be. Kívülről jeges szél jött be vele és a felháborodás bőszerű áradt szét arcán és számszerűként feszítette meg pozitívumát.

Anica nem állt fel és a férfi sem sietett tárt karokkal feléje. Üdvözlő szavak helyett bevágta maga mögött az ajtót és egy terjedelmes táskát dobott le a lába elé.

— Kétfélmillió dollár, — mondta, — ma éjszaka eladtam kétszáz kiló aranyat.

— Mire jó a pénz, ha nem láthatom az arcodat? — kérdezte Anica éles hangon és mosolytalanul arca nem ígért semmi örömet.

— Hamarabb meg fogod látni arcomat, mintsem gondolod. — Cara Negra válaszolta. — A hatóságok a nyomomban vannak. Abba kell hagynunk az arany bányászását, mindent el kell rejtenuk és csak akkor kezdhetünk újra, ha Uncle Sam kopói üres kézzel visszahúzódtak vackaikba.

— Mit értesz ez alatt, *Domnule*? — Vasile vágott közbe és bajtérző gyanakvás festette arcát sötétre.

— Nincs vesztenivaló időnk. A kormány ügynökei csapdákat állítanak elfogásomra. Ostoba kalandorok követnek és azt hiszik, hogy ki tudnak rabolni. Holnap este meg kell tartanunk az esküvőt és utána következő reggelen le kell, hogy zárjuk a tárnákhöz és földalatti létesítményeink felé vezető össze bejáratot. Minden föld feletti építményt le

kell bontanunk és semmi nyomot nem szabad hagynunk magunk után. Kivéve ezt a házat. Ez maradhat. Egyedül aranybányászati tevékenységünk nyomait kell eltüntetnünk. Te, Vasile és Juon itt maradtok és vigyáztok a birtokra, amíg Anicával mi ketten vissza nem jövünk.

— Lehetetlen mindent előkészíteni az esküvőre egy nap alatt. — tiltakozott Anica. — A ruhám nincs kész, papot kell szereznünk és el kell készítenünk az ételt.

— Semmi sem lehetetlen, — dörgedelmezett Cara Negra. — Anica, holnap reggel első dolgod legyen, hogy elmenj a ruhaszalomba és maradj ott addig, amíg el nem készül a ruhád. Ígérj nekik külön pénzt, bármit, amire szükségük van, hogy egy expressz megrendelést megcsináljanak. Hazafele rendeld meg a virágokat és kézbesítsd ki a kerítés kapuhoz. Van elég személyzetünk, hogy rendbe tegyék a legnagyobb sziklatermet. Bulldózzert bérelek széles kotrólapáttal és motoros boronával, hogy az ünneplés utáni napon betemessük összes épületeinket. Van elegendő nyersanyagunk a kamrákban, hogy száz ember részére is készítsünk menyegzői lakomát, a legnagyobbat, amit Putnam megyében valaha is láttak.

— Mi lesz a pappal? — Anica kérdezte hajthatatlan szigorúsággal.

— Majd én szerzek papot. — Cara Negra felelte gögösen. — Ismerek egyet, aki bármit megcsinál, amit parancsolok neki.

— Mi lesz a pénzzel és az arannyal a bunkerban. Mi lesz a föld tulajdonjogával és a vállalattal, ami közös tulajdonban van.

— A vállalat létezése megszűnik. Már korábban átírtam a címet egy Bronxi posta letételi helyre. Telefonhívásaink üzenetfelvevő szolgálathoz lesznek továbbítva. A földet egy Connecticuti business nevére írtam, akikre az életemet is rábízhatom.

— Miféle business is legyen az pontosan? — Vasile vágott közbe és fenyegető testtartást felvéve felállt.

— Egy nemrégiben alakult és legálisan bejegyzett modern szolgálati vállalkozás az én totális irányításom alatt. — Cara Negra válaszolta makacs göggel.

— Mi lesz velünk? — Vasile hangjában egyre erősebben érződött a felháborodás. — Mi lesz Juonnal és velem, és honnan tudjuk, hogy mi marad Anicának? Mit fogunk mondani a munkásoknak?

— Te és Juon itt fogtok maradni, a páncélteremben lévő arany és a pénz közvetlen közelében. Anica és én, mint férj és feleség mindent közösen fogunk birtokolni. Lányodnak velem együtt többségi és ellenőrzésre jogosult részesedése lesz az összes cégemben. A munkások pedig semmit sem fognak kapni.

— Milyen cégek, Domnule? Soha nem említetted nekünk, hogy cégeid vannak.

— Pénzünk javát legális vállalkozásokba fektettem be, főleg épületekbe és szórakozóhelyekre New York Cityben és Connecticutban.

— Mi nem tudtunk semmiről. Mi csak dolgoztunk és vártuk a visszatértedet. — követelte Anica. — Miért nem tudattad velünk, amiket csinálsz?

— Még egy napig bízz bennem és mindent megtudsz.

— Az arcodat akarom látni, — Anica kiáltotta, előre lendült és próbálta letépni Cara Negra álarcát.

— Megállj! — harsogta Cara Negra. — Ez megtörné a földalatti hatalmakkal kötött szövetségemet, akiknek kedvében kell járnunk, ha létezni akarunk.

— A te szövetséged, az alvilággal? — Anica meghátrált. Babonás hiedelme meggátolta, hogy szándékát véghezvigye és kezét centiméterekre a férfi arcától leengedte.

— Ne feledd, hogy ki vagyok én. Engem földi erő le nem tud győzni, de földalatti mestereimnek engedelmességgel tartozom. A lenti hatalmasságok meg fogják érteni, hogy ezt a bányát be kell zárnom, de soha nem fogják megbocsátani, ha olyant veszek el feleségül, aki nem hisz bennem. Soha nem fognak téged magukhoz fogadni, ha kétségbe vonod hatalmukat és vitatod vezetésüket.

Vergődve racionális okfejtése és iszonyatos babonákban való hiedelme között, Anica nem mert továbbra is szembeállani Cara Negrával. Gerti holnap éjszakai látogatására gondolt és szívéből kívánta, hogy Cara Negra iránti gyanakvása, hogy a vőlegénye Gerti férje lenne, alaptalannak

bizonyulna. Tudta, hogy apjának businessse és az összes felhalmozott vagyon illegális tevékenységnek és az ország törvényeinek teljes semmibe vevésének az eredménye. Nem szeretne volna megtapasztalni, hogy a kormány milyen módon ítélte volna meg az ő igazságát egy manipuláló házasságtörővel szemben, akit, és erre csak most jött rá, idáig egyáltalán nem ismert. De, ha bebizonyosodik, hogy másik nő férje, és hazudott neki hosszú éveken, ifjúságának legszebb és legtermékenyebb évein át, ami időt és szerelmet olyan hajlandóan adott oda neki, akkor megöli.

Tétovázott és engedte, hogy Cara Negra hatalmaskodó felsőbbrendűsége még egy napig létezzen, és harminc centis vadászkését elrejtette színes cigányszoknyája berakott hajtásai közé.

Huszonnyolcadik Fejezet

Gerti leparkolta Greg tragacsát a Dixon Road út közelében. Az újhold vékony sarlója csak néha bukkant ki a gomolygó felhők rohanó sötétjéből, és a rémségekkel teli éjszaka fekete talárba burkolta a sziklás táj elvadultan titokzatos ismeretlenségét.

A fahíd alatt rohanó hegyi folyó ezernyi tükre megtörte a százalmas megvilágítás monotonját. A víz szírén-énekekre emlékeztető varázslatos csobogása csalogatta a felfedezőt és hamis módon bátorította, hogy folytassa útját. A nedves sziklák durva pereme közötti sekély medrében, melyet a tízezernyi évvel ezelőtti jégkorszak gleccsereinek ereje hasított ki a hegyek testéből, a folyó halkán sustorgott és gurgulázva mesélt és klasszikus szimfónia hangjaival ígért megváltást és reményt. A hold fényének tükre ezüsthidat épített a folyó úti célja, egy hatalmas tó vizén át, és elnyúlt a sötét horizont távoli messzeségébe, tova a türelmesen várakozó toronymagas fenyőfákig, a ködbe borított és ijesztően titokzatos túloldalig.

Erre kellett vennie útját.

A farönkökből szegelt korhadó hídpalló, romlásnak indult emlékeztetője a kolonizációs hőskor építőmesteri ügyességének, recsegett és nyögött Gerti lábai alatt, ahogy keresztüllépkedett rajta, befele az erdő belseje felé. Apja halálának megbosszulása fűtötte elhatározottságát, ment egyre előre, és gyúrte le indokolható félelmét, és követte a sziklás talajba hasított mély barázdák jelezte és sietve emelkedő ösvényt. Nem volt nála zseblámpa vagy fáklya, hogy utat világítson lépteinek, egyedül kellett leküzdeni az iszonyatos út összes ijedelmét.

A százados bürökfák göcsörtös ágai lenyúltak és próbálták megállítani esze vesztett törtetését. Az éjszak lényei próbálták elijeszteni,

hogy ne tegye, mert vesztébe rohan, és nem mehet ott sikerre, ahol már előtte százaknál többen is elvéreztek és elpusztultak.

Hibát követett le, a megítélésnek tévedését, gyengeséget mutatott, hogy apja akaratát kielégítse, és nem tudott nemet mondani, amikor kellett volna, még ha a tett az atyai hatalom gyermeki megtagadásának vétkét is hozta volna. Ezzel az úttal tartozott magának. Akikben a legjobban bízott, és akiknek tanácsát naivan elfogadta igaztalanul jártak el ellene. Soha nem hitte volna, hogy ekkora gonoszságot terveznek, amit most meg kell, hogy toroljon és az ellene összehozott aljas hazugságokról le kell majd rántania a leplet.

Tíz perccel később megérkezett a rácsos kapuhoz. Testét keresztülnyomta a két szárny között és átbújt a vastag rozsdásodó lánc alatt, ami a kapu két felét összekötötte. Ment tovább és a fák között szemébe tűnt egy halványan hunyorgó fény. A fény irányában keresztülvágott az erdőn, felkapaszkodott és lecsúszott síkos moha lepte sziklákon és ott állt Anica háza előtt.

Halványsárga beteg fény, az életnek egyetlen jele szűrődött ki az egyik ablakon és reménynek vértelen látszatát küldötte feléje.

Megkopogtatta a pislákoló ablak üvegét.

Ott állt dideregve sárral bekent tornacipőjében és próbálta magát védeni, hogy az éjszaka jeges szele ne fújjon át izzadság áztatta farmerjén. Félelme frigyre lépett a hideggel és vadul vacogtatta fogait. Testének melegét megőrizni lehúzta töltelékkel párnázott kabátjának csuklyáját és mellén behúzta a zipzárt, hogy védje a tüdejét. Az erdő néma csendben várakozott a háta mögött, egyedül az éjszakai szél zörgette csendesen az avart és zizegett a fákon maradt halott leveleket.

Egy árnyék jelent meg az ablakban, kinyitotta a zárat, felhúzta a keretet és egy ismeretlen női hang kiszólt.

— *Cine e?*

Gerti nem merészelt válaszolni.

— *Cine e acolo? Ce verti?* — a hang kérdezte még egyszer.

Gerti közelebb lépett, csuklyájának szélét kissé homloka fölé húzta és felnézett. Arckifejezése és szeme tele volt néma könnyöggel.

A nő nem Anica volt. Fiatal nő lehetett, de nem látta az arcát jól, nem tudta megítélni, hogy baráttal áll szemben vagy ellenséggel.

— Gerti? — nő kérdezte.

— Igen, — Gerti suttogta.

— Tőlem nem kell félned, — felelte az ablakból kinéző ismeretlen tört angolsággal. — Anica megkért, hogy vezessek el a konyhai részre.

Gerti habozott.

— Kerülj körbe és kinyitom az ajtót. — a fiatal hajadon mondta biztatóan. — A nevem Marjorie és Anicának dolgozom. Kérlek, ne félj. Gyere be a házba.

Gerti megkerülte a ház sarkát és Marjorie beengedte.

Bent, a parasztosan egyszerű farönk és vályog épület belsejében Gertit pazarul berendezett bútorzat fogadta. Vastag perzsaszőnyegek borították a padló durvára fűrészelt nehéz pallóit. Sötétre patinásodott olajfestmények és finoman cirkalmazott ikonok díszítették a falakat és versenyeztek a faunok, nimfák, mezítelen nők és ölelkező párok szabadon álló vagy piederasztalra helyezett bronzszobraival. Ódon tölgyfakeretbe illesztett nehéz üvegvitrinek mesterkéz cirkalmazta polcai tele voltak porcelánnal, kristályvázákkal és elefántcsont faragványokkal és puha díványok álltak ízlésesen elrendezve a hatalmas, teremnek is beillő szobában. Egy exkluzív szerelmi fészekbe lépett be, ami kizárólag lakóinak élvezetét és buja gyönyörét volt hívatott szolgálni.

Marjorie egy égszínkék nyoszolyóleány ruhát tartott a kezébe, és odanyújtotta Gertinek. — Vedd magadra ezt, — mondta, — de sietve. Nincs sok időnk, az esküvő azonnal kezdődik.

Utána Gerti sáros cipőjére nézett, — Azokat is vedd le. Szerzek neked valami szebbet és tisztábbat. Anica és te ugyanazt a számot viselhetitek.

Gerti levetette a tornacipőit, lehúzta a farmerjét és belebújt a ruhába. A száraz selyemanyag simogatóan csillapította libabőrös reszketését. A szebb ruha és Marjorie kedvessége erőt adott neki, hogy magabiztosságából visszanyerjen egy keveset és újra építse nullává lett önbecsülését.

— A kabátod vedd vissza ruhára, — Marjorie nézett rá, — át kell mennünk egy másik épületbe és odakint hideg van.

Kimentek és Marjorie mélyen az erdő sűrűje felé irányította Gertit. Rövidesen elértek egy elhagyott melléképület kinézetű házhoz. A leány kilakatolta az ajtót és Gerti a föld gyomrába mélyen levezető lépcsőt látott maga előtt.

— A lépcső a konyhánkhoz vezet, — nyugtatta meg Marjorie. — Ha lementünk rajta lent sokkal tágasabb.

Lépegettek lefele a síkos kőlépcsőkön és Marjorie egyre magyarázott. — A konyhában lányok dolgoznak. Jobb lesz, ha nem szólalsz meg. Jó lányok, nem hiszem, hogy árulkodnának, de soha nem lehet tudni.

Lent a konyhában hat fiatal nő dolgozott lázasan és a készülő étel aromás illata töltötte meg a levegőt.

A konyhán átmentek és egy óriási földalatti barlangba léptek be. Egy átmenetileg összefabrikált oltár állt az egyik végében és mintegy ötven személy elhelyezésére alkalmas fapadok voltak kirakva előtte, a terem közepén. Fából durván kieszkábált kecskelábú asztalok és hosszú lócák töltötték meg a messzire elnyúló hatalmas terem többi részét. Az oltárhoz közeli falakat szőnyeg borította, de közöttük kibukkant a sziklák élesre hasított sarka, mintha a földalatti lények védelmében ellenséges fenyegetéssel figyelmeztetnék a közjük nem illő hívatlan betolakodót.

Marjorie nyoszolyólányi koszorút és fátylat nyújtott oda Gertinek.

—Ezt vedd fel és ülj le itt az utolsó sorban. Amikor Mr. Lupuj bejön Anicával, kövesd őket az oltárig. Cara Negra, és a vőfély, Juon és a pap fog ott benneteket várni. Ha odaértetek elvégezheted azt, amiért idejöttél.

Majd csodálattal adózó pillantást vetett Gertire és egyedül hagyta.

Ügyesen választott megfigyelőhelyéről Gerti jobban szemügyre tudta venni az alkalmi menyegzői templomot és a hozzá csatlakozó lakomatermet. Szürke obszidiánból kifaragott négyszögletű oszlopok tartották a mintegy két emelet magas mennyezetet. A falakat vésőnyomok borították, ahol hosszú évtizeddel ezelőtt csákányok és a kalapácsok verhették a követ kemény munkával. Milliónyi gerincet repesztő és csonttörő ütés, a markokról a bőrt letépő erőfeszítés, a szerződéses munkásoknak verejtéke, lazította meg a kemény sziklát és véste ki belőle az aranyat tartalmazó ércet.

Éles kvarckristályok felhői találhatták meg valaha itt az útjukat a valamikor egészséges fiatal tüdők finom járataiba, és keservesen köhögtették a védtelen bányászokat, amíg bele nem pusztultak az iszonyatosan fájdalmas, vért köpő betegségbe.

Szurokba áztatott fáklyák tucatja lobogott falra szerelt tartókban és természetfeletti titokzatosságot kölcsönözött a kísérteties atmoszférának.

Gerti nem tudta, de pontosan a kellő centrumában állt az eredeti aranybányászati vállalkozásnak. Húsz évvel ezelőtt innen hozta fel Cara Negra az első font aranyat és itt volt ahol tíz évvel ezelőtt a bányászok elegendő zúzott ércet termeltek ki, hogy kiolvasszák belőle az első száz font nemes fémet, az annyira kívánt és értékes aranyat.

A munka később mérföld hosszúságú tárnákba elnyúló alacsony alagutakba és járatokba terjedt széjjel, amerre az aranyat tartalmazó telér húzódott. A jelenlegi munkások joggal irigyelheték elődeik kedvezőbb munkakörülményeit, most már hason kellett csúszniuk vagy térdelniük az alig méternyi magasságú tárnákban és ott kellett elfogyasztaniuk ételüket, amit csilléken gurítottak le hozzájuk feltéve, ha előtte azokat ércel megrakva felküldték.

A legendás mester esküvőjének híre gyorsan elterjedt az alkalmazottak között, ahogy mindenki meg lett invitálva, hogy a szertartás után majd leülhetnek az asztalokhoz és együtt ünnepelhetik a mesterrel a nagy jelentőségű eseményt. Nem csoda, hogy örömmel üdvözölték a ritka alkalmat, hogy végre egyszer emberi körülmények között ehettek és ihattak.

Egykoron egészséges, ma kiszáradt és agyondolgozott emberi roncsok, mint a feltámadás napján a halottak, bukkantak elő a hasadékokból, másztak fel a mély kutakból és támolyogtak tétován előre a keskeny folyosók mentén. Szinte nem is volt emberi kinézetük, a vöröses üledékkőzet, ami millió évekkel ezelőtt mosódott bele a kemény szikla hasadékaiba megfestette arcukat és a földalatti démonok nincstelen rabszolgáinak külsejét ruházta rájuk.

Kitámolyogtak és ledobták magukat a padok üléseire, csendben, egyetlen szót sem váltva egymás között.

Mélyen lent a föld gyomrában a levegőhőmérséklet mindig magasabb és a meleg helyreállította Gerti testének hőegyensúlyát. Fogai megszűntek vacogni és bensőjében lassan gyülekezni kezdett a hő, amire a legjobban szüksége volt, és ami segítette, hogy ne csüggedjen el és ne adja fel szándékát, amiért idejött.

Fiatal nők virágokat hoztak, lerakták az oltár mellé és nekiálltak előkészíteni az asztalokat. Papírból készült abroszt terítettek le, papírtányérokra raktak ki és műanyag evőeszközöket melléje. Két férfi hasas hordókat gurított be, amikből áradt a friss sör és az áporodott pinceszag.

A komor barlang lassan ünnepélyes hangulatot öltött magára.

Gerti ötven férfit és tíz nőt számolt össze összesen; mind türelmesen ült és várakozott, és áhítatos félelem és tisztelet sugárzott az arcukról.

A terem másik oldalán lévő ajtón belépett a vőfély és a pap és a vőlegény követte őket. Ugyanaz a magasság és testalkat, mint George, Gerti állapította meg, de nem tudhatta biztosan, hogy a finom bőrből készült fekete álarc alatt, ami a vőlegény arcát, homlokát és torkát is takarta, ki rejtezik.

Cara Negra fekete szmokingot és fehér kesztyűt viselt és tartás felsőbbeséges arroganciát és uralkodói magabiztosságot sugárzott.

Anica a hátsó ajtón keresztül jött be. Apja karjába kapaszkodva büszkén lépett előre és arca ünnepélyesen komolynak látszott.

Gerti csipkés koszorújáról lelógó uszály végét Marjorie tartotta, és ahogy a lassan lépkedő menet elhaladt Gerti mellett, Marjorie intett neki, hogy álljon be közéjük és kövesse őket.

A három nő és Vasile lassan elérte az oltár magasságát, megálltak és Vasile mély alázattal szeméit a papra emelte.

A pap monoton hangon hadarni kezdte a szertartás szövegét és mindenki ájtatosan hallgatott. — Vasile Lupuj, leányodat idehoztad, hogy házassági frigyre lépjen a sötétség hercegével, Belzebub segítőjével és Mefisztó jobb kezével?

— Igen, idehoztam. — Vasile felelte és fejét meghajtva oldalra lépett.

Marjorie két lépéssel állt Anica baloldala mögött és Gerti, arca még mindig a fátyollal takarva, a menyasszony jobboldalán, nem többre, mint karhossznyi távolságra várakozott a vőlegénytől.

Cara Negra szálegyenesre húzta magát és felsőbbes erő sugárzó göggel beszélni kezdett és hangja, mint a menydörgés visszhangzott a teremben.

— *In numele puterilor subterane.*

A pap utána mondta, — *In numele de draciilor si demoniilor subterane.*

— Az összes földalatti ördögök és démonok nevében, — ismételte Cara Negra a pap után.

Beszédmodorát elegáns és szónoki hanghordozásra változtatva a pap folytatta tovább istenkáromló, szörnyűséges litániáját.

— Az örökkévaló és legyőzhetetlen földalatti istenségek által rám ruházott hatalom jogán, alázattal kérlek téged a legkönyörületesebb és legjóságosabban méltóságteljes képviselőjét a szent háború istenségének, aki igazságos küzdelemmel harcol a földi zsarnokok és egyházak hatalma ellen, aki legyőzhetetlen védelmezője Lucifer birodalmának, és őfelsége bosszúálló kegyetlen kardja a mindennapi csatában, hogy akarod-e ezt a hajadont, Anica Lupujt, akit eléd hoztak elfogadni feleségednek.

— Akarom, — jelentette ki Cara Negra színészi pátosszal. — Ő lesz az én társam a sötétségben, amíg helyre nem állítottuk hatalmunkat a földön, amikor elfoglalhatja trónom oldalán a méltó helyét és a világ birodalmának a királynője lesz.

Gerti ledobta fátylát és egy olimpiai törvívó gyorsaságával lendült előre. Mielőtt Cara Negra reagálni tudott volna megragadta álarcat és letépte.

— Te megvetésre méltó aljas hazug, — sikította, — én vagyok a te hites feleséged. Mit akarsz ettől a szerencsétlen nőtől? Fejezd be alakoskodásodat és ne áltasd többé. A te neved George Norcott és nem többel, mint egy héttel ezelőtt engem vettél el felségül Connecticutban.

George kitépte Gerti kezéből az álarcot, visszaigazította arcára és menydörgő hangon ordított. — Ez a nő egy megveszekedett bolond. Hogyan került ide. Vigyétek el innen és zárjátok be. Majd a szertartás után

elintézzük. — Majd a paphoz fordult és gúnyos hangon ráförmedt —
Folytasd a ceremóniát, tiszteletes atya.

— Megállj! — kiáltott Anica. — Senki ne merjen ehhez a nőhöz
nyúlni. Én hívtam meg ide és ő ennek a megvetésre méltó bohócnak
templomban esküdött felesége, aki állítja, hogy ő a sötétség hercege.
Gyűlöllek Cara Negra. Soha nem leszek a feleséged.

Cara Negra kirántotta a bal oldaláról lefüggő tokból a kardját. Széles
ívben megforgatta és éles hegyét Gerti mellkasához szorította.

— Kardomnak egyetlen döfése, — kiáltotta, — és ez a nő többet
nem létezik. Elássuk a földbe, mint a többieket, akik régebben ellenem
szegültek és soha többé senki meg nem fogja találni tetemét. És Anica, én
igaz szerelmem, te leszel az én egyetlen hites, esküvel fogadott feleségem.

Huszonkilencedik Fejezet

Magános pisztolylövés dörrent és a falakról visszaverődő ekhó gépfegyverropogásként visszhangzott a teremben. Cara Negra kezéből kiesett a kard és fémes csattanással csapódott le a padló sziklakövére. Vér szivárgott a sérült jobból és gyorsan nagyobbodó vérfolt festette veresre a meglepett vőlegény fehér kesztyűjét.

— Megállj, már eleget meggyilkoltál, — Greg hangja harsogott előre a háttérből. — Kezeket fel és ne mozdulj. A törvény nevében le vagy tartóztatva.

Vérző jobb kezével Cara Negra megragadta Gertit és baljával kitárta szmokingjának szárnyát.

— Ölj meg, és mindannyian meghalunk. Látjátok a dinamitot, ami rajtam van? Az összes kijárat plasztik robbanóanyaggal bedrótozva és elektronikus adó van a mellkasomra ragasztva. Ha a szívverésem tizenöt másodpercig megáll, a bombák felrobbannak. Időtök nem lesz, hogy életben kijussatok innen.

Karjával Gerti torkát erősen szorítva Cara Negra az oltár baloldala mögött tátongó alagút sötét szája felé hurcolta a fiatal nőt.

— Lödd fejbe! —Gerti kiáltotta, — csak blöfföl veled.

— Megállj, George Nopcsa, — Elisabeth sikított. — Egyszer az életedben legyen benned tisztesség, hogy respektáld az életet, amit te nemzettél erre a világra.

— Ki vagy, némbér? — üvöltötte vadul Cara Negra, de tétovázott és mozgása lelassult.

— Nem emlékezel rá, hogy ki vagyok? Huszonöt évvel ezelőtt nagyon boldoggá tettelek. Bízom benned. Amikor megmondtam neked,

hogy gyermekeddel terhes vagyok búcsúszó nélkül elhagytál. Azt hittem, hogy menekülnöd kellett és ígéreteid beváltod és utánad jöttem az óceánon keresztül. De te soha nem ismerted el gyermekedet és belérúgtál, amikor még a méhemben hordoztam. Helyrejöttem és fiad túlélte kegyetlen tettetted. Lemondtam rólad, hagytalak futni, de ezt nem tűrhetem el. Eltulajdonítod a nőt, akit egyetlen fiad végtelenül szeretett? Megaláztad, megtörted a lelkét és megöletted az édesapját. Mit akarsz tőle? Gyermekednek gyermekét hordozza a szíve alatt, a te unokádat.

— Miket beszélsz, asszony? — Cara Negra üvöltött vissza, kezeit megcserélte és Gertit, mint védőpajzsot tartotta maga előtt.

— Ez a fiatal férfi, aki meglőtte a kezedet és pisztolyát most a fejedre célozza, ez a te fiad. Ő az, akit méhemben megrúgtál, és akiről soha nem akartál tudni Felneveltem, de soha nem tanítottam arra, hogy gyűlöljön. De most minden oka megvan rá, hogy megvessen, és nem lenne szabad, hogy könnyörületet érezzen iránta. A törvényt képviseli és meg kell adnod magad neki.

— Te vagy a hazug. Soha életemben nem láttalak és nincs semmi fiam. Ha ez a szuka terhes valaki mástól, az egyedül köztem és közötté való dolog. Ne avatkozz bele ebbe és tűnj el, amíg ez a menyegzői parádé elegendő jóindulattal tölt el, hogy hajlandó vagyok téged életben hagyni.

— Ereszd el Gertit és elengedlek. — kiáltotta Greg.

— Soha, ez a nő megcsalt engem, becsapott és fizetni fog. — ordította Cara Negra és hurcolta tovább Gertit az alagút bejárata felé.

Cara Negra és Gerti eltűntek a sötét járatban és az esküvői teremben kitört a zűrzavar. A munkások egyetlen szót sem értettek, ami elhangzott, csak azt látták, hogy titokzatos főnökük egy idegen nőt rángatott el magával, menyasszonyát az oltárnál állva hagyta és egy Amerikait láttak, aki pisztolyt tartott a kezében.

Annak az oldalára álltak, akit ismertek.

Senki nem világosította fel őket, hogy a bejáratok alá vannak aknázva. Ünnepi lakomát vártak, bort hozzá és rengeteg vedelni való sört. Felszabadultnak érezve magukat otthagyták a sietve összetákolt ülősorokat és elkezdtek leülni a terített asztalok mellé.

Anica gyorsan felmérte a helyzetet és románul odakiáltott Marjorienek.

— Hozzátok be az ételt, hadd egyenek és igyanak. Annyi rengeteget fáradtunk az elkészítésén, ne menjen pocsékba.

Szavaiért életének legnagyobb vivátozását kapta jutalmul.

— Életünket és vérünket a bánya hercegnőjének. — kiáltották a bányászok anyanyelvükön és üres poharaikat egészségére emelték.

Hat hajadon rohant be sietve és hosszú rudakra felfüggesztett hatalmas kondérokban behozták az ételt. Kétrét görnyedtek a nehéz terű alatt és a kondérokot egyenként letették az asztalokra. Marjorie mindenkinek bőséges adagot mért és hamarosan hosszú sorok formálódtak a sörös és a boroshordók előtt.

Eleget fogyasztva a finom ételből és italokból a fiatal férfiak egy része felállt, félkört formáltak és egymás vállára téve a kezüket táncolni kezdtek. Mások énekeltek hozzá és fanatikus lázzal vad ritmust doboltak az asztalok tetején. A falakról letépték a szőnyeget és leterítették a földre. A fali tartókból kitépték a fáklyákat és lángokkal a kezükben és forradalom érzésével a szívükben táncoltak, mulattak, mit régebben szokták, az ősrégi római bacchanáliákon.

Fiatal nők siettek elő a konyháról, csatlakoztak a táncolókhöz és percekben belül kibontották a hajukat és kigombolták blúzaikat. A meggyötört és fáradt bányászok szabadságot éreztek, szenvedélyes lendülettel forogtak körbe és fékezhetetlen tűzbe jöttek. Az alkohol, a formás fiatal mellet látványa, melyek vadul pörögtek az éhes férfiszemek előtt, elfelejtette a fiatal bevándorlókkel rettenetes küzdelmüket az idegen földön, és ha átmenetileg is, egy pillanatra otthon érezték magukat a saját fajtájuk és népük között.

Többet nem volt ok fegyelmezetten viselkedni, nem volt kényszerítő ok, hogy visszatérjenek embertelen munkájukat végezni. Többet nem törődtek emigrációs zöldkártyájuk megszerzésével, állampolgársággal és kifizetetlen viza és ide hozatali költségekkel. Senki nem merte figyelmeztetni őket, hogy jobban tennék, ha feljönnének a ködös erdő késő szeptemberi hidegére, ha élni akarnak és nem akarják, hogy a detonáció ereje miszlikbe szaggassa őket.

* * *

Gertit még mindig fogva tartva, Cara Negra eltűnt a tárnában. Greg és Elisabeth utána rohantak és még látták, ahogy áll egy acélajtó előtt és retináját ráhelyezi az azonosító elektronika zárt működtető szemére. Az ajtó kissé megnyílt, Cara Negra átcsúszott a résen, kezével még mindig magához szorítva Gerti karját és a harminc centi vastag vasajtó bezáródott mögötte, be egyenesen üldözőinek arcába.

— A csillagát, — Greg kiáltotta, — a gazember csúszik ki a markunkból.

Vasile és Juon is odaértek és Greg feléjük fordult. — Mi van az ajtó mögött? — kérdezte.

— Nem tudjuk, — Vasile nézet vissza rá hamis szemekkel.

— A páncélterem. — Juon bökte ki mérgében.

— Milyen páncélterem? — Greg kérdezte.

— A páncélterem, ahol tartja az aranyat és a pénzt, amiért húsz év óta dolgozunk. — Juon felelte kővé meredt sápadt arccal.

— Van a páncélteremhez más bejárat is? — Greg nézett körbe.

— Igen, van egy alagút, aminek a másik vége a házam melletti fészkerben van. — Vasile bólintott.

— Őrizned kellene, nehogy arrafele szökjön meg. — Greg javasolta keményen. — Van fegyvered?

— Van egy vadászpuskám, — felelte Vasile. — ha meglátom, lelövöm, mint egy kutyát.

— Lelőheted, de első golyódat ereszd egyenesen a fejébe, hogy azonnal vége legyen. Tizenöt másodperced van utána, hogy levedd mellkasáról a szenzort és tapasszad rá a saját szívedre. Ha nem, az egész hegyoldal a levegőbe repül. — mondta Greg figyelmeztetően és Juon fele fordulva folytatta. — Juon, te meg hozz ide némi plasztik robbanószert. Óvatosan fejtsd le valamelyik ajtóról. Ezt a zárat ki kell robbantanunk.

A két idős férfi elfogadta a fiatal amerikai vezetését és siettek teljesíteni kéréseit. Anica szembetalálkozott apjával a tárnában és megállította.

— Mi a helyzet. Kelepcébe ejtettük?

— Úgy néz ki, de ne igyunk előre a medve bőrére. — felelte az öreg erdélyiesen és magához ölelte a lányát. — Nagyon büszke vagyok rád. — folytatta és örömkönnyekek öntötték el a szemét. — Köszönöm, hogy visszaszerezted emberi méltóságomat.

— Eljött a bosszúm órája, *Tata Mia*. — Anica is megölelte az apját és csókot nyomott az arcára. Én vagyok a te kis *peticád*, de ebben az országban nőtem fel és a sérelmet ezerszeresen megtorlom.

* * *

A bezárt acélajtó mögött George levette álarcát és Gerti felé fordult.

— Állj az oldalamba és a világ leggazdagabb asszonyát csinálom belőled.

— Egyszer ereszd el a kezemet. — könyörgött a fiatal nő.

Harmincadik Fejezet

Edward Conley, Putnam megyei sheriff imádta az ínycsorgó vacsorákat és a nemes bort, ami bevett szokása szerint mindig követte mértéktelen zabálásait. Miután kellőképpen kiélvezte feleségének nyálcsorgató konyhaművészeti remekeit, és miután üresre szopogatta a félliteres talpas pohár burgundit, mialatt nézte kedvenc ki a tettes krimisorozatának aznap esti epizódját a képernyőn, arra az elhatározásra jutott, hogy nyugalomra tér királyi méretű duplaágyában.

Hanyatt kinyúlva, rózsaszínbőrű és vörös hajú feleségének, Dorothynek természetesen méretezett és befűtött cserépkályha hőmérsékletű, teste mellett, és magáénak mondhatva egy minden gondtól mentes tiszta és kellemesen kapatos és megnyugtató lelkiállapotot, Edward hamarosan elaludt.

A bűnözés mérete emberemlékezet óta nem tapasztalt alacsony szinten állt Putnam megyében és beosztott rendőrei, szám szerint pontosan tizenkettő belőlük, az éjszaka mélységes sötétjében hűségeken vigyázták és járták a megye keskeny és kanyargós útjainak ezreit, a főutakat, a mellékutakat és a zsákutcákat.

Mint rendszeren máskor is éjjel két óra felé felébredt és oldalára fordult, hogy az éjszaka hátralévő részében azon a felén nyugodjon. Dorothy vette és értette szándékát, mint mindig, és házastársi boldog egyesülést előrevetve engedelmesen követte szándékát. Ő is fordult és hatalmas fenekét odatartotta, mint kanál a szublódban egymáshoz simultak, és Edward odanyomta lágyéka táját az asszony becses fertályához.

Negyvenes éveinek közepén, gyermekek felnőve és távoli városban egyetemeken és főiskolákon végezve tanulmányaikat, az asszony felettébb

kedvelte, ha a férje játszódni szándékozott. Hálóingét felhúzta a derekáig, és engedte, hogy férje széjjelhúzza ülepének lágyan rugalmas és hajlandó partjait és kutatni kezdjen a közöttük rejtező privátnak tartott testrész után.

A férj, felettébb kellemetesen korai ötvenes évei ellenére, még semmiféle működési zavart nem tapasztalt a szerelem művészetének terén. Benyomta tövig és az asszony kéjesen felnyögött, pedig félig még aludt.

Ekkor, az éjjeli lámpa asztalkáján, Edward háta mögött felberregett a telefon. Edward káromkodott és a balkezével a telefonkagyló után tapogatott, miközben próbált nem kicsúszni Dorothyból.

— Az isten verje meg, mi jött rá a helyettesemre, — morogta kelletlenül. — valami mosómedve megint felborította a szemetes kannát?

Még nyomott és húzott néhányat, de növekvő pimaszsággal a telefon egyre követelődzöbben csöngött.

— A fészkes nehézségit, — káromkodott és felvette a kagylót.

— Conley, — szólt bele mély hangon.

— Főnök, — jelentkezett be helyettese, Raymond Nadler. — Sajnálom, hogy zavarom, de komoly szituáció van alakulóban a Kent és Mahopac közötti erdőben.

— Na és, vizsgáljátok ki, — Conley morgott és akarta letenni a kagylót.

— Nem lesz olyan könnyű. Először is három órával ezelőtt telefonhívást kaptunk Connecticutból a Darieni rendőrségtől, hogy egyik áruhás detektívjük, valami Greg Sewell valami friss nyomot követve kénytelen volt belépni Putnam megyébe és lehet, hogy segítségre lesz szüksége a Dixon Road úthoz közeli térségben.

— Na és, kiküldtetek oda egy járőr kocsit? Semmi más dolguk nincs egész éjjel. Vagy van?

— Nem küldtünk ki senkit. Annyi temérdek fontosabb dolgunk van...

— Temérdek micsoda? Viccelsz velem. Mi más?

— Egy órával ezelőtt jött egy hívás Winthrop Mongontól, Putnam megyei perzekutortól a New York Állami Ügyészség Putnam megyei kirendeltségétől, hogy egy fiatal nőt elraboltak Westchester megyében, de az illető megszökött és állítja, hogy egy ürge, egy nevezetes George

Norcott, álnéven Cara Negra egy aranycsempészeti és pénzmosási businesst futtat a mi erdeinkben, és jobb lesz, ha elfogjuk, mielőtt ismét elrabol valakit.

— Mire a nagy sietség? Aranycsempészek és pénz mosodások nem alusznak éjszaka?

— Mi is azt gondoltunk és újrakezdtük nézni a késő éjszakai televízió műsort. Gondoltuk, hogy majd reggel elkezdjük a vizsgálatot.

— Ügyes az elgondolás, Nadler, — felelte Conley gúnyosan. — Gondolod, hogy most már visszaalhatok?

— Sir, attól félek, hogy nem. Tíz perccel ezelőtt ez a kis szemét, ez a Greg Sewell Connecticutból, megint telefonált. Valami darázsfészket zavart meg. Ez alkalommal azt állította, hogy a New York Állam Munkaügyi Minisztérium ügynöke és elfogott egy illegális bevándorlót alkalmazó, rabszolgamunka, aranybányászati bandát a mi portánkon és azonnal szüksége van ötven darab állig felfegyverzett rohamrendőrrre.

— Hogy csináljanak mit?

— Azt mondja, hogy fegyverek vannak, tonnaszámra robbanóanyag és rengeteg emberélet veszélyben.

— Terroristák?

— Nem.

— Nem? Akkor engedelmeddel megyek vissza aludni.

— Kérem, főnök, hallgasson végig. Sewell azt állítja, hogy Cara Negra ismét elrabolt egy fiatal nőt, és szökik meg vele, és egyetlen dollárnyi kötelező balesetbiztosítást sem fizetett be az állami kasszába és a törvény által megszabott minimum bérnél is kevesebbet fizet alkalmazottainak.

— Hagyjuk a süket halandzsát. Kit rabolt el ezúttal?

Raymond Nadler tétovázott. Mély lélegzetet vett és bátortalan sóhajjal folytatta. — A feleségét, — kezdte és hosszas hallgatás és keservesen hangzó sóhajtások után hozzátette, — sir.

— Kinek a feleségét? Sewellét?

— Nem, sir. A sajátját.

— Szórakozol az agyammal, Nadler? Valami problémád van azzal, hogy az éjszaka közepén meg akarom dugni a feleségemet?

— Nincs, sir, de az egyik járőr kocsink rádiózott a Dixon Road út környékéről. Két kocsit találtak a Route 301 út szélére parkolva, mindentől távol, kint a vadonban és motorbicikli nyomokat láttak befele vezetni az erdőbe. Követték a nyomokat és vad zenét és részeg éneklést hallottak a fák közül.

— Kinek a földje az a rész?

— Azt hiszem, sir, hogy a víztároló védelmi területe, New York City tulajdona.

— Kívül esik a hatáskörünkön, hagyj nekik békét.

— A járőr azt hiszi, hogy egy motorbiciklis banda mulatozik ott, magánterület nagyszabású megsértése, vagy valami drogos buli. Azok a motorbiciklisták mind drogkereskedők. Tetten kellene érnünk őket.

Reggelre már hült nyomuk lesz.

— Ha így áll a dolog, akkor rendben. De nekem nagyon büdös az egész. Minden rendelkezésre álló erőt szedj össze, lőfegyverekkel és kutyákkal. Ezeknél a Hell's Angels banda pokolfajzatainál öröké van valami puska vagy pisztoly. Nem akarom, hogy egyetlen emberünknek is valami baja essék. Ébreszd fel a tűzszereseket és parancsold ki őket a helyszínre, ha esetleg szükség lesz rájuk.

— Yessir, azok a motorbiciklisták már sok rossz pontot összeszedtek és már régóta a begyemben vannak.

* * *

Nem sokkal később tíz rendőr a Carmel kerületi kapitányságról és két New York állambeli rohamrendőr, akik Kent falut védelmezték éjszakákként, dumdum puskákkal, revolverekkel, bikacsökökkel és zseblámpákkal felfegyverezve behatoltak a Dixon Road út körüli erdő sötét sűrűjébe.

Egy kutyás osztag három vérebbel, a dögök betanítva, hogy kiszagolják a kábítószereseket és a robbanóanyagot gyülekezett össze és várta készenlétben a segéd sheriff, Nadler őrmester parancsait.

A rácsos kapuról levágták a láncot, semmibe vették a Magánterület, Tilos az Átjárás tilalmi táblát és bementek. Hamarosan a szemükbe ötlött

az emelkedőn lévő házból kiszűrődő fény, odamentek és megverték az ajtót.

— Rendőrség, kinyitni!

A *nemjóját*, Juon gondolta és gyorsan besüllyesztette karabélyát a szelon alá. Odament a bejárat ajtóhoz és kiszólt. — Mi lenne a probléma, tiszt urak? Lehetnék talán valamiben a segítségükre?

— Névnélküli panaszt kaptunk, hogy egy Hell's Angels motorbiciklista banda tartózkodik illegálisan ezen a birtokon és mérhetetlenül randalíroznak.

— Egy halk sóhajtást sem hallottam, — Juon felelte álmosan. — Minden csendes itt ebben az erdőben.

— Ki lakik ebben a házban? — a rendőr kérdezte és próbált bejönni a házba.

— A főnököm és a leánya, — Juon felelte és elállta a rendőr útját.

— Hol vannak?

— Kimentek vacsorázni valami étterembe, de nemsokára itthon kell, hogy legyenek. Van még valami más is, amit a törvény szeretne tudni?

A Carmeli rendőrség járőre érezte, hogy lassan kifogy a szóból, hogy továbbra is érveljen ezzel a makacs, bár törvénytisztelő egyénnek kinéző emberrel és hátat fordított. Majd hirtelen sarka körül megpördülve visszaszólt.

— Nagyon ellenére lenne, ha körbenéznénk egy kicsit a birtokon.

— Valójában, hogy is mondjam, igen, nagyon is kedvem ellenére lenne. Szeretnék már nyugovóra térni és végigaludni az éjszaka hátralévő részét. Úgyszincs itt semmi, ami érdekelné magukat.

— Semmi?

— Semmi, minden csendes itt, mint mindig...

— Juon nem tudta befejezni mondatát, amikor tisztességes nagyságú detonáció rázta meg a földet. A robbanás zaja valahol a föld mélyéből tompítva ért fel, de az összes porcelánt megrázta a vitrinben, szögbe állította a falakon a festményeket, ide-oda, mintha földrengés táncoltatta volna meg a talajt.

— Ez mi volt? — ugrott meg a biztos és pisztolyához kapott. — Sajnálom, mister, de most már tényleg ki kell, hogy vizsgáljuk a tényeket.

Semmi körülmények között ne hagyja el ezt a házat, később majd ki kell, hogy kérdezzük magát.

Majd még egyszer megpördülve sarka körül a háta mögött álló társához fordult és rászegezte mutatóujját. — Te maradj itt és kiemelt gonddal vigyázd ezt az embert.

* * *

Egy csapat rendőrtiszt sietett a robbanás centruma felé és két nőt és két férfit találtak álldogálva a fák között. Mintha nem is hallották volna a robbanást, minden izgalom külső jele nélkül várakoztak, mintha semmi jobb dolguk nem lenne.

— Megállj, rendőrség, — kiáltottak a rendőrök rájuk. — Kezeket fel a levegőbe, ahol láthatjuk őket.

— Greg Sewell a nevem, — Greg mondta higgadtan. — New York Állam Munkaügyi Minisztériumának ügynöke vagyok és én hívtam karhatalmi segítséget.

— Álljon félre az útból és ne mozduljon, — az egyik fakabát harsogta, — és kezeit tartsa magasba, amíg átkutatom magát, hogy van-e magánál fegyver és vannak-e igazolványai. — majd a zseblámpát a Greg arcába tartva megtapogatta a zsebeit és nadrágszárát. Greg revolverét hamar megtalálta és mobil telefonjával és irattárcájával együtt elvette tőle.

Kinyitotta az irattárcát és gúnyos szemekkel mustrálta Greg Munkaügyi Minisztérium kiadott fényképes igazolványát.

— Maga csak egy kezdő gyakornok, — mondta lekicsinylően. — Mi dolga van itt az éjszaka közepén? És kik ezek a többiek?

— Ezek ketten, — Greg Vasile és Anica felé mutatott, — fent laknak ott abban a házban. — Itt kis szünetet tartott, Elisabethre mutatott és folytatta. — És ez a hölgy pedig az anyám.

— Az anyád? — a rendőr gyanakodva húzta össze a szemét. — Jobb lesz, ha nem szórakozol velem, fiam.

— Nem, nem szórakozom, és valóban az anyám. Akit meg el szeretnék fogni az meg az apám. Nem hiszem, hogy maga lenne. Nagyon

kevés lehetőséget látok arra, hogy mi ketten egyáltalán rokonságban vagyunk.

A helyettes rendőrfőnök jeges szemekkel meredt vissza Gregre. — Gúnyolódsz a törvénnyel, senkiházi.

— Nem, sir, csak próbálok rámutatni a tényre, hogy huszonöt éves bizonytalanság után végre megtudtam, hogy ki az apám, és borzasztóan sajnálom, de nem maga az.

A rendőrnek látta, hogy nem megy semmire se a pökhendi fiatalemberrel és belátta, hogy jobb lesz, ha csak a tényekre szorítkozik. Megmerevítette az arcát és rideg hangon kérdezte.

— Mi volt ez a robbanás? Mit tud róla, inkább arról beszéljen.

— Felfedeztünk egy földalatti alagutat. — kezdte Greg. — Cara Negra, aki állítólag az én eddig hiányzó apám, azon keresztül elmenekült és magával vitte a fiatal nőt, akit szeretek. Az alagút végén bezárt vasajtót találtunk és robbanóanyagot tettünk a zárba, hogy kinyissuk. Úgy nézem a kelletténél egy kevéssel többet használtunk.

— Kezdje az egészet előlről, de ne siessen úgy. Kit vitt magával ez az állítólagos Cara Negra? A bejelentés azt jelezte, hogy a saját feleségét.

— Igen, rendőrtiszt úr. A felesége, de az nem jelenti, hogy én nem lehetek belé szerelmes.

— Maga szánt szándékkal értelmetlen és pimasz válaszokat ad. Bizonyára valami takargatni valója van. Ezennel letartóztatásba helyezem, robbanószerkezetek engedély nélküli használatáért és mások életének veszélyeztetésért.

Egy csapat rendőr érkezett meg és a vezetőjük sietve jelentett.

— Megtaláltuk a motorbiciklis bandát. Körülbelül ötvenen lehetnek, főleg férfiak, de van közöttük jó pár anyaszült meztelen nő is. Annyira be vannak rúgva, hogy beszélni nem tudnak, kivéve valami érthetetlen hadarást, amit senki sem ért közülünk.

— Mit csináltatok velük?

— Kezdtük őket kikérdezni és kértük igazolványaikat, de semmi eredménnyel. A beszédjük teljesen zavaros és a még mindig keressük a motorbicikliket.

— Tiszt úr, — Greg okvetetlenkedett, — Jobb lenne, ha az összes ajtókat leellenőriztetné. Szerintem az összes meg van pakolva dinamittal. Egy óvatlan mozdulat és mindannyian a levegőbe repülünk.

— Ne magyarázza nekem, hogy hogyan csináljam a munkámat. — a parancsnok kinézetű rendőr ordította vissza. — Maga le van tartóztatva. Bármit, amit mond, lehet és lesz a törvényszéken maga ellen használva.

Gregnek tartania kellett a száját és hang nélkül kényszerült nézni, ahogy a teljes bányász munkaerőt kivezették a földalatti üregekből és csoportokba szervezve beállították őket a fák alá.

Egy perccel később az eddigiéknél százszorosan nagyobb robbanás rázta meg a hegyet. A talaj megemelkedett és visszazuhant, mint egy pokróc egy betöretlen vadnyugati musztáng hátára. A fák megdőltek és gyökereik kétségbeesett erőfeszítéssel próbálták a törzsek rettenetes súlyát visszafogni. A masszív sziklák megragadták az alkalmat és hatalmas robajjal átrendezték állásaikat, amit már a jégkorszak gleccserei óta nem tehettek. A föld megnyílt és hasadékaiból kénes lángok csaptak elő és az aláhulló törmelék zuhataga, minden megmaradt földfeletti áruló jelt eltemetett. Egy rövid minutum alatt a megdühödött természet betapasztotta sebeit és visszaszerezte birtokait, amit soha nem akart feladni a gyalázatos, profithajhászó emberiségnek.

Az állítólagos motorbiciklista banda tagjai széjjelfutottak a szélrózsa minden irányában és eltűntek az éjszakába. A sáros földdel bemaszatolt rendőrök futottak utánuk, kézi adó-vevőik felmondták a szolgálatot, nem tudtak egymással egyeztetni és hamarosan elvesztek a vadonban.

Két órával később, ahogy a fák között kivillanó első derengő fehérség jelezte az új veres hajnal érkezését, egy új minden jót ígérő napot, kezdtek egyenként visszaszivárogni, üres kézzel és értetlen arckifejezésekkel.

A kapitány, aki az éjszakai turnus rendőreinek a vezére volt megnézte a karóráját. — Még egy fél óránk van, amíg műszakom lejár. Valaki végre megmondaná, hogy mi folyik itt.

— Főnök, — kért szót első helyettese, — Greg Sewell őrizetes el kell, hogy tudjon mondani mindent. Úgy vélem, jobb lenne, ha meghallgatná.

— Rendben, — bólintott engedékenyen a kapitány, — mondja el, amit akar.

— A probléma csak az, kapitány, hogy a nagy zűrzavarban Sewell és a két nő lelépett. De ezt a két alakot, — itt Vasilera és Juonra mutatott. — Nem engedték megszökni.

— Beszéljenek, vagy kiverem magukból. — ordította rájuk a kapitány dühödten.

— Azt hiszem, nekem úgy tűnik, hogy földrengést vészeltünk át. — Vasile felelte komoly arccal. — Szerencsére az én házamnak semmi baja nem esett, csak egy luk nyílt meg a garázs padlója alatt, egy hasadék, ami a semmibe vezet. Egy nap alatt behányjuk földdel és a két kocsimat visszatehetjük a helyére. Akad itt most épp elég törmelék, meg van egy bulldózerünk is, hogy jó munkát végezzünk.

Shepherd kapitány szívéből utálta Vasilét, halálosan gyűlölte Juont és mélyen megvetette ezt az egész degenerált, alakoskodó, ravasz hegyi söpredéket. Leginkább be szerette volna zárni őket és kútba dobni börtönük kulcsát. Mivel ez erősen távoli lehetőségnek tűnt, nem akart velük többé bajlódni. Turnusa majdnem lejárt és a nap valaki másnak a gondja volt.

Tele torokból ráordított Juonra. — Még egyszer előfordul, hogy megengedik, hogy drogkereskedő motorbiciklisták randalíroznak a birtokukon, lefoglaltatom a földjüket és a házukat és elárvereztetem a sheriffel. Megértette!

— Igen, uram, amit mond, minden úgy lesz.

* * *

A rendőr osztag elment. Furgonjaikba és teherautóikba dobálva felszerelésüket, és kocsik ajtaját csapkodva még egy darabig ordítottak és káromkodtak a fahíd mind a két oldalán, majd minden elcsendesedett és béke borult az erdőre.

— Minden nyílás és ajtó lezárva, a föld felett semmi áruló épület nem maradt állva. — magyarázta Juon Vasilének. — Cara Negra, gondolom, éppen így tervezte el.

— Sajnos, és nem tervezett semmi pénzt vagy aranyat sem hátrahagyni nekünk.

— Nincs semmi a pánccélteremben?

— Nincs. Már megnéztem. — Vasile felelte. — Volt egy harmadik kijárat is és azon mindennel együtt kiszöktek. Tartott egy Humvee terepjárót a Lockwood Lane utcában leparkolva és átcsúszhattak a Crane Road utcán felállított rendőrkordonon, ahol a Dixon Road út kijön az erdő déli oldalán. Cara Negra maga az ördög, mint mindig, most is, mindenkinek túljárt az eszén.

— Vissza fog jönni, és ha nem, mindent újra tudunk kezdeni nélküle. — Juon próbált okos lenni. — Én ismerem az összes technikai eljárást és tudok szerezni munkásokat. Kitisztítjuk a tárnákat és a központi termet. A megrongálódott gépeket kijavítjuk vagy újakat veszünk helyettük.

— Igazad van. Várni fogunk. Anica majd utána megy, megtalálja, és helyettünk is átvágja a torkát.

— Ebben biztos lehet, Anica lányom az én vérem.

* * *

Amikor a robbanás megrázta a hegyet Anica, Greg és Elisabeth futottak, ahogy csak bírtak. Ki a kocsikhoz a Route 301 úton. Elisabeth és Anica Elisabeth kocsijába ültek és Greg próbálta követni őket a tragacsával. Még mindig a sáros és összetépet esküvői ruhájába öltözve Anica körbehajtott a víztároló hatalmas tava körül. A centrifugális erő húzását kihasználva felső testével bedőlt kanyarba és nyaktörő sebességgel vette a völgyzáró gáton körbemenő út hajtókanyarjait, hatvan méter magasságban a völgy felett, és két kerékre állítva a kocsit befordult a Crane Road útra.

Látta az ott várakozó két rendőrautót, lelassult és a sebességkorlátozás maximuma alatt vezetve elhajtott mellettük. Kocsijából kiinteggett a rendőröknek és legédesebb mindent ígérő semmit sem adó mosolyát villantotta feléjük.

A kanyargó sötét úton ismét begyorsult és próbált Cara Negra elébe kerülni a Bullet Hole Road úton. Teljes vágásban eltépett a Mahopaci

Középiskola mellett, mintha nem érdekelt volna, hogy összetörheti a kocsitengelyét vagy, hogy mind a ketten kitörhetik a nyakukat.

Szinte sikerült neki.

A Taconic Parkway műút bejáratánál beérte George Norcottot. Terepszínű Humvee kocsiját vezetve éppen akkor fordult rá a déli irányú sávra. Az észak felé menő forgalom ugyan megakadályozta Anicát, hogy azonnal kövesse, de látta, ahogy Gerti ül a férfi mellett és az balkezevel tartva a kormányt jobbjával szerelmetesen simogatja a fiatal nő patyolatos vállait.

Fél mértföldet lemaradtak, de legalább tudták, hogy Cara Negra milyen irányba vette az útját.

Harmincegyedik Fejezet

Cara Negra karjánál fogva rángatta végig Gertit a hosszú folyosón. A fiatal nő próbált kődarabokat letépni a falról, de az állandóan szivárgó víz csúszóssá tette a sziklát és keze folyton lecsúszott. A durva élek felhasították bőrét és a kénsavval telített bányavíz égette a vérző sebeket. Negyed mértfölddel később megérkeztek egy második ajtóhoz. A férfi ezúttal kulcsot vett elő és azzal nyitotta ki a zárat és beléptek. Belül a helyiség száraznak érződött és hűvös, légkondicionált levegő fűjt az arcába.

A technika legmagasabb fokán álló hőmérséklet és nedvesség szabályozta kincseskamrába érkeztek.

Egy elektromos villástargonca állt a szoba közepén. A férfi hozzábilincselte Gertit egy falba épített vasgyűrűhöz és utána beleült a targonca vezetői ülésébe. A hosszú acélnyelvekkkel ellátott villával felvett egy aranytéglákkal megrakott faladát és oldalvást kihajolva megnyomott egy gombot a falon. Egy idáig észrevehetetlen ajtó a terem ellentétes oldalán megnyílt és friss éjszakai levegő tódult be kívülről. A férfi kihajtotta a targoncát az ajtón és öt perc múlva visszatért és felvett egy második ládát. Harmadik fordulóján bankjegyekkel megrakott zsákokkal rakta teli a targonca csomagtartóját és kinyitotta Gerti bilincset. A bilincset nem vette le Gerti csuklójáról és még egyszer körbenézett.

Az üres terem látványa elégedettséget varázsolt arcára.

— Mehetünk, kis feleségem, — noszogatta Gertit és hangjából érződött a siker öröme. — Egy nap köszönetet fogsz nekem mondani ezért. Én pénzt vagy értéket soha nem hagyok hátra. Ami az enyém, az az enyém. És ha ügyesen használod ki lehetőségeidet, hamarosan a tied is lehet.

Akkor hallották az első robbanást.

— Sietnünk kell, — a férfi figyelmeztetett. — Berobbantották az első ajtót és egy percen belül betörnek a pánccélterembe is. — Itt visszataszító hangon hahotázni kezdett, — Nincs szándékomban itt maradni és nyájasan üdvözölni őket. Az üresség látványa minden jókedvüket elveszi majd és nem szeretném látni savanyú pofájukat.

Fél mértfölddel tovább egy lejtő aljában katonai terepszínekre festett és szögletes formájú jókora terepjáró állt. Cara Negra a zsákokat a hátsó ülésre dobálta és fekete viaszosvászon takaróval befedte. Mikor sem a pénznek sem az aranynak semmi áruló nyoma nem látszott, az utas ülésre taszította Gertit és beült melléje.

Golyóálló konstrukció, speciális rendelés, — röhögött és fertelmes vigyora kimutatta visszataszító fogínyét. — Hamarosan kint leszünk a veszély zónából és soha többé nem kell, hogy keveredjek ezekkel a szennyes bevándorlókkal. Soha többé nem kell használnom a fekete álarcot és Cara Negra örökre el fog tűnni a föld színéről, vissza le a pokolba.

— Hogyan? — kérdezte Gerti. — És miért kellett ezen a gyilkos komédián átmennie, ha soha nem akarta azt a szerencsétlen leányt elvenni feleségül?

— Hogyan? — George Norcott ismételte a kérdést szardónikusan. — Majd meglátod, csak légy egy kevés türelemmel. — Itt ujjá kutatva végigsimította hordozható telefonján a gombokat, majd folytatta. — És miért? Egy helyre kellett gyűjtenem az összest, és pusztán csak a szívem jóságából megvendégeltem őket, afféle utolsó vacsorával, mielőtt az utolsó ítélet végrehajtatik rajtuk. Többet nincs szükségem rájuk és az én fajta businessemben nincs elbocsájtás és életre szóló nyugdíjjárulék és leépítési prémiumcsomag.

Megnyomta a gombot és masszív földrengés nagyságú iszonyatos robbanás rázta meg a hegyet, háznagyságú sziklákat hajigált fel az égig és homokkal kevert kavicsok tömegét záporoztatta kocsijuk tetejére.

— Most már mind halottak, — mondta közömbös hangon. — És Cara Negra végzete is beteljesedett, az álarcos ördögé, aki házasságot ígért a román bányamester leányának. A halottak listája úgyszintén magába foglalja a te szerelmetes latrodat, Greget és szájalmas kíséretének összes pojacáit.

Az iszonyatos fájdalom elapasztotta könnyei áradatát, Gerti kifogyott a sírásból és halálos gyűlölet és véres bosszú élezte ki szavait, ahogy válaszolt. — Meg ne engedd, hogy túléljem ezt, te pokol ördöge, mert megöllek. Megöllek az apámért és megöllek Gregért és megöllek Anicáért. Szerettem az apámat és szerettem Greget. Mi boldogak voltunk a te pénzed nélkül. Nem tudom, hogyan vetted rá apámat, hogy szándékaidat becsületesnek higgye. Rettenetesen sajnálom, hogy bedőltem a hazugságaidnak és belegyeztem, hogy férjhez megyek hozzád.

George Norcott beindította a kocsiját, és ahogy kihúztak a fák közül saját jellemével fémjelezet vigaszt ajánlott az összetört nőnek. — Egyszer minden elmúlik és az idő minden sebet behegeszt. Ha egyszer megismersz, hogy valójában ki vagyok, szeretni fogsz és elfelejted régi szeretteidet.

— Az idő semmit sem fog begyógyítani, — Gerti felelte zordan, — és már most tisztában vagyok azzal, hogy ki vagy.

— Tévedsz. Amikor elvettelek feleségül nem szerettelek, de életemben a legelső alkalommal éreztem, hogy megtaláltam igaz szerelmemet, amikor letépted az álarcomat és szemeid gyilkos gyűlölettel meredtek rám. Megvetem azt az alázatos szolgatékintetet azoknak a román bevándorlottaknak az arcán. Számukra mindenki *Domnule*, és képtelenek szembeállni és verekedni a jogaikért, hacsak nem részegek. A szívednek kellett szegezniem a kardomat, de attól a pillanattól tudtam, hogy méltó társamra találtam és az örökkévaló időtlen időkig a feleségem leszel. Köszönöm, hogy lelkemet megtisztítottad családi átkunk fertelmes terhétől.

Gerti nem hitt a babonákban és fekete mágia ördögimádatban és a reális igazsághoz legközelebb állót tételezte fel.

— Te vagy a bolondokházába való, — suttogta maga elé és az útra szegezte a szemeit, — nem én.

Bal kezével forgatva a kormányt, jobbát Gerti vállára tette és közel húzta magához. Gerti nem ellenkezett, de a férfi kedvessége nem ingatta meg elhatározásában, hogy megölje és rátaposson halott testére.

George fokozott figyelmet szentelve az útnak hajtott és nem lépte túl a sebességkorlátozást. Fagyos közömbösséggel viselve magát belevegült a reggeli csúcsforgalom sűrűjébe a Cross Westchester Expressway hatsávós

úton és Connecticut felé fordulva rátért a New England Thruway államok közötti műútra.

Gerti felemelte bilincsekbe zárt csuklóját és megsimogatta a kezét, ami még mindig fogva tartotta.

— Nagyon ellenedre lenne, ha valahol megállnánk, — kérdezte. — Vécére kell mennem és szeretném megjelenésemet egy kicsit kiigazítani, mielőtt a Darieni szomszédok meglátnak.

Fáradtan a gyötrelmesen hosszú éjszaka után George leküzdhetetlenül kívánta a frissen főzött kávé illatát és a készülő tojásos szalonna ínycsiklandozó sistergését. Gondolta, hogy már eléggé meggyőzte Gertit, hogy Cara Negra fekete álarcát egyszer és mindenkorra és örökre levetette magáról. A fiatal nő nem kiabált és nem harcolt ellene többé. Nem volt oka, hogy feltételezze, hogy felesége jelenetet csinál és beárulja. A hármas számú kijáraton lejött az országútról, ahol tudta, hogy a Post Road úton van egy McDonalds gyorsbüfé.

A parkoló távolis sarkában állította be a kocsiját és Gertihez fordult.

— Ha leveszem a bilincseket, megígéred, hogy nem csinálsz cirkuszt? Semmi értelme nem lenne, csupáncsak a Silver Hill elmegyógyintézetben találnád ismét magadat.

— Nincs okod aggódni, — Gerti ígérte. — Elvégre a feleséged vagyok. Jobb lenne, ha mézeshetes új házasságként kezdenénk viselkedni.

— Jó, — George mosolygott belegyezően és kilakatolta Gerti bilincseit. — Úgy látom, hogy kezdjük egymást megérteni.

A kocsiból kiszállva maga előtt hagyta Gertit menni és kedves hangon beszélt hozzá a háta mögül.

— Bízom benned. Menj és mosakodj ki, mialatt én beállok a sorba. Ha menekülni akarsz, fuss, de egy százmillió amerikai dolláros vagyont hagynál itt, és tudom, hogy nem vagy olyan naiv, hogy azt akarnád.

* * *

Anica Yorktown városban a Route Six út magasságában érte be a Humvee kocsit és hálát adott a gondviselésnek, hogy többet nem kellett találgatnia, melyik irányba mehetett Cara Negra és Gerti. Legalább tíz kocsihosszal

lemaradt és visszapillantó tükrében örvendve konstátálta, hogy szánalmas tragacsával Greg is tartja velük az iramot.

Gondosan hátra maradtak George látóköréből és kevéssel később látták, ahogy a férfi lemegy az országútról és bemegy az étterembe. Anica is leparkolt, a parkoló ellentétes sarkában és Greg behúzott melléje.

A két kocsi között állva még egyszer figyelmeztette Elisabethet.

— Ne keveredj bele ebbe a dologba. Ez csak én ügyem és az övé.

— Sajnálom, Greg, hogy ilyen körülmények között kellett megismerned apádat. De most már remélem, hogy megérted, hogy miért titkoltam el előled kilétét.

— Ne bántson az ügy. Még semmiféle apa és fiú közötti jó viszony nem alakult ki a kettőnkben.

— Tizenkét éven át voltam szerelmes bele, — a vezetői oldalról átjövve és csatlakozva hozzájuk Anica is beelegyedett a társalgásba. — Azt hittem, hogy őszinte, — folytatta szomorúan, — és csak engem szeret. De kettős életet élt és elvett egy fiatal nőt feleségül anélkül, hogy bármit szolt volna nekem szándékáról. Mindenünket elvitt, amiért húsz éven át dolgoztunk és mindahányunkat meg akart ölni.

— Most azt hiszi, hogy halottak vagyunk, és nem kell félnie a bosszúunktól. Nem láttátok, hogy milyen magabiztosan ment be az étkezőbe, — Greg latolgatta. — Ki kellene használnunk, hogy leeresztette védőpajzsát. Ha meglepjük, még lehet ellene esélyünk. De azért szeretném, ha Elisabeth hazamenne két kicsi húgocskámhoz. Nem éri meg, hogy egy anya feleslegesen kockáztassa az életét. Nekem nincs semmi elkötelezettségem. De anyám, neked van. Nem szeretném, ha kistestvéreim anya nélkül nőnének fel.

— Képtelen lennék saját magammal szembenézni, fiam, ha most elhagynálak, — Elisabeth válaszolta templomi komolysággal. — Hasznodra szeretnék lenni, bármi cselekedetre is szánod el magad.

Anica közbevágott. — Nekem sincs vesztenivalóm. Én ismertem a legjobban. Majd én elbánok vele.

Greg benézett az étterem ablakán és meglátta, hogy Norcott áll a sorban és Gerti bemegy a női mosdóba.

— Gyerünk, — mondta, — bízzatok bennem. Tudom, hogy mit csinállok.

* * *

A vécé előterében Gerti próbálta megmosni arcát az egyik mosdóban. Anica és Elisabeth bejöttek és két oldalról melléállva közrefogták.

A tükörbe belenézve Gerti észrevette őket. A szemébe fröcskölt víz elhomályosította látását és először azt hitte, hogy két kísértetet lát.

Kezének bizonytalan mozdulatával letörölte arcáról a nedvességet és kétkedő hangon kérdezte. — Anica és Elisabeth, ti életben vagytok? És hol van Greg?

— Senki nem halt meg. Mire felrobbantotta a dinamitot, mindenki kint volt a bányából.

— George kint van valamelyik asztalnál, — felelte Gerti. — Bilincset rakott a kezemre és megígértem neki, hogy nem csinállok botrányt, ha használhatom a mosdót, de a robbanóanyag még mindig a testére van kötözve.

— Kinek az oldalán vagy? — kérdezte Anica.

— George a tied lehet, — Gerti vágott vissza. — Én csak szeretnék visszakerülni a saját házamba és soha többé nem látni az aljas pofáját.

— Tehát akkor nem bánod, ha megölöm, — Anica kérdezte.

— Nem kérhetem, hogy öld meg az én kedvemért. Életem hátralévő részét a börtönben tölthetném érte. Nyilvánvaló indítóokom van rá. Én örökölném be a vagyonát.

— Lányok, fejezzétek be, — szólt közbe Elisabeth. — Nem fogunk senkit sem megölni. Gerti, cseréljünk ruhát. Inkognitóban akarok beszélni a férjeddal.

— Megállj, — Anica tette hozzá. — Esküvői ruháink sürgősen feltűnést fognak kelteni. Mi lenne, ha szereznék két pincérnői egyenruhát, átöltöznénk és mind a hárman egyszerre kezdenénk el faggatni ezt a volt Cara Negra urat. — és belegyezést nem várva egyenesen az *Kizárólag Alkalmazottak* felirattal ellátott ajtóhoz ment és onnan visszatekintett.

— Várjatok, egy percen belül itt leszek.

Az alkalmazottak öltözőjében egy hozzá hasonló korú és termetű fiatal fekete nőt látott.

— Drága egytestvérem, — közeledett hozzá, — két egyenruhára lenne szükségem.

A saját otthoni bajaiba belekeseredett fekete lány barátságtalan hangon csattant fel. — Most vettek fel? Menj az üzletvezetőhöz.

— Nem, kedvesem, — Anica elmosolyodott. — ha szerzel nekem egy tizenkettes és egy tizennégyes ruhát egy percnél kevesebb idő alatt, ötszáz dollárt adok neked. Gondolod, hogy ez elegendő ok, hogy mozdulj és szedd a lábad.

A fekete lány körbe nézett. Nem látott senkit. A raktárpolcra levett két csomagot és kitarotta a markát. — Egyszer lássam a pénzt.

Anica odaadta a leánynak az előre elkészített öt darab százast és kikapta a kezéből a csomagokat. — A tranzakció, — kacsintott cinkosán, — csak mi ketten lányokra tartozik.

— Úgy legyen, nővérem, — a fekete lány nevetett és korál piros ajaki között megvillantotta hófehér fogainak gyöngysorát.

Anica visszament a női mosdóba és a három nő bement a rokkant sági fogyatékosok állásába. Egy perccel később kijöttek és külön-külön kimentek az étkezdébe.

Elisabeth viselte a nyoszolyólányi ruhát és egyenesen George Norcott felé tartott. Anica és Gerti pedig meg pincérlánynak öltözve kezdtek leszedni és törölgetni a közelben lévő asztalokat. Munka közben felnéztek és szemük sarkából meglátták, hogy Greg a hosszú pult mellett üldögél és két Connecticut Állami motoros rendőrrel beszélget.

* * *

Miután Greg elengedte a két nőt, hogy beszéljenek Gertivel, körbenézett és meglátta a bárpult melletti forgószékeken pöffeszkedő két motoros rendőrt, ahogy azok kevély nyugalommal kávéztak és megpakolt tányérjukról szedegették a zsíros krumplit és hozzá a tojásos rántottát.

Leült melléjük és rájuk nézett. — A nevem Greg Sewell. — mondta és kivette a rendőrijelvényét, hogy a két motoros rendőr láthassa. — Hazatérőben vagyok egy kiküldetésből.

A két motoros megállt az evésben és kezüket automatikusan a derékszíjukra erősített pisztolytáskára tették. Greg egyik szemével a revolvereket nézte másikkal meg Norcottot, aki éppen akkor ült le egy asztalhoz nem túl messze tőlük.

— Mit akar? — kérdezték a motorosok sürgetően.

— Adjanak biztosítást, le kell tartóztatnom egy gyanúsítottat.

— Mivel van gyanúsítva? — a két rendőr egyszerre kérdezte és egyet hörpintve a kávéjükből ismét lapátolni kezdték rántottájukat be a szájukba.

Greg meglátta Elisabethet, ahogy Gerti nyoszolyólány ruhájába öltözve ül le George mellé.

— Felejtsék el, hogy említettem, — mondta a rendőröknek, és nem nézett rájuk.

— Itt van az illető? — kérdezte a női motoros. — Hol van a maga saját háttér biztosítása? Minket nem New York állam fizet és nekünk csak a Connecticut Közlekedési rendészet diszpécser adhat feladatot.

— Az én biztosító csapatom turnusa reggel hétkor lejárt és mind a tizenketten hazamentek. — felelte Greg kissé pökhendien.

A férfi rendőrmotoros jegyzetfüzetet és golyóstollat vett elő.

— Akar írásbeli jelentést beadni? Rádión beküldhetjük a központba és utasítást kérhetünk a regionális kapitányságról.

Greg tekintete találkozott Georgével. Greg látta a férfi döbbséget meglepetését, és látta, hogy összpontosítását egy pillanatra elveszítve nem veszi észre, hogy a nő, aki melléje csúszott az ülésen nem a felesége.

— Beszéljenek hozzám, ne hagyják abba, — szólt Greg oda a rendőröknek mialatt Anicát és Gertit figyelte, ahogy azok pincérlányi egyenruhában seprük össze a földre lehullott morzsákat George Norcott szeparéjához közel.

* * *

Elisabeth leült George mellé és egy hatalmas henteskést nyomott a bordái közé és lassú, gyűlölettel teljes monoton hangon beszélni kezdett.

— Gheorgiu Nopcsa, eljött az ideje, hogy tisztázzunk a kettőnk közötti dolgok állását. Ne próbálj megmozdulni és tenni valamit. A szívsebészetnél vagyok ápolónő. Tudom pontosan, hogy hol a szíved. Egyetlen gyors dőfés és kettőbe hasítom szívedet és nem lesz időd, hogy felemeld a kezdet és meghúzd a robbantószerkezet gyújtóját. Figyelj ide és figyelj jól, ha élni akarsz.

Greg észrevette Elisabeth szándékát. Irányába fókuszolta a szemeit és a két motoros járőr is arra nézett, hogy mit figyel.

— Az a férfi ott, — Greg mondta, — az, amelyik a szmokingban van, a menyasszonyi ruhás nővel mellette.

— Mi van vele? — kérdezte a női motoros.

— Az egy pokolgépes öngyilkos. Ne csináljanak semmi hirtelen mozdulatot, mert felrobbantja magát és mindannyian ezerfelé repülünk.

— Mit csinál az a két pincérnő olyan közel hozzá?

— A nő, aki mellette ül az a partnerem. A pincérnőket nem ismerem. A partnerem és én már órák óta követjük a pokolgépeket és próbáljuk letartóztatni.

A férfi motoros járőr kivette az URH rádióját.

George észrevette a járőr mozdulatát és fel akart ugrani, de be volt szorítva az ülésre és odébb kellett nyomja Elisabethet. Elisabeth reflexszerűen beledőfte a kés George bordái közé, de a penge megakadt. Hegye nem tudta áttörni a férfi dereka és torzója köré tekert robbanószerkezet falát. Greg látta a küzdelmet és tudta, hogy Elisabeth halálos veszélybe került.

Greg hirtelen mozdulattal a női motoros járőr pisztolytáskájához kapott és kiemelte belőle a nő revolverét. Ujjai ráfonódtak a fegyver agyára, a biztonsági zárat kikattintotta, célzott és rálőtt George-ra.

A golyó George homloka közepén hatolt be és hátul a tarkóján jött ki. Agyveleje és vére széjjelfröcskölt a bútorzat műbőr bevonatán és az ólom beleágyazódott az olcsó kárpitozás műszivacsába. Két szeme között a vér, mint szökőkút tört elő fejéből és összevérezte Gerti és Anica pincérnői

uniformisát. Norcott arccal előre az asztalra borult és a két nő rémülten hátraugrott.

Elisabeth eldobta a kést, felszakította a Velcro tépőzárát és levette a miniatűr adót George mellkasáról és rányomta a sajátjára. A gondviselés nem felejtette el vele, hogy tizenöt másodperce van a detonációig, miután a szerkezet többé nem érzékeli a szívverést. Műtőtermi gyakorlata, másodpercek töredéke élet és halál döntései között, megerősítette idegzetét és nyugalmat adott, hogy késlekedés nélkül tudjon cselekedni.

Egyik kezével felemelte George fejét és a másikkal benyúlt a zsebébe és megragadta a kulcsait.

A férfi motoros járőr előkapta pisztolyát és Gregre fogta.

— Fegyvert eldobni, — üvöltötte.

Greg lecsapta a pisztolyt a pultra és odalökte a női járőr felé. A nő felkapta és a cső végét Greg halántékára szorította.

Greg mind a két kezét felemelte és hangosan kiáltott. — Vége, meghalt. Hívják a tűzszerészeket, hogy hatástalanítsák a bombát.

A női járőr bilincset csattantott Greg csuklójára és ő is kiabált.

— Meg ne merjen mozdulni.

Elisabeth is feltette a kezét, átölelte a két pincérlányt és nyugtatni látszott őket. Összeszorított markából odacsúsztatta Anicának George kulcsait és odasúgta neki. — Tűnjetek el a Humvee terepjáróval. Később mindannyian találkozunk Gerti házánál.

Az emberek kövé váltak és ijedt kíváncsisággal szemlélték az eseményeket. A férfi motoros járőr magából kikelve kiabált. — Semmi pánik. Vége van. Maradjanak a helyükön. Senkinek sem lesz semmi baja.

A női motoros segítségért rádiózott és két percen belül négy rendőr kocsit jelent meg. Greget átkutatták, fegyvert kerestek nála és nem találtak, megnézték rendőri pajzsjelvényét és elengedték. Egy női rendőr Elisabethet tapogatta végig és bejelentette. — Ez is negatív, ennél sincs semmi.

Egy fiatal motoros járőr előhalászott egy jegyzetfüzetet és jelentést kezdett írni.

— Mi történt itt? — kérdezte egy őrmester, aki látszólagosan a vezetőjük lehetett.

— Putnam megyéből idáig követtem a gyanúsítottat, — Greg kezdte. — Ott is fel akart robbantani egy teljes esküvői gyülekezetet. Segítségért telefonáltunk, de elmenekült és magával hurcolt egy túszt.

— Hol van a tús? Mi lett vele?

— Ott van, — Greg Elisabethre mutatott. — Ez volt az.

— Ellenőrizze le a női egyén papírjait, — az őrmester parancsolta egy tizedesnek és Greghez fordult. — Honnan került ide a kés?

— Gondolom a konyhából, ott vehette magához.

— Gyilkossági szándékkal, — az őrmester bólintott.

— Nem, őrmester úr, — Greg felelte akadékoskodó hangon. — Csak el akarta terelni a merénylő figyelmét, hogy be tudjam célozni a fejét. Ez volt az egyetlen esélyünk, hogy ne robbantsa fel a derekára erősített dinamitot.

— Számos ember életét hozták ezzel veszélybe, — az őrmester csattant fel gorombán és elvörösödött arca aláhúzta a fenyegető szándékának ijesztő erejét.

— Nem volt más választásom, — Greg védekezett. — Valahogy hatástalanítanunk kellett a gyanúsítottat.

A tűzszerészek megérkeztek és mindenkit kiharancsoltak az épületből. Megnézték George testét, és ahogy meglátták a dinamit rúdjaikat visszahátráltak. Kettő közülük becipelt egy ólommal töltött nehéz drótszövet pokrócot és óvatosan beleforgatták George maradványait. Furgonjukkal közel a bejárathoz tolattak és négy tűzszerész kivitte Cara Negra élettelen hulláját a páncélozott furgon bombabiztos belsejébe.

Az őrmester átkutatta George ruháit, de nem talált semmi azonosító igazolványt.

— Ki volt ez az egyén? — kérdezte Gregtől.

— Fogalmam sincs, gondolom valami iszlámi diverzáns. — felelte Greg és egyenes tekintetében egy ágyútűzben sokkolt katona ezerméteres messzelátása fénylett.

Kint a parkolóban két Greenwich városi rendőr irányította a forgalmat. Anica és Gerti összekeveredtek a többi pincérlányokkal és alkalmazottakkal és kicsúsztak a gyűrűből anélkül, hogy kikérdezték volna őket. Egyenesen a Humvee felé tartottak, beültek és kifele hajtva követték a

forgalmat irányító rendőrök utasításait, akik a Post Road főutca irányába, terelték őket, ahol a Humvee terepjáróban ülő két nő Darien felé vette útját.

Harmincketedik Fejezet

A Greenwich városból jött rendőrtisztek elkülönítették Greget és Elisabethet. Greget betessékelték az étteremigazgató irodájába és a Greenwichi detektívfőnök, egy Greenwichi rendőrkapitány és a Connecticut állami motoros rendőrök őrmestere megkezdték kihallgatását.

A kapitány lenézően forgatta ujja között Greg rendőrpajzsát. Hamisítás vagy összevágás nyomait látszott keresni.

— Maga azt állítja, hogy nem ismeri az áldozatot, — kérdezte szemeit Gregre szegezve. — Miért követte, ha nem tudta, hogy ki az illető?

— Azt hitte, hogy külszözi terrorista, — az őrmester szólalt meg kéretlenül. A kapitány megvető pillantást vetett rá majd Gregre visszafordítva a tekintetét folytatta.

— Válaszoljon a kérdésre, de azonnal.

— Bűnügyi vizsgálaton dolgoztam, — Greg állta a kapitány mustrálását, — munkatörvények elleni kihágások, munkavállalási engedély nélküli illegális bevándorlók alkalmazása típusú eseteken. A nyomok Putnam megyébe vezettek és valahogy belekeveredtem ebbe az esküvőbe. Ahogy beléptem az ajtón, megláttam az elhunytat, — itt a gúny halvány árnyéka suhant végig Greg arcán, — aki a vőlegény volt és fenyegette az egész összegyűlt vendégsereget, hogy a levegőbe repít mindenkit, ha valaki valami ellenvetést mer tenni házassága ellen.

— Ki volt a menyasszony?

— Nem tudtam eléggé közel kerülni és nem láttam tisztán, de azt hiszem, hogy ugyanaz a nő, aki mellette ült az étteremben.

— Az őrizetes a hitte, legalább is azt mondta, hogy az a nőszemély vele volt. — az őrmester nem bírta tartani a száját és gyanakodó hangon megint közbeszólt.

— Igen, igaza van, őrmester úr. — Greg a közbeszóló felé fordult. — Ismertem. Előző nap találkoztam vele egy helybeli ivóba és ő adta a tippet az illegális munkaerő használatáról.

— Értem, — mondta a detektívfőnök és gúnyos mosolyra húzta a száját. — És utána mi történt?

— Ellenvetésemet fejeztem ki házassága ellen és a vőlegény megmutatta mindenkinek a testére kötözött dinamit rudakat.

— És az után mi történt? Mondja gyorsan és ne húzza az időt. Ne kelljen magából mindent harapófogóval kihúzni.

— Megragadta nőt és elszaladt vele. Követtem őket, először gyalog, utána kocsival. Ez volt az első hely ahol megálltak. A többit maguk is látták.

Egy Greenwichi közrendőr lépett be a szobába és jelentett.

— A New York Állami Munkaügyi Minisztérium nem tud semmiféle Greg Sewell gyakornok létezéséről.

— Tartóztassák le gyilkosság vádjával, emberéletek veszélyeztetésével nyilvános helyen és rendőrtiszt megjárásával, — üvöltötte a kapitány.

— Telefonálhatok a Darieni rendőrfőnöknek, — makacskodott Greg, — Ő tudja, hogy ki vagyok.

— Rendben, — a kapitány folytatta ingerülten. — Valamelyik rendőröm majd tárcsáz magának a köztelefonon. — majd az egyik mellette álldogáló rendőr felé fordulva ordítani kezdett. — Tegye már rá a bilincset az őrizetesre. Mire vár?

Greg megadta a darieni rendőrfőnök közvetlen számát, a kisrendőr telefonált és a főnök első csengés után felvette a kagylót. Egy darabig hallgatta greenwichi kollegáját majd megszólalt.

— Mondja meg Kerensky kapitánynak, hogy ismerem Greg Sewellt. Sewell egyik álsruhás aktívánk és valóban kapcsolatban áll a New York Munkaügyi hatóságokkal. A bevett gyakorlat szerint nem igazolják azonosságát, hogy ne veszélyeztessék álsruhás információszerzőik biztonságát. Kezességet vállalok Greg személyéért. Járór kocsit küldök érte és majd én betettetem a rács mögé, ha valami gazemberséget csinált.

A kapitány, ha dühöngve is és kelletlenül, levette Greg kezéről a bilincseket. A procedúra folyamán szinte eltörte Greg csuklóját és gyűlölettel teli hangon förmedt rá. — El ne merje hagyni Darient, amíg mindent ki nem derítettünk. Az én hatáskörömön belül még nem tisztázta magát.

Greg veresre dörzsölt csuklóját simogatta. — Hazamehetek? — kérdezte. — Erősen szükségem lenne, egy kis pihenőre.

— Nem, várja meg itt a darieni járőr kocsit. — kapta a durva hangú választ.

* * *

Két darieni rendőr, az egyik Greg barátja még a középiskolai évekből, a másik egy idősebb tiszt, aki a rangidős felettes lehetett, kikísérték Greget a MacDonald étteremből.

— Látom ott a kocsid. — az idősebbik fakabát nézett körbe és megállt a szeme Greg tragacsán. — Ne aggódj miatta, itt jó helyen lesz, mert egyelőre itt kell hagynod. A főnök utasított, hogy vigyünk be a kapitányságra. Pihenésre van szükséged és kiadós alvásra. Holnap reggel majd foglalkozik veled.

— Miért nem most. — makacskodott Greg.

Ahogy a másik rendőr meglátta Greg tragacsát hangos röhögésbe tört ki és hátra csapta Greget. — Úgy látom, legény, hogy a titkosrendőri információszerzés és a New Yorki gyakornokság nem fizet túlságosan jól.

Greg fanyar pofával válaszolt. — Mit magyarázzam, az Istenért és a Hazáért teszem. Ezt ti úgysem értenétek meg.

A fiatalabb rendőr közben bilincset kattintott Greg kezére és az idősebbik felolvasta Miranda jogait.

Gúnyosan szemlélgetve az eseményeket az éttermen belülről a greenwichi kapitány megvetően vigyorgott és odaszólt a detektívfőnöknek.

— Az én kerületemben senki sem gyakorolja a törvényt a saját elgondolása szerint. Elvenni egy rendőrbiztos pisztolyát, valakibe belelőni egy nyilvános helyen, nálam senki ilyen nem ússza meg szárazon.

* * *

A darieni járőr kocsí kemény hátsó ülésén kucorogva Greg előrehajolt és könnyed, baráti hangon kérdezte. — Miért kellett megjátszanotok, hogy letartóztattok?

— Nem játszottuk meg, — kapta a választ. — Teljesen komolyan csináltuk.

— Mi a vád?

— Ahogy a kapitány mondta. Gyilkosság, emberéletek veszélyeztetése nyilvános helyen és rendőrtiszt megjátszása.

— A főnök tudja, hogy ki vagyok? — Greg tiltakozott.

— Igen, tudja, — csattant fel türelmetlenül az idősebbik darieni rendőr. — De éppen házon kívül van és a helyettese kihangsúlyozottan utasított, hogy zárjalak be.

— Hol van a főnök? Mikor jön vissza? Beszélhetnék most vele?

— A főnök Frieda Hurlingham nagyságos asszonnyal golfozik, és nem lehet zavarni.

— A játszma nem tarthat öröké, legkésőbb kora délutánra be kell, hogy fejezzék.

— Igen, természetesen, de utána felmennek a Mohegan játékkaszinóba, jutalmul. Mrs. Hurlingham így akarja meghálálni, hogy a főnök elfogta Cara Negrát, férjének gyilkosát.

— De Cara Negra George Norcott volt. — felelte Greg és ideges hangjából kiérződött a méltatlankodó felháborodás.

— Badarság, de ha ragaszkodsz hozzá, a bírónak elmondhatod. — üvöltötte magából kikelve a törvény tisztjes képviselője Darienből. — de addig fogd be a szádat, különben én tapasztom be.

* * *

Egy női rendőrbiztos és a helyettes detektív főnök kérdezte ki Elisabethet.

— Rendőrbiztos Shelly a nevem, — mutatkozott be az egyenruhás nő. — Nyugodtan számíthat a segítségemre. Mondja el sorjában, hogy mi történt.

Ahogy Elisabeth tétovázott a rendőrnő hozzátette. — Ez itt Varga detektív. Kizárólag a formáság kedvéért van itt. Vegye úgy, mintha itt sem lenne.

Elisabeth még mindig nem tudta, hogy miket mondjon és Shelly biztató hangon noszogatta. — Beszéljen, asszonyom. Mit akart az a férfi csinálni magával?

— Az a férfi egy örült bolond volt, — Elisabeth kezdte és táskájából előkotorta kórházi azonosítási kártyáját és hozzá a hajtási jogosítványát. — Tinédzser korom óta ismerem. Tizenhat éves koromban elcsábított. Gyermekekem lett tőle, de soha nem volt hajlandó fiát elismerni. Hosszú keserves évek után helyrehoztam életemet, férjhez mentem, és most, huszonöt évvel később uram van és két kislányom.

Shelley rendőrbiztos megnézte Elisabeth igazolványait és őszinte szimpátiával az arcán elismerően bólintott. — Két kiskorú gyermek és felelős állás, igazán dicséretes.

Varga detektív hosszasan méregette Elisabethet és gyanakodó hangon kijelentette. — Eredményeinek semmi köze az esethez, folytassuk, kérem.

— Néhány évvel ezelőtt, — Elisabeth forgatta a szemét tiltakozásul, — felfedezte, hogy a közelében élek és követni kezdett.

— Álljunk meg egy percre, — Varga detektív ismételtén közbevágott. — Ez nem azt jelenti, hogy maga ismerte az áldozatot?

— Nem éppen egy kimondott áldozat, inkább egy pokolgépes terrorista, — Elisabeth kijavította a detektív szavait. — Elrabolt engem és beleerőszakolt valami hazug földalatti esküvői mágiába. Greg követett engem és az utolsó pillanatban félbeszakította az ördögi szertartást.

— Várjunk, lassan egy kicsit, itt rengeteg kérdés merül fel. — Varga felemelte a hangját, de kezének legyintésével Shelly leintette lelkesedését.

— Mondja meg nekünk a nevét. — fordult Elisabethhez és, nyugodtabb, szinte normális hangon biztatta. — Ezt bizonyára tudja.

— Eredeti neve Gheorgiu Nopcsa, de amikor megkapta amerikai állampolgárságát felvette a George Norcott nevet, de Cara Negra néven, mint gyilkos és az álarcos banditát is ismerték.

— Hallottam róla, — bólintott Shelley bátorítóan.

— Cara Negra, tiszta lehetetlenség, — Varga erősködött. — Úgy tudom, hogy Cara Negrát egy héttel ezelőtt agyonlőtték. George Norcott valaki más. Mr. Norcott kiváló személy, filantrópus és humanista. De hagyjuk, inkább azt mondja meg, hogy honnan ismeri Greg Sewellt.

— Greg az én fiam. A gyermek, akit Gheorgiu Nopcsa nemzett. — felelte Elisabeth és megnevetsedtek a szemei.

Varga hátradőlt a székében és győzelmi vigyor terjedt el az arcán. Shelley szalvétát nyújtott Elisabethnek, és ahogy kérdezett, megértés és szánakozás érződött a hangjában.

— Tudta Greg, hogy a saját apját lövi agyon?

— Nem, nem ismerte kilétét. Soha nem árultam el neki, hogy ki volt az apja. Az én fiam kizárólag engem védett és nem a bosszú vezette.

— George Norcott, a többszörös milliomos Darienből. Azt akarja mondani, hogy Norcott és Cara Negra egy és ugyanaz a személy? — Varga kérdezte makacskodott ellenségesen és előrehajolva belebámult Elisabeth arcába.

— Igen, a kettő egy és ugyanaz. Ő volt az én ifjúságom szégyene és felnőtt életem rémséges titka, — fakadt sírva Elisabeth.

— Ennyi elegendő, — jelentette ki Shelly, — írja le erre az oldalra, hogy hol lehet magát elérni. Most mehet. Van mivel elmennie innen?

Elisabeth kinézett az ablakon és konstataálta, hogy kocsija ott áll a parkolóban. — Itt van a kocsim. El tudják hinni, hogy a saját kocsimat használva rabolt el.

— Kocsi eltulajdonítással egybekötött emberrablás, úgy nézem, bármi, amit utána tett önvédelemnek minősül. — Shelly mondta, könnyíteni akarván a légkört mielőtt befejezi a kihallgatást. — Értesítjük, ha ismét szükségünk lesz magára.

Miután Elisabeth elment Varga odaszólt Shellynek. — nagyon könnyen futni hagyta, pedig hazudott. A legjobb esetben is csak féligazságokat adott tudunkra. Sokkal többet tud, mint amennyit hajlandó beismerni.

— Nem fog megszökni. — Shelley válaszolta kurtán. — családjá van és megélhetése Stamfordon. Ott fog maradni ahol a férje van és két gyermeke.

* * *

A két kihallgatási csapat összehasonlította az eredményeket. A kapitány vette magához az irányítást.

— Biztosra kell megállapítanunk az elhunyt személy azonosságát. Ha valóban George Norcott, — itt másodpercnyi szünetet tartott. — Egy ilyen dúsgazdag ember elhalálása felmérhetetlen következményeket von maga után.

— Százszámra fognak jelentkezni a pénzt igénylők, — mint mindig, a detektívfőnököt a monetáris aspektusok érdekelték.

— Ez végakaratótól és a testamentumában leírtaktól függ.

— Feltéve, ha volt neki.

— Ne vonjunk le elhamarkodott következtetéseket és ne tételezünk fel valóságtól elrugaskodott tényeket.

— Az állam dönti el, ki mit kap.

— Hallottam, hogy alig egy héttel ezelőtt nősült.

— A felesége fog mindent beörökölni.

— Nem szükségszerűen. Attól függ, hogy milyen volt a tulajdonjogi elrendezés. Többnyire csak a feleség része válik automatikusan az özvegyé. A többiről majd a hagyatéki bíróság hozza meg a végzést.

— Nem lett volna szabad azt a Sewell alakot a Darieni rendőrségre bízunk, de főleg nem lett volna szabad, olyan könnyen elengedjük azt a Courtney nőszemélyt.

— Nem volt okunk, hogy őrizetbe vegyük. Különben is, bármikor előállíthatjuk. Minden lehetőséget át kell vizsgálnunk. Az egész dolog előre kitervelt gazemberségnek tűnik. Túl sok a véletlen egybeesés. Szemmel kell tartanunk azt az ártatlanképű állítólagos kedves nővért is.

Harmincharmadik Fejezet

Anica követte az úti irányokat, ahogy Gerti jelezte és a két fiatal nő hamarosan eljutott a Christie Hill Road utcába, Gerti apjának házához.

A fűvet már ideje lett volna vágni. A korai őszi sárga levelei megakadtak a magas fűszálak között, és a tengerről befűvő enyhe szél nem tudta őket kimozdítani. A szeptemberi lombosítványai szeretettel borult a ház fölé és eltakarta a szomszédok kíváncsi szemei elől.

— Maradj a kocsiban, — Gerti mondta, — lássam, hogy be tudok e jutni a házba.

Gerti emlékezett, hogy az első emeleti mosdó felhúzható ablakának zárát tartó csavarok lazán ültek helyükön és már régóta kicserélésre szorultak. A kecskelábú piknik asztalt az ablak alá húzta, rátett egy hosszú falócát és felmászott a hirtelen összeeszkábált állványzat tetejére.

Húzott az ablakon, erőlködött, de rossz volt rajta a fogás és kezét felsértette, és a makacs fakeret semmit sem mozdult. Megállt, mély lélegzetet vett és ismételten húzott és nyomott. Semmi. Harmadszor is megpróbálta és a retesz megreccsent, és hirtelen, a keret nyitottra csúszott.

Bemászott a nyíláson és bent rideg, ellenséges csend fogadta.

— Itthon vagyok, — suttogta vissza a barátságtalan némaságnak és sietve igyekezett a garázs felé, hogy bebocsássa Anicát.

Apjának Ford kisteherautója és Ford Explorer hobbi terepjárója álltak türelmesen a hodályszerű helyiségben, várva tulajdonosuk visszatértét. Mint oktalan gépek fel nem foghatták, hogy gazdájuk letávozott az élők közül és soha többé nem fogja őket még egyszer beindítani. A harmadik állás, ahol Gerti kicsiny Dodge kocsiját szokta tartani, szemrehányó idegességgel ásított feléje.

Gerti megnyomta a motoros ajtófelhúzó kapcsológombját és a láncok keserves csikorgással a magasba emelték a nehéz tölgyfaajtót. Intett Anicának és nézte, ahogy a Humvee lassan begördül a garázsba.

Anica beparkolta a Humvee kocsit és leállította a motort. Gerti leengedte a széles garázsajtót, a láncok és a fogaskerekek csikorogva és kínlódva dolgoztak ismételten, és a nehéz teher tompa puffanással megállt a padló betonján és védelmezően eltakarta a két fiatal nőt a gonosz külvilágtól.

Bent voltak a házban és senki nem látta őket bejönni.

Ahogy beléptek a nappaliba, a tulajdonosok puritán egyszerűség szeretete és jenki gyakorlatiassága mély hatást gyakorolt Anica lelkének bizánci miszticizmusára. Egy érzés, amit a cifra ornamentumok gazdagsága, mely elzárt erdei létezésének minden aspektusát idáig körbevett, ahol végtelen elzárkózottságban eddig élte életét, megerősítette a hatást.

Tetszett neki a nehéz bársonyfüggönyök hiánya, tetszett neki a parketta csiszol fényessége a géppel szőtt szőnyegek között, és tetszett neki a sötét ikonok és ijesztő kettős kereszt hiánya a falakon.

— Szerettem volna egy ilyen otthonban felnőni, — állapította meg álmodozón.

— Akarod megnézni a szobámat? — kérdezte Gerti.

— Kérlek, mutasd meg, — Anica mosolygott vissza a fiatal nőre és finom ujjai megérintették Gerti szégyenlősen maga előtt tartott kezét.

— Nagyon rendetlen lehet, — Gerti mondta bocsánatkérően. — nagy sietségemben, amikor utoljára voltam itt, az összes ruhámat szanaszéjjel dobáltam.

Fent a szobában Gerti gyengéden megsimogatta komputerjét és halkán suttogott hozzá. — Egyetlen társam, akiben igazán megbízhatok.

Anica bámulva nézte a halomba dobált ruhadarabokat és felvett egy selymes valamit.

— Imádom a lány puhaságát és a finom csipkéit ennek a darabnak, — mondta és arcát belefúrta az illatos anyag bársonyába. — Apám soha nem engedte meg, hogy ilyen szexi viseletet hordjak.

Gerti ránézett a fekete textilanyagra és elnevette magát. — Ez az én hálóingem. Szeretem viselni, amikor írok, és általában nem veszek alá semmit, hogy kényelmesebb legyen. A tied lehet. Nem akard felpróbálni, hogy hogyan áll rajtad?

Keskeny pántjainál fogva Anica két ujjával magasba emelte a lenge negligzét és annak formája kecsesen széjjelnyílt.

— Valóban nem lenne ellenedre?

— Abszolúte nem, ezektől a pincérlány egyenruháktól amúgy is meg kell, hogy szabaduljunk.

— Oh, igen, az uniformisok. A menyasszonyi ruhám még mindig alatta van. Az uszályát a hasam előtt csomóba kötöttem. Úgy nézek ki, mintha én lennék a terhes és nem te. — kacagott Anica önfeledten.

— És meg Elisabeth ápolónői egyenruháját hordom a Mc Donald szerelés alatta. — Gerti felelte és vidáman hozzátette. — vessük le őket gyorsan. Majd később kimosom és kivasalom őket és eltesszük őket emlékezéseink jövőbeli gyűjteménye közé.

— Oh, Gerti, azt ne. Nem akarok emlékezni a tegnapi éjszakára, soha többé nem akarom életemben, hogy valami eszembe juttassa. El akarom égetni a menyasszonyi ruhámat, de az ápolónői ruhát visszaadhatjuk Elisabethnek.

— Gyűjtsuk be a kandallót és égessük el a menyegzői köntösödet együtt a pincérlányi kacatokkal.

A két fiatal nő egyre csicssergett, csevegett és lassan ledobálták magukról a ruhát és ott álltak egymás előtt alsóneműjükben.

— Mit szólnál egy forró fürdőhöz? Apám hatalmas fürdőszobát épített a házhoz. Tudod, egy cifra kétszemélyes fürdőkáddal és dupla nagyságú külön zuhanyozóval. A világ csodája, akarnád megnézni?

Átvezette Anicát a nagyfürdőbe és nézte, ahogy a lánynak leesett az álla.

— Mi az a szerkezet a vécékagyló mellett?

— Az? Az a bidét. Tudod, ahol megmoshatod a... — Gerti fülig veresedett. — Tudod, hogy a micsodádat, nem kell, hogy részletezzem.

Gerti kinyitotta a vízcsapot és a meleg víz vastag sugárban kezdett zubogni a csapokból és fehér pára borította be a mosdó feletti széles tükröt.

Gerti gyorsan lehúzta bugyiját és kikapcsolta melltartóját. Ahogy ott állt meztelenen szembetűnt neki Anica habozása.

— Ugyan már, Anica, — kuncogott bolondosan, — nem vagyok olyan lányok közül való, — mondta és belépett a gőzölgő vízbe. — Te is vedd le a ruhádat és kövesd a példámat.

Anica szégyenlős arcot vágott, de ő is levette fehér pamutanyag alsóját és maga is becsobbant Gerti mellé a vízbe.

— Mi lesz a melltartóddal? — Gerti nézett rá kíváncsian. — Akarom látni, hogy mid van odafenn.

Anica kigombolta a melltartó pántját és jókora mellei, mint két alabástromból faragott sárgadinnye gördültek ki belőle.

— Nincs okod ezeket a gyönyörűségeket rejtegetni, — Gerti nevetett, — és ne sértődj meg a kérdésért. A sajátjaid?

— Mit értesz ez alatt?

— Tréfa nélkül, ugye szilikon betétek?

— Soha nem hallottam ilyesmiről.

— Nem hiszem. Leellenőrizhetem?

— Semmit a kéznek. — Anica tiltakozott, de kissé engedve merevségéből ő is kacagni kezdett. — A tiedben nincsen szilikon?

— Ezekben az apróságokban? Megfoghatod, ha akarod.

Anica felemelte a két kezét, tenyerébe vette Gerti apró cicijeit és masszírozni kezdte őket. — Ezek gyorsan nagyobbodni fognak. Talán már most érzékenyebbek a szokásosnál.

— Köszönöm, hogy eszembe juttatod, — Gerti kuncogott és a szappanért nyúlt. Vastag habot formált belőle a vállán és karjain és magasba emelte a lábait, hogy azokat is beszappanozza, de hirtelen elvesztette egyensúlyát és nyakig belecsúszott a vízbe. Lábait széjjeltárta, hogy a kád szélében megtámaszkodjon és popsijának körvonala a víz színe felé emelkedett.

Gerti illetlen viselkedése teljesen elállította Anica lélegzetét. Szemei rámeredtek a látványra és ziháló mellkasa alig tudta magában tartani vadul lüktető szívét. Kezeiből csuprot formált és kirobbanó kacagással egy egész vízesést zúdított Gerti pikszise felé és rákiáltott.

— Dugd el ezt a ronda dolgot a szemem elől.

Gerti felült és hátat fordított Anicának. — Akkor mosd meg a hátamat, — követelte sértődötten és durcásan elbiggyesztette a száját.

Anica készségesen engedelmeskedett. Az illatos szappannal ledörzsölte Gerti kerek csípejét és jóval mélyebbre is lenyúlt. Gerti kacér mozdulattal hátrafordította fejét és megbántott hangon odasúgta Anicának.

— Tényleg csúnyának látod a dolgomat?

— Ugyan, csacsi, inkább úgy vélem, hogy a tied... itt megállt és várt, — kár, hogy nem vagyok fiú és...

— És mi? Mit szeretnél tenni velem.

— Szerelmeskedni szeretnék veled. A magamévá akarnálak tenni, Gerti. — bökte ki Anica, — ha meg lenne hozzá az alkalmatosságom.

— Nem kell, hogy magadévá tegyél, mint egy férfi, de szeretném, ha jó barátnők lennénk, akik teljesen megbízhatnak egymásban.

— Nagyon kedvellek. Nem hiszem, amik után az a gazember tett velem tudnék még egyszer egy férfibe bízni vagy szeretni egyet.

— Na, jókat fecsegünk itt össze, — Gerti felelte, — szálljunk ki ebből a vízből, mielőtt házasságot ígérünk egymásnak. — és csilingelő hangon nevetett hozzá, mint régebben szokott, mielőtt édesapját meggyilkolták és mielőtt szeretett testvérét tizenhat évi börtönre ítélték.

A meleg víz energiájuk utolsó maradványait is kiáztatta belőlük és le kellett pihenniük. Egymás testét szárazra dörzsölték Gerti burgundi színű törülköző lepedőjével és szorosán egymás mellé elhelyezkedve lefeküdtek Gerti ágyába. A késő délelőtti nap besütött az ablakon és túlhevült testük nem bírta elviselni a takaró melegét. Lerúgták magukról a paplant és gyengéden átkarolták egymás vállát. Karjaik összefonódtak és lábukat áttéve egymáson ágyékuk gyengéd szorítással összetapadt és lassú, simogató körökben egymáshoz dörzsölődött. Szőrzetük engedetlen szálai összekeveredtek szeméremajkuk duzzadt redőivel és tiltott gyönyört ízelve szemérmeik csókolni kezdték egymást. Nőiességük titkos kelyhéből mézédés nedv csorgott alá és csuszamlós csermelyt képezve egyesült az ifjúság forrásának magasztosan örök és szerelmet ígérő egyetlen kútfejében.

Mély álomba merültek és hosszasan aludtak. Álmukban virágos réten színes pillangók kergetőztek önfeledten és csicsergő madárcák

nektárt ittak virágzó orchideák kelyhéből, melyek dús fürtökben függöttek alá zöld fikuszfák ágairól és sárga jázminbokrok lombozatáról.

* * *

Késő délután ébredtek fel, kipihenten, jó hangulatban és még az ágyban maradtak egy keveset lustálkodni.

— Indulnom kellene, — Anica kezdte és nagylábujjával elgondolkozva simogatta Gerti lábfejét és nézegette lábujjai körmeit, melyet az esküvő napja előtt festett kárminpirosra.

— Nincs okod sietni, — felelte Gerti álmodóan. — Hadd várjanak.

— Igaz, — Anica bólintott, — vártam már eleget, várjon most már más is.

— Újrakezded a businessst velük? — Gerti kérdezte közömbös hangon, mintha nem nagyon érdekelné a válasz és lábfejét Anica lába mellé téve összehasonlította gondosan manikűrözött, bár festetlen körmeit a leányéval.

Anica, mintha elveszett volna holmi leányszobás ábrándokba, mélyen hallgatott.

— Hadd mondjam neked, hogy... — Gerti kezdte bátortalanul és szavait elharapva nem fejezte be a mondatot.

Az ablakon túl nap lebukott a fák magas koronája mögé és elvesztve színeit a vidám szoba szomorú sötétre szürkült.

— Mit? — kérdezte Anica és meztelenségét takarni magára húzta a takarót.

— Azt is csinálhatnánk, — Gerti felelte óvatos, szinte szégyellős hangon. — hogy várunk még, ha te is akarod.

— Nem arról van szó, hogy akarom vagy nem. Csak szeretném, ha ez a pillanat egy kicsit még tovább tartana.

— Ez a pillanat?

— Igen, hogy veled vagyok, ha ez egy kicsit tovább tartana.

— Ez tőlünk függ. Nem?

— Gondolom, hogy igen, de mind a kettőnkől.

— Én benne vagyok.

— Én is. — Anica felelte, és ahogy fordult arca egészen közel került Gerti arcához. Belsejében, mint tűzokádó vulkán lobbant fel a vágy és zihálva kapkodott a levegő után. Ajkait leheletnyi távolságra tartotta Gerti szájától és szavait szinte érthetetlen halk susogással suttogta felé.

— Olyan rettenetesen szégyellem magam.

— Ne szégyelld, csak engedd, hogy valósággá legyen. — Gerti suttogta vissza és ajkai kissé széjjelnyíltak, hogy fogadhassa Anica csókját. A mézédés csók ízét érezve elszédült és behunyta a szemét, és ahogy Anica a szájára nyomta rózsaszín ajkait a lány vággyal teli remegése delejes árammal átáradt hozzá és elöntötte belsőjét. Reszkető ajkaik lassan mozdulva siklottak és préselődtek és forrottak egybe egymásén. Az évszázadok óta beléjük nevelt tilalom, és ezer évek fenyegető elnyomása oldódott fel ölelésükben és növelte a tiltott gyümölcs magasztos élvezetének gyönyörét.

— Nem tudtam, hogy ilyen leány voltál... — Gerti kérdezte lélegzetéből kifűlva.

— Milyen leány? — Anica válaszolt kérdezve és nyelvének hegye kutatón hatolt előre Gerti ajkainak duzzadt partjai között. — Én sem tudtam idáig.

— Meddig?

— Amíg meg nem láttalak mezítelenen, és amíg meg nem érintettem bőröd selymes forróságát.

— Kérlek, ne menj el. — Gerti mondta könnyörgő hangon.

— Ki akar elmenni? Hiszen most találtunk egymásra.

— Mi lesz a pénzzel?

— Milyen pénzzel? — Anica kérdezte bágyadtan, mintha nem érdekelné a téma.

— A pénz és az arany, ami a Humvee terepjáróban van. — Gerti apró csókokat lehelt Anica arcára. — Mielőtt eljöttünk George mindent kipakolt a páncléterméből. Legalább húszmillió dollár érték lehet a csomagtartóban és a hátsó ülésen.

— A szemét gazember, mindent ellopott, amiért húsz éven keresztül dolgoztunk.

— Mit akarsz csinálni vele? Vissza kell adnod apádnak és a bányászoknak. Nem?

— Nem szükségszerűen. Az erdei házban maradt kétmillió dollár. Abban a bőröndben van, ami két nappal ezelőtt hozott haza. Ezzel a vagyonnal újra tudják indítani a bányát, ha akarják. Vagy kettéoszthatják, eladhatják a birtokot és elmehetnek valahova máshova.

— Nagyon bátor vagy, Anica. Remélem, a te biztonságod kedvéért, valahova nagyon messze mennek el innen. Máskülönben megkeresnek és utánad jönnek. Senki, még a saját apád sem hagyna elveszni húszmillió dollárt, vitatkozás nélkül.

— Lehet, hogy igen, de inkább nem. Nem ismerik a dolgokat másként. Életükben mindig egy felsőbbrendű urat szolgáltak és annak dolgoztak. Óhazájukban is aranyat bányásztak évszázadokig és soha nem fogják megszokni az itteni életet. Én amerikai akarok lenni. Elegendő volt az ostoba óvilági babonákból és miszticizmusból. Hittem az apámnak és az ördög karjaiba végeztem miatta.

— Ugyanaz történt velem is. De apám és az ördög mind a ketten halottak. Nem? — felelte Gerti és hirtelen felült és hallgatózni kezdett. — Maradj csöndben, — tette az ujját a szája elé. — Valaki van a házban.

Harmincnegyedik Fejezet

Elisabethnek nem volt vesztegetni való ideje. Sietve leparkolta a kocsit az épületalatti teremgarázsban és rohant a felvonóhoz. Lélegzetből kifűlva, gyötrő aggodalom szaggatta tépett idegeit, képtelen volt elegendő oxigént pumpálni összeszorult tüdejébe.

De erősnek kellett maradnia és tetetnie kellett, hogy minden rendben van. Ahogy a lift ajtaja megnyílt a tizenhatodik emeleten mindkét irányba szétnézett, és csak úgy, hogy nem látott senkit lépett ki a folyosóra. Nem szerette volna, ha bárki is, de különösen az ő emeletéről meglátta volna torzonborz hajával és tépett nyoszolyólány ruhába öltözve kora reggel.

Minimumra szorítva az áruló neszeket, kulcsával halkán kinyitotta bejárati ajtajukat. Bent hallotta férje villanyborotvájának halk zümmögését és lábujjhegyen ellépkedett a fürdőszoba ajtaja előtt.

— Te vagy az, Elisabeth. — a férj kiáltott ki a fürdőszobából, mialatt elmélyülten borotválta ádámcsutkáján a kiálló szőröket. — Útjukra indítottam a kislányokat. Azóta már lent lehetnek az iskolabusz megállójában. Mi okozta késlekedésedet?

— Bocsáss meg, Steve, — kiáltott az asszony vissza, mialatt rángatta le magáról a zöldcsipkés ruharétegeket. — Késett a váltásom, meg kellett, hogy várjam.

— Semmi probléma, — a férj harsogta túl rekedten az elektromos borotva zaját. — A reggelit elkészítettem, mi már meg is ettük a magunkét, de most rohannom kell. Kilenc órára értekezletem van a Pitney Bowes főnökségi irodában.

— Bocsáss meg, kérlek, még egyszer, olyan végtelenül aranyos vagy, — válaszolt Elisabeth és próbálta, hogy hangján ne lehessen észrevenni a kifulladt lihegést, mialatt összezsavarta az izzadtságzagú

ruhát, bevágta egy Macy áruházból kapott piros papírszatyorba és bedobta a szekrénye aljába.

A fürdőszobából, ahogy elégedetten konstatálta, kihallatszott, ahogy férje tenyérrel borotvavizet csapkod az arcára.

Legjobb védekezés a támadás, gondolta Elisabeth, és kicsiny fekete szatén bugyijába és csipkés melltartójába férje mögé lopózkodott. Kezét a férfi lágyékára szorította, mialatt csábos hangon a fülébe suttogott.

— Kár, hogy mindig ilyen sietve találkozunk. Mikor fogod kielégíteni az én igényeimet?

— Miféle igényeket? — Steve mosolyogva nézte feleségét a tükörből és hátranyúlva alaposan belemarkolt Elisabeth kerek fenekének rugalmas húsába.

— Nem késhetnél el arról az értekezletről? — Elisabeth turbékolta a férjének. — A gyerekek nincsenek idehaza.

— Sajnálom, hív a munka, — Steve felelte, — erre kellene, hogy adj egy később beváltható jegyet.

— Ezt a te korodban már jobban tudhatnád. — Elisabeth kacagott pajzán hangon. — nincs olyan nő a világon, aki egy ilyen spontán ötletre később beváltható jegyet ad. — mondta és egy végső szorítás után végre elengedte Steve egyre növekedő csomagját.

Steve sietett a kijárat ajtóhoz és útközben kézbe kapta aktatáskáját. Az ajtókilincset fogva még visszaszólt lenge öltözetben mögötte álló feleségéhez. — Viszem a kocsit, de ma este találkozunk, hamis kis boszorkányom, — mondta és szájon csókolta. Az asszony engedelmesen tartotta oda a száját, ajkai kissé széjjelnyíltak és lehunyta a szemét. Steve hátralépett, félbeszakította az izgató ölelést, de a gyönyör vágya felébredt benne és mialatt kéjsóvár mosollyal az arcán várta a felvonót, engedte nője nedves csókját hosszasan időzni ajkai felajzott húsán.

Elisabeth megfürdött és evett egy keveset. Kilenc óra körül fogta a Macy szatyrot, benne a nyoszolyólányi ruhával és lement az alagsorba. Az alagsorból belépett a kazánházba ahol az egész csomagot és vele a cipőt, amit tegnap viselt, bedobta a hulladékégetőbe.

Teljesen ki volt merülve és aludnia kellett. Késő délután ébredt és elsőnek Greg jutott az eszébe.

Már kellett volna, hogy telefonáljon, fontolgatta. Meg kell, hogy tudjam, hogy mi lett vele. Feltárcsázta Greg számát, de csak az üzenetrögzítő válaszolt. Nem hagyott üzenetet csak aggódva súgta maga elé. — Hol vagy, fiam? Egyeztetnünk kellene, hogy miket fogunk mondani.

Másodjára eszébe jutott, amit Gertinek és Anicának tanácsolt. Lehet, hogy Greg velük lenne? Próbálta magát nyugtatni, de nem tudta Gerti címét. Felhívta a tudakozót, de Gerti Douglasnak nem volt saját telefonszáma. Három Douglas család számát adták meg és mind a hármat felhívta. A harmadik kísérletre a hang-posta automata Gerti mellékállomására irányította. Megnézte a címet, és tudta, hogy hova vezessen első útja.

Kocsija nem volt, kivéve Greg tragacsa, amit Greenwichben, a McDonald étterem parkolójában hagyott a fia. Szerencsére eszébe jutott, hogy Greg hagyott nála egy tartalék kulcsot kocsijához. Kerekekre volt szüksége, nem látszott más megoldás. Hol a kulcs, gondolkozott egy pillanatig, de mivel pedáns és rendszerető személy volt, gyorsan eszébe jutott. Ahova elrejtette őket egy évvel ezelőtt.

Taxit hívott és húsz percen belül Greg rozoga Toyota kocsiját vezetve áthajtott Darienbe. A kikeresett Douglas címnél egyetlen kocsit sem látott a behajtón. Behúzott és a garázs külső oldala mellett leparkolt. Körbekerülte a házat és megnyomta a bejárati ajtó csengőjét.

A csengő nem működött.

Hátrakerült és a napozóteraszról próbált benézni. A roletta függőleges lécei szorosan takarták egymást és nem látott semmit. Próbálta az ebédlő francia ajtajának függönyeit és pipiskedve nyújtózott, hogy jobban lásson. Elvesztette az egyensúlyát és megragadta a kilincset.

A kilincs mozdult és Elisabeth óvatosan benyomta az ajtót. Belépett a házba és üres csend ütötte mellbe. Kimerítve lehetőségeit, hirtelen nem tudta mit tegyen és leült gondolkozni a díványra.

* * *

Gerti magára borította köntösét és lábujjhegyen kipipiskedett a szobájából. Bátyja szobája mellett elmenve magához vett egy baseball husángot és próbált lefele lesni a lépcső tetejéről. Meglátta Elisabethet, ahogy az asszony idegesen ül a nappaliban és ide-oda jártatja a szemét. Letette a husángot és leszólt neki.

— Hogy kerültél ide?

— Sehol nem találok Greget. Gondoltam hátha itt van.

— Van még valaki más is veled?

— Nincs. Senki nem tudja, hogy itt vagyok.

Gerti hátra nézett és odaszólt Anicához, aki kíváncsi arccal állt a hálószoba ajtajában. — Elisabeth van itt. Senki más nincs vele.

— Kellene valami, amit felvegyek. — Anica súgta vissza.

— Kapj magadra, amit találsz és gyere le utánam. Beszélünk kell vele. — Gerti válaszolta suttogóra fogott hangon.

Gerti megindult lefele a lépcsőkön. Köntöse elől kissé széjjelnyílt és Elisabeth észrevette, hogy a fiatal nőn nincs alsónemű.

— Szundítottunk egyet, — Gerti próbálta magyarázni, de arca lángveresre gyúlt. Elisabeth nem tett megjegyzést, de az álla leesett, amikor másodpercekkel később Anica is jött lefele a lépcsőn és egyedül Gerti pizsamakabátja takarta meztelenségét.

A két fiatal nő Gerti apjának kinyitható foteljéhez ment. Anica ledobta magát az ülésre, hátradőlt, és elengedett testtartása maga volt az elégedett nyugodtság. Gerti, mint egy női nyeregben oldalvást lovagló úrlovas melléje eresztette fenekét, és elhelyezkedett a fotel karfájának kerek kárpitozásán. Lábaik keresztbevetette és harminckét fogát kimutatva győzedelmes mosollyal nézett Elisabethre.

— Úgyesen megszabadultunk tőle, nem?

— Lenne bárkinek is ebben a szobában, — Elisabeth felelte és kérdően nézett Anicára. — bármi sajnálata vagy megbánása, hogy így történt?

— Nem nekem, — Anica válaszolt és nyugodtan állta Elisabeth tekintetét. — Egyedül azt sajnálom, hogy nem én húztam meg a ravaszt.

— Szegény Greg, neki kellett megtennie, — Gerti mondta. — és értem tette. Mindezidáig még nem jelentkezett. A rendőrség valószínűleg letartóztatta. Talán ezért nem tudott idáig idetelefonálni.

— Így kell, hogy legyen, — Elisabeth bólintott. — Mindig a legrosszabbat kell feltételeznünk és annak megfelelően kell cselekednünk. A legelső és legfontosabb dolog, — tette hozzá. — Hogy ki kell hoznunk a fiamat a börtönből.

— Ez teljesen igaz, — mondta Gerti elgondolkozva, — de mivel nekem volt a legerősebb indítékom, nekem lenne szükségem a legjobb alibire.

— Silver Hill, — mosolyodott el Elisabeth belegyezően. — Sajnálom, de vissza kell, hogy vigyünk a bolondokházába.

— Be kell bizonyítanunk, hogy nem terveztem előre férjem meggyilkolását.

— Senki sem tervezett semmiféle gyilkosságot, — Anica vágott közbe. — Cara Negra hozta az egészet a saját fejére. Mindig sikerült neki, amit ő akart.

— Igaz, — Elisabeth folytatta a gondolatot, — de a törvény előtt, és már sok esküdtszéken teljesítettem kötelességemet, az ügyészségnek nem okozna túl sok nehézséget, hogy bizonyítsák az előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosságot. Ha a helyedbe lennék, Gerti, nem várnék semmi szimpátiát a bírótól, főleg akkor, ha kiderül, hogy áldott állapotban vagy a löfegyver használójának gyermekével.

— Nem szabad gyanítaniuk, hogy tegnap éjszaka még csak a közelében is voltam Georgenak, — Gerti vágott közbe aggódó hangon és elsápadt.

— Ezt nem lesz nehéz bizonyítani, — Elisabeth bátorítóan kacsintott Gertire. — Egész éjjel a Silver Hill kórházban voltál a saját szobádban.

— Ezt, hogy tudnánk elhíttetni velük? Te hivatalos papírt aláírva kiigazoltál onnan.

— Igen, aláírtam, de a dokumentum még mindig itt van a táskámban. Soha nem adtam oda nekik az eredetit, de még egy másolatot sem. Semmi nyoma, hogy kijöttél az intézetből. Valahogy vissza kell, hogy csempésszünk és meg van oldva az egész.

— Vacsoraidő alatt lesz a legjobb. Az étkezőben majd észrevétlenül összekeveredek a többiekkel.

— Mi lesz a napközbeni orvosi látogatásokkal és a nőrszök ellenőrzéseivel?

— Hiányzásomat ráfoghatom a gyógyszerekre, amiket folyton belém tömtek. Összezavarodtam, elkábultam és valaki másnak a szobájában lefeküdtem aludni.

— Egyszer vigyünk téged vissza a Silver Hill intézetbe. — Elisabeth javasolta belegyezően. — majd utána váltjuk ki Greget a börtönből. Senki sem szabad, hogy kettőtöket együtt lásson.

— Mit tegyek én, — kérdezte Anica. — Mi legyen velem?

— Visszamehetsz az édesapádhoz, — ajánlotta Elisabeth, — és állíthatod, hogy vele voltál elmúlt éjszaka és ma napközben is.

— Valahogy nem jön, hogy visszamenjek. — Anica Elisabethre nézett. — Semmi sürgős okom nincs rá.

— Semmi sürgős okod? — Elisabeth szeme kikerekedett.

— Semmi, — Gerti vette át a szót és Anica kezét megfogva Elisabeth szemébe nézett. — Anica velem marad. Mi ketten ezt már előzőleg megfontoltuk és átbeszéltük.

Elisabeth nem mulasztotta el észrevenni a két régebbi ellenfél között kialakult bizalmas kapcsolatot, de nem akart keresztkérdések áradatát zúdítani rájuk, hogy kiderítse az igazi okot. Feltételezhetően, gondolta, a szívük mélyéből még mindig halálosan gyűlölik egymást.

— Anicának nálam kell maradnia, — Gerti magyarázta. — ha bárki kérdezi, George Norcott vette fel ide, hogy vigyázzon a házra, amíg nem vagyok itt és fogalma sincs, hogy miért nem jött már vissza, hogy kifizesse a munkadíját. A rendőrségi hullaház tepsijében fekvő George nem fogja megcáfolni az állítást.

— Tökéletes elgondolás, — bólintott egyszerre a másik kettő.

— A rendőrséget semmi körülmények között ne engedd be a házba, — Gerti mondta és keskenyre húzta a szemét, — még akkor sem, ha házkutatási parancsuk van.

— Ezt meg, hogy csináljam? — válaszolta Anica kétkedő hangon.

— Mondj nekik valamit. Használd női ravaszságodat.

— Igen? Gondolod, hogy az olyan könnyű? Senki nem utasíthatja ki a rendőröket, ha be akarnak jönni. — Anica vitatkozott. — Ennyit én is tudok.

— Ne félj, nem fog megtörténni, — Gerti érvelt. — Ez csak egy elméleti lehetőség. Senki nem gyanúsíthatja, hogy én is részt vettem a dologban. Esküvőm napja óta be vagyok zárva az örültek házába. Semmi okuk, hogy átkutassák a házamat.

— Nem felejtkezzünk el itt el valami fontosról? — Elege lévén a rendőrökből és házkutatásból Anica témát váltott. — Greg kiváltásához pénz szükséges.

— Lévén az egyetlen multimilliomos eben a társaságban, — Gerti morogta jókora adag öngúnnyal. — Boldogan fizetném a számlát, de minden vagyonom le van kötve, amíg a hagyatéki bíróság döntést nem hoz. Egyelőre folytatnom kell munkámat a lemezületben. Apámmal van egy közös bankszámlánk, körülbelül nyolcvanezer dollár lehet benne. De mivel megölték és én saját ügyeit is képtelen intézni gyengeelméjű vagyok, nem nyúlhatok ahhoz a pénzhez.

— Nekem van egy Master Card kártyám ötezer dolláros kivehető hitelkerettel. — Elisabeth ajánlkozott. — Ezt az összeget készségesen kiveszem, ha a fiam kiszabadításáról van szó.

— Nézzem meg, hogy mi van a Humvee kocsiba. — Anica felállt. — Norcottnak mindig volt valami dugott készpénze, amit abban a szuperjárműben szeretett rejtegetni.

Gerti szemügyre vette Anicát. Egyelőre még nem akarta kártyáit kiteríteni az asztalra és keresztezni újonnan szerzett bizalmasának terveit. Csinálja csak, gondolta, amit a fejébe vett, bármi legyen is az, amit kigondolt.

— Rendben, — mondta belegyezően, — Nézd meg, de amíg foglalatostoksz velem, én addig felöltözök és felkészülök a Silver Hill intézetbe való hosszadalmas tartózkodásomra.

* * *

Anica kiment a garázsba és felmászott a Humvee hátsó rakterébe. A nehéz kátrányos ponyva sarkát felemelte és elébe tűntek a pénzzel teli zsákok és az arany rudakkal megrakott faládák. Tizenkét zsákot számolt össze, mindegyiken egymillió dollár címkével.

— Ami jár, az jár, — sóhajtott és kihúzott egyet a zsákokból. — Feltételezem, — morogta tovább magában, — hogy te hasas vagyonzsák, te Cara Negra részét képviseled, a férfiét, akihez soha nem mentem férjhez, de most már azé a nőé vagy, akit a te elhalálozott tulajdonosod, olyan rettenetesen becsapott fiatal korában.

Becipelte a zsákot a nappaliba és lélegzetéből kifűlva visszaült a fotelbe, ahol előzőleg ült. A konyhában Elisabeth csörömpölt az edényekkel és kikiáltott. — Kávét készítek, nemsokára kész lesz és kihozom.

A kávéfőző sípolt és Elisabeth hamarosan megjelent egy csészékkel, tejporrrel, cukorral és egy doboz Nescafé kávéval megrakott tálcával a kezében. Terhét letette a koktél asztalra és meglátta a földön heverő pénzel teli zsákot.

Kíváncsi tekintete Anicára meredt.

— Ez, — Anica kezdte szónoki pátozzsal és a zsákra mutatott, — az egyik ok, amiért tegnap éjszaka üldöztük Cara Negrát.

— Pénz?

— Igen, Elisabeth, egy millió dollár. A te részed. Cara Negra része volt, de most a tiéd. Aljasul becsapott, amikor fiatal voltál és elhagyott, amikor segítségre volt szükséged és egyedül kellett neveljed fiadat. Ez a pénz, egy millió dollár a te tulajdonod.

— Oh, nem is tudom, hogy mit mondjak. — Elisabeth hangját a boldogság könnyei fojtogatták. — Amit tettem, nem pénzért tettem. Mindent a fiamért csináltam.

— Vedd el a pénzt és hozd ki a börtönből. Nem érdemli meg, hogy ott legyen. Óriási szolgálatot tett az emberiségnek.

— De főleg nekünk. — Gerti lejött az emeletről és befejezte Anica gondolatát. — Fogadd el. Ez a minimum, amit tehetünk érted. De légy

óvatos, hogyan használd fel. Ne költsd el túlságosan gyorsan, hogy az FBI gyanút fogjon és vizsgálatot indítsanak.

— Mind aránylag új kiadású és kevert nagyságú bankjegy. — Anica tette hozzá. — Saját magam hoztam ki őket a bankokból az utolsó tíz év alatt és raktam meg velük a zsákokat.

Elkészítették a kávéikat és kényelmes, lomha kortyokban nekiálltak hörpölgetni.

— Jobb lesz, ha indulunk, — Gerti mondta végül. — Rövidesen kezdődik a vacsora a Silver Hill intézetnél.

* * *

Kevéssel később, Gerti biztonságban visszatéve az idegszanatóriumba és Elisabeth sietőn hazafelé Stamfordra, Anica egyedül maradt Gerti házában. Begyűjtött a kandallóba és összeszedte az elmúlt éjszaka viselt ruhákat. A vérfoltokkal, Cara Negra vérével nem törődött, és bedobta a halomba fogott csomagot a tűzbe és bámuló szemmel nézte, ahogy az izzó parázstól meggyúltak.

A lángok váratlan dühvel lobbantak fel és Anica rémülten hátrahőkölt. Életre kelve és ropogó tűz poklán lovagolva Cara Negra fekete selyem borította arca nézett vissza rá.

— Néember, — az álarc kérdezte iszonytató gyűlölettel, — mit tettél velem?

Harmincötödik Fejezet

A darieni rendőrségen Gregnek át kellett öltöznie narancssárga rabruhába. Két börtönőr átkutatta a zsebeit és a benne találtakat kiürítették egy kék zipzárral behúzzható plasztik zacskóba. Elvették hajtási igazolványát, hitelkártyáját és New York Állam Munkaügyi Minisztérium pajzsát és legvégül levették kezéről a bilincset.

A kisfogda betonzárkája üresen állt a pincében, kivéve két alkoholistát, akik egy vaspriccsen aludták ki részegségüket. A foglár, aki lekísérte a lépcsőkön némi szimpátiát mutatott iránta és odanyújtott neki két nyersgyapjából szőtt kirojtosodott lópokrócot.

— Aludjon jól, ha tud, — adta tudtára a jóindulatú fegyőr, — Késő esting semmi sem fog történni. Az éjszakai bíró, aki megszabja óvadék letétét csak este nyolckor kezdi a munkáját.

Greg nem tudott aludni. Elkeseredetten küzdött, hogy magába zárja dühét, ami megállás nélkül forrt és háborgott belsejében. A gazember világot hibáztatta letartóztatásáért és azért, hogy komoly büntettekért igazságtalanul vádolták. Az érem másik oldalán, valami alapjaiból kifordult gonosz érzés rágta gyomra mélyét, hogy örülhetne, hogy az éjszakai kaland úgy végződött, ahogy történt. Boldogság tölthetné el, hogy George Norcott nincs többé az élők között és senki másnak nem esett baja. Próbálta átgondolni a következményeket, de papír és ceruza nélkül nem tudta gondolatait rendesen összeszedni. Fejében akart szellemi jegyzetelést beindítani, de mire a végére ért elfelejtette, hogy hol is kezdte.

— Kiszáradt az agyvelőm, — morogta és helyet kereset, ahol alvásra készen kinyújthatja magát. A szoba két oldalán álló priccseken már aludtak, és nem állt szándékában alvó börtöntöltelékeket megzavarni és

felébreszteni. Az egyik pokrócot kettőbe fogta és letette a betonpadlóra, belecsavarodott a másikba és nagy fáradtan lehunyta a szemét.

* * *

Álmában tovább kergette Cara Negra rémképét és az álarcos ördög egyre lövöldözött vissza feléje. A rendőrkapitány Greenwich városából egy talicskában dinamit rudakat taszított és fenyegetően kiabált.

— Ha nem vallja be tettét, miszlikbe tépetem magát.

Cara Negra hangosan röhögött és Gregre kacsintott. — Ugye mondtam, hogy az én oldalamon van. Jobban tetted volna, ha ottmaradsz a földön kuporogva a lemezüzletben és válogatott a CD lemezeket, mivel a magaddal való játszóadás az egyetlen dolog, amihez értesz.

Akkor Juon került elő valahonnan, megragadta Greg vállát és vadul rázni kezdte. — Hova tetted a pénzemet, senkiházi?

Juon egyre csak rázta a vállát. Vasile csatlakozott hozzá és teli torokból beleordított Greg fülébe. — Hol a lányom, te pöcegödör hulladék?

Aztán hirtelen mindenki eltűnt, mintha soha nem lettek volna ott. Greg felébredt és egyik rabtársa rázta a vállát. — Ébredj, köcsög. A smasszer úr akar beszélni veled.

Teljesen vissza az éberek világában, Gregnek eszébe jutott, hogy bevágták a sittre. — Hogy a fészkes kórság rágja ki a máját, — szitkozódott és álmosan dörzsölte becsipásodott szemét.

— Gyerünk, Sewell, — a porkoláb ordított, — látogatója van.

A porkoláb kizárta a cella ajtaját, intett Gregnek, hogy kövesse és felmentek a második emeletre, ahol bevezette egy kihallgatási szobába.

A szobában hosszú vasasztal állt, hat kényelmetlen kinézetű vasszék és egy terjedelmes falitükör, nyilvánvalóan egy egyirányú ablak, ami teljesen elfoglalta a hosszabbik oldalfal felső felét. Az asztal körül elhelyezkedve három férfi ült és várta az előzetest, Greget.

Az egyikben felismerte a Darieni rendőrség helyettes parancsnokát, és a másikban a rendőrkapitányt Greenwichből. A harmadikat idáig még soha nem látta.

A helyettes parancsnok megnyomott egy gombot egy hangfelvevő magnetofonon és beszélni kezdett. — Richard Bittenbender a nevem, mellettem kapitány Frank Rigano és ott pedig detektív Mark Finneran a Putnam megyei serif irodájából. Letartóztatott, a jegyzőkönyvezés végett, nevezze meg magát.

— A nevem Greg Sewell titkos ügynök a New York Állambeli Munkaügyi Minisztériumból. Államrendőrségként a Darieni Rendőrségnek is dolgozom.

— Gyakornok a Munkaügyi Minisztériumban, és ami a Darieni rendőrséget illeti, független bedolgozó és nem rendőrtiszt. Jobban tesz, ha címeit és rangjait helyesen állítja, különben rendőrtiszt szerepének megjátszását hozzáadjuk a maga ellen hozott vádakhoz.

— Jogom van egy telefonhíváshoz. — Greg szemében fellobbant az ellenkezés lángja.

— Egyszer kooperál a vizsgálat folyásával, és ha minden jól megy, megengedjük, hogy feltártsázza a mamáját. — felelte Bittenbender fenyegető gúnnyal.

— Honnan tudja, hogy anyámat akarom hívni? — Greg vágott vissza és szemrebbenés nélkül állta Bittenbender tekintetét.

— Kezdjük az elején, — Bittenbender tekintete tetőtől talpig végigmustrálta Greget. — Végzett maga egy telefonhívást tegnap késő este a Putnam megyei serif központi irodájába és jelentett egy bizonyos rabszolgamunka és aranybányászati tevékenységet?

— Igen, uram. Friss nyomon voltam és azonnal kellett cselekednem.

— A bejelentés fals vészjelzésnek bizonyult. — Mark Finneran vetette közbe nagyképűen. — A riport, amit én kaptam azt írja, hogy rendőreink egy csapat részeg motorbiciklista privát mulatozására bukkantak, magánterületen. Nem történt ott semmi más.

— Mire lehetne venni a robbanást? — Greg kérdezte és keskenyre húzta a szemét.

— Putnam megyében rengeteg metángáz van a talajban, — Finneran válaszolt és fenyegetően rázta Greg arcába a mutatóujját. — Rendőreink nem találtak semmiféle robbanószert. A vad mulatozás öngyulladás okozhatott, vagy valaki eldobott egy csikket. A tulajdonost írásban

figyelmeztettük, hogy még egyszer elő ne forduljon, hogy területén motorbiciklis randalírozást enged meg.

Greg feladta és abbahagyta a Finnerannal való vitatkozást. — Tökéletesen igaza van, detektív úr, bocsásson meg a félrevezető telefon jelentésért.

— Inkább beszéljen az esküvőről, amiről annyit magyarázott a greenwichi Mc Donald étteremnél. — vette át a szót Frank Rigano.

— Az esküvő, — Greg kezdte miután mély lélegzetet vett, — George Norcott anyám régi ismerőse még Romániából.

— Maradjon a lényegnél, Sewell, — figyelmeztette Bittenbender. — ne lukadjon ki mindig máshova a meséivel.

— Minden, amit mondok fontos és a tárgyhoz tartozik. — felelte Greg nagyképűen, — folytassam?

— Folytassa, — Bittenbender bólintott és fenyegetően összehúzta a szemét, — csak fogja rövidre.

— Az ismeretség megszakadt, elváltak egymástól, de az elmúlt néhány évben, Norcott fel akarta újítani a barátságot. Valahogy rávette anyámat, hogy vegyen részt ebben a földalatti fekete szombat komédiában és anyám belegyezett, mert gondolta, hogy helyes nyomra vezet engem az illegális aranybányászati tevékenységgel kapcsolatban, amit velünk egy időben a Putnam Megyei Ügyészség nyomozóirodája is folytat. — Greg szempillantásnyi szünetet tartott és Mark Finneran detektívügynök felé fordult. — Amint ön is tudja, az aranymese igaztalannak bizonyult. Egy motorbiciklista partizás volt az egész, de én saját szememmel láttam a dinamitot Mr. Norcott derekára kötözve és esküdt kötelességem volt, hogy megakadályozzam terrorista terveinek kivitelezésében.

— Miért nem hívta a törvény hivatalos erőit?

— Uram, a Putnam megyei rohamrendőr osztag vezetője elkobozta tőlem a mobile telefonomat, és mivel nem akartam elveszíteni a friss nyomot, nem állhattam meg egy köztelefonnál tárcsázgatni.

Bittenbender odasúgta Rigano kapitánynak. — Alapos gyanúm van, hogy ez az alak mellébeszél.

— Lazítsuk meg egy kicsit a horgászsínórt. Úgyis már a horgon van és be fogja mártani saját magát. Engedjünk beszélni. — súgta vissza a kapitány ravaszul Bittenbendernek.

— Anyámat magával kényszerítette, — Greg magyarázta tovább. — A Mc Donald étteremnél értem őket utol. A többit maguk is tudják.

— Maga azt hiszi, hogy a törvény gyakorlását a saját kezébe veheti és kikaphatja egy motoros járőr pisztolyát az övéből? Hogyan volt az, hogy magánál nem volt fegyver, ha maga egy álruhás rendőrügynök.

— Először is, — felelte Greg, — Putnam megyei rendőrök elvették a fegyveremet. Másodszor nem volt időm gondolkodni. Meg akartam a motoros járőröknek magyarázni a szituációt, de Norcott észrevett és azonnal robbantani akarta a dinamitot. Másodperc tört részénél kevesebb időm volt, hogy cselekedjek. Norcott azt hitte, hogy meghaltam a metánrobbanásban, — Greg itt jelentőségteljesen Finneran detektívre villantotta a szemét, — és meglepődött, amikor élve meglátott. Azonnal, és abban a pillanatban tüzelnem kellett. Miután lőttem rögtön visszaadtam a revolvert a rendőrmacinak.

Frank Rigano kapitány összehúzta a szemöldökét és rámeredt Gregre.

— Ne pimaszkodjon. Inkább arra feleljen, hogy van-e magának valami személyes vérbosszú ügye Norcottal?

— Nem, kapitány úr, — Greg felelte vonatottan. — Nincs és soha nem is volt.

— És annak a nőszemélynek? A maga állítólagos anyjának. A hölgy azt állítja, hogy Norcott a maga apja.

— Őszinte tisztelem az anyaság szent intézményének, uram, — Greg rázta a fejét. — Erősen kétlem, hogy ez igaz lenne. Én ebben az országban születtem és Norcott egy idegen bevándorló Romániából.

— A maga anyja is Romániából való. Nem?

— De igen.

— Nem lehetséges, tehát, hogy magát odaát nemzették?

— Lehet, de annak már huszonhat éve és anyám soha nem említette nekem a lehetőséget. Én inkább úgy hiszem, hogy egy pár hónappal ezelőtt

esett vele szerelembe és az egész útkereszt és fekete ember mesét nemrégiben találta ki.

— Álljon meg, — Richard Bittenbender közbeszólt és gyanakodva méregette Greg arcát. — Norcott egy héttel ezelőtt vett el egy fiatal nőt feleségül Darienből. Maga tud erről?

— Nem, főügyész úr, — Greg hazudta komoly pofával. — Erről fogalmam sincs és nem is volt.

— Figyelmeztetem, — Bittenbender felállt és beleordított Greg arcába. — Ne hazudjon. Mi itt a törvényt képviseljük, és ha nem mond igazat és csakis az igazat, az igazságszolgáltatás akadályozását és a vizsgálat félrevezetését is hozzáadjuk bünei listájához. Tisztába van maga ezzel?

— Igen, sir, tisztában és nem hazudok.

— Mrs. Douglas, leánykori nevén Gerti Douglas, nem volt magának közeli ismerőse, mondhatnám barátnője?

— Igen, az volt, de becsapott. Megígérte nekem, hogy nem fogja elfogadni Norcott házassági ajánlatát.

— Na, — csapott az asztalra Bittenbender. — Ez teljesen egyértelmű. Ez volt a maga igazi indítóoka. Féltékenység. Féltékenykedési dührohamában követte el a gyilkosságot.

— Nem, ügyész úr. Már amennyire én tudom Gerti csak egyetlen egyszer ment ki vele randevúra, de máskülönben is, mi közöm lett volna hozzá. Gerti soha nem tartott engem eléggé sikeresnek vagy vagyonosnak, hogy feleségül jöjjön hozzám.

— Mondja, maga újságot nem olvas? Nem olvasta a lapokban a cikkeket esküvőjükről?

— Nem olvasok újságot, — Greg állította szemrebbenés nélkül.

— Maga pimaszul hazudik, — Bittenbender tajtékozott magából kikelve. — nem tudom, hogy miért akar minket ennyire orcátlanul félrevezetni, de maga alaposan benne van a pácban, gyilkosság, és törvény előtti mellébeszélés, csak hogy egy néhányat említsek a maga ellen felhozható vádak közül.

— Csillapodj, Richard, — Frank Rigano kapitány próbált érvelni a feldühödött ügyésszel mivel már erősen unta és szerette volna befejezni a

kihallgatást. — Ennyi elég, hogy a Stamfordi Éjszakai Bíróság vádlottak padjára ültessük. A bíró este nyolckor kezd. Majd a magisztrátus kiszabja a biztosíték pénz összegét és kijelöli a per kezdetének napját. Egyelőre elegendő, amennyit kiszedtünk belőle.

Harminchatodik Fejezet

Elisabeth letette Gertit a Silver Hill kórháznál és nézte, ahogy a fiatal nő elkeveredik a többi ápolat között az étkezdében. Várt egy keveset és figyelte, ahogy a délutáni nőrsz beadja Gerti esti gyógyszeradagját. — Semmit nem vettek észre, — konstataálta elégedetten. — Annyira el vannak foglalva a saját dolgaikkal, hogy személyes ügyeiket intézzék munkaidő alatt, hogy ha egy autóbuszra való betegek vinnének ki piknikezni a Waveny parkba, azt sem vennék észre.

Hazahajtott, éppen idejében, hogy kifőzze az angyalhaj laskát és megmelegítse hozzá a marinara paradicsomszószt a családnak. Mialatt kavargatta a forrásban lévő tésztavizet odakacsintott két leánykájának.

— Sajnálom, hogy nem voltam idehaza, amikor megjöttetek az iskolából. Nagyon fontos értekezletem volt Greggel kapcsolatban. Többet nem fog előfordulni. Nehogy szóljatok előre a papának. Saját magam akarom neki elmondani vacsora után.

A kislányok vállvonogatva mosolyogtak. — Mama, a te dolgod, nem a mienk.

* * *

Steve türelmes férj hírében állt. Elisabeth akármit tett eléje jó étvággal bekanalazta. Nem érdekelték az ínycenc receptek szerint elkészített vacsorák, mindegy hogy mi volt, csak legyen elég belőle. Mint mindig, most is utolsónak fejezte be a vacsorát és még mindig falatozott amikor Elisabeth kiadta a parancsot a gyerekeknek.

— Menjetek a szobátokba. Kell, hogy legyen rengeteg házi feladatotok.

Ahogy a leánykák elhagyták a szobát Steve felé fordult.

— Bocsáss meg, Steve, de ma este erősen késésben vagyok. Le kell ugorjak a mosodába és fel kell hoznom egy rakással. Be tudnád fejezni a vacsorádat egyedül? Öt percen belül visszajövök.

A beépített szekrény aljából kivette a hatalmas vászon iszákot, amiben rendszerint a család mosnivalóját hordozta és a liften lement a földszintre. Az utcán, ahol Greg kocsiját korábban leparkolta, betette a pénzeszsákot a mosásiszákba és felhozta a lakásba. A szülői hálószobában begyömöszölte mélyen a szekrénybe aljába, a felhalmozott régi ruhák és használt cipők mögé, amiket látszólag soha nem volt hajlandó kidobni és kikiáltott Stevenek a konyhába.

— Visszajöttem. Akarnál egy kávét?

— Nem, kösz, — felelte vissza Steve, aki éppen akkor terített ki a New York Times újság Metró mellékletét maga elé az asztalra.

Elisabeth bejött a konyhába és karjainak gyengéden simogató érintésével átölelte férje vállát.

— Rossz híreim vannak, Steve, — kezdte, — Greg le lett tartóztatva. El kell mennem a Darieni Rendőrkapitányságra megtudakolni, hogy ki lehet-e váltani.

— Mit csinált?

— Megölt valakit.

Steve oldalt hajtotta fejét felesége felé, arcán a meglepetést hitetlenség váltotta fel és hangja egy oktávval elmélyült.

— Mond még egyszer. Mit csinált?

— Lelőtte George Norcottot.

— Hol?

— A homloka közepén.

— Ugyan, Elisabeth, hol történt a dolog?

— Greenwichben, a Mac Donald gyorsbüfében.

— Honnan tudod?

— Ott voltam.

— Hogyan? Mikor és mit csináltál ott?

— Ma reggel.

— Mielőtt elmentem munkába vagy utána?

- Előtte.
- Miért nem mondtad el nekem ezt ma reggel, amikor hazajöttél?
- Fontos értekezletnek néztél elébe és nem akartam, hogy elkéss róla, vagy nagyon felbosszantsd magad.
- Gondolod, hogy jobb, hogy most bosszantom fel magamat?
- Jobb most, mint munka előtt. De különben is, felesleges. Nem olyan borzasztó dolog. Megindokolható gyilkosság az egész. Engem védelmezett.
- Hogyan keveredtél bele?
- Én akartam Norcottot megölni.
- Te? Miért?
- Elisabeth többet nem tudta palástolni rettenetes idegességét és összeroskadt. A könnyek patakokban folytak le az arcáról és alig tudott beszélni.
- Leszámolni valóm volt Norcottal.
- Neked?
- Norcott Greg édesapja volt. Halálosan gyűlöltem azért, amit elkövetett ellenünk.
- Ez nem indok arra, hogy valakit megölj.
- Kérlek, nagyon kérlek. Ne faggass tovább. Te ezt úgysem értenéd meg. Ez egy óhazai dolog. Mi soha nem feledünk el egy sértést, és ha eljön az alkalom bosszút állunk.
- A te életedet védelmezte? Miből gondoltad, hogy Norcott meg akart ölni. Nem inkább te akartad a halálát?
- Nyakamnál fogva megragadott és dinamit volt a testére kötözve. Éppen fel akarta robbantani és mindenkit elpusztítani, amikor Greg fejbe lőtte.
- Honnan volt fegyvere?
- Kitépte egy motoros járőr pisztolytáskájából és egyetlen lövéssel végzett Georgeval.
- Ügyes. — felelte Steve ironikus hangon. — Mikor lett belőle ilyen mesterlövész. Ha eltéveszti, téged is megölhetett volna.
- Greg jól képzett rendőrügynök.

Steve meglepetésében kapkodni kezdett a levegő után és sokáig úgy látszott, mintha megnémult volna. Jóval később és csak nagy nehezen tudott néhány szót kinyögni. — Fogalmam sem volt semmi ilyesmiről. De gondolom, jó hírnek is vehetjük. Legalább így van valami hasznosítható szakmája.

— Steve. Eressz, hogy menjek. Még ma este ki akarom váltani.

— Én is veled megyek. De előbb telefonálnunk kellene a darieni rendőrségre, hogy Greg hol van jelenleg. Általában, még a kezdeti biztosítéki letét összege is a Stamfordi Felsőfokú Bíróságon van kiszabva.

— Honnan tudod?

— Logikus találgatás. Remélem, hogy nem vitték el a Bridgeporti Központi Fogházba.

— Tudjuk meg pontosan.

Steve feltárcsázta a tudakozót és kérte a darieni rendőrség számát. A tudakozó automata megadta a számot és azonnal kapcsolta is. A rendőrség bejött a vonalba és Steve habozás nélkül kérdezte.

— Greg Sewell, ma reggel vették őrizetbe. Meg tudná mondani, hogy hol van jelenleg?

— Stamfordon van, — Steve jelentette a feleségének, ahogy hallotta a választ. — Negyedórán belül viszik a bíró elé.

— A Stamfordi bíróság öt perc járásra van ide.

— Jobb lesz, ha sietünk, — felelte Steve. — Hozom a hitelkártyámat.

* * *

Amikor a két foglár bekísérte Greget a tárgyalóterembe, azonnal meglátta édesanyját és fogadott apját a rokonok részére fenntartott legelső sorban ülni. Jól esett neki, jobban érezte magát, de nagyon bántotta, hogy Gerti nem volt ott, bár tudta, hogy a fiatal nő jelenléte valóságos lehetetlenség lenne.

Egy törvényszolga bejelentette esetének számát és a bírónő felolvasta a vádakat.

— Előre megfontolt szándékkal elkövetett gyilkosság, rendőri hatóság megjárása, szolgálatban lévő rendőr ellen intézett erőszak, lőfegyver használata emberektől zsúfolt nyilvános helyen és igazságszolgáltatás félrevezetése és akadályozása.

— Ezek nagyon komoly vádak, — a bírónő folytatta és a fiatal ügyészre nézett, aki Connecticut állam nevében a vádat képviselte. — Van elégséges bizonyítéka és tanúi, hogy alátámassza esetét?

— Igen, mélyen tisztelt bírónő asszony, — válaszolta nagyképűen az ügyész. — Több tucat tanúnk van.

— A kötelességemet teljesítettem. — Greg tiltakozott. — A törvény megbízottja vagyok. Kérem, tekintse meg New York Állami Munkaügyi Minisztérium igazolványomat.

A bírónő hosszasan tanulmányozta Greg fényképes igazolványát és a perzekutor felé fordította tekintetét. — Mióta indítanak bűnügyi eljárásokat a kötelességüket teljesítő álház rendőrügynökök ellen?

— Az áldozat Darien egyik legkiválóbb polgára volt, — Bittenbender emelkedett kéretlenül szóra, de a bírónő kalapácsával hatalmasat csapott a bírói szimbólum fából készült talapzatára.

— Hallgasson, — kiáltotta. — nem kérdeztem a véleményét. —majd Greg felé fordult és kérdezte. — Van ügyvédje?

— Nincs, tisztelt bírónő asszony, — Greg magyarázta kissé sértődött hangon. — Nem volt időm, hogy bárkivel is kapcsolatba lépjek és a rendőrségen nem engedték meg jog szerinti telefonhívásomat.

A bírónő szikrázó szemekkel meredt Bittenbenderre. — Maga megsértette a letartóztatott jogait?

Bittenbender nem válaszolt.

— Válaszoljon a kérdésre, — a bírónő nem vette le szemét a helyettes rendőrfőnökről.

— Bocsánat, de ki kellett kérdeznünk a vádlottat és elegendő nyomást kellett gyakorolnunk rá, és nem engedhettünk, hogy bárkivel is összejátsszon ellenünk.

— Elég, — kiabált rá Bittenbenderre a bírónő majd hangját leeresztve Greghez fordult. — Fiatalember, nem ismerem ennek az esetnek az összes részletét és nem szüneteltethetem maga ellen az eljárást. Meg

kell, hogy engedjem, hogy Connecticut Állam beadja maga ellen bűnügyi vádperének folyamodványát. Ki kell, hogy tűzzem a tárgyalás megindításnak dátumát, ami időre, és a saját érdekében figyelmeztetem, jobb lesz, ha védőügyvédet talál magának. Egyelőre, mivel elegendő bizonyítékot hozott fel a bíróság előtt, hogy maga rendőrtiszti mivoltában a kötelességét végezte, alacsony összegben állapítom meg biztosítéki letétösszegét, hogy szabadlábba helyeztethesse magát, de mégis elegendő nagyságút, hogy ne próbáljon megszökni és elkerülni a törvényszéki tárgyalást.

A bírónő másodpercnyi szünetet tartott majd felemelte bírói kalapácsát. — Letétel összege huszonötezer dollár és az eljárás folyó év Október 12-ik napján reggel tíz órakor veszi kezdetét. — És ezzel lecsapott a fa alapra, de olyan fergeteges erővel, hogy a kemény tölgyfalap szinte kettérepedt. — Fizesse ki az összeget a törvényszéki írnoknak és mehet. — Majd szavai végeztével intett a törvényszolgának. — Hozhatja a listán feltüntetett következő esetet.

Steve és Elisabeth Courtney felálltak és csatlakoztak Greghez, akit a törvényszolga az írnok asztalához vezetett. Egy torzonborz szakállú kövér ember állította meg őket félúton és bemutatta magát.

— Alec Schwechter, kiváltási kötvények és letétek. Lehetek a szolgálatukra?

— Nem áll ekkora összeg a rendelkezésünkre. — Elisabeth kezdte, — de a szülei vagyunk Gregnek és szeretnénk kiváltani.

— Nem kell az egész összeget letenni. Azért vagyok itt én. Terheljünk rá tíz százalékot a hitelkártyájukra és, ha akarják, a követelt összeg fejében jelzálogkölcönt adok maguknak a házukra.

— Nincs házuk, — Elisabeth szinte sírt. — Lakást bérelünk.

— Sose bánd, anyu, — Greg vágott közbe. — nem árt nekem egy kis pihenő a dutyiba, — és nevetett hozzá, keserű és fájdalommal teli rekedtes hangon. — valaki majd csak hamarosan felelősséget vállal értem.

— Ebben az esetben, — harapta el a szavait a törvényszéki uzsora mestere és visszahúzódott a nézők számára fenntartott ülések soraiba.

— Borzasztóan sajnálom, fiam. — Steve mondta vigasztaló hangon.
— Ez csak egy furcsa mellékága a törvény csavaros csűrésének. Pár napon belül szabadlábbon leszel.

A fegyőrök elvezették Greget és Elisabeth férje felé fordult. — Nem is kívánhatnánk egy jobb és öntudatosabb fiút. Ugye?

— Egy büszke Hun, a te véred és genomjaid. — Elisabeth amerikai férje bólintott elismerően és szeretettel megcsókolta feleségét.

Harminchetedik Fejezet

Gerti egy hétig pihent a Silver Hill intézetben. A nyolcadik napon, ahogy miután a pszichiáter doktor bevégezte napi körútját, Gerti bement az irodájába és előadta kérését.

— Főorvos úr, miattam nincs mit aggódnia. Teljesen normálisan tudom intézni dolgaimat és kezelni problémáimat.

Szórakozottan, a fiatal nő dossziéjában forgatva a lapokat, mintha valami lényeges adat vagy körülmény után kutatna a doktor keresztkérdéssel válaszolt. —Mit ért ez alatt?

— Elfogadom aényt, hogy apám borzalmas körülmények között meghalt és a kizárólag a törvényre tartozik, hogy bűnösségét cáfolják vagy bizonyítsák.

— Ez jelentős haladás, — felelt az elmeorvos, rideg tényekre szorító és kimért hangnemben és kérdően hozzátette. — Van még valami más is, amit szeretne mondani.

— Szeretném, ha aláírná kiengedésemet.

Hortenwasser pszichiáter orvos úr orrára tolta a szemüvegét és a különösebb érdeklődés nélkül, de gyanakodó szemekkel a keret felett nézve mustrálni kezdte betegét. —Beszéljen nekem a férjéről. Mit tud róla? Mit gondol, hogy miért nem jön ide magát meglátogatni?

— A férjem nagyon elfoglalt ember, doktor úr, — felelte Gerti a lehető legőszintébb és leghihetőbb hangon. — Nagyon szeretném meglepni egészségemmel és örömteljes hazatértemmel.

— Értem, — Hortenwasser hátradőlt a székében és ujjai keresték az íróasztal pereme alatt elrejtett piros vészjelző gombot, ha esetleg szüksége lenne rá. Lassan és megfontoltan mozdult és beszélt, hogy minél jobban megfigyelhesse Gerti spontán reakcióját.

— A maga férje halott. — meredt rá Gertire és keskenyre húzta a szemét. — Nem tudta?

— Halott? — Gerti játszotta a meglepetett, — Ez aztán az igazi szerencsétlenség, mondhatnám, két katasztrófa egy csapásra, hogy így fejezem ki magamat.

— Gerti, — túlnézve a nő szépséges arculatán és próbálván megérteni a belül rejtőzködő igazi egyént Hortenwasser figyelmeztetően emelte fel az ujját. — Egy normális egyén nem így reagálna egy ilyen rettenetes hírre.

— Doktor, — Gerti válaszolt éles hangon. — A férjem esküvőnk napján becsukatott a bolondokházába. Az óta egyfolytában itt vagyok. Egyetlen egyszer sem látogatott meg. Nem tudom, hogy mit gondoljak, és hogyan reagáljak. Apám kérésére mentem hozzá feleségül. Mindössze egyetlen randevún voltam vele. Mit vár tőlem? Bebolonduljak, ha egy idegen balszerencséről hallok. Ha úgy tennék, akkor valóban összehozhatna egy megalapozott orvosi diagnózist elmebetegi mivoltomról és időtelen időig itt tarthatna.

— Gondolja, hogy én magát itt akarom tartani? — Az orvos kérdezte a megokolás legeminensebb magasiskoláján alapuló bölcs hangon.

— Akkor miért nem enged haza? — Gerti mosolygott elbűvölően.

— Legyen úgy, ahogy akarja, fiatalasszony, de szeretném magát irodámban látni legalább egyszer egy héten, hogy rendszeresen ellenőrizzem állapotát.

— Köszönöm, doktor úr, — Gerti kacagott, mint egy csiklandós iskolás lány. — átöltözhetek végre utcai ruhába?

— Nem a szemem láttára, — az orvos ravasz tekintettel feltette olvasó szemüvegét az orrára. — Még ma aláírom a papírjait és mehet.

* * *

Néhány óra múlva Gerti taxiba ült és hazahajtatott Christie Hill Road utcai házához. Kiszállt a kocsiból, fizetett és megnyomta az ajtócsengőt. Anica éppen az ablakot mosta egy létra tetején pipiskedve, de ahogy hallotta a csengőt leugrott és sietett ajtó nyitni.

— Micsoda kellemes meglepetés, — kiáltotta, nekifutott Gertinek és karjait a nyaka köré fonta. — Hogyan sikerült megszabadulnod?

— Meggyőztem az orvost, hogy többé nem vagyok klinikailag depressziós és hazaengedett. — Gerti ragyogott a boldogságtól és tánclépésben ugrált be a nappaliba.

Körülnézett és meglepetten konstataulta, hogy Anica gyönyörűen kitakarított. Letörölte a falakról a port, samponnal kikefélte a szőnyegeket, felsúrolta a konyha kövezetét és kívül belül kisikálta a konyhaszekrényeket. A hűtőszekrény belsejének friss illata lett, mintha az összes állott és romlott ételeket kidobta volna és új készleteket hozott volna helyettük. A bútorok politúrja fényesen ragyogott, egyetlen szemnyi por sem látszott sehol. A gépben kimosta az összes szennyest, megszáritotta és összehajtogatta a ruhákat és pedáns rendben egymásra helyezve egyenként megrakta velük a fiókokat.

— Micsoda fantasztikus munkát végeztél. — Gerti csodálkozott. — Úgy érzem, mintha valóban hazajöttem volna, és igazából otthon lennék.

— Ez valóban a mi otthonunk.

— Úgy értem, hogy egy igazi otthon, egy otthon, ami a miénk, egy otthon, amit szeretünk.

— És egy otthon, ahol a szerelem lakozik. — Anica tette hozzá Gerti gondolatát kiegészítve.

— Igaz, de azért még maradt elég más tennivaló is.

— Gondoltam, hogy korábban startolok és elkezdem. — Anica kacagott szívből jövő örömmel és hangja csilingelt, mint karácsonyfák apró harangjai.

— Amit értettem szavaim alatt, Anica, — Gerti Anicára nézett. — A legfontosabb dolog, elsősorban, meg kell találnunk Greget. Van-e valami fogalmad, hogy hol van?

— A Bridgeporti Központi Börtönben van. Huszonötezer dollárban állapították meg szabadlábra helyezési biztosítékát.

— És még senki sem tudta letenni a pénzt?

— Nem. Nem anélkül, hogy ne gyanakodnának illegális pénzforrásokra.

— Ránk nem gyanakodnak. Ez számunkra megnyugtató, de Greg be van zárva és nagyon sajnálom. Valami kellene csinálnunk, hogy kihozzuk.

— Ez nagyon fontos probléma neked, — kérdezte Anica mellékesen, szinte nem törődöm hangon.

— Csacsi, — suttogta Gerti és megcsókolta barátnőjét, aki lehunyta a szemét és engedte, hogy ajkai elolvadjanak Gerti ajkai között, — csak nem vagy féltékeny.

— De az vagyok.

— Nem kellene.

— Van okom, terhes vagy a gyerekével.

— Nem jelenti azt, hogy mi ketten nem lehetünk jó barátnők.

— Jó barátnők, — Anica szemei könnybe lábadtak, — kik, te meg én?

Gerti nem válaszolt. Magához húzta Anicát és átölelte vállait. Melleit Anica melleihez szorította és a fülébe suttogott. — Szeretnéd, ha szeretkeznénk? Most rögtön és itt.

Anica reszketett a vágtyól. — Ölelj át és szoríts. Ha közelemben érezlek egy tűzokádó vulkán forrong a bensőmben,.

* * *

Egy órával később, mezítelen heverészve egymás mellett a nagy hálószoba dupla ágyában Gerti felkönyökölt és Anicához fordult.

— Gondolod, hogy most már kihozhatom Greget a börtönből?

— Ha muszáj neked, — Anica durcásan elbiggyesztett szájjal felelte és csalódás és harag változtatta el amúgy kellemes kontraalt hangját.

— Muszáj, és muszáj, hogy beszéljünk vele mirőlünk.

— Az más. — Anica makacskodóan keskenyre húzott szája elégedett mosolyra kerekedett. — Így legalább egyszerre és nagykanállal beadagolhatjuk neki az igazságot, — mondta, majd oldalt fordulva rágurult Gertire és mezítelen testének súlyát elengedve ránehezedett a fiatal nő hasára.

— Ne kezd újra. — mondta Gerti gyengéden. — Inkább öltözzünk fel és látogassuk meg Cliffordot.

- Clifford? Az ki?
 — Greg házigazdája. Majd ő kiváltja Greget. Hozz be huszonöt darab ezrest a Humvee kocsiból.
 — Nem onnan. Én már átraktam a pénzt és az aranyat máshova.
 — Hova?
 — A pincébe.
 — A pincébe. Hol?
 — Gyere, majd megmutatom. Átraktam édesapád vízvezeték szerelési kellékeit, cső idomait és megmaradt vécékagylóit és eldugtam mögéjük.
 — Te egyedül? Te csináltad az egészet?
 — Igen. Két teljes napot dolgoztam rajta.
 — Téged azután kemény egy fából faragtak.
 — Bizony abból.

* * *

Gerti és Anica aznap késő este elkocsiztak a Nutmeg Lane utcába és becsöngettek Cliffordhoz. Clifford éppen vacsoránál ült, villáját beleszúrta kisütött lazac szeletébe, leválasztott egy jókora darabot, néhány főtt zöldbab darabbal megtetézte és a férfias méretű falatot betömte a szájába. Futó pillantást vetett Larry King műsorára a CNN TV műsoron majd kiment megnézni az ajtót.

Ahogy meglátta a két fiatal nőt, próbálta felfele rángatni a nadrágját, mivel a vasalatlan ruhadarab leesett erősen kidudorodó hasa, több rétegben összehajtogatott bőre és kifele türemkedő belei alá. Zsíros kezeit megtörölte fehér alsóingében, más felül nem volt rajta és meglepett arcot vágva köszönésfélét morgott. — Micsoda kellemes meglepetés, ilyen késői órában.

- Bejöhetünk? Beszélni szeretnénk magával Greggel kapcsolatosan.
 — Greggel? Napok óta nem láttam.
 — Nem hallotta? Greg le lett tartóztatva.
 — Ne mondják, de kérem, jöjjenek beljebb. Éppen vacsorázok. Tartsanak velem, ez már csak természetes.

Gertinek eszébe jutott, hogy Clifford konyhája mennyire piszkos, emlékezett a szanaszét mászkáló fekete hangyákra és udvariasan visszautasította az ajánlatot.

— Nagyon köszönjük, igazán kedves, de már vacsoráztunk.

Leültek az asztalhoz Clifforddal szemben. Vártak és nézték, ahogy a férfi mozdított székén, hogy jobban lássa a szoba ellentétes sarkában álló televíziót.

— Mit csinált? — Clifford kérdezte szórakozottan, gondolván, komoly dologról nem lehet szó.

— Hosszadalmas lenne elmondani. Nem tetszett olvasni a cikket róla a Stamford Advocate újságban?

— Nem, valahogy elkerülhette a figyelmemet.

— Nem baj, majd Greg mindent elmesél, hogy mi volt, de ki kellene váltani és maga lenne a legalkalmasabb a feladatra.

— Én, és ma éjszaka?

— Minél előbb, annál jobb. Huszonötezer dollár a kaució.

— Nem áll rendelkezésemre ekkora összeg.

— Az sem probléma. Mi odaadjuk magának a pénzt.

— Rendben, értem, de azért szeretnék többet tudni az ügyről, mielőtt belekeveredek.

— Nincs ok aggodalomra. Greg ártatlan, és amikor visszatérítik a letétet megtarthatja, feltéve, ha ma esti látogatásunkat titokban tudja tartani. Soha nem látott itt minket és a pénz nem tőlünk ered. Maga tette félre szükségidőkre.

— Igen, de nem, nem is tudom, hogy mi lenne a helyes.

— Akar egy könnyen jött huszonötöt nagybankót keresni vagy nem? Mást is megkérhetünk.

— Miért nem teszik le maguk a pénzt?

— Még egy kérdés és az ajánlat semmis.

Clifford belapátolta a tányérról az utolsó morzsákat is a szájába, kezét beletörölte szatén asztalkendőjébe, a kétségesen tiszta zsírfoltokkal teli sokszor használt, de valamikor elegáns darabba, és bólintott.

— Rendben, mehetünk.

— Egyedül kell mennie, Mr. Highland, — Gerti felelte. — Hozza vissza Greget Darienbe és tegye le a mi házuknál.

* * *

A Christie Hill Road utcai háznál Clifford lehúzott az útról, megállította a kocsit és kiengedte Greget.

— Éjfél utánra jár az idő, — mondta. — Imádnék veled és Gertivel csevegni, de holnap reggel korán kell felkelnem. Kettőtöknek amúgy is rengeteg megbeszélnivalója lehet. Ha haza jössz, járkálj csendben és ne ébressz fel. Aztán majd találkozunk, kedves öcsém.

Harmincnyolcadik Fejezet

A foglár vasaltcsizmája fülsértően csattogott a börtönfolyosó szögletvas padlóján, ahogy lejött golyóálló üvegketrecéből, melyből beláthatta az egész iszonytató kinézetű szigorított biztonságú belső fogházudvar minden szegletét.

— Sewell, ébredjen, — verte meg bikacsökével Greg ajtaját. — Lefizették a biztosítékát.

A sűrke egyenruhás marcona fegyőr rádiótelefonján hívta a bejárat irodát és hamarosan még két másik fegyőr érkezett. Greget elvezették a raktárszobába, ahol az életfogytiglanra ítélt rab raktáros visszaadta neki ruháit és személyes ingóságait. Meglepetésére visszaadták nyomozóügynöki pajzsát, mobil telefonját és a revolvert is, amit még New York államban koboztak el tőle.

A börtön főkapujáig való menet végtelen örökkévalóságnak tűnt, de végül a toronyban gubbasztó gépfegyveres őr kiengedte az egyszemélyes kisajtó magnetikus zárjának reteszét és Greg kiléphetett a szabadba.

Szemei hunyorogva próbálták megszokni a börtön előtti biztonsági fényszórók erős fényét és Clifford hangja ütötte meg fülét.

— Greg, én vagyok. Kiváltottalak.

— Clifford, te vagy az? Álmomban sem gondoltam volna. Nagyon köszönöm. Ne aggódj a pénzed miatt. Ügyvédet fogadok, és játszva kitisztázom magam. Nem fogok megszökni. Semmi esély nincs ilyesmire.

— Tudom, ezért fogadtam el a megbízatást.

— Elfogadtad? Mit értesz a megbízatás alatt?

— Semmit, — Clifford rájött, hogy szószátyárkodása mennyire áruzó lehet és korigálta magát, — csak a szavam járása, üres beszéd, de azért hiányoztál nekem, legény.

— Az a fenn való jó isten utasított?
— Valaki hozzá nagyon közeli, legalábbis egy a mennyei
tünemények közül.

* * *

A Christie Hill Road utcai ház előtt Clifford megállt a kocsival és kiengedte Greget.

— Éjfél is elmúlt. — Clifford kezdte, — Bármennyire is szeretnék veled és Gertivel csevegni holnap reggel korán kell kelnem. Maradhatsz, ameddig akarsz, kettőtöknek sok minden megtárgyalnivalótok lehet. Ha hazajössz, viselkedj csendesen. Lehetőleg ne ébressz fel. Holnap este találkozunk, egyetlen albérlőm.

Greg végment a házhoz vezető kocsit behajtón. A nappali szobában látta a lámpát égni és a bejárati fedett tornác sárga égője sápadt árnyékokkal vegyítve vetett hosszú csíkokat a ház előtti bokrokra. Az őrt álló cerberusok lámpájaként ráomló fény hívogatta és nem sejtetett semmi borzalmat. De a Doc Martin csizmája alatt repedten csikorgó kavicsok disszonáns zaja eszébe juttatta, hogy milyen sokszor volt ő itt Gerti apjának, amíg élt, nem szívesen látott szálka a szemében.

Szíve a torkában dobogott, nagy reményeket fűzött a viszontlátáshoz, és megnyomta az ajtócsengő gombját. Belülről mozgolódás, vászonruhák susogása és papucsok csattogása a parkettán, a másodpercek örökkévalóságnak tüntek, és végre, az ajtó kitérült.

Gerti repült a karjaiba és tartotta száját feléje. Greg megcsókolta a leány ajkait, de a mámor nem tartott sokáig és hiányzott belőle az égető tűz, amit régebben érzett ölelésében.

— Greg, úgy örülünk, hogy kiengedtek. — Gerti kezdte. — Nagyon sajnáltunk, hogy neked kellett vállalnod az összes felelősséget.

— Többes számban beszélsz? — Greg kérdezte. — Van itt még valaki rajtad kívül?

Gerti karjainak szorítása enyhült, elengedte Greg nyakát és Greg észrevette a leány háta mögött álló Anicát.

— Ő is itt van. — Gerti nézett Gregre. — Úgy döntöttünk, hogy mindannyiunk érdekében ez lesz a legjobb megoldás, ha itt marad nálam.

— Vegyem kellemes meglepetésnek? — Greg kérdezte és érezte, hogy arccsontján lángot vett a bőr és eget korbácsoló mérge felforrálja a véréét.

— Ugyan már, Greg, légy kedves hozzá. Anica a legaranyosabb személy, akivel valaha is találkoztam életemben. Ülünk le a nappaliba és mindent elmondunk neked.

Bementek és leültek. Greg a díványra és Anica és Gerti ketten együtt a duplafotelbe.

— Akarnál egy pohár bort? — Gerti kérdezte kedvesen és megérintette Greg karját.

— Jó lenne, — Greg bólintott és magában gondolta. *Micsoda csodálatos ünnepélyes ünnepelni való alkalom*, de valami rossz érzés elvette jókedvét és visszas irányban kezdte forgatni boldogságának idáig vidáman pergő csigáját. Gerti hozott egy palack olasz Lambrusco di Sorbara bort és két terjedelmes talpas poharat hozzá.

— Miért csak kettő? — Greg nézett csodálkozva.

— Nekem nem szabad innom. — Gerti mosolygott búbájosan és finoman pezsegő veres italból töltött a két pohárba. — Új étellel vagyok áldott állapotban, hiszen tudsz róla. Vagy nem?

Greg köszöntőre emelte poharát és szerelmes odaadással nézett Gertire. — Hogyne tudnék. És igazad van, örülök, hogy féltő gondját viseled magzatunknak.

Anica is felemelte poharát és színészi pátosszal szavalni kezdett.

— Kortyolj egyet drága testvérem ebből az ólmos pohárból, csupán az első korty lesz keserű. — Majd hosszasan ivott és folytatta. — Igyál, az ital hűsíteni fogja fájdalmat égő sebét és gyógyítani fog bármekkora legyen is lelked sérülése.

Greg is kiitta italának felét, a poharat letette az asztalra maga elé és Gerti felé nézett.

— Miről beszél itt ez a nő?

Gerti visszaült Anica mellé a fotel karfájára és tekintetét Greg szeméire szegezte.

— Anica és én, mi együtt vagyunk, — kezdte merészen, majd tétován elhallgatott.

— Veszem észre, — Greg hangja reszketett és rettenet szorította össze a szívét. A bőr gőzei agyába emelkedtek és elködösítették józan ítélőképességét. *Ez nem lehet igaz*, gondolta, *túl sok időt töltöttem rácsok mögött és képzeldöm*. Újratöltötte poharát és érvelni próbált Gertivel. Hallotta a saját hangját, de mintha valaki más beszélt volna és ő csak hallgatta volna a kétségbeesett könyörgést.

— Gerti, szívem minden szeretetével imádlak. Mindent megtettem érted. Mond, hogy nem igaz, amit hallok. Nem úgy van, ahogy én képzem.

Gerti kezébe fogta Greg kezét és szánakozó szeretettel nézett arcába.

— Greg, én is szeretlek téged.

— Akkor miért ülsz Anica mellett és nem az én oldalamon?

— Szeretem Anicát és Anica is szeret engem. Életünk végéig szeretnénk együtt maradni.

— Gerti, feleségül akarlak venni. Együtt akarom nevelni gyermekünket veled.

— Greg, nem akarok férjhez menni. Egy rémséges házasság elegendő volt nekem.

— A mienk más lesz. Mi örök boldogságban fogunk élni egymás mellett. Ha akarod még több gyermekünk is lehet.

— Anica és én, mi majd felneveljük.

— Mi lesz velem, Én vagyok a gyermek apja. Nem?

— Igen, te vagy. És annyiszor látogathatod meg ahányszor akarod. Életünknek fontos része lehetsz. Közeli barátok maradhatunk, mint azelőtt.

Greg kezeibe temette az arcát és zokogni kezdett. Vállai reszkettek és alig tudott beszélni. — Ez szörnyű. Apám elhagyott mielőtt megszülettem. Tizenhét éves korom óta egyedül kellett élnem. Egyetlen anyámnak másik családja van. Az élet nagyon gonosz volt hozzám. Jó akartam lenni és segíteni akartam mindenkin, aki megérdemelte a segítséget.

Gerti átült Greg mellé a szófára és próbálta vigasztalni. De Greg vigasztalhatatlan volt és egyre sírt. A két nő közrefogta és együtt akarták vigasztalni, hogy könnyítsenek az igazságtalanság rettenetes sebén, amit ők ejtettek rajta.

— Greg, — Anica kezdte. — Nem mehetek vissza apám házába. Életemben többé nem akarom látni. Túlságosan össze volt szövetségbe azzal a rettenetes ördöggel és ezt nem tudom megbocsátani neki. De szeretnék adni neked valamit. Fogadd el és engedd, hogy Gertivel szeressük egymást.

Greg képtelen volt válaszolni.

Anica kiment a szobából és Greg még egyszer megpróbálta Gertit eltéríteni szándékától. — Gerti, ahogy mi szerettük egymást, a szerelemi vágy, ami megáldott minket. A tűz, amit bensődben gyújtottam és a kíváncsi, melyet te ébresztettél bennem, ezek az érzések nem jelentenek semmit?

— Köszönettel tartozom értük neked, — Gerti válaszolta és homlokon csókolta a fiatal férfit. — És soha nem fogom elfelejteni, ahogy csókolunk egymást és örökre szívemben fogom tartani emlékét, de nem maradhatok veled szerelembe, ha más szeretek.

— Szerelembe egy másik nővel?

— Greg ne követeld, hogy érzéseimet megmagyarázzam neked.

— Hogyan történt? Mikor lettél ilyen?

— Mindig ilyen voltam. Csak még nem találkoztam senkivel idáig, hogy felismerjem igazi éneket.

— Anica olyannyira rettenetesen más, mint te.

— Ha letagadom iránta érzett vonzalmamat elviselhetetlen feleség lesz belőlem és nem akarom, hogy szenvedj, mert nem tudod, hogy feleséged miért olyan rossz hozzád. Miért utasítja vissza szexuális közeledésedet? Miért parancsolgat örökké neked? Miért szid, hogy nem is vagy férfi és miért féltékeny, amikor semmi oka nincs.

— Nem minden rossz feleség lesz boszi.

— Nagyon csúnya és megalázó ilyen kifejezést használni.

Közben Anica többször fordult a pince és a nappali között. Minden alkalommal felcipelt egy terjedelmes vászonzsákot és letette a dupla fotelre. Amikor befelezte odaállt Greg és Gerti elé és rájuk nézett.

— Hagyjátok abba a nyafogást, gyerekek. Még nem jött el a világ vége. Beszéljünk inkább az anyagiakról.

Greg odanézett és szeme megakadt a zsákokra festett dollár jelen.

— Mi ez? — kérdezte.

— Három millió dollár. — Anica kihúzta magát válaszolt rátartian.
— Apám és én közel húsz évig dolgoztunk ezért a pénzért. Nem viszem vissza hozzá. Tíz évig voltam annak az ördögi szörnynek a szeretője. Odaadtam neki szüzességemet, legszebb éveimet és feltétel nélküli odaadó szerelmemet. Becsapott, elárult, azt hitte, hogy kettős életet élhet és engem kielégíthet egy álarccal. — Anica itt lélegzetvételnyi szünetet tartott majd Greg felé nézett. — Greg, te kinyitottad a szemem, hogy lássam, hogy ki ő és segítettél, hogy Gertivel mind a ketten megszabaduljunk tőle. Életed kockáztattad, de nem értem. Hanem a leányért, akit szívedből szeretted, és akit én elvettem tőled. Egyetlen bocsánatom, hogy én jobban szeretem, mint bármi férfi valaha is szerethetné és megbecsülhetné.

Anica elhallgatott, felvette az első zsákot és folytatta. — Kérlek, fogad el ezt a pénzt. Használd jól és gazdag ember lesz belőled. Bármilyen nőt megkaphatsz, de hagyd meg nekem Gertit. Engedd, hogy boldogok legyünk és szeressük egymást.

Greg meredten bámulta a pénzeszsákot és zavarodottan morogta. — Egy millió dollár?

— Nem, mind a három a tiéd, három millió. Ez a te részed. Nekünk még bőven maradt. Plusz vidd a Humvee kocsit. A Humvee is a tiéd.

— Lehetünk továbbra is jó barátok? — Greg kapkodott az utolsó szalmaszál után. — Eljöhetek hozzátok? Meglátogathatlak benneteket? Kivihetem a gyereket a játszótérre?

— Természetesen, hogy csinálhatod, — mondta Gerti és hangja reszketett a sírástól. — Mi akarjuk, hogy összeszokj a gyerekekkel. Ez a jövő, a közös jövő, amit szeretnénk. De most, ami a Humvee kocsit illeti. A Humvee Norcott nevére van regisztrálva és a kocsit papírjai a kesztyűtartóban vannak. Miután a hagyatéki bíróság feloldja beörökölt vagyonom feletti zárlatot, átírom a te nevedre. Vásárolhatsz magadnak egy luxusvillát azon a pénzen. Gazdag, kényelmes életet lehet és karriert futhatsz be a Munkaügyi Minisztériumnál. Fontos személy lehet majd belőled.

— Látom, hogy nincs más választásom, mintsem elfogadjam a jövőt, amit ti szabtatok ki a számomra. — Greg felelte összeszorított fogakkal és érezte, hogy élete ennél a pontnál rémséges véget ér.

— Greg, ne mérgeződj, — mondta Anica felháborító nagyképűséggel. — Vágj jó pofát és legyél jó cimbor.

Gregnek nem tetszett a hangsúly és visszavágott. — Vagy egy gerinctelen puhány.

Gerti felvette a kulcsokat és mosolyogva meglengette Greg orra előtt. — Itt vannak a kulcsok. Segítünk neked berakni a zsákokat a csomagtartóba. A tragacsodat meg odaajándékozhatod a darieni középiskolának.

— Ti hoztátok ezt a döntést. Nekem csak el kellett fogadnom, amit ti határozatok. — Greg motyogta az orra alá. — Csináljuk, legyen meg a ti akaratotok.

* * *

A csomagokat berakták a Humvee-ba. Greg és Gerti még egyszer átölelték egymást és Anica kezét rázta Greggel.

Greg felmászott a vezető ülésbe és elhajtott, bele a fekete éjszakába és egyedül. Clifford Nutmeg Lane-i házában megállt és leparkolt, majd lábujjhegyen felment a szobájába és ledobta magát az ágyra.

Kimerülten, de tele felgyülemlett méreggel, és csalódottan és féltékenyen, képtelen volt álomba merülni. Forgolódott, dobálta magát, marokra gyúrta a lepedőt és görcsös csomóba harapta a takarót. Csak a hajnal első halvány fényére, ahogy a sápadt sugarak beszűrődtek zsalugáterének keskeny résein és a piszkos függöny csipkéjén, mely ernyedten lógott alá a mosatlan ablaküveg előtt, csak akkor hunyta le szemeit és engedte, hogy a kegyelemteljes álom elringassa meggyötört lelkét.

Harminckilencedik Fejezet

Mire Greg felébredt a nap delelőre hágott és a kertvárosi tájat elárasztotta az indián nyárutó melengető sugaraival. Az elsárgult hullott levelek még egy utolsó napfürdőt vettek a smaragdzöld fűszálak között és mókusok tucatjai siettek begyűjteni a makkokat és a gesztenyét, hogy elraktározzák a nyár termését a faodvak száraz rejtekében mielőtt december jeges szelei megérkeznek és hó borítja a nyári örömök vidám mezőinek emlékét.

Gregnek nem volt kedve kávé készítenie. Clifford már elment munkába és Greg szívéből gyűlölte a ház élettelen ürességét. A berendezés és a dekoráció személyes tárgyai nem tartoztak hozzá és ez megerősítette magányosságát. Nem borotválkozott és fésűjét sem találta. Rendetlenül és álmos szemekkel kiment az udvarra, hogy átvizsgálja a behajtón álló Humvee-t.

Ott állt a gép, *remekbeszabott mintapéldánya az önimádó magántulajdonnak*, gondolta, *és a temérdek vagyon és rang gőgös szimbóluma*. Láta a három pénzes zsákot, de nem volt kedve hozzájuk nyúlni. Az ellenérték, amit a sors ráerőszakolt értük túlságosan magas volt, hogy örömét lelje bennük. Gazdag ember volt, de mit ért a bővelkedés, ha nem volt kit szeretnie.

Kinyitotta az ajtót és leült a vezetői ülésre. Szűknek érezte a helyet és lenyúlt, hogy meghúzza a kart mellyel hátracsúsztathatta az ülést és kényelmessé igazítsa a lábtávolságot. Nem találta a vaskart. Ki kellett szállnia a kocsiból, és le kellett hajolnia, hogy benézzen az ülés alá.

Egy sötét kupacba omlott fényes valamit látott. Megakadva az ülés sínén a darab csábítón csillogott feléje és hívta magához. Valami

felfoghatatlan mélységű hozzátartozást és vonzalmat érzett iránta, egy letagadhatatlan affinitást a sötét erők hatalmához. Odanyúlt és megfogta a titokzatos misztériumot, a puha bőr selyme megérintette kezét és Greg óvatos gyengédséggel próbálta kihúzni.

A hajlékony tárgy engedett és két ujja közé fogva Greg az ég felé tartotta. Ott fent kibomlott és két üres szem nézett vissza rá.

Az álarc, Greg Cara Negra fekete álarcát tartotta a kezében.

Az álarc veszélytelennek nézett ki és élettelen tárgyként lógott lefele a kezéből. *Szuvenír*, gondolta, *vigyáznom kellene rá*. Megérintette a finom bőrt és mintha egy kedveskedő apai kéz simogatását érezte volna viszonzásul.

Bezárta a kocsit és visszament a házba. A lépcsőt tartó korhadó gerendák fáradtan nyögtek súlya alatt, ahogy lépkedett felfele és a ház levegőjét dohos falgombák áporodott szaga tette fojtogatóan bűzösé.

Felment emeleten lévő hálósobájába és fájdalmasan kitagadottnak érezte magát. Négyszögletesre hajtogatott öreg törülközők, fürdőköpenyek és hálóruhák, évtizedekkel ezelőtt elhunyt emberek tulajdonai, sárgálló újságok, tárgyak melyek azelőtt soha nem zavarták, most méltóságán alulinak érződtek, bántották érzékeit és lealázták önérzetét.

Meredt szemekkel belebámult a tükörbe és homlokáról hátratólta a haját. Feltette az álarcot, elengedte haját és a fürtök eltakarták az álarc tetejét. Többet nem látta saját arcborét; egyedül szemei világítottak felé valami idegen fénnnyel és törték meg az álarc fekete bársonyosságát. Ajkainak cseresznyepiros színe döbbenetesen idegenül hatott, mintha nem is erről a földről, a halandók sorából eredne.

— Az átok, — rebegte. — A családi átok. A vére vagyok és a fajtája.

Lábai reszkettek a félelemtől. Megrettent az ismeretlenség hatalmától és próbálta levenni az álarcot. De ujjai nem tudták megfogni az álarc szélét és érezte, hogy a sima bőr birtokába veszi a lelkét.

De ujjai nem tudták megragadni az álarc szélét és érezte, mintha az ördögi maszka máris átvette volna tetteinek és lelkének irányítását.

Küszködött, próbált küzdeni predesztinált végzete ellen.

Kevéssel később feladta és többé már nem akarta levenni az álarcot. Lábainak reszketése megszűnt, mellkasa friss levegővel teli tüdővel emelkedett és olyan erőt érzett magában, mint sohasem az előtt.

Beszélni kezdett a csorbaszélű homályos tükörben lévő képmáshoz és így szolt hozzá emelt hangon. — Cara Negra, elvettem tőled a hatalmadat.

Hangja merészen harsogott és egy kegyetlen hatalmasság erejét és ellentmondást nem tűrő kíváncsiat érezte magában, hogy alattvalói feltétlen hűséggel engedelmeskedjenek neki. Jobb kezét esküre emelte és egy feldühödött délvidéki baptista prédikátor menydörgő pátoszával harsogta fogadalmát.

— A fiad vagyok, Cara Negra és meg fogom bosszulni a halálotat. Magamra fogom vállalni családi átkunk terhét és tovább fogom hordozni apáink ősi címét és védelmezni fogom jogainkat. Mi lettünk kiválasztva, hogy vezessük és tanítsuk népünket és soha nem fogom a földalatti birodalom hatalmasságainak erejét elárulni és soha nem fogom nevüket beszennyezni. Hatalmunkat a nagyapádtól örökölted és saját halálotat is legyőzve átadtad nekem. Követni fogom példádát, tovább fogok haladni utadon és büszke leszel arra, amit majd elérek.

Megfogta az álarcot és a fekete bőr engedelmes könnyedstéggel csúszott le arcáról

A tükörbe pillantott és nem tetszett neki saját hasonmása.

— Meg kell változtatnom földi külsőmet, hogy megfeleljek új mivoltomnak. — mondta és ujjaival hátrasimította rendetlen haját és belemarkolt ápolatlan szakállába.

Az álarcot betette a zsebébe, és pisztolyát és rendőrségi jelvénypajzsát melléje.

Beült a Humvee-ba és elhajtott a Noroton Heights városnegyedben lévő borbélyüzlethez. Még soha nem látták az üzletben, de mivel hétköznapi délelőttöként mindig kevés volt a vendég a tulajdonos felesége vállalkozott, hogy levágja a haját, mialatt a férj a hátsó raktárszobában ebédjét fogyassza.

— Csak egy igazítás? — kérdezte a nő miután a vendég leült a székbe.

— Vágja le rendesen, — Greg felelte követelően. — Tisztességes üzletembernek akarok kinézni.

— Munka interjú? — mosolygott a flörtre hajlamos nő és kacér mozdulattal végigsimította Greg dúsán göndörödő sötétszőke haját.

— Olyasféle, — válaszolta Greg kevélyen. — És kérem, vágja le a szakállamat is. Borotválja az arcomat simára. Úgy akarok kinézni, mint egy főigazgató.

— Fontos dolognak nézhet elébe, fiatalember, — a borbély feleség csevegett megállás nélkül és Greg haja vastag fürtökben és karikákban hullott le a padlóra.

A csevegős hölgy gyorsan dolgozott és Greg fiziognómiája eredeti jelleméhez valamiféle teljesen idegen jelleget öltött magára. Frizurája magazinokba illően tökéletesnek látszott, szakálla eltűnt, tizenhárom éves kora óta nem nézett ki ilyen gondosan ápoltnak. Kivéve a ruháit. A feje lehet, hogy egy sikeres üzletember látszatát keltette, de még mindig úgy volt felöltözve, mint egy vihartépett madárijesztő a learatott kukoricaföldön.

Csodálva megváltozott képét, de még nem teljesen megelégedve, Greg elgondolkozva simogatta állát és a bőr sima fényessége meglepő magabiztosságot kölcsönzött neki. Pénztárcája után nyúlt és a borbély nőre vetette tekintetét. — Mi a neve? — kérdezte.

— Susie.

— Jó munkát végzett, Susie. — bólintott és harminc dollárt nyújtott oda a nőnek, és ahogy folytatta szavait szemeik egy pillanatra egymáséba záródtak. — Nem fogom elfelejteni kedvességét. Örökké emlékezni fogok, hogy nem alázott meg szavaival, amikor még minden joggal elesett szegénynek gondolhatott volna.

Susie mosolyogva vonogatta a vállát, és ahogy a fiatalember kísétált a borbélyüzletből hosszasan nézett utána. — Akárkinek is hiszed magad, — suttogta magában, — a kliensem voltál, és amíg fizetsz, kedves leszek hozzád.

* * *

Következőnek Greg a Stamford Mall bevásárló központba hajtott. A Saks Fifth Avenue divatáruházban vett magának két sötétszürke elegáns öltönyt, hozzáillő cipőket, hat inget, nyakkendőket és egy tucat alsóneműt.

Az étterem udvaron megebédelt mialatt a szabórészleg elvégezte a szükséges igazításokat és utána visszament az üzletbe. A próbafülkében felvette az egyik ruhát és megkérte az egyik elárúsítót, hogy pakolja be a többi vásároltakat a bőröndjébe, amit egy másik részlegen, de ugyanabban az áruházban vett.

Mindenütt készpénzzel fizetett és kifele menet papírzacskóba begyűrt régi ruháit kidobta a fagyaltos üzlet melletti kukába.

Humvee kocsijába beülve új emberként hagyta el az áruházat. Nem ment vissza Darienbe, és a mellékutakon haladva előre észak felé hamarosan elérte New York államot. Késő délutánra járt, a lenyugvó nap fénykorongja erősen a szemébe süttött és zavarta látását és a Route 35 út mellett megállt egy motelnél.

A motelnél két napra kivett egy szobát, megfürdött és fürdő után lefeküdt. Meglepően könnyen elaludt és kevéssel éjfél előtt felébredt.

Leborotválta arcáról a reggel óta kinőtt borostát, megmosta a fogát és felöltözött a jobbik öltönybe, amit kora délután vásárolt. Még egy utolsó pillantást vetett a tükörbe, egyetlen hajszála sem állott félre és szemeiből sugárzott az eredeti önbizalom. Egy lábfejjel magasabbnak látszott, elegánsabb szabott zakója alatt széles vállai dagadtak az izmoktól. A fekete álarcot feltette az arcára és kiment a Humvee-hoz.

Félórával később megállta a Dixon Road melletti vaskapunál. A Humvee front ütközőjét használva széjjelnyomta a bezárt kaput, lekapcsolta fényszóróit és Vasile házához közel, a toronymagas tölgyfák alatt leparkolta a kocsit.

Végigment a zúzottköves ösvényen és öklével megdöngette az ajtót.

— Ki az? — hallotta Vasile dörmögő baritonját belülről.

— Cara Negra, — mennydörögte válaszul, — visszajöttem.

Az ajtó megnyílt és olajlámpással a kezében Vasile állt előtte. Vasile felemelte a lámpást és a kanóc sárga fénye egy szálfatermetű ember arcát takaró fényes fekete bőrálarcról verődött vissza.

— *Domnule*, visszajöttél. Tudtuk, hogy vissza fogsz térni. Téged nem pusztíthattak el.

— Nem. A mi fajtánk örökké létezik. A fenséges, akinek a nevét ki sem merjük mondani, ezért teremtette a mi nemzetségünket. Mi azért létezőnk, hogy vezessük földalatti birodalmát. Örök hálával fogok emlékezni, hogy rendíthetetlen hittel vártátok visszatértemet.

Cara Negra előre tartotta jobb kezét. Vasile térdre borult, megcsókolta a mester kezét és alázatos hangon esedezett hozzá.

— A szüleim, és azoknak a szülei és minden azok előtti őseink szolgáltak nemes vezetésed alatt. Kérünk, engedd meg, hogy kövessünk vezérlésedet.

Juon lépett ki a házból és meglátván mesterét ő is térdre borult. Ő is megragadta Cara Negra kezét és szolgálalkú engedelmességgel kezdte csókolni.

— Master, — mondta könnyörgő hangon. — Azért létezem, hogy szolgáljalak. Parancsold meg nekünk, hogy mit tegyünk. Készen állunk, hogy kövessük utasításaidat és kielégítsük minden igényedet.

Cara Negra belépett a házba és sztentori hangján utasítani kezdte alattvalóit.

— A bányát újraépítjük, ahogy volt. A bejáratokat megtisztítjuk és helyreállítjuk az ajtókat. Kijavítjuk a gépeket és minden eddigieknél több aranyat fogunk termelni. A munkásokra ismét szükségünk lesz és keményen fogjuk dolgoztatni őket. Megértetjük velük, hogy az ő jövőjük a mi sikerünkön múlik. Vissza kell, hogy fizessék a költségeket, amibe kerültek, hogy kihozassuk őket, de nem fogunk velük igavonó állatként bánni. Tisztességes szállást biztosítunk nekik, ahol pihenhetnek és tisztálkodhatnak. Takarékbetét számlájuk lesz nálunk és kifizetjük őket, ha el akarnak menni. Egy orvos fog jönni gyakori alkalmakként és gyógyítani fogja a betegeket.

— *Domnule*, ehhez pénzre lenne szükség, — Juon szólt és fejét alázatosan meghajolt, ahogy beszélt.

— Nálatok van kétmillió és nálam három. Ez elegendő kell, hogy legyen, hogy mindent kijavítsunk, és újra kezdjük a termelést. Hivatásos

könyvelőt fogunk szerződtetni, és ha vállalkozásunk hasznot mutat, fizetni fogjuk az adót.

— Mi lesz a lánnyal? — Vasile kérdezte alázatosan és szemeit nem merte Cara Negrára emelni.

— A leányod elhagyott minket és többé nem remélhetjük visszatértét. Beszéltem vele, nem tartozik közénk és nem akar hozzánk visszatérni.

— Hova lett az arany és a pénz? — Juon kérdezte, — ami a pánccélteremben volt.

— Anicánál van az arany és a pénz is. Ez volt az ár, amit gyengeségemért fizetnem kellett. Bízam valakiben, aki nem hitt bennem. Elárult és nem akarom látni többé. Hadd tudja meg nélkülem, hogy milyen rideg és kegyetlen a világ nélkülem és próbálja meg az én védelmem nélkül. Vegye magára feledésemnek gazdagon szőtt palástját és élje az elfelejtett szerető életét, aki mindent elveszített bár a sajátjaként birtokolhatta volna világot. Gazdag jövőt ajánlottam neki, de nem látta sziporkázó fényességemet, mert sekélyes gondolkozása elvakította látását. Essen bűnbe ebben az aljasul megvesztegethető világban. Mindent vissza fogok szerezni, amit apám elveszített. Mert apám nem értette az új világot és annak brutálisan kormányzó törvényeit. Mi követni fogjuk a törvényeket, betartjuk a szabályokat és újra fogjuk követelni örökségünket, amit őseink kiontott vére szentesített meg a fennmaradásunkért folytatott ezeréves háború századai alatt.

VÉGE